

Nếu Tình Yêu Trở Thành Niềm Đau

Contents

Nếu Tình Yêu Trở Thành Niềm Đau	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	9
3. Chương 03	19
4. Chương 04	29
5. Chương 05	38
6. Chương 06	47
7. Chương 07	61
8. Chương 08	71
9. Chương 09	85
10. Chương 10	94
11. Chương 11	107
12. Chương 12	116
13. Chương 13	124
14. Chương 14	134
15. Chương 15	141
16. Chương 16	150
17. Chương 17	166
18. Chương 18	176
19. Vĩ Thanh – Hoàn	184

Nếu Tình Yêu Trở Thành Niềm Đau

Giới thiệu

Nếu gọi thế giới của người sống là ánh sáng thì bóng đêm kia mang trong mình nó những gì? Một nét

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-tinh-yeu-tro-thanh-niem-dau>

1. Chương 01

Chương 1: Thiếu nữ xinh đẹp

Thẩm Linh Tố rẽ vào đầu hẻm, chợt dừng chân lại.

Đèn đường đã bị những đứa trẻ lang thang đập vỡ từ lâu, nhưng hôm nay trăng sáng lung linh, ánh trăng trải dài trên con hẻm nhỏ, rõ như ban ngày. Một chiếc ô tô màu đen đỗ trước khu nhà cô ở, trong xe có rất nhiều người. Một người đàn ông mặc đồ đen đứng cạnh xe, trên tay lấp láy một đốm lửa đỏ.

Thẩm Linh Tố mặt không biến sắc, đứng sững tại góc đường.

Đôi phương lập tức nhìn thấy cô. Người đàn ông mặc đồ đen dập đầu thuốc trên tay, bước nhanh về phía cô.

“Có phải tiểu thư Thẩm Linh Tố không ạ?” Anh ta hạ thấp giọng hỏi.

Thẩm Linh Tố gật đầu.

Anh ta bèn thở phào, “Chủ nhân chúng tôi đã đợi mấy tiếng đồng hồ rồi.”

Tiếp đó, một chàng trai trẻ đỡ một người đàn bà trung niên từ trong xe bước xuống, cả hai đều mặc trang phục màu đen nghiêm trang.

Thẩm Linh Tố khẽ chớp mắt, tiến về phía họ.

“Bà Vương.” Cô chào người đàn bà trung niên.

Bà Vương nhất thời kinh ngạc. Bà chưa lên tiếng nhưng người thiếu nữ này đã biết rõ thân phận của bà. Huống hồ, bà không hề biết rằng vị pháp sư thông linh được bạn bè giới thiệu lại là một thiếu nữ thanh tú đường này. Bà luôn nghĩ rằng người có khả năng gọi thần đuổi quỷ, nếu không phải là một bà già ăn mặc kì dị, thì cũng là một người trẻ có tác phong quái gở. Hơn nữa, đây là khu vực sinh sống của những hộ di dân, trông sơ sài nhếch nhác, không khác gì khu ổ chuột. Nhưng thiếu nữ trước mặt bà khí chất thanh cao, giống đóa hoa sen vươn lên từ bùn lầy.

Thẩm Linh Tố vào thẳng vấn đề, nói: “Bà tới đây là vì con trai phải không?”

Bà Vương hai mắt lóe sáng, gật đầu liên tục: “Thẩm tiểu thư, con trai lớn của tôi nửa năm trước đã qua đời vì tai nạn giao thông, một tháng nay ngày nào tôi cũng mơ thấy nó. Trong mơ nó cứ lấy tay che mắt mà khóc, hình như có oan khuất gì không nói ra được. Tôi cầu xin cô hãy giúp tôi, xem xem chuyện này... rốt cuộc là thế nào.”

Ánh mắt Thẩm Linh Tố khẽ liếc vào một khoảng không, cô nói: “Là tai nạn đua xe đúng không?”

Bà Vương và chàng trai trẻ bất giác toàn thân rúng động.

Chàng trai trẻ gật đầu không tự chủ: “Không sai! Anh trai tôi đã qua đời trên đường đua. Trận đua hôm đó anh ấy có tâm trạng không tốt, nhưng không ngờ chiếc xe đột nhiên mất lái, không kiểm soát được, đâm vào lan can ven đường, không may phát lửa bốc cháy.”

Bà Vương nước mắt tuôn ra xối xả, “Lửa dập xong thì nó không còn hình người nữa.”

Dưới ánh trăng, khuôn mặt Thẩm Linh Tố trắng bệch lạ thường, cô cau mày, quả quyết nói: “Đó không phải là sự cố ngoài ý muốn.”

“Không thể nào?” Bà Vương mặt mày biến sắc, “Kết quả giám định nói là sai sót do người điều khiển.”

“Không.” Thẩm Linh Tố lắc đầu, “Mắt của anh ta có vấn đề.”

Chàng trai trẻ bất ngờ nhớ ra gì đó, hét lên: “Tôi nhớ trước khi trận đua bắt đầu, anh tôi đã nhỏ thuốc mắt.”

Bà Vương toàn thân run rẩy, phải dựa vào con trai mới không ngã xuống đất.

Thẩm Linh Tổ nhìn họ cảm thông, vẻ mặt nhuốm nét mệt mỏi, “Nếu lọ thuốc mắt vẫn còn, thì hãy đem đi kiểm nghiệm. Những lời cần nói tôi đều nói hết rồi.”

Bà Vương cúi đầu lau nước mắt. Người đàn ông mặc đồ đen liền chìa ra một phong thư.

Thẩm Linh Tổ đón lấy, mở ra xem. Đường như rất hài lòng với độ dày của xấp tiền, cô mỉm cười gật đầu, rồi quay người bước vào khu nhà tối tăm. Tiếng bước chân nhanh chóng biến mất, như thể cô đã bước vào một chiều không gian khác.

Chàng trai trẻ hơi thất vọng. Rốt cuộc cô gái thanh cao thoát tục kia cũng giống như những pháp sư khác, mục đích chỉ một chữ “tiền”.

Người mẹ vẫn đang thút thít: “Không biết lần này anh con có được nhắm mắt xuôi tay không?”

Chàng trai vội vàng đỡ mẹ lên xe. Khu vực này tình hình trị an rất kém, lúc này đêm hôm khuya khoắt, nên dời đi là hơn.

Về đến nhà, việc đầu tiên Thẩm Linh Tổ làm là lấy hộp giấy từ ngăn kéo bàn học ra, nhét xấp tiền mới nhận được vào trong đó.

Sau lưng bỗng dưng vang lên một giọng nói: “Còn thiếu bao nhiêu?”

Thẩm Linh Tổ không quay đầu lại, “Cũng sắp đủ rồi, em con sẽ sớm được miễn thôi.”

Người ở đằng sau lặng thinh hồi lâu, mới nói: “Con đói chưa? Mẹ nấu bát mì cà chua trứng cho con nhé.”

Thẩm Linh Tổ vội nói: “Không cần đâu, mì không là được rồi, bây giờ con không muốn nhìn thấy màu đỏ.”

Người đàn bà trung niên đang dựa vào cánh cửa mỉm cười nói, “Làm con sợ chết khiếp rồi hả?”

Thẩm Linh Tổ ngồi xuống giường, mệt mỏi gật đầu.

“Anh ta đứng sau lưng người mẹ và em trai, bộ đồ đua xe màu trắng tung tóe, khuôn mặt và một phần cơ thể đen ngòm, chỉ có đôi mắt gần như không sao. Nhưng tròng mắt có màu xám xịt đục ngầu.”

Cô vùi mặt vào hai lòng bàn tay, mái tóc bóng mượt chảy xuống bờ vai.

Người đàn bà nhìn cô bằng vẻ mặt xót xa trĩu mến, “Con nghĩ mà xem, lúc sinh thời có lẽ đó là một chàng trai anh tuấn.”

Linh Tổ thở dài, “Linh Tịnh hoàn toàn không nhìn thấy, nó là người bình thường.”

“Đó là vì nó không được kế thừa năng lực của gia tộc.”

Linh Tổ ngẩng đầu nói, “Mẹ, liệu có phải số mệnh bi thảm của nữ giới nhà chúng ta cũng di truyền từ đời này sang đời khác không?”

Người mẹ mở lòng bàn tay, “Mặc dù bà ngoại con luôn cho rằng nữ nhi Thẩm gia mệnh bạc, nhưng mẹ lại nghĩ có lẽ đám hậu bối thời hiện đại sẽ thay đổi được định luật này.”

“Nhưng mẹ đã thất bại rồi.”

“Con có thể tiếp tục thử sức mà.” Mẹ cô cười dịu dàng.

“Linh Tịnh từ nhỏ đã không khỏe mạnh.”

Mẹ cô nói: “Nếu không còn cách nào khác, có thể đi tìm bố con, bảo ông ta cho tiền.”

Linh Tổ khinh ghét ra mặt, “Hồi đó ông ta xem mẹ như bà đồng, xem tụi con như lũ tiểu ác quỷ, sợ là ông ta không tin yêu ma quỷ quái cũng sinh lão bệnh tử như người thường đâu.”

Mẹ cô khẽ thở dài, “Ông ta đối xử với mẹ rất tốt. Chỉ là người nhà ông ta phản đối. Chuyện phức tạp lắm.”

“Tóm lại thì ông ta đã không đứng về phía mẹ.” Linh Tổ nói.

Mẹ cô cười cười, quay người đi vào bếp.

Linh Tổ thở một hơi dài thườn thượt, nằm bệt xuống giường.

Nhà cô không rộng, chỉ có một phòng, trước khi em gái Linh Tịnh nhập viện, hai chị em ngủ chung giường.

Linh Tịnh có vấn đề về tim, vì dễ non nên phát triển không hoàn chỉnh. Một mạch máu nhỏ tí xíu đã khiến cô phải nằm trên giường quanh năm, từ thuở nhi đồng đến thời niên thiếu, không thể đến trường, cũng không có bạn bè đồng trang lứa.

Hai chị em nương tựa vào nhau mà sống.

Linh Tổ ngáp dài một cái, cảm thấy rất buồn ngủ, nhưng nghĩ đến người mẹ đang nấu mì ình, cô cố gắng ngồi dậy.

Ngoài cửa sổ đột nhiên phát ra tiếng vù vù, Linh Tổ chỉ thấy âm khí xâm chiếm một khoảng, người cô nổi da gà.

Cô chậm rãi quay đầu về phía có âm khí.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng trưng, bóng cây lay động, có một bóng người in trên nền kính.

Thoắt nhìn là biết đó là một đứa bé, đang mặc đồ bơi, ôm trong lòng một con búp bê ngoại, tóc chảy nước tong tong, quần áo dính bết vào cơ thể.

Nhưng phòng của cô ở tầng ba.

Đứa bé im lặng chăm chú nhìn Linh Tổ, mặt nó trắng bệch, môi thâm tím, đôi mắt to đồng tử đen láy, phát ra tia sáng quái dị.

Nhìn nhau trong vài giây, sau đó Linh Tổ thở sâu đứng dậy. Cô bước đến bên cạnh cửa sổ, nói với đứa bé: “Đi đi, đi tìm người phụ nữ bên cạnh bố em. Chính bà ta đã chìm em xuống nước.”

Đứa bé chớp chớp mắt, đột nhiên chìm xuống dưới.

Ngoài cửa sổ chỉ còn ánh trăng tinh khiết xán lạn.

Đêm vẫn còn dài.

Rạng sáng hôm sau cô tỉnh dậy, sương mù mờ mịt giăng mắc, người đưa sữa lắc chuông leng keng đi khắp các hẻm lớn nhỏ. Từ những căn phòng sơ sài, nối tiếp nhau san sát, chốc chốc lại vang lên tiếng gà gáy, chim hót, chó sủa.

Hai chị em sinh ra ở đây, khu vực này hồi trước là vùng đất bỏ hoang ven thành phố, sau bị công nhân ngoại tỉnh và nông dân bản xứ chiếm dụng xây sửa thành khu di dân này. Bà ngoại nói ở đây có mệnh mạch của nhà họ Thẩm, phải trông giữ, không được chuyển đi.

Cũng phải, Linh Tịnh đẻ ra thiếu thốn, toàn thân tím tái, giống một con khỉ nhỏ. Nhưng vẫn cố gắng chống cự để được sống tiếp.

Nữ nhi nhà họ Thẩm số phận lênh đênh trôi nổi như bèo bọt cỏ lau.

Thẩm Linh Tổ cầm túi rác bước ra ngoài.

Một dì bán đồ ăn sáng dưới sân chào cô: “Linh Tổ, đi sớm vậy cháu?”

Linh Tổ mỉm cười coi như đã trả lời.

Dì đó gói cho cô hai cái quẩy, “Còn hai tháng nữa là thi phải không?”

“Vâng ạ.” Linh Tổ gật đầu.

“Linh Tịnh thế nào rồi?”

“Sắp mổ rồi ạ.”

Hàng xóm láng giềng, chỉ mong thi thoảng giúp đỡ lẫn nhau, chung sống hòa hợp thân thiết.

Linh Tổ ngồi xe buýt đến trường.

Trường cô là trường trung học công lập tốt nhất của thành phố, Linh Tố có thành tích học tập xuất sắc, nên được miễn học phí toàn phần. Đương nhiên, trong trường cũng có một số học sinh được ô tô sang trọng đưa rước mỗi ngày. Giữa người và người luôn tồn tại sự cách biệt.

“Thăm Linh Tố.”

Linh Tố không lạ gì giọng nói này, Hứa Minh Chính đang gọi cô, cậu ta là bạn học ba năm đồng thời là bạn thân của cô.

Hứa Minh Chính chạy đến, nói: “Thầy Hồ bảo cậu đến văn phòng của thầy sau tiết tự học, hình như là vì vụ thi thử lần trước.”

Linh Tố hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi vài giây, “Ý? Không tin nổi cậu lại trả lời sai một câu luận môn lịch sử, thật là rớt phong độ quá.”

Hứa Minh Chính quen biết cô đã lâu, chẳng lạ gì với khả năng tiên tri thần kì của cô, cười hì hì nói, “Đúng đấy, lần này cậu lại đứng nhất. Phải mời mình một cốc nước giải khát đó.”

Linh Tố rất có thiện cảm với chàng thiếu niên tuấn tú này, cuộc đối thoại của hai người có chút lấp lửng mờ ám. Hứa Minh Chính xuất thân khá tốt, tính lại khiêm tốn nhiệt thành, làm việc gì cũng nghiêm túc, hết lòng. Các bạn học khác đều kỳ thị Linh Tố hoặc đổ kị với thành tích học tập xuất sắc của cô, duy chỉ có Tiểu Hứa là vẫn nhiệt tình, hòa đồng với cô.

Linh Tố thấy mặt Hứa Minh Chính đỏ lên, cô hơi mỉm cười, giơ tay ra, vỗ nhẹ lên vai trái Hứa Minh Chính, như thể phũ bụi hộ cậu.

Chỉ có Hứa Minh Chính mới nhận thấy sự nhức mỏi trên vai trái giày vò cậu từ lúc ngủ dậy đến giờ đã biến mất trong nháy mắt.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cậu say mê Linh Tố đến mức không dứt ra nổi, cậu thực sự cảm thấy cô có tài năng thiên bẩm, không phải người thường.

Hứa Minh Chính hỏi Linh Tố: “Cuối tuần này là sinh nhật mình, cậu sẽ đến chứ?”

Linh Tố thu lại nụ cười, vẻ mặt hơi khó coi.

Không phải cô chưa từng đến nhà họ Hứa, nhưng đó quả thật không phải cuộc viếng thăm vui vẻ gì cho cam.

Lúc đó cô học năm nhất cao trung, có một lần Hứa Minh Chính chơi bóng rổ bị trật chân, nài nỉ Linh Tố đưa cậu về nhà.

Nhà họ Hứa thuộc tầng lớp trung lưu, căn nhà rộng rãi sáng sủa, có người giúp việc lo liệu việc nhà. Bà Hứa mặc một bộ đồ Tây trắng như tuyết, vừa trẻ trung vừa xinh đẹp.

Linh Tố dìu Hứa Minh Chính vào nhà, mồ hôi đầm đìa trên mặt, nhìn trông mệt mỏi tả tơi. Bà Hứa tự tay rót nước cho cô, nhân cơ hội quan sát cô từ trên xuống dưới, ánh mắt như có gai, làm Linh Tố rất mất tự nhiên.

Bà Hứa nói: “Minh Chính thường nhắc đến cháu, nói thành tích học tập của cháu rất tốt. Thường ngày ai dạy cháu học?”

Linh Tố nói: “Chẳng có ai cả. Chỉ là cháu đọc sách nhiều hơn các bạn vài lần thôi.”

“Ha ha, nhìn cháu xinh xắn lắm, giống mẹ phải không? Bố mẹ cháu làm nghề gì vậy?”

Linh Tố đáp: “Mẹ cháu mất rồi, trong nhà chỉ còn cháu và em gái.”

Bà Hứa vô cùng kinh ngạc, hình như bà không biết rằng trên đời nay vẫn còn những đứa trẻ vị thành niên phải sống tự lập.

“Ồ? Vậy bố cháu đâu?”

Linh Tố ngẩng lên, lạnh lùng liếc bà ta một cái: “Chúng cháu không có bố.”

Những đứa trẻ không có bố chỉ có hai loại, một là bố đã chết, hai là người mẹ đã có hành vi không đúng mực.

Bà Hứa không vừa ý với cả hai loại trên.

Mặt bà Hứa càng khó coi hơn, chút hài lòng vốn có bỗng chốc tan thành mây khói.

Hứa Minh Chính thấy không ổn, nói: “Mẹ, mẹ hỏi nhiều thế để làm gì?”

Bà Hứa cười cười: “Mẹ chỉ là quan tâm thôi mà. Chắc Tiểu Thẩm sống vất vả lắm nhỉ?”

Linh Tố nói: “Mẹ cháu có để lại chút gia sản, miễn cưỡng sống qua ngày ạ.”

“Không có họ hàng ở đây sao?”

Lúc này, Linh Tố nói lớn với chút đắc ý được trả đũa: “Chúng cháu không có họ hàng.”

Không có cha mẹ, không có họ hàng, một cô gái vị thành niên lai lịch bất minh sống tự lập đầy bí ẩn, điều này đã đủ để bà Hứa hết cả hồn, không biết con trai yêu quý của bà đang kết bạn với loại người gì nữa.

Linh Tố thấy sắc mặt bà Hứa trắng bệch, không giấu được sự khoái trá trong lòng. Bà không phải muốn biết sao? Thế thì sẽ kể cho bà nghe toàn bộ luôn.

Linh Tố tiếp tục bổ sung, tựa hồ không làm đối phương sợ chết khiếp thì cô còn chưa chịu thôi: “Dì à, lúc sinh thời bà nhà mình có nuôi một chậu lan quân tử phải không ạ, loài hoa này rất khó chiều, không nên tưới nước nhiều.”

Bà Hứa mặt mày tái nhợt, sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Chẳng là lão thái thái nhà họ Hứa đã mất hai tháng trước, mấy hôm nay thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của bà Hứa, không ngừng nói: “Đủ rồi! Nhiều quá rồi!”

Bà Hứa vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu ra vấn đề, không ngờ thì ra chậu lan quân tử yêu dấu của lão thái thái xảy ra chuyện.

Còn nữa, đứa con gái này, rốt cuộc là người như thế nào? Tại sao nó lại biết nhiều chuyện của Hứa gia như thế?

Trong mắt bà Hứa, nụ cười của Thẩm Linh Tố đầy vẻ giễu cợt, nồng nặc tà ý.

Linh Tố ngồi một tẹo đã đứng dậy cáo từ. Bước ra khỏi cổng lớn nhà họ Hứa, bên tai cô đột nhiên vang lên giọng nói của bà Hứa, rõ ràng bà đang chất vấn con trai: “Bạn cùng lớp mà con nói chính là nó phải không, sao người nó lại bốc mùi thế chứ?”

Linh Tố chưa bao giờ thống hận dị năng của mình như lúc này. Mặc dù biết người ta sẽ khinh ghét mình, nhưng nếu tai không nghe thấy thì còn được nhẹ nhõm.

Cô lao ngay về kí túc, lấy một thùng nước lạnh, đổ ụp lên người, sau đó lấy khăn ra sức kỳ cọ cơ thể. Tự dưng dạo mình hồi lâu, đến khi toàn thân đỏ ửng, da dẻ đau rát Linh Tố mới chịu dừng lại.

Về đến nhà, cô hỏi mẹ: “Mẹ à, có phải trên người con có mùi quái lạ không?”

Mẹ đang cúi đầu thái rau, đáp: “Ai cũng có mùi cơ thể, chẳng liên quan gì đến xuất thân cả.”

Bà biết những chuyện con gái phải gặp khi đến trường.

Rất lâu sau đó Linh Tố mới hiểu ra, bà Hứa hôm đó là muốn nói trên người cô có mùi hồ ly.

Lúc chán ghét ai đó, người ta thường thích ví người đó với động vật, kì lạ là, lúc yêu mến ai đó, người ta cũng thích ví người đó với động vật.

Buổi chiều không có tiết, trưa sau khi tan học, Linh Tố bắt xe buýt đến thẳng bệnh viện.

Nhà, trường học, bệnh viện, lộ trình tạo thành một hình tam giác, đã gắn bó với cô gần hai năm nay rồi.

Y tá rất thân thiết với Linh Tố, mỉm cười nói với cô: “Linh Tố, xe buýt đông lắm hả? Nhìn em mồ hôi đầy trán kia.”

Ngày tháng Tư, xuân sắp tàn, anh đào chín đỏ, dâu tằm tím thắm.

Mồ hôi làm ướt áo sơ mi mỏng tang của Linh Tổ, nó dính bết vào da cô, có thể thấy áo lót màu trắng thấp thoáng. Linh Tổ có làn da mịn màng, khuôn mặt kiêu diễm, hơi ửng hồng vì vận động, đôi mắt đen láy, gọn sóng long lanh, làm mê hồn người.

Các bác sĩ y tá trong bệnh viện đều rất thích cô.

Linh Tịnh không giống chị, gầy gò xanh xao, giống một bông hoa không được ánh nắng rực rỡ chiếu đến.

Linh Tổ lấy hộp cơm ra, nói một hơi, “Hôm nay có canh gà hầm nấm hương, có dương quy trong đó nữa, chị biết em không chịu nổi mùi vị của nó, nhưng tốt cho cơ thể lắm.”

Linh Tịnh mỉm cười ôn nhu: “Hầm canh phiền phức thế, chị có xoay xở được không đấy?”

“Mẹ hầm mà.” Linh Tổ buột miệng nói.

Linh Tịnh nhìn ánh mắt chất chứa u sầu xót xa của người chị, cô dịu dàng nói: “Chị à, mẹ đã mất hơn một năm rồi.”

Linh Tổ không nói gì.

“Mấy năm nay, chị đã phải vất vả chăm sóc em, trong lòng dĩ nhiên khao khát được mẹ sẻ chia phiền muộn. Nhưng em không muốn nhìn chị suốt ngày chìm đắm trong ảo mộng của mình, chị phải đối mặt với hiện thực.”

Linh Tổ cắn môi.

Linh Tịnh nắm chặt tay chị mình, “Chị à, nếu có một ngày em đi trước chị, em không muốn lúc nào chị cũng nghĩ có thể nhìn thấy em.”

Móng tay của Linh Tịnh màu tím, cánh tay gầy như tay con nghiện.

Cô chưa bao giờ tin rằng chị mình có khả năng thông linh.

Trong lòng Linh Tổ có hàng trăm hàng vạn lời muốn nói, nhưng rốt cuộc chỉ hóa thành một tiếng thở dài.

Cô thay đổi chủ đề: “Chị đã lo liệu được gần đủ chi phí rồi, đang bàn bạc với bác sĩ về ca mổ.”

Linh Tịnh bất an: “Cần nhiều tiền như thế, sau này chị lên đại học phải làm sao?”

“Chút tiền đó hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Phẫu thuật có nguy hiểm lắm không?”

“Bác sĩ nói tình trạng của em không nghiêm trọng.” Linh Tổ nắm chặt tay em gái, nhẩn nại an ủi cô.

Linh Tịnh tự trách mình: “Đều do em làm liên lụy chị.”

Linh Tổ vội vàng chuyển chủ đề, “Đóng sách cũ trong thư viện trường chị, chắc em coi chán rồi phải không? Hứa Minh Chính cho chị mượn thẻ thư viện trường đại học của anh cậu ta, chị sẽ đi mượn mấy cuốn sách hay cho em.”

Linh Tổ bước ra khỏi bệnh viện lúc mặt trời hơi xế bóng.

Bầu trời u ám, gió Nam vi vút, mang theo hơi mưa.

Thư viện mà Linh Tổ tìm đến là một tòa kiến trúc đẹp đẽ, cảnh vật xung quanh thanh nhã, được xây dựng bằng tiền quyền góp của mấy doanh nghiệp có thực lực. Trong phòng bật điều hòa, không nhiều người lắm, rất đối yên tĩnh, tiếng lá cây xào xạc ngoài cửa vang lên liên hồi.

Đây là lần đầu tiên Linh Tổ đến đây, lúc mới bước vào đã lơ mơ thấy có gì bất ổn, trong không khí có sự lay động nhỏ nhoi, nhưng lại dường như là ảo giác.

Cô tìm thấy mấy cuốn sách thú vị, không cưỡng được ý định đọc ngay trong thư viện. Bên ngoài sắc trời càng lúc càng tối, gió thổi mạnh hơn. Có lẽ sắp mưa rồi.

Đột nhiên “bốp” một tiếng, một cành cây gãy bị gió cuốn, đập thẳng vào tấm kính cửa sổ. Người trong thư viện đều giật bắn sợ hãi, nhiều người bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra về.

Linh Tố đi được mấy bước, đột nhiên dừng lại. Cô nghiêng đầu lắng nghe, cảm thấy trong không gian đang vọng lại một âm thanh gì đó.

Đúng lúc này, một ánh chớp lóe lên sáng rực không trung, tiếng sấm ùng ùng vang lên, mưa xối xả đổ xuống mặt đất.

Đây là cơn mưa đầu hạ, chỉ có cơn mưa mùa hạ mới mãnh liệt dữ dội thế này.

Nhiều người bị nhốt trong thư viện. Linh Tố đứng trong đám đông nhìn màn mưa giăng kín mít ngoài kia, nổi bất an trong lòng càng lúc càng lớn.

Tâm thần bất định, luồng khí xung quanh lay động. Rốt cuộc thì vấn đề nằm ở đâu?

Chớp lóe lên từng hồi, dường như muốn xé nát bầu trời. Sấm giập từng cơn, chọc thủng màng nhĩ. Mây đen vần vũ, sát khí bao trùm.

Bây giờ ngay cả những người khác cũng cảm thấy không khí chung quanh trở nên quái dị. Ai nấy nôn nóng bồn chồn.

Cũng không biết là do khí trời lạnh quá, hay là do tác dụng tâm lý, nhiệt độ đại sảnh giảm xuống rõ rệt. Mọi người chụm đầu thì thầm, mặt mày lo lắng bất an.

Một người đứng cạnh lẩm bẩm: “Thật kì quái, cứ như điềm lạ.”

Vừa nói dứt lời, một tiếng sét khủng khiếp nổ trên đỉnh đầu, mặt đất rung chuyển, nền đá hoa dưới chân cũng rung rinh, như thể trời đất đã nứt toác, tiếng rơi vỡ vang lên dồn dập.

“A...”

Một tiếng hét thất thanh thê lương đột nhiên vang vọng, vô cùng kinh hãi, có lẽ chủ nhân tiếng hét đang phải trải qua một khoảnh khắc đáng sợ của cuộc đời. Tiếp đó, tất cả đèn tắt phụt.

Trời đất tối tăm mù mịt, đám đông nhón nháo hãi hùng.

Linh Tố lập tức ngẩng đầu nhìn lên trên. Tiếng hét từ trên đỉnh đầu vọng xuống, nhưng hình như chỉ có mình cô nghe thấy.

Cô đặt sách trên tay xuống bàn, nhanh nhẹn men theo cầu thang chạy lên trên.

Lại thêm một tiếng sấm chấn động bên tai.

Trên lầu vốn thiết kế một dãy cửa kính sát chân tường, nhưng lúc này chỉ toàn một màu đen. Mấy cánh cửa sổ không đóng, gió và mưa tràn vào, làm đồng sách bị rơi trên sàn ướt nhẹp tả tơi. Vệt nước trên nền nhà phản chiếu ánh sáng xanh trên bầu trời.

Linh Tố giẫm lên nước bước vào tìm kiếm. Trong khung cảnh nửa sáng nửa tối, trực giác đã dẫn cô tiến về phía trước.

Những mảnh kính vỡ của cánh cửa sổ ở góc trong cùng vung vãi khắp nền nhà, rèm cửa màu trắng giống như một cột buồm lớn bị gió thổi phất phật. Trong khoảng tối sau rèm cửa, có một bóng trắng đang co ro.

Linh Tố nhìn chằm chằm trong vài giây, rồi nhẹ nhàng tiến về phía đó.

Cái bóng đó phát ra tiếng khóc tỉ tê.

“Không sao chứ?” Linh Tố dịu dàng hỏi.

Cái bóng bất giác run rẩy. Linh Tố lơ mơ nhìn thấy mái tóc dài uốn lượn trên nền đất.

Như một kì tích, tiếng sấm nghe xa xôi dần, chỉ là chớp vẫn nhấp nháy không ngừng. Sức gió cũng yếu dần, vũ điệu điên cuồng của rèm cửa kết thúc, nó chậm rãi hạ xuống.

Lúc này Linh Tố mới nhìn kĩ đối phương.

Là một cô gái, trạc tuổi cô, cơ thể thon thả, mặt mày trắng toát như giấy, ngũ quan vô cùng xinh đẹp mê hồn người. Cô ấy đi chân đất, mái tóc dài khẽ lay động trong gió, vẻ mặt đau buồn kinh hãi, bộ dạng đó thật làm người ta chần động hoảng sợ.

Linh Tố đột nhiên nhận ra sự khác biệt: cô không nhìn được lai lịch của cô gái này. Trước nay cô chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn thấu quá khứ của đối phương, nhưng lúc này tựa như nó bị che kín trong khối sương mù mịt.

“Có phải cậu bị lạc đường không?” Linh Tố khẽ hỏi cô ấy: “Có cần mình giúp cậu không?”

Cô gái ngơ ngác nhìn cô hỏi lại: “Cậu nhìn thấy mình sao?”

Linh Tố gật đầu.

Ánh mắt thất thần đột trở nên sắc bén, ngũ khí ngơ ngác đổi thành kiên định, khuôn mặt trắng toát chìm trong ánh chớp, sự thay đổi trong chớp mắt của cô gái có chút đáng sợ.

Cô gái nói rành rọt từng chữ một: “VẬY... đưa mình ra khỏi đây đi!”

2. Chương 02

Chương 2: Lần đầu bước vào Bạch gia

Một chiếc Chevrolet xuyên qua màn mưa dừng lại trước mái hiên thư viện, cửa xe hạ xuống, Hứa Minh Chính thò đầu ra.

Linh Tố đội mưa chạy lại bên cậu, chui vào trong xe.

“Sao cậu lại đến đây?” Cô hỏi.

Hứa Minh Chính nói: “Mình biết cậu đang ở thư viện, nghĩ chắc cậu không đem theo ô.”

Cậu tâm lý như thế, khiến Thẩm Linh Tố vô cùng cảm kích, cô tặng cậu một nụ cười tuyệt đẹp. Cậu thiếu niên tức thì mặt mày nóng bừng, vội quay mặt đi, giục tài xế nổ máy.

Chiếc xe dừng lại bên ngoài khu dân cư. Hứa Minh Chính cầm cặp sách giúp Linh Tố, đưa cô về nhà. Cậu không lạ lắm gì khu vực này. Hơn hai năm nay, cậu đã qua lại không biết bao lần con hẻm nhỏ dài không được sạch sẽ này. Trăm lần một cậu đưa Linh Tố đến trước khu nhà cô, trả lại cặp sách cho cô, sau đó nhìn cô quay lưng mất hút sau hành lang tối tăm.

Thẩm Linh Tố chưa từng mời cậu lên nhà ngồi chơi.

Cậu từng hiếu kỳ hỏi cô: “Trong nhà cậu có những gì?”

Linh Tố cười đáp: “Nhện, chuột, rắn, dơi, còn có nến và cầu thủy tinh. Vong hồn mẹ mình lưu luyến không chịu rời đi, có khi đột nhiên bay ra từ góc bếp.”

Hứa Minh Chính chỉ cảm thấy cô đặc biệt hài hước.

Mẹ lướt ra từ nhà bếp, nửa cười nửa không nhìn cô: “Lại là Tiểu Hứa đưa con về à?”

“Cậu ấy đến thư viện đón con.” Linh Tố nói.

“Em con sao rồi?”

Linh Tố thở dài một hơi, đặt hộp cơm lên bàn, “Con lỡ miệng, lại bị em giáo huấn một chập.”

“Em không nhìn thấy được, con đâu cần phải so đo làm gì?”

“Hồi đó sau khi qua đời, bà ngoại đã lưu lại bao lâu hả mẹ?”

“Hồi đó mẹ đã trưởng thành rồi, bà ngoại ra đi không chút luyến lưu.”

“Mẹ không còn nhìn thấy bà nữa sao?”

“À, bà từng về một lần, bảo với mẹ rằng mẹ sẽ gặp khắc tinh trong đời.” Mẹ bỗng mỉm cười.

“Và rõ ràng là mẹ đã không nghe lời bà.”

“Nếu đã là số mệnh, thì đương nhiên không thể trốn tránh được, chỉ còn cách thẳng thắn đối mặt thôi.” Giọng nói của mẹ chan chứa yêu thương.

Linh Tố cau mày nói, “Có lúc con nghĩ, có phải mình đã sai rồi không? Biết đâu những thứ đó vốn dĩ không hề tồn tại, tất cả những gì con nhìn thấy đều chỉ là do tưởng tượng mà ra. Con đã luôn sống trong thế giới mà con tự tạo lên, hoang tưởng bản thân có khả năng thiên phú, năng lực siêu phàm, để khóa lấp sự cô độc của mình.”

Người mẹ nhìn cô chăm chú bằng ánh mắt sâu thẳm, bà biết vì sao con gái lại cô đơn đến thế.

Bà nói: “Mẹ còn nhớ lúc nhỏ, con đã khăng khăng nói rằng con có một người bạn mặc áo len màu xanh, trên áo có hình con gấu trúc. Con gọi thằng bé đó là Tiểu Kiệt, hai đứa con có thể ngồi chơi cả buổi chiều trên bãi cát, cùng nhau đắp thành lũy. Thằng bé còn lén chui vào phòng giáo viên, lấy lại giúp con cuốn sách tranh bị tịch thu trong giờ lên lớp.”

Linh Tố bật cười cảm khái.

Đó là người bạn đầu tiên của cô, mặc dù trừ mẹ và cô ra, không ai có thể nhìn thấy cậu ta. Tiểu Kiệt đã giúp cô lén lấy lại cuốn sách tranh bị tịch thu của một người bạn, lúc cô trả lại cho người bạn đó thì bị cô giáo bắt quả tang. Đương nhiên cô giáo không thể nào lại tin lời cô nói, bọn họ đều không nhìn thấy cậu bạn mà cô miêu tả. Lúc đó Linh Tố cuống quá, bèn chỉ vào góc tường nói, cậu ấy đứng ở kia kia, đứng ở ngay kia kia! Các cô giáo nghe thế thì sợ đổ mồ hôi, lập tức gọi mẹ cô đến đón cô về.

Từ đó trở đi các cô giáo không còn yêu mến cô nữa, những đứa trẻ khác được bố mẹ dặn dò, không ai còn chơi với cô nữa.

Đó là lần đầu tiên Linh Tố nhận thức được ảnh hưởng tiêu cực mà dị năng của cô đem lại, bắt đầu từ đó, cô gần như lúc nào cũng đơn độc một mình.

Lúc học tiểu học, Linh Tố quen thêm một cô bạn mới tại phòng đựng đồ thể thao ở trường. Đương nhiên cũng chỉ có mình cô nhìn thấy cô bạn đó. Cô kể lại với người lớn rằng người bạn này bị một chú cường hiếp, sau đó bị bóp cổ chết, rồi bị vùi dưới bụi trúc đào sau phòng đựng đồ thể thao. Thế là cảnh sát và phóng viên kéo đến... Sau đó, hung thủ đã cho người hăm dọa cô trên đường đi học về, mẹ lập tức làm thủ tục chuyển trường cho cô.

Sau lần đó, Linh Tố mới học được cách ngoan ngoãn tuyệt đối, nếu không đến bước đường cùng thì cô nhất định kín miệng như bưng.

Người mẹ thở dài: “Đến tận bây giờ mà con vẫn hi vọng trở thành một người bình thường sao?”

Linh Tố không nói gì.

Trong phòng bí bách quá, cô rướn người mở cửa sổ, một cơn gió lạnh kèm theo mưa nhỏ hắt vào. Khuôn mặt và quần áo của cô nhanh chóng ướt sũng, dính nhoe nhoe, giống như những ngày cuối xuân ngột ngạt dai dẳng mãi không chấm dứt.

Gần đó có tiếng người lớn đang nhiech mắng trẻ con, tiếng khóc ỉ ôi vang lên từng hồi. Không gian phẳng phất mùi cá rán từ nhà hàng xóm bay lại.

Linh Tố hỏi mẹ: “Hôm nay con gặp một hồn ma vất vưởng trong thư viện. Cô ấy đã đánh mất quá nhiều ký ức, nhưng lại không thể siêu thoát được. Con muốn giúp cô ấy.”

Mẹ cô hừ nhạt một tiếng, “Sao phải làm chuyện tốt khắp thiên hạ vậy?”

“Đều là con gái với nhau mà mẹ.” Cô nói giọng bà cụ non.

Mẹ cô chán nản, “Nhưng con ơi, mẹ có dự cảm không lành.”

“Mẹ đã nói, nếu như là số mệnh, thì không trốn thoát nổi, chỉ bằng thẳng thắn đối mặt với nó.”

“Con hay mềm lòng, lúc nào cũng phải chịu thiệt.”

Linh Tố nói: “Cô ấy quanh quẩn ở đó mấy năm nay rồi, con là người đầu tiên có thể nhìn thấy cô ấy, cô ấy cần sự giúp đỡ của con. Nếu con có thể làm được, tại sao con lại không làm cơ chứ?”

“Không phải, mẹ cảm thấy con sắp bị kéo vào một đồng rắc rối thị phi.”

Linh Tố so vai: “Chẳng phải hồi xưa mẹ nói, chỗ nào có người thì chỗ ấy có thị phi sao?”

Mẹ cô ngao ngán quay lưng đi vào trong bếp, vừa đi vừa nói: “Nếu là số mệnh thì không cách nào trốn được.”

“Mẹ.”

“Cô bé đó có tâm nguyện chưa thực hiện được.”

“Điều này con biết. Nhưng ngay bản thân cô ấy cũng không biết mình có tâm nguyện gì.”

“Hãy tìm ra người mà cô ấy yêu nhất, sau đó đưa đến gặp cô ấy một lần.”

Linh Tố thở phào một hơi.

“Con cảm ơn mẹ.”

Người mẹ đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn con gái. Đang trong độ tuổi đẹp đẽ nhất của đời người, dường như khắp người cô đang phát ra ánh hào quang, trên khuôn mặt kiều diễm nở một nụ cười mê hồn. Điều này khiến bà chợt nhớ lại lúc mình còn trẻ, cũng không sợ gì, cũng vui vẻ như cô vậy.

Vài hôm sau, mặc dù việc học bận rộn, Linh Tố vẫn tranh thủ chạy đến thư viện một chuyến.

Đang trong giờ lên lớp nên thư viện không đông người, trên tầng hai cơ hồ chỉ có một mình cô. Cô tìm kiếm quanh các giá sách, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng cô gái kia đâu.

Đang lúc rầu rĩ thì đột nhiên có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên sau lưng: “Còn tưởng là cậu không đến nữa.”

Cô gái đó như chảy ra từ một giá sách. Khuôn mặt vẫn trắng bệch, có điều chắc tại hôm nay ánh nắng chói chang, nên nhìn cô gái không u ám như lần trước.

Linh Tố nói: “Mình sắp thi đại học, nên bài vở nhiều.”

Cô gái hồi tưởng lại quá khứ: “Học sinh à? Cách đây lâu lắm, mình cũng là học sinh đấy.”

Linh Tố hỏi: “Cậu học ở trường nào?”

Cô gái lắc lắc đầu, “Cái đó không quan trọng, mình đã quên từ lâu rồi.”

“Tên cậu thì sao? Bây giờ đã nhớ lại được chưa?”

Cô gái lại lắc đầu.

Linh Tố thất vọng nói, “Chắc cậu phải nhớ nhà cậu ở đâu chứ?”

Cô gái cố gắng hồi tưởng lại: “Chỉ nhớ là nhà gác hai tầng, có hồ bơi, mùa thu lá phong đỏ rực ngọn núi. A, còn có giấy dán tường hình hoa bách hợp.”

Vậy chắc chắn là một gia đình khá giả.

Linh Tố nói: “Mình hỏi mẹ rồi, mẹ nói mình phải đưa người cậu yêu nhất đến gặp cậu, như thế mới có thể giải quyết được chuyện này.”

Khuôn mặt xinh đẹp nhưng trắng bệch của cô gái chợt sáng bừng rạng rỡ sau khi nghe Linh Tố nói.

“Người mà mình yêu nhất ư?” Cô gái vừa kích động vừa bàng hoàng, “Mình có người mà mình yêu nhất ư? Nhưng người đó là ai chứ? Là ai vậy?”

“Là mẹ cậu chẳng?” Linh Tố thử hỏi.

“Có lẽ là thế...” Cô gái vẫn chìm trong mộng lung, “Mình chỉ nhớ người đó rất yêu mình, nhưng mình không nhớ được người đó ở đâu. Mình... mình đã đợi ở đây lâu quá rồi.”

“Cậu bị kẹt lại ở đây, lẽ nào chỗ này lại không phải nơi cậu qua đời?”

Lần này cô gái nhớ rất rõ ràng, cô gái nói: “Không, mình không chết ở đây. Mình bị trụy tim, chết ở trong bệnh viện.”

“Có lẽ hồi còn sống cậu rất thích đọc sách.”

Cô gái bật cười. “Điều này mình cũng nhớ rõ lắm, mình thích hoạt động ngoài trời, không bao giờ chịu ngồi xuống đọc cái gì cả. Vì chuyện này mà Khôn Nguyên chê cười mình suốt...”

Linh Tố vội hỏi: “Khôn Nguyên là ai?”

Cô gái thất kinh: “Ai? Ai là ai?”

“Khôn Nguyên là ai?”

Cô gái không hiểu mô tê gì cả: “Mình không biết!”

“Cậu vừa mới nhắc đến cái tên này!”

Giọng nói của Linh Tố hơi to một chút, có người bước lên tầng hai nhòm ngó. Cô vội vàng im bật.

Cô gái bất lực đứng nhìn Linh Tố.

Đã lâu lắm rồi Linh Tố mới lại đi sâu trò chuyện với một vong linh như thế này. Đa phần thì các vong linh đến tìm cô, cô chỉ cần liếc qua là có thể nhìn thấu lai lịch của họ, sau khi nhận được chỉ điểm của cô, bọn họ sẽ mau chóng rời đi. Cô không để cho các vong linh quấy nhiễu cuộc sống thường ngày của mình.

Sự đặc biệt của vong linh này là ở chỗ, mặc dù lý trí tỉnh táo, tư duy rõ ràng, nhưng kí ức của cô gái lại đứt đoạn rời rạc.

Linh Tố đi hỏi nhân viên quản lý thư viện: “Thư viện này thành lập năm nào ạ?”

“Hơn năm năm rồi.”

“Thư viện do những ai quyên góp xây dựng ạ?”

“Đều là những người có tiền, Hoa kiều rồi chủ đầu tư này nọ.”

“Có ai họ Khôn không ạ?”

“Họ Khôn?”

“Không, hình như là tên.”

Nhân viên thư viện lục bắt tòng tâm, nói: “Chúng tôi chỉ có thể tra được họ mà thôi.”

Linh Tố lại đi tìm Hứa Minh Chính, hỏi: “Chỗ nào dành cho người giàu có ở, mà xung quanh có lá phong đỏ rực ngọn núi?”

Hứa Minh Chính không cần nghĩ nhiều, đáp luôn: “Vậy thì là khu biệt thự tư nhân bên đường Phong Đan rồi. Đi hết đường Thúy Sơn là đến, chỗ đó thuộc ngoại ô.”

Hỏi tiếp: “Trong những gia tộc giàu có của thành phố, có ai tên là Khôn Nguyên không?”

Phạm vi câu hỏi rộng quá, Hứa Minh Chính nghĩ một hồi, trả lời không được tự tin lắm: “Nhớ không nhầm thì, hình như con trai thứ hai của Bạch gia có tên này.”

“Bạch gia?” Đương nhiên Linh Tố không biết rõ lắm về những gia tộc giàu có này.

Hứa Minh Chính giải thích: “Người Hồng Kông, hơn mười năm nay kinh doanh chủ yếu ở đại lục. Hồi trước kinh doanh vật liệu xây dựng, sau chuyển sang bất động sản, nhà mình có quan hệ làm ăn với họ.”

Linh Tổ táo bạo suy đoán: “Bạch gia có nhà trên đường Phong Đan không?”

Hứa Minh Chính không chắc lắm: “Hình như là có.”

Linh Tổ vui mừng ra mặt, nhảy cẫng lên nắm lấy tay của Hứa Minh Chính. Suốt mấy năm quen nhau, Linh Tổ chưa từng bộc lộ rõ cảm xúc như thế này, càng không bao giờ chủ động chạm vào người Hứa Minh Chính. Trong cơn kinh ngạc, Tiểu Hứa cảm nhận bàn tay trơn láng mịn màng, mềm mại yếu ớt của cô, bất giác mặt cậu đỏ bừng.

Ngay đến Linh Tổ cũng cảm thấy kì quái. Từ bé cô đã cô đơn lẻ loi quen rồi, mẹ luôn dặn cô phải khiêm nhường núp mình, cô sớm đã học được cách khống chế cảm xúc của mình, hỉ nộ ái ố đều không thể hiện ra ngoài. Nhưng hôm nay cô lại vì một chút thu hoạch nhỏ mà hớn hờ mừng rỡ. Thật sự không giống tác phong ngày thường của cô.

Linh Tổ tranh thủ nửa ngày nghỉ cuối tuần đến đường Phong Đan xem xét tình hình.

Xe buýt dừng lại ở chân núi, Linh Tổ phải tự đi bộ lên núi. Giữa tháng Tư, hoa đào đang nở rộ rõ, những đóa hoa trắng tinh hoặc đỏ hồng trải khắp vách núi hiểm trở trập trùng. Đi sâu vào trong, gió mát du dương thay thế cho cái nóng bức đầu hè nơi thành thị, tiếng chim ríu rít khuấy động không gian.

Linh Tổ đổ mồ hôi đầy người, gió mát khẽ lướt qua, sau lưng cô sờn gai ốc, song lại thấy toàn thân thư thái dễ chịu.

Khe suối nước chảy róc rách, hai bên bờ cây cối xum xuê, lúc này đang vào mùa hoa nở, những bụi hoa vàng tươi tắn điểm lệ dập dờn trong gió. Đàn bướm trắng bay lượn xung quanh.

Sống ở nơi đẹp dễ này là người như thế nào nhỉ?

Linh Tổ say sưa chiêm ngưỡng cảnh đẹp, đi gần một tiếng mới tìm thấy dinh thự Bạch gia.

Trên bức tường đá xanh bị phủ lấp bởi những dây thường xuân, treo một tấm biển, có khắc một chữ “Bạch” giản đơn. Trong vườn cây cối um tùm, liễu rủ phất phơ, chỉ nhìn thấy một góc mái hiên của căn nhà.

Linh Tổ đứng trước cổng, đột nhiên có chút do dự, cô đường đột chạy đến trước cổng nhà người ta, chẳng lẽ mở miệng nói luôn: “Được sự ủy thác của người thân đã mất nhiều năm nay của các vị, tôi đến đây để tìm một người có thể giúp cô ấy siêu thoát.”

Nói không chừng người ta sẽ lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Đột nhiên trong sân vang lên tiếng động, có người đang kích động gào thét: “Là con bé! Con bé về rồi! Lâm Lang về rồi!”

Linh Tổ thấy rất kì quái.

Trong sân vang lên một tràng huyên náo, một người đàn bà mặc áo ngủ vội vàng lao ra, vài người khác chạy theo sau bà. Nhìn thấy Linh Tổ đứng ngoài cửa, người đàn bà mặt mày biến sắc, lao đến dùng hết sức đẩy cửa ra, sau đó dang rộng hai tay, ôm chặt Linh Tổ vào lòng.

Linh Tổ thất kinh, sững sờ đứng yên.

Người đàn bà kêu lên thăm thiết: “Lâm Lang con ơi, cuối cùng con cũng về rồi? Con bỏ đi ba năm nay, sao bây giờ mới chịu quay về thăm mẹ?”

Dứt lời, người đàn bà liền khóc rống lên.

Linh Tổ nghĩ một chút, đã lập tức hiểu ra vấn đề, rõ ràng người đàn bà này đã coi cô là Lâm Lang. Trong lòng cô dấy lên một iềm thương xót, cô không nói gì, cũng không đẩy người đàn bà ra, chỉ giữ một tay, khẽ đặt lên vai đối phương, dịu dàng vỗ lưng bà ấy.

Cái vỗ lưng nhìn có vẻ rất bình thường đó tựa như có ma lực, người đàn bà đột nhiên cảm thấy những khổ đau, bi thương, phiền muộn và hối hận tích tụ trong một thời gian dài trong chớp mắt đã lặng xuống, tâm trạng bà dần bình ổn trở lại.

Lúc này bà mới chậm rãi buông Linh Tố ra. Nhìn kĩ mới thấy cô bé trước mặt hoàn toàn xa lạ, nhất thời bà cũng người không biết nói gì.

Linh Tố hỏi: “Xin hỏi dì có phải là bà Bạch không ạ?”

Bà Bạch gật đầu, “Cháu là?”

Linh Tố trong lòng đã có kế sách, nói: “Cháu tên là Thắm Linh Tố, cháu...”

Bà Bạch đột ngột cắt ngang lời cô: “Đan Mai này, đã lâu lắm rồi cháu không đến chơi nhà chúng ta đấy. Bố cháu vẫn khỏe chứ?”

Linh Tố lại ngẩn người. Đan Mai là ai chứ?

Lúc này một cô gái trẻ vội vàng chạy đến bên bà Bạch, túm lấy cánh tay bà, nói: “Dì à, sao dì lại chạy ra đây thế này. Thím Lý, các người trông nom dì ấy kiểu gì vậy?”

Người đàn bà trung niên bị trách móc một câu thì sợ run người, vội thanh minh: “Không phải đâu ạ! Phu nhân tự đứng tỉnh dậy, nói là cô hai về rồi, chạy một mạch ra đây. Chúng tôi không kịp cản lại.”

Bà Bạch kéo tay cô gái trẻ, chỉ về phía Linh Tố, nói: “Bội Hoa, con xem này, là Vân Anh đó, nó đến rủ các con đi học đó.”

Lúc này cô gái trẻ mới quay đầu, nhìn về phía Linh Tố đang đứng bên cạnh. Cô gái trẻ này hơn hai mươi tuổi, cao ráo nhả nhặn, xinh đẹp tuyệt mỹ, chỉ có điều ánh mắt lạnh lẽo quá, cô ta khẽ lướt mắt qua, Linh Tố liền cảm thấy có chút căng thẳng.

Cô ta nhìn bộ đồng phục ngay ngắn của Linh Tố, lạnh lùng khách sáo hỏi: “Chắc em đến xin quyền góp phải không?”

Những lời Linh Tố chuẩn bị từ trước bỗng tắc nghẽn trong họng.

Còn cô gái kia nghiêm nhiên coi sự im lặng của cô là một sự khẳng định, vì thế giọng nói mềm mỏng hơn chút: “Vậy thì mời em vào nhà trước đã.” Sau đó tự mình dìu bà Bạch vào nhà.

Linh Tố thấy tình thế đã thay đổi, đành phải bước theo sau bọn họ, vào nhà đã rồi tính tiếp.

Biệt thự Bạch gia chiếm diện tích lớn, phong cách phóng khoáng, phòng khách rộng rãi sáng sủa, trang trí nội thất sang trọng trang nhã như ảnh mẫu trên tạp chí. Đằng sau cánh cửa kính rộng lớn là rừng phong bạt ngàn. Trong phòng đốt nhang, mùi hương thoang thoảng trải khắp không gian.

Ngôi nhà này sang trọng hơn nhà của Hứa Minh Chính nhiều. Linh Tố cúi đầu là có thể nhìn thấy bóng mình trên nền nhà sạch bóng.

Cô gái kia đưa bà Bạch vào nhà bếp, kiên nhẫn dịu dàng khuyên bà: “Dì ơi, mau uống hết thuốc đi nào.”

Bà Bạch quay đầu đi: “Không uống. Ta không bị bệnh!”

Cô gái rất chán nản nói, “Dì à, ngoan nào, thuốc này bác sĩ kê đơn cho dì mà.”

Bà Bạch xoay người đi, nhất định không chịu uống viên thuốc đặt kề miệng, đột nhiên hét lên: “Ta không uống! Ta không bị bệnh! Các người muốn hại ta!”

Cô gái mệt mỏi đặt viên thuốc xuống, ngồi thừ xuống ghế, những dòng nước mắt buồn bã lăn dài trên má. Đột nhiên cô ta tức mình cầm viên thuốc lên nhét vào miệng mình, uống một ngụm nước nuốt thẳng vào bụng.

Thím Lý sợ hết hồn, vội hét lên: “Đồng tiểu thư!”

Đồng tiểu thư đau đớn nói: “Thưa dì, bây giờ thì dì tin rồi chứ? Dì mắc bệnh đang trí của người già. Dì ơi, nhìn dì thế này cháu đau buồn lắm, dì uống thuốc đi có được không?”

Bà Bạch ngừng nhìn cô ta.

Cô gái thấy người dì đã mềm lòng, liền chìa thuốc ra. Bà Bạch cúi đầu nhìn, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia cảm hận, hất tay một cái, thuốc rơi lả tả xuống nền nhà.

“Dì!” Cô gái vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Thím Lý rụt rè hỏi: “Đồng tiểu thư, phải làm sao bây giờ ạ?”

Cô gái nhú mày, “Làm sao à? Nếu dì ấy không chịu uống thuốc, chốc nữa đại thiếu gia về xem thím định ăn nói thế nào đây?”

Linh Tố không ngồi xem được nữa, thử lên tiếng hỏi: “Có cần em giúp không?”

Cô gái nhăn mày quay người nhìn Linh Tố, trên mặt lộ rõ sự không tin tưởng, nhưng vẫn lùi lại một bước, nói: “Cũng được, biết đâu dì lại xem em như Lâm Lang, nên chịu uống thuốc.”

Linh Tố đón lấy thuốc, nói với bà Bạch: “Dì à, con giúp dì uống thuốc nhé?”

Bà Bạch kiên quyết lắc đầu, nói: “Ta không bị bệnh, bọn họ muốn hãm hại ta!”

Đồng tiểu thư đứng bên cạnh hết sức chán nản, đưa tay chống trán nói: “Lại nữa rồi...”

Linh Tố không hiểu quay ra nhìn cô ta, cô ta cười khổ giải thích: “Bây giờ dì chẳng nhớ gì được nữa, thậm chí không nhớ là mình bị bệnh.”

Bà Bạch nói: “Uống thuốc vào ta chỉ muốn ngủ thôi.”

Đồng tiểu thư nhẫn nại nói: “Trong thuốc có thành phần có tác dụng an thần. Bác sĩ muốn dì nghỉ ngơi cho tốt.”

Linh Tố trong lòng hiểu rõ, thực ra một phần là muốn bà có thể yên tĩnh một chút, để tiện cho những người chăm sóc bà.

Cô mỉm cười, thử hỏi bà lần nữa: “Dì à, thuốc không có vấn đề gì đâu, dì uống luôn cho xong nhé?”

Bà Bạch nửa tin nửa ngờ nhìn cô, bất chợt thẳng thốt nói: “Lâm Lang, con đã về rồi ư?”

Linh Tố chỉ còn cách dậm chân theo theo, nói: “Vâng, con về rồi đây.”

Bà Bạch nở một nụ cười sung sướng, bà vốn dĩ là một người đàn bà đẹp, chỉ cười một cái, dường như đã trở về thời kì xinh đẹp lộng lẫy nhất đời người.

Linh Tố lập tức đưa thuốc lên miệng bà. Bà Bạch ngoan ngoãn nuốt vào trong bụng.

Đồng tiểu thư lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười cảm kích với Linh Tố. Những đường nét trên khuôn mặt cô ta khá cứng nhắc, cười một cái, trông xinh đẹp hơn nhiều.

Bà Bạch bình tĩnh lại, nói với hai cô gái: “Ta phải đi ngủ đây, hai con đi học đi.”

Đồng tiểu thư không che giấu được vẻ bi thương trên mặt, cúi người xuống ôm lấy bà Bạch, khẽ giọng nói: “Vâng ạ, bọn con đi học đây.”

Nói xong cô ta đứng thẳng người, thở dài một hơi, phất tay ra hiệu cho thím Lý, thím Lý lập tức bước đến dìu bà Bạch, đỡ bà lên gác.

Đồng tiểu thư chỉnh lý lại y phục, lấy giấy lau mặt, sau đó mỉm cười với Linh Tố, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

“Xin lỗi nhé, chắc vừa rồi em sợ lắm nhỉ? Tinh thần của dì ấy không được tốt, từ sau cái chết của con gái, dì ấy cứ thế này suốt.”

Linh Tố không kiềm được hỏi: “Là Lâm Lang phải không ạ?”

“Em quen nó sao?” Đồng tiểu thư có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ một chút lại cười, “Chắc quen nhau trong khi tham gia hoạt động xã hội phải không? Đúng thế, ai mà không biết Lâm Lang chứ. Một cô gái xinh đẹp như thế, xuất sắc như thế, bạc mệnh như thế...”

Linh Tố im lặng.

Cô gái ngừng đầu cười với cô, “Chị còn chưa tự giới thiệu nhỉ? Chị họ Đồng, tên Đồng Bội Hoa.”

“Em họ Thẩm, tên là Thẩm Linh Tố.”

“Chắc đây là lần đầu tiên em đến xin quyền góp?”

Đến lúc này thì Linh Tổ bắt buộc phải đâm lao theo lao: “Vâng ạ.”

Chẳng trách người ta nói một lời nói dối cần vô số lời nói dối khác chống lưng.

Đồng Bội Hoa cười tủm tỉm quan sát cô một lượt, dường như không chút hoài nghi, sau đó chìa ra một tờ séc.

“Mặc dù Lâm Lang đã không còn nữa, nhưng Bạch gia vẫn sẽ ủng hộ các em như từ trước đến giờ. Đây là một chút thành ý, em nhận lấy đi. Xem như là di Bạch quyền góp vậy.”

Lần này Linh Tổ đúng là sợ hết hồn, kịch có thể diễn, nhưng tiền thì tuyệt đối không thể nhận được. Cô vội vàng nói: “Bọn em... chỉ cần vài cuốn sách thôi ạ.”

Đồng Bội Hoa hơi ngần người, “Cũng được. Lâm Lang đi rồi, có để lại một số sách cũ, em đi theo chị.”

Thật đúng ý Linh Tổ quá.

Phòng của Lâm Lang rộng rãi vượt ngoài suy đoán của cô, có phòng tắm riêng, ban công đối diện với một góc sân. Đồ đạc trong phòng đều làm bằng gỗ tử đàn, ga giường nhả nhận sạch sẽ, còn có giấy dán tường hình hoa bách hợp.

Linh Tổ hít sâu một hơi, cô cảm nhận được một chút mùi hương yếu ớt còn sót lại nơi này của Lâm Lang.

Trong phòng không có nhiều đồ đạc của con gái lắm, có vài mô hình chiến hạm, trên nóc tủ quần áo đặt một vật gì đó được bọc lại bằng túi vải.

Đồng Bội Hoa khoanh tay đứng một chỗ, đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt, nói: “Sau khi con bé qua đời, căn phòng không hề có chút thay đổi. Hơn ba năm nay, chuyện gì đi cũng có thể quên, nhưng lại chưa từng quên việc đích thân quét dọn căn phòng của con gái. Từ nhỏ Lâm Lang đã hiếu động, thích đi du lịch khắp nơi. Những thứ đó đều là dụng cụ sinh hoạt ngoài trời.”

Linh Tổ bước đến trước tủ sách. Những cuốn sách trong tủ được sắp xếp ngăn nắp, không dính tí bụi nào. Cô bất giác hỏi: “Em lấy mấy cuốn đi, liệu di Bạch có phản đối không ạ?”

“Di ấy à? Di không nhớ chính xác được đâu.” Đồng Bội Hoa mỉm cười so vai, “Sau khi Lâm Lang qua đời, di liền đổ bệnh, kí ức hỗn loạn. Em cũng thấy đấy, di còn xem chúng ta như những đứa trẻ, cho rằng chúng ta mới mười tuổi.”

“Chăm sóc người bệnh chắc chị vất vả lắm.”

Đồng Bội Hoa không ngờ cô gái xa lạ này lại nói như thế. Cô ta dành cho Linh Tổ một nụ cười vô cùng cảm kích, “Lúc chị còn bé bố mẹ đã li dị, cũng coi như được di nuôi dưỡng thành người, chăm sóc di là chuyện nên làm mà.”

Thật ra bản thân cô ta cũng biết rằng không nên nói qua nhiều chuyện riêng tư đối với một người mới gặp lần đầu, nhưng có lẽ vì đối phương là một thiếu nữ dịu dàng, khiến cô ta cảm thấy thân thiết, mới bất giác mở rộng lòng lúc nào không hay.

Đúng lúc này một người giúp việc bước vào: “Thưa Đồng tiểu thư, bác sĩ Trương đã đến rồi.”

Đồng Bội Hoa quay sang nói với Linh Tổ: “Em cứ tùy ý xem đi, chị sẽ quay lại ngay thôi.”

Linh Tổ thở phào một hơi, trong lòng thầm nói lời xin lỗi, dõi mắt theo bóng lưng thướt tha của Đồng Bội Hoa. Cảm giác nói dối thật không hay chút nào, cho dù đó là lời nói dối xuất phát từ ý tốt.

Trên bàn trang điểm đặt một khung ảnh bằng bạc, thiếu nữ trong ảnh mặc bộ quần áo rằn ri, đứng trên đỉnh núi, một chân giẫm lên tảng đá, tư thế uy phong. Khuôn mặt xinh đẹp đó giống hệt người thiếu nữ vô danh cô gặp trong thư viện.

Trong ngăn tủ có vài món đồ trang điểm, không nhiều nhặn gì lắm. Nhưng thuốc thì lại không ít, đủ loại vitamin, thuốc cảm cúm, thuốc kháng sinh, còn có một chai đựng ampicilin rỗng không. Xem ra dù Lâm Lang rất thích vận động, nhưng thể chất của cô lại không được tốt lắm.

Còn có một tấm thiệp mời tham quan khuôn viên trường, thời gian là ba năm trước, tên người được mời là “Quan Lâm Lang”.

Linh Tố nghi hoặc, cô ấy không mang họ Bạch sao? Cô ấy không phải người nhà họ Bạch sao?

Bất giác ánh mắt cô đảo qua đảo lại từng chồng sách trong tủ. Cô vốn định đến gặp bà Bạch, nói rõ mọi chuyện với bà, mời bà đến thư viện một chuyến, không cần biết bà Bạch có phải là người mà Lâm Lang yêu nhất hay không, dù sao tình mẫu tử vẫn có ý nghĩa đặc biệt. Nhưng mà đến đây mới biết, bà Bạch tâm thần không ổn định, căn bản không thể tự lo ỉn, đừng nói là mời bà đi một chuyến, đến nói chuyện cũng là cả một vấn đề.

Hay là nói thẳng mục đích đến đây với tiểu thư Đồng Bội Hoa?

Cô lắc đầu. Thanh niên thời đại này, ai mà tin những chuyện vong hồn dị lực chứ? Chỉ sợ Đồng tiểu thư sẽ lập tức mời cô ra khỏi cửa.

Phải làm sao bây giờ?

Đột nhiên cô cảm thấy có chút hối hận về quyết định nóng vội của mình. Cô chỉ là một cô gái yếu ớt, chứ không phải đáng cửu thế có sức mạnh phi phàm.

“Lâm... Lang?”

Linh Tố chậm rãi quay người lại.

Một bóng người cao ráo bước lại từ cửa kính ngoài ban công

Ánh tà dương đang lặn dần về hướng tây, căn phòng dần tối lại, người đàn ông đứng ngược sáng, khuôn mặt mơ hồ không rõ. Linh Tố chỉ nhìn thấy đôi mắt anh ta sáng rực như lửa.

Trong vô thức cô chậm rãi hít sâu một hơi.

Lúc này người đàn ông mới nhìn rõ cô gái đứng trước mặt mình. Đó là một cô gái còn rất trẻ, mặc đồng phục cấp ba, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú, đôi mắt long lanh sâu thẳm, dường như chứa đựng biết bao câu chuyện.

Anh cảm thấy hoài nghi, cứ cảm thấy có chút gì đó quen thuộc.

“Em là ai?” Giọng nói của anh nhẹ đến nỗi như tan vào bầu không khí nơi này.

“Em...” Linh Tố tắc tị, cô là ai chứ?

Chàng trai thấy cô do dự, hơi nheo mắt, ngữ khí nhuốm mùi chất vấn: “Em là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?”

“Em...” Linh Tố cảm thấy mặt nóng dần lên. Cái cố đã chuẩn bị sẵn, nhưng không cách nào thoát ra khỏi miệng được. Không biết tại sao, cô không nỡ lòng nào lừa dối người này.

Có lẽ nhìn cô hoàn toàn không giống người tùy tiện bước vào khi chưa được mời, ngữ khí của chàng trai trở nên ôn hòa hơn: “Em là bạn của Lâm Lang phải không?”

Anh có một giọng nói hay, chất chứa trong đó là sự dịu dàng khó nói thành lời, khiến Linh Tố bất giác gật đầu.

Lúc cô sực tỉnh, thì đã không kịp nữa rồi, mặt cô nóng bừng.

Chàng trai nở một nụ cười nhàn nhạt, nói: “Cảm ơn em đã đến thăm Lâm Lang.” Sau đó nghiêng đầu về một bên.

Trong một thoáng, ánh nắng cuối ngày chiếu sáng nửa khuôn mặt anh. Lúc này Linh Tố mới nhìn rõ hàng lông mày rậm, tóc mai gợi cảm, sống mũi thẳng tắp và bờ môi mỏng của anh, tất cả vẽ lên một khuôn mặt nghiêng vô cùng anh tuấn đẹp trai.

Cả sự cô đơn và tiêu tụy không cách nào che giấu nổi, làm người ta thương cảm.

Linh Tố đột nhiên cười khê mở lời: “Hà tất phải nặng lòng vì người đã khuất như thế? Mỗi người một số mệnh, hợp tan do duyên số. Kiếp này duyên đã tận, thế nguyện hẹn kiếp sau.”

Người đàn ông rung mình kinh ngạc, lập tức quay đầu nhìn cô chăm chú.

Người thiếu nữ mà anh từng thân quen, cũng nói chuyện bằng ngữ điệu nhẹ nhõm thanh thản như thế này, chỉ có điều cô đã không còn trên nhân thế từ ba năm trước.

Rốt cuộc người thiếu nữ xa lạ đang đứng trước mặt anh là ai?

Đúng lúc đó, Đồng Bội Hoa đẩy cửa bước vào, phá vỡ sự ngưng ngáp trong căn phòng.

“Khôn Nguyên, anh về rồi à?” Đồng Bội Hoa vô cùng vui sướng nói.

Linh Tố tròn mắt, thì ra anh ta chính là Khôn Nguyên!

Bạch Khôn Nguyên mặc bộ quần áo giản dị thường ngày, thân hình cao ráo vạm vỡ, vừa thư thái lại vừa đỉnh đạc. Hẳn nhiên Linh Tố khá xa lạ với phong thái mà chỉ một người đàn ông trưởng thành mới có. Những chàng trai mà cô quen, cùng lắm cũng chỉ sáng sủa tươi mát như Hứa Minh Chính mà thôi.

Bạch Khôn Nguyên hỏi Đồng Bội Hoa: “Bội Hoa, vị này là?”

“Đây là Thẩm tiểu thư, đến xin quyền góp.”

Lời nói dối kéo dài chưa được một phút, đã bị vạch trần dễ dàng như vậy đó. Linh Tố không cách nào không chế được cảm giác nóng ran trên mặt. Sống trên đời mười bảy năm, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy hoảng loạn bí bách như thế này, chỉ hận không thể lập tức biến mất trước mắt đối phương.

Bạch Khôn Nguyên đã phát hiện ra, nhưng lại nói: “Quyên góp à? Em cần quyền góp cái gì?”

Đồng Bội Hoa nói: “Lúc này dì đã nói rồi, định quyền góp vài cuốn sách và quần áo của Lâm Lang...”

“Không được!” Ánh mắt vốn dịu dàng của Bạch Khôn Nguyên đột nhiên trở nên sắc lạnh, anh gạt phắt đi, “Đồ đạc của Lâm Lang không ai được phép động vào cả, muốn quyền góp thì hãy dùng tiền!”

Cả Linh Tố và Đồng Bội Hoa đều kinh ngạc. Linh Tố chỉ cảm thấy khuôn mặt mình nóng đến mức có thể luộc trứng gà được, sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Lúc này đây, cô vô cùng hối hận vì đã đường đột mò đến Bạch gia.

Sắc mặt của Đồng Bội Hoa cũng rất tệ, cô ta mềm mỏng nói: “Khôn Nguyên, đó là chủ ý của dì mà. Anh cũng không muốn thấy dì ngày ngày nhìn vật nhớ người phải không?”

Giọng nói bình thản của Bạch Khôn Nguyên chứa đựng sự kiên định vững như đá: “Dì không muốn nhìn thấy thì thu dọn lại là được. Đồ đạc Lâm Lang để lại vốn đã không nhiều, anh không muốn mất thêm cái gì nữa.”

Đồng Bội Hoa nghe thế rung mình, cúi đầu không nói gì. Ai cũng nghe ra, trong câu nói bình thản đó chất chứa tình ý sâu nặng chùng nào.

Ánh mắt Bạch Khôn Nguyên hướng về phía Linh Tố, chỉ là đã không còn sự dịu dàng khi nãy, giọng nói hoàn toàn khách sáo xa cách. “Thật xin lỗi vị tiểu thư đây. Tôi hi vọng, em có thể thông cảm.” Nói đoạn, anh rút một tập séc từ lồng ngực ra, xé một tấm kí lên đó, rồi chìa ra trước mặt Linh Tố.

Trong đầu Linh Tố hoàn toàn hỗn loạn, cô lùi về sau một bước, hoảng hốt xua tay: “Em không thể nhận được đâu, không được đâu.”

Bạch Khôn Nguyên tưởng là ngữ khí khi nãy của mình làm cô sợ hãi, liền hạ giọng mềm mỏng: “Không cần khách sáo thế đâu. Em đến đây một chuyến cũng không dễ dàng gì, dù sao cũng không thể để em ra về tay trắng được.”

Khuôn mặt Linh Tố không thể đỏ hơn được nữa. Bạch Khôn Nguyên lại nói: “Trời cũng không còn sớm nữa, đường núi không an toàn, để anh bảo tài xế đưa em về.”

Rõ ràng là muốn tiễn khách.

Nhưng anh đứng gần Linh Tố quá, cô ngửi thấy một mùi hương đặc biệt toát ra từ người anh, không chắc là mùi thuốc lá hay mùi mồ hôi, dù không thơm nhưng lại khiến cô cảm thấy dễ chịu, trái tim đang đập loạn xạ dần lấy lại được nhịp đập thường ngày.

Thật kì lạ, mặc dù đều là nam giới, nhưng mùi hương trên cơ thể Hứa Minh Chính chưa bao giờ kích thích giác quan của Linh Tổ như thế này.

Cô không hiểu vì sao mình lại nhận tấm séc ấy nữa.

Chiếc xe chở Linh Tổ rời khỏi khuôn viên Bạch gia. Lúc này Bạch Khôn Nguyên mới nói với Đồng Bội Hoa: “Cô gái này có chút kì lạ, em có biết lai lịch của cô ta không?”

Đồng Bội Hoa cười nói: “Không phải chỉ là một cô gái đến xin quyền góp sao? Hôm nay em đã được mở rộng tầm mắt rồi, anh xem tiểu cô nương nhà người ta bị anh làm cho chết khiếp kìa...”

Bạch Khôn Nguyên cắt ngang lời cô: “Anh đã nói rõ từ lâu, không được động vào đồ đạc của Lâm Lang.”

Đồng Bội Hoa có chút ầm ức, lại có chút chán nản, “Lẽ nào anh định giữ căn phòng thế này cả đời sao?”

“Sao tự nhiên lại nói thế?”

“Anh... anh lúc nào cũng như thế! Anh đã hứa với em, bắt đầu lại từ đầu, dừng cảm đối diện với cuộc sống. Nhưng anh cứ dây dưa lằng nhằng mãi chuyện này.”

Bạch Khôn Nguyên không vui nói, “Rút cục ai mới là người dây dưa lằng nhằng mãi đây?”

Đồng Bội Hoa hét lên: “Con bé đã chết được ba năm rồi, anh vẫn còn ôm ấp đồ đạc của nó, không chịu tỉnh lại.”

“Đủ rồi!”

Đồng Bội Hoa mặt mày trắng bệch, vội vàng im bặt.

Bạch Khôn Nguyên ho một tiếng, chuyển chủ đề: “Nghe nói ngày kia Sùng Quang trở về.”

Đồng Bội Hoa thở ra mấy hơi, chậm rãi nói: “Ừm. Anh ta sắp về rồi, để em bảo người dọn dẹp lại phòng khách.”

Bạch Khôn Nguyên gọi giật cô lại: “Em có biết cậu ta về với mục đích gì không?”

Đồng Bội Hoa quay đầu, cười nhạt một cái, “Đương nhiên là em biết. Anh yên tâm đi. Em có phải là Lâm Lang đâu.”

Lúc này Linh Tổ đang ngồi ghế sau trên ô tô, nhắm mắt nghỉ ngơi. Không biết tại sao, trong đầu cô đột nhiên hiện ra khuôn mặt của Bạch Khôn Nguyên. Dưới ánh tà dương óng ả, khuôn mặt với ngũ quan rõ nét đó càng trở nên anh tuấn phi phàm, đẹp như một vị thần phương Tây.

Cô đột nhiên bật cười, nụ cười ngây thơ thuần khiết.

3. Chương 03

Chương 3: Tình đầu chớp nở

Được sự ủy thác của người trong mộng, Hứa Minh Chính nhanh chóng thu thập đầy đủ tư liệu về Bạch gia, giao cho Thẩm Linh Tổ.

Linh Tổ kinh ngạc: “Thì ra bà Bạch đã từng tái giá.”

Hứa Minh Chính nói: “Người chồng trước của bà ấy họ Quan, là một nhà sinh vật học có tiếng, đã gặp nạn qua đời trong một chuyến khảo sát thực tế. Sau đó bà ấy dẫn theo con gái tái giá về nhà họ Bạch. Nhà họ Bạch vốn là người Thượng Hải, sau giải phóng bỏ sang Hồng Kông sinh sống. Mối quan hệ huyết thống Bạch gia tương đối phức tạp, người vợ trước của Bạch Sùng Đức có một đứa con riêng, chính là anh chàng Bạch Khôn Nguyên. Bên cạnh đó Bạch Sùng Đức còn có một đứa em trai cùng cha khác mẹ, tuổi tác ngang bằng với Bạch Khôn Nguyên.”

“Lúc bà Bạch tái giá, con gái bà ấy mấy tuổi?”

“Tính ra chắc tầm bốn, năm tuổi. Bạch Khôn Nguyên lớn hơn cô bé bốn tuổi.”

Hai người đó là một đôi thanh mai trúc mã.

Nghĩ đến đây, không hiểu tại sao, lồng ngực bên trái của Linh Tố lại nhói đau. Mấy hôm nay cô thường xuyên có cảm xúc này, cô biết chuyện này không liên quan gì đến thời tiết cả, có lẽ cô cũng có bệnh tim như em gái, nếu không thì phải giải thích hiện tượng lạ lùng này như thế nào đây?

“...” Hứa Minh Chính vỗ vai cô, “...”

“Sao thế?” Lúc này Linh Tố mới bừng tỉnh.

Hứa Minh Chính thở dài nói: “Cậu điều tra Bạch gia để làm gì vậy?”

Linh Tố nói: “Chẳng qua chỉ là hiếu kì thôi.”

Hứa Minh Chính không phải kẻ dần, “Trước nay cậu có lo chuyện bao đồng bao giờ đâu.”

Thấm Linh Tố im lặng, cô biết những lời Tiểu Hứa thốt ra đều do một lòng quan tâm đến cô. Chỉ cần xem chỗ tư liệu giản đơn này cũng đủ biết Bạch gia có mối quan hệ phức tạp thế nào.

“Thấm Linh Tố.” Một nữ sinh lớn tiếng gọi, “Lên văn phòng đi, thầy Hồ tìm cậu đó.”

Ngữ khí hớn hở chờ xem cô gặp xui xẻo, nhưng Linh Tố đã quen rồi. Ngoài Tiểu Hứa ra, cô chẳng có nhiều bạn bè, đám con gái trong lớp một lòng cô lập cô, chỉ vì cô có tính cách cô độc, thành tích học tập lại xuất sắc, bọn họ lúc nào cũng mong được chê cười cô.

Hứa Minh Chính có chút bất an: “Bọn họ cười kì quái quá, không biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.” Linh Tố nói.

“Cậu không biết sao?” Hứa Minh Chính càng kinh ngạc hơn.

Đúng thế, chính bản thân Linh Tố cũng không biết. Những tín hiệu tự động hiện ra trong đầu hồi trước bây giờ đột nhiên biến mất không dấu vết, cô không cảm nhận được ám hiệu rõ ràng nào.

Hứa Minh Chính có chút lo lắng, “Thật sự không cảm thấy gì sao? Cậu cố gắng nghĩ lại xem!”

Sau vài giây nhập định, Linh Tố mở mắt mỉm cười: “Bài trắc nghiệm môn toán hôm qua mình quên không trả lời hai câu hỏi ở mặt sau.”

Hứa Minh Chính thở phào một hơi, cảm thấy yên tâm hẳn.

Chỉ có Linh Tố biết rằng, đó là cô tự ý bịa ra để an ủi Tiểu Hứa.

Thực tế thì, thầy Hồ tìm cô không phải vì chuyện học hành, thầy Hồ hỏi cô: “Có học sinh tố cáo, nói là em lợi dụng mê tín dị đoan để kiếm tiền, có thật vậy không?”

Linh Tố khẽ chớp mắt. Cuối cùng cũng xảy ra rồi.

Phủ nhận? Cô trước giờ không thêm nói dối.

Thừa nhận? Chắc chắn sẽ gây ra rắc rối khôn lường.

Thầy Hồ thấy cô không trả lời, cho rằng cô vừa kinh ngạc lại vừa phẫn uất, liền nói: “Linh Tố, thành tích học tập của em trước nay rất tốt, nếu như có người vì đồ kị mà cố tình vu oan cho em, thì em cứ nói ra, không cần để trong lòng đâu.”

Nhưng Linh Tố là người bộc trực ngay thẳng, không bao giờ thừa cơ phỉ báng người khác. Cô tiếp tục im lặng.

Thầy Hồ thăm cảm thấy có gì không đúng, “Linh Tố, chẳng nhẽ là thật sao?”

Linh Tố cúi đầu không nói.

Thầy Hồ kêu một tiếng “ôi chao”, hồi lâu sau vẫn chưa bình tĩnh lại được. Cô gái đứng trước mặt là học sinh mà thầy yêu mến nhất trong sự nghiệp dạy học của mình, thầy thà tin rằng người khác lừa vào vu oan cho cô, cũng không muốn tin cô thực sự đã làm những chuyện như thế.

Linh Tố vô cùng áy náy, khẽ nói: “Em xin lỗi thầy.”

Thầy Hồ đau lòng buồn bã nói: “Em là học sinh có thiên phú nhất mà thầy từng gặp trong hai mươi năm trong nghề, ba năm nay em vừa cố gắng chăm sóc người nhà vừa kiên trì hoàn thành bài vở, khiến tôi và các thầy cô giáo khác vô cùng kính phục. Nhưng, người quân tử không kiếm đồng tiền bất chính, tuyên truyền mê tín dị đoan là không tốt.”

Linh Tố nhú mày cúi đầu, đứng yên tại chỗ, hai tay khoanh trước ngực. Bộ dạng này, rõ ràng là thừa nhận lời trách móc.

Thầy Hồ rất đau lòng, “Chỉ còn hai tháng nữa là đến kì thi đại học, mười lăm năm đèn sách khó nhọc, công thành danh toại hay không được quyết định tại thời khắc này. Em là người thông minh, phải biết nắm chắc tiền đồ và vận mệnh của mình.”

Linh Tố cắn chặt răng, mím chặt môi.

“Còn nữa, một hai tuần nay, rõ ràng em không được tập trung như trước. Nếu như tình cảnh nhà em khó khăn quá, chúng ta có thể phát động quyên góp trong phạm vi toàn trường.”

Linh Tố lắc đầu.

Thầy Hồ cũng không muốn làm học trò cứng khó xử, thấy sắp đến giờ lên lớp, bèn phẩy tay ra hiệu Linh Tố về lớp.

Hứa Minh Chính đứng chờ bên ngoài lớp dáng vẻ vô cùng sốt ruột, lo lắng, nhìn thấy Linh Tố, vội vàng chạy lại hỏi: “Sao thế? Thầy đã nói gì với cậu? Sắc mặt cậu thật khó coi.”

Linh Tố bình tĩnh, ngay lập tức hiểu ra lý do thực sự vì sao thầy giáo gọi cô đến khuyên nhủ.

Hứa Minh Chính bảo đảm với cô: “Mình không hề nói lung tung gì cả. Mình chỉ nói là có người tạo tin đồn, rắp tâm đánh lén cậu.”

Linh Tố không nói lời nào, chỉ đặt một bàn tay lên vai Hứa Minh Chính. Hứa Minh Chính cảm thấy bên vai đó nặng trĩu, như thể Linh Tố tạm thời chuyển tất cả gánh nặng sang nhờ cậu gánh giùm.

Giây phút này, cậu tình nguyện được gánh vác hộ Linh Tố suốt đời.

Linh Tố thở hắt ra, nói: “Minh Chính, cậu xin phép nghỉ hộ mình, mình đi có việc.”

Linh Tố đi đến thư viện.

Lâm Lang thấy cô đến thì vô cùng mừng rỡ, “Cậu tìm được người đó rồi phải không? Mình có thể rời khỏi nơi này chưa?”

Linh Tố mỉm cười, “Đầu tiên, cậu tên là Lâm Lang, Quan Lâm Lang. Lúc còn nhỏ bố cậu mất, mẹ cậu tái giá, đưa cậu đến Bạch gia. Bạch thị làm kinh doanh, rất giàu có. Còn nữa, mình đã đến nhà cậu một chuyến, mọi người ai cũng yêu thương cậu, mình không biết người cậu yêu nhất là ai. Nhất thời mình cũng không cách nào đưa người đó đến đây được. Mình rất xin lỗi.”

Lâm Lang ngơ ngác lắng nghe.

“Khôn Nguyên mà cậu nhắc tới, chính là con trai của bố dưỡng cậu, coi như là anh trai cậu. Hiện nay bố ruột và bố dưỡng cậu đã qua đời cả. Trong nhà cậu chỉ còn mẹ và anh trai, và một người chú còn trẻ. Mẹ cậu nhớ thương cậu nhiều lắm.”

Lâm Lang bối rối: “Tại sao những chuyện mà cậu nói, mình đều không nhớ gì cả?”

Linh Tố nói: “Thường chỉ có hai trường hợp khiến người ta quên đi quá khứ. Thứ nhất là do ảnh hưởng ngoại giới. Nhưng mình không cảm nhận thấy bất kì sức mạnh nào đang chi phối cậu cả.”

“Còn loại thứ hai?”

“Loại thứ hai là do bản thân cậu chọn cách quên đi.”

Lâm Lang sững sờ, quỳ dưới chân tường, lẩm bẩm: “Tại sao mình lại phải quên đi quá khứ chứ?”

“Có lẽ đã từng xảy ra chuyện gì đó làm cậu quá đau lòng.”

Đau đớn tâm can, đến nỗi chết rồi cũng không muốn hồi tưởng lại. Lâm Lang đặt tay trước ngực, “Chẳng trách mình không cảm thấy nhịp đập ở chỗ này, thì ra tim mình đã chết rồi.”

Linh Tố không biết nói gì. Vong linh thì làm sao có nhịp tim nữa chứ?

Nhưng để mặc Lâm Lang bị nhốt ở đây năm này qua năm khác cũng không phải cách hay. Cô ấy đã vô cùng yếu ớt rồi, sẽ nhanh chóng tan thành mây khói. Phải giúp cô ấy mau chóng đầu thai chuyển kiếp.

Linh Tố quỳ xuống bên cạnh cô, dịu dàng nói: “Mình sẽ tìm cơ hội đưa người nhà của cậu đến đây. Có lẽ sau khi gặp lại họ, cậu sẽ nhớ ra mọi th.”

Lâm Lang ngẩng đầu lên, vô cùng cảm kích: “Cậu đúng là một người tốt.”

Linh Tố cười cười.

Lâm Lang hỏi: “Lúc còn sống mình là người như thế nào?”

Linh Tố nghĩ một chút, “Nhiệt tình sôi nổi, được người khác yêu mến.”

“Có bạn trai hay không?”

Trước mắt Linh Tố lập tức hiện ra khuôn mặt tiều tụy bị thương của Bạch Khôn Nguyên.

Bao năm nay giúp người khác giải quyết những chuyện tâm linh, cô đã từng gặp vô số những người đàn ông đau đớn vì mất đi người mình yêu thương nhất, nhưng chưa từng có ai ảnh hưởng đến cô như Bạch Khôn Nguyên, chỉ một cái nhíu mày khe khẽ của anh cũng đủ làm cô gái hoàn toàn xa lạ là Linh Tố cảm thấy tâm can nhức nhối.

Một người anh như thế nào mới có thể nhớ thương đứa em gái quá cố như thế?

Sau khi rời khỏi thư viện, Linh Tố không quay về trường học ngay. Cô đến bệnh viện thăm em gái.

Linh Tịnh nhìn thấy chị, thì ngạc nhiên như thể được minh tinh thần tượng mà cô hâm mộ đến thăm vậy, “Chị trốn tiết đấy à?”

“Chẳng có tâm trạng học hành.” Linh Tố ngồi bên cạnh giường.

Em gái chăm chú quan sát chị mình, “Lạ thật đấy, cứ cảm thấy chị có gì đó khác lạ?”

Linh Tố bĩu môi, quay đầu hét vào góc tường: “Biến đi! Đi chỗ khác mà khóc!”

Linh Tịnh lập tức kéo Linh Tố lại. Linh Tố gơ hai tay lên, vội vàng nói: “Được rồi! Không sao cả! Chị không nhìn thấy gì cả! Là do tinh thần rối loạn!”

“Không.” Linh Tịnh nói, “Chẳng trách từ sáng đến giờ em cứ cảm thấy tâm trạng bực bội.”

Linh Tố nắm chặt bàn tay gầy gò của em gái, “Sao lại gầy đi thế này, em thế này làm sao vào phòng mổ được đây?”

“Vào được chưa chắc đã ra được.”

Linh Tố tức tối lườm em gái một cái.

“Em muốn ăn kem.” Linh Tố lắc bàn tay chị.

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Có lẽ em không sống được đến mùa thu, nhưng em có chuyện còn đáng quan tâm hơn là vòng eo.” Linh Tịnh nhướn mắt.

Linh Tố chạy đến cửa hàng đối diện bệnh viện mua một hộp kem. Cô nhớ lại ngày xưa, hai chị em cùng nhau ăn một hộp kem, còn thường xuyên tranh cãi vì đối phương ăn nhiều hơn mình.

Mẹ từng nói với Linh Tố: “Con hà tất phải tranh với em, nó không còn nhiều thời gian để ăn đồ ngon đâu.” Câu nói đó làm Linh Tố sợ đến nỗi từ đó trở đi có đồ gì ngon cô đều dành cả cho em gái. Nhưng rốt cuộc câu nói đó vẫn ứng nghiệm.

Lúc đi qua quầy bán báo, cô bỗng dừng lại.

Trên giá, nhiều tờ báo khác nhau nhất loạt đưa một tin giống nhau: “Tiêu Bá Bình về nước thờ cúng tổ tiên – Đầu tư khoản tiền lớn cho quê hương”. Còn có rất nhiều những bức ảnh rõ nét, một người đàn ông trung niên mặc Âu phục, khuôn mặt điển trai tràn ngập mặt báo.

Linh Tố cau mày nhíu trán nhìn chăm chú vào tờ báo, nhất thời nảy sinh ảo giác.

Cô nghe thấy có tiếng đứa trẻ sơ sinh đang khóc, không giống tiếng khóc ngằn ngặt của đứa trẻ sơ sinh đang chịu một ám ức kinh khủng nào đó, mà giống tiếng khóc rầm rứt của người lớn hơn.

Cũng chính vì thế, tiếng khóc vang lên bên tai cô vô cùng kì dị, giống như tiếng mèo kêu dưới khung cửa sổ vào nửa đêm.

Bỗng nhiên một bàn tay đặt lên vai cô, Linh Tố bật dậy như thể bị điện giật, sợ hãi tột cùng.

Người kia cũng giật mình theo, vội vàng xin lỗi cô.

Linh Tố nhận ra người đó chính là Đồng Bội Hoa. Cô lập tức cảm thấy tấm séc vẫn luôn nằm im trong túi áo đột nhiên trở nên nóng rực.

Đối với người nhà họ Bạch, số tiền đó không đủ một bữa trà chiều, nhưng đối với Linh Tố mà nói, đó là con số rất lớn. Cũng coi như cô lường gạt mà có được, vì thế tối đến cô chẳng thể ngủ yên.

Nhưng làm thế nào để trả lại đây? Đây lại là một vấn đề khó nhằn.

Đồng Bội Hoa mỉm cười thân thiết: “Chị đứng bên kia đường đã nhìn thấy em, định chạy tới chào một câu, có điều hình như đã làm em sợ rồi.”

“Không đâu ạ, chỉ là em đang mải nghĩ một việc.” Linh Tố nói, “Sao Đồng tiểu thư lại đến bệnh viện thế này?”

“Chị hẹn bạn uống trà ở ngay bên kia đường kia.”

Linh Tố nhìn theo hướng chỉ của cô ta, đập vào mắt là một khách sạn cao nhả sang trọng. Đó là nơi cô chưa từng nghĩ đến chuyện bước vào.

Đồng Bội Hoa hỏi: “Còn em thì sao, Tiểu Thẩm?”

“Em gái em nằm viện.”

“A.” Đồng Bội Hoa tỏ ra thương xót cảm thông, “Nhà em còn những ai?”

“Chỉ còn hai chị em thôi ạ.”

Đồng Bội Hoa càng kinh ạc hơn: “Em như thế này... chẳng trách em lại tham gia hoạt động từ thiện.”

Linh Tố xấu hổ đến nỗi mặt mày đỏ bừng.

Đồng Bội Hoa cho rằng cô đang thẹn thùng, cười nói: “Thường ngày chị ở nhà với dì cũng chán lắm. Tiểu Thẩm, nếu em rảnh, có thể thường xuyên đến nhà chị chơi.”

Linh Tố chờ đợi chính là câu nói này, cô lập tức nhận lời.

Không ngờ chiều hôm sau, vào lúc tan học, siêu xe của Bạch gia đã dừng trước cổng trường học. Linh Tố đành phải trốn tiết tự học buổi tối, đến nhà Bạch gia ăn tối.

Cô bất giác cảm thán, cứ thế này mãi thì còn học hành kiểu gì nữa?

Cô đến nơi hơi sớm một chút, bà Bạch vẫn đang ngủ trên gác, Bạch Khôn Nguyên cũng không có nhà. Trong phòng khách chỉ có một người.

Lúc Linh Tổ bước vào, anh ta đang quay lưng về phía cô, nằm nghiêng trên sô pha đọc báo. Có lẽ anh ta nghĩ người ở đằng sau là người giúp việc trong nhà, vì thế liền nói: “Đem chiếc bút đặt cạnh điện thoại đến đây cho tôi.”

Linh Tổ tiện tay cầm bút đưa cho anh ta.

Lúc đón lấy chiếc bút, anh ta chợt nhìn thấy một bàn tay thon dài trắng muốt, cảm giác có gì không đúng, lập tức quay người lại.

“Lâm Lang?” Người đàn ông này đột nhiên kêu khẽ.

Linh Tổ bắt giác lùi về sau một bước.

Lần đầu tiên bị gọi là Lâm Lang, cô cảm thấy kinh sợ; lần thứ hai, cô cảm thấy tiếc nuối, nhưng hết lần này đến lần khác bị nhận lầm, về mặt tình cảm cô không cách nào chấp nhận được.

Cô có họ có tên, là một người hoàn toàn độc lập. Cô không muốn phải gánh vác tình cảm và cuộc sống của ai khác.

Người đàn ông cũng lập tức nhận ra mình đã nhận lầm người. Anh ta khẽ ho một tiếng, đứng dậy.

Anh ta có thân hình cao lớn, râu ria xồm xoàm, mặc một chiếc quần bò rách lỗ chỗ, chẳng khác gì dân tị nạn. So với biệt thự hào hoa của Bạch gia, sự đối lập quả nhiên không hề nhỏ. Có điều anh ta có ánh mắt sắc bén, thông qua tròng kính, ánh mắt đó quét qua quét lại về phía Linh Tổ, giống như đang kiểm tra bằng tia hồng ngoại.

Linh Tổ không nén được hỏi: “Đã phát hiện ra là hàng nhái chưa vậy?”

Người đó phì cười nói, “Đến cả cái tính bướng bỉnh cũng giống hệt!”

Nói đến đây Linh Tổ có chút xấu hổ.

Đồng Bội Hoa và Bạch Khôn Nguyên cùng bước xuống từ cầu thang, vừa đi vừa nói: “Sùng Quang, sao chú chưa đi cạo râu đi? Nhân tiện thay luôn bộ đồ đang mặc nữa? Không sợ khách chê cười sao?”

Bạch Sùng Quang vuốt râu cười hì hì: “Em gái xinh đẹp này là ai vậy? Hình như tôi chưa gặp bao giờ.”

Đồng Bội Hoa cười nói: “Ai chú cũng quen mặt hết à? Em này là Tiểu Thẩm, một người bạn của Lâm Lang.”

Bạch Sùng Quang mỉm cười giơ tay ra, “Thì ra là Thẩm tiểu thư, khi nãy mạo phạm rồi, em đừng có để bụng nhé. Gọi tôi Sùng Quang là được rồi.”

Bàn tay đầy đặn của anh ta đầy vết chai, hơn nữa lực tay rất lớn, nắm chặt đến nỗi khiến Linh Tổ cảm thấy đau.

Đồng Bội Hoa nói: “Linh Tổ đang học lớp mười hai ở trường Trung học số Hai.”

“Trường trung học số Hai? Vậy thì là học sinh giỏi rồi?” Bạch Sùng Quang hỏi.

Đồng Bội Hoa khen Linh Tổ: “Vừa nhìn đã biết Linh Tổ là một đứa trẻ thông minh rồi. Chú không biết cô bé giỏi giang cỡ nào đâu, trong nhà không còn người lớn, cô bé vừa đi học vừa lo cho em gái đó.

“Vậy sao? Thế thì thật không dễ dàng gì.” Bạch Sùng Quang cảm thán một tiếng, “Em muốn học trường đại học nào?”

Linh Tổ nói: “Đợi có kết quả thi đã rồi mới quyết định.”

Bạch Sùng Quang lại nói: “Học khoa xã hội phải không? Muốn học lên chuyên ngành gì?”

Đồng Bội Hoa nói: “Bất luận là chuyên ngành gì, sau này ra trường Bạ thị sẽ sắp xếp công việc cho em.”

Linh Tổ cảm thấy cung cách đối nhân xử thế của Đồng Bội Hoa quả khiến người ta ngưỡng mộ, nhanh nhẹn hào sảng như gió thổi mây trôi. Dù là người xa lạ đến đâu, chỉ cần nói chuyện vài câu với cô ta, thì sẽ được cô ta thổi bay lên chín tầng mây.

Bạch Khôn Nguyên chỉ ngồi bên cạnh không nói lời nào, lúc này thấy Linh Tố nở một nụ cười như ẩn chứa tâm sự gì, tựa như một đóa hoa quỳnh e ấp khoe sắc trong đêm, lòng anh bất giác rung động.

Người thiếu nữ này dù xa lạ, nhưng lại luôn khiến anh có cảm giác thân thuộc, như thể đã quen biết cô từ rất lâu rồi. Chính cảm giác này khiến anh để tâm đến cô nhiều hơn.

Nhìn cô cười xinh đẹp như thế, bất giác anh nói: “Linh Tố không cần chúng ta lo lắng thế đâu. Các cô gái bây giờ đều giỏi giang hơn cánh con trai.” Anh gọi cô là Linh Tố.

Nghe thế Linh Tố đột nhiên tim đập loạn nhịp.

Bạch Sùng Quang hỏi luôn: “Em tên là Linh Tố à? Không linh tố nữa, quả là rất thích hợp.”

“Sùng Quang”, Đồng Bội Hoa lườm anh ta một cái, có ý chê sự nịnh nọt của anh lộ liễu quá.

Bạch Sùng Quang giả dờ không nhìn thấy ánh mắt của cô ta, tiếp tục nói: “Rốt cuộc là phải uống thứ nước gì mới có thể sinh ra một cô gái xinh đẹp như thế này? Còn nữa, hồi đó nhìn gầy gò bé nhỏ, trong chớp mắt đã trở thành thiếu nữ phổng phao, đầy sức mê hoặc. Con gái đúng là loại động vật thần kì.”

Lúc đầu Linh Tố không hiểu cho lắm, nhưng nhìn thấy ánh mắt Bạch Khôn Nguyên chột lóe lên, cô liền hiểu ra vấn đề, nửa vế sau vốn không nói đến cô, mà nói đến Lâm Lang.

Cô nâng cốc lên uống một ngụm trà, vị rất đắng, nhưng cô vẫn cố nuốt vào bụng.

Bạch Khôn Nguyên đột nhiên cười khê, “Linh Tố ít nói quá.”

Đây là lần đầu tiên Linh Tố nhìn thấy anh cười. Trong chớp mắt, nét mặt cương nghị trở nên mềm mỏng, khóe miệng cong cong có chút trẻ con, rất đối thân thiết ôn hòa.

Thế là cô cũng bất giác bật cười.

Bạch Sùng Quang nhìn thấy rõ cảnh tượng đó, anh quay sang nhìn Đồng Bội Hoa, cô ta đang khê nhú mày.

Anh liền cúi đầu uống một ngụm trà, rồi nói với Linh Tố: “Nào, chúng ta ra ngoài vườn dạo đi.”

Ngoài vườn, các bức tường được bắc giàn gỗ, hoa tử đằng mọc chi chít. Lúc này đang đúng mùa hoa nở, những chùm hoa tím tím và trắng muốt buông xuống, hương thơm ngọt ngào.

Bạch Sùng Quang chỉ vào bức tường bên cạnh nói: “Hồi nhỏ Lâm Lang rất hiếu động, tôi thường xuyên lên đưa nó ra ngoài chơi. Về muộn quá, không dám vào bằng cổng chính, chỉ còn cách trèo tường. Có một lần mất thăng bằng, con bé ngã xuống, tay bị bó bột cả tháng trời. Sau này Khôn Nguyên cho người làm giàn hoa cao lên, kiên cố hơn, còn làm thêm bậc thang, để tiện cho con bé leo lên leo xuống.”

Linh Tố ngẩng đầu nhìn, quả nhiên giàn hoa được bắc cao gần hết bức tường, người ta có thể dễ dàng trèo lên đến đỉnh.

Góc tường bên cạnh, có một cây hòe cao lớn. Đợi hoa tử đằng nở hết rồi, sẽ đến lượt cây hòe nở hoa.

Bạch Sùng Quang sờ thân cây nói: “Cây hòe này cũng được nhiều năm rồi. Lâm Lang thích leo trèo lắm, lớn tướng rồi còn leo lên cây ngủ. Nếu không tìm thấy nó trong phòng, thì chắc chắn sẽ tìm thấy nó trên cây.”

Linh Tố nhìn thấy dòng chữ khắc trên thân cây, hỏi: “Đây là do các anh khắc sao?”

“Là Lâm Lang khắc lúc nhỏ. Nó nghịch ngợm lắm, sau khi tôi tặng cho nó một con dao nhỏ, thì đồ đạc trong nhà, cây ở ngoài vườn, tất cả đều trở thành đối tượng bị nó tàn phá.”

Linh Tố không có được tuổi thơ vui tươi như vậy. Trong kí ức của cô, chỉ có tòa nhà xám xịt tối tăm, bên đường rác chất đống, đám trẻ con rượt đuổi lũ chó lang thang ngoài đường.

Mẹ không cho phép cô chơi với đám trẻ con hàng xóm, sợ cô nhiễm thói hư tật xấu, cũng sợ dị năng của cô sẽ gây ra phiền phức, vì thế lúc nhỏ Linh Tố cứ ở trong nhà suốt. Em gái vẫn chưa hiểu chuyện, trong mắt Linh Tố chẳng qua chỉ như một con búp bê biết cử động. Thi thoảng có vong linh trẻ em lướt qua, đó là những lúc vui vẻ nhất của Linh Tố.

Đại khái chính từ lúc đó Linh Tổ đã hình thành thói quen im lặng ít nói, hơn nữa còn học được một điệu cười, điều chỉnh độ cong của khóe môi, nụ cười thần bí hút hồn người, nhưng vẫn có thể giữ khoảng cách với đối phương.

“Bốn người các anh lớn lên cùng nhau sao?” Linh Tổ hỏi Bạch Sùng Quang.

Bạch Sùng Quang gật đầu, “Lúc Lâm Lang được mẹ đưa đến đây, nó mới chỉ bé tí ti, còn suốt ngày khóc vì nhớ nhung người bố đã qua đời, nhưng nếu em nhần nại trêu chọc nó, cho nó ăn kẹo, nó sẽ cười với em. Tôi chưa từng gặp một con nhóc nào lạ thế. Tôi thực sự đã mê mẩn vì nó.”

“Cô ấy nhất định rất được các anh cưng chiều.”

“Người trong nhà ai cũng thương yêu nó hết.”

Có thể thấy lúc sinh thời Lâm Lang đã vô cùng hạnh phúc.

Bạch Sùng Quang cười buồn, bổ sung thêm: “Ai mà không thương yêu nó được chứ?”

Linh Tổ lặng lẽ nhìn anh.

Anh ta có một khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp như Bạch Khôn Nguyên vậy, nhưng cứng cõi, sắc sảo hơn một chút. Có điều sự nhớ nhung và u sầu thì hoàn toàn giống nhau, điều này khiến hai người họ, bỗng chốc giống như một người vậy.

Mặt trời đã lặn về hướng tây, khu vườn chìm trong bóng tối, dưới bóng cây hòe, vô số những đốm lửa xanh lét trôi nổi dập dờn xung quanh cơ thể Bạch Sùng Quang, nhưng anh chẳng hề hay biết.

Những đốm lửa to nhỏ khác nhau, độ mạnh yếu không đều, nhưng có thể nhận ra phần lớn là âm hồn của con nít.

Linh Tổ vốn không muốn kinh động đến Bạch Sùng Quang, nhưng mà có vài vong hồn hình như muốn trèo lên người anh. Mặc dù âm hồn của con nít thường yếu ớt, nhưng nói thế nào cũng thuộc về âm gian, không tránh khỏi làm người ta không được dễ chịu.

Linh Tổ không lên tiếng, chỉ giơ tay kéo Bạch Sùng Quang ra khỏi bóng cây.

Cử chỉ này của cô làm Bạch Sùng Quang ngỡ ngàng không hiểu.

Linh Tổ chỉ nói đơn giản: “Cây hòe nhiều quỷ trú ngụ nhất trong số các loại cây.”

Bạch Sùng Quang bình tĩnh, “Em nói trên cây có quỷ sao?”

“Cây hòe dễ gọi quỷ đến nhất, cây liễu dễ thành tinh nhất.”

Bạch Sùng Quang chỉ cảm thấy mới mẻ, “Dạo này trong giới học sinh lại rộ lên mấy chuyện quỷ thần sao?”

Linh Tổ chỉ cười cười không đáp.

Nụ cười của Bạch Sùng Quang chợt ảm đạm, giọng anh thê lương: “Nếu như cây hòe có thể triệu quỷ; em nói xem, liệu nó có thể gọi được linh hồn Lâm Lang về đây không?”

Linh Tổ cảm thông với anh, nhẹ nhàng an ủi: “Nếu như anh thật lòng muốn tốt cho cô ấy, thì nên hi vọng vào giờ phút này cô ấy đã đầu thai chuyển kiếp vào một nhà tốt hơn mới phải.”

Anh bất giác nói: “Có lúc em thật giống Lâm Lang.”

Linh Tổ cũng không giận, chỉ hỏi: “Giống ở điểm nào?”

“Không nói rõ ra được. Có lẽ hai đứa em đều có chung nhân sinh quan, Lâm Lang cũng hay nói với bọn tôi những lời cảm ngộ nhân sinh.”

Linh Tổ cảm thấy hiếu kì, một cô gái sống trong nhung lụa như Lâm Lang, không biết lấy đâu ra những cảm ngộ đó?

Bạch Sùng Quang nói tiếp: “Sau khi con bé qua đời tôi liền bỏ ra nước ngoài, ở đây có quá nhiều hồi ức. Tôi thường nghe thấy tiếng con bé đuổi theo Bạch Khôn Nguyên gọi tên nó, Khôn Nguyên thường mặc kệ con bé, nhưng con bé lại thích sự lãnh đạm đó. Cứ thích mãi...”

Giọng điệu chứa chan cảm xúc, một cô gái trong sáng ngây thơ, khờ khạo trong chuyện tình cảm như Linh Tố cũng hiểu ra vấn đề. Bất giác mặt cô đỏ ửng.

Ánh nắng cuối chiều bao phủ, trong khoảng không vàng cam đó, bề bơi của căn biệt thự hiện ra cao quý đẹp đẽ, trang nghiêm u tịch.

Linh Tố nhớ lại lần đầu gặp Bạch Khôn Nguyên, ánh tà dương cũng rực rỡ như thế này. Người đàn ông anh tuấn đó đứng quay lưng lại cánh cửa kính, bóng đổ dài, rất đỗi im lặng, nhưng ánh mắt lại lóe lên tia sáng chói bóng.

Chỉ cần cô ngưng thần là có thể cảm nhận được những sự việc đã xảy ra khi Lâm Lang còn sống. Một cô nhóc đuổi theo một thiếu niên, miệng không ngừng gọi: “Anh Khôn Nguyên, anh Khôn Nguyên.”

Linh Tố không kiềm được nói: “Nhưng anh Khôn Nguyên của cô ấy kỳ thực đối xử rất tốt với cô ấy. Lúc ở trường cô ấy bị chế nhạo không có bố, chính Khôn Nguyên đã ra mặt đánh cậu nhóc kia. Anh ấy luôn là con ngoan trò giỏi, vâng lời người lớn, đó là lần đầu tiên anh ấy vi phạm nội quy nhà trường.”

“Bội Hoa kể cho em nghe không ít nhỉ.” Giọng nói của Bạch Khôn Nguyên đột nhiên vang lên.

Linh Tố giật mình đánh thót. Bạch Khôn Nguyên đã đứng sau lưng cô từ lúc nào vậy?

Bạch Khôn Nguyên nhíu mày, nhìn hai người một lát, Linh Tố lo lắng cứ tưởng anh sẽ hỏi cho ra nhẽ, không ngờ anh nói: “Đến giờ ăn cơm rồi, Bội Hoa bảo tôi đi gọi hai người.”

Trên bàn ăn không thấy bà Bạch, Đồng Bội Hoa giải thích nói: “Dì uống thuốc xong đi ngủ rồi.”

Bạch Sùng Quang bồng hỏi: “Hay chúng ta thay một vị bác sĩ mới. Tôi thấy vị bác sĩ này chữa trị bao lâu nay, cũng chẳng thấy sắc mặt chị ấy khá hơn chút nào.”

Đồng Bội Hoa nhăn nhó, “Sùng Quang, đây là bệnh đỡ dần của người già, không chữa khỏi được đâu.”

Bạch Sùng Quang nói: “Chị ấy số khổ quá, trước khi Lâm Lang ra đi, sức khỏe chị ấy tốt lắm. Không ngờ Lâm Lang vừa đi khỏi thì chị ấy đổ bệnh luôn.”

Trong đôi mắt phượng xinh đẹp của Đồng Bội Hoa dấy lên nộ khí, “Chú đang trách tôi không chăm sóc dì ấy cẩn thận, hay muốn ám chỉ có người giở thủ đoạn?”

Bạch Khôn Nguyên ho nhẹ một tiếng, nói: “Ăn cơm thôi. Linh Tố, ăn cá đi.” Nói đoạn, anh chủ động gấp một miếng cá đặt vào bát của Linh Tố.

Linh Tố vô cùng kinh ngạc trước hành động đó.

Nhưng Bạch Sùng Quang rõ ràng có ý muốn nói chuyện trong nhà trước mặt người ngoài, anh ta cười nhạt nói: “Sao tôi hiểu được chuyện liên quan đến y học chứ? Chuyên gia y học của nhà chúng ta, chính là Thạc sĩ Dược Đồng tiểu thư cơ mà.”

Đồng Bội Hoa đập đũa lên mặt bàn “rầm” một tiếng: “Bạch Sùng Quang, chú đừng có ngậm máu phun người! Có chứng cứ thì đưa ra đây!”

Linh Tố không nuốt trôi cơm, gác đũa, nói: “Em ăn no rồi...” Nói đoạn định đứng dậy.

Bạch Khôn Nguyên và Bạch Sùng Quang cùng lúc dùng một tay kéo cô lại, ngay lập tức Linh Tố lại ngồi xuống ghế. Bàn tay của hai người đều to lớn mạnh mẽ, chỗ tiếp xúc nóng rực.

Đồng Bội Hoa cũng kìm lại cơn giận, nói: “Ăn cơm trước đã.”

Bạch Sùng Quang cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì nữa, nhắc đũa lên gấp một miếng sườn vào bát Linh Tố, nói: “Linh Tố ăn nhiều một chút. Việc học hành vất vả, đừng để đổ bệnh đấy.”

Đồng Bội Hoa nghe thấy chữ “bệnh”, mắt đỏ ngầu. Bạch Khôn Nguyên định khuyên cô ta, nhưng cô ta chẳng thèm để tâm đến ai cả, vứt đũa xuống, mắt ươn lệ, vội vàng bỏ đi.

Vậy là, một bữa ăn thịnh soạn là thế, nhưng chẳng ai còn bụng dạ thưởng thức. Linh Tổ cảm thấy cơm chui vào đến bụng thì biến thành cát, khó chịu vô cùng.

Khó khăn lắm bữa cơm mới kết thúc, Linh Tổ đứng dậy cáo từ.

Bạch Khôn Nguyên hỏi: “Nhà em ở đâu?”

Linh Tổ nói địa chỉ cho anh biết. Quả nhiên, nghe xong Bạch Khôn Nguyên khẽ chau mày một cái. Sau đó anh quả quyết nói: “Tôi đưa em về.”

Linh Tổ còn chưa kịp buồn bã vì cái nhú mày của anh, thì đã bị niềm vui sướng do câu nói trên xâm chiếm.

Bạch Khôn Nguyên chọn con đường ngắn nhất xuyên qua trung tâm thành phố náo nhiệt. Linh Tổ chưa từng biết rằng cảnh đêm thành phố lại đẹp như vậy. Trong bóng tối dần bao phủ, những ánh đèn rực rỡ đủ màu lấp lánh như sao đêm, bầu trời trên đỉnh đầu vẫn còn sót lại chút màu vàng ấm áp của buổi chiều tà. Những tòa nhà cao ngất ngưỡng mọc san sát nhau ở khu thương mại, những tấm biển quảng cáo đủ màu sắc sặc sỡ lấp lánh, nam thanh nữ tú quần là áo lượt dạo chơi đêm, những món đồ cao cấp đẹp mắt bày trong tủ kính, đều khiến Linh Tổ hoa mắt chóng mặt.

Suốt chặng đường Bạch Khôn Nguyên không nói gì, lúc này đột nhiên phát hiện cô gái bên cạnh đang ngẩng nhìn thế giới bên ngoài cửa kính bằng cặp mắt lạ lẫm, bất giác cất tiếng hỏi: “Buổi tối em rất ít khi ra ngoài sao?”

Linh Tổ xấu hổ đáp: “Từ lúc lên cấp ba, em chưa từng ra ngoài buổi tối, việc học bận quá.”

Nữ tử Thẩm gia đều là những ẩn sĩ trong thành phố, các vong hồn thường tìm đến họ, vì thế họ thường xuyên tiếp xúc với phần đen tối nhất của đêm. Có lẽ đối với bọn họ mà nói, đêm đen của thành phố vẫn còn sáng quá.

Khi đến trước khu tập thể mà Linh Tổ sinh sống, Bạch Khôn Nguyên đỗ xe bên lề đường.

Khu vực này cứ đến tối là yên tĩnh đến dị thường, thi thoảng mới vang lên âm thanh gì đó, nếu không phải tiếng khóc thì là tiếng đánh mắng. Một ngọn đèn đường lúc bật lúc tắt, những mảnh thủy tinh trên nền đất cũng theo đó nhấp nháy. Một tên râu ria ở đâu chui ra, bước đi xiêu vẹo nghiêng ngả, bàn chân chột mềm nhũn, ngã vật xuống dưới chân đèn đường, rồi nằm đó ngáy khò khò.

Bạch Khôn Nguyên nhú mày hỏi: “Em sống ở đây sao?”

Linh Tổ nheo mày cười nói: “Em sinh ra ở đây.”

Bạch Khôn Nguyên tháo dây an toàn, nói: “Để tôi đưa em lên nhà thì hơn.”

Linh Tổ cười khẽ nhắc anh: “Anh đỗ xe ở đây, cẩn thận không khéo chốc quay về chỉ còn mỗi cái khung thôi.”

Bạch Khôn Nguyên hơi sững người.

Sao lại không giống cơ chứ? Ngữ khí này, biểu cảm này. Thiếu nữ trước mặt tươi cười quyến rũ, giống như yêu tinh trong đêm vậy.

Anh cố bắt mình tỉnh táo, mở cửa xe, nói: “Tôi đưa em lên nhà.”

Hai người họ vai kề vai bước đi trong hẻm nhỏ. Đêm nay không có ánh trăng, chỉ còn cách cẩn thận dò dẫm từng bước. Bạch Khôn Nguyên vô ý giẫm vào một vũng nước bẩn, quần anh bị ướt một góc.

Gió đêm lướt qua, mang theo mùi chua thối của rác rưởi mục nát.

Linh Tổ bình thần bước đi, cô nói: “Chỗ này cũng sắp bị phá bỏ rồi, nghe nói có đơn vị đã mua lại để kinh doanh bất động sản, họ muốn xây thành một khu biệt thự tư nhân. Chỗ này phía bắc là núi, phía đông là sông, nếu không phải mấy năm nay bị dùng làm bãi rác của thành phố, thì cũng là một vị trí đẹp.”

Bạch Khôn Nguyên hỏi: “Phá bỏ rồi thì em sống ở đâu?”

“Lúc đó em đã vào đại học rồi, đương nhiên là sẽ ở trong trường. Nếu như em gái em có thể phẫu thuật thành công, thì cũng có thể trở về trường của nó.”

“Lúc nghỉ hè nghỉ lễ thì sao?”

“Đi làm thêm.”

“Xem ra ông trời không đẩy ai vào đường cùng cả.”

Linh Tố cười, “Chỉ cần dám vùng vẫy, thì kiểu gì cũng trèo lên được.”

Người ở dưới đáy cùng trèo lên trên, người ở trên cam lòng rơi xuống, bánh xe số mệnh chuyển từ vòng này sang vòng khác.

Linh Tố len lén dùng đuôi mắt nhìn sang bên cạnh, khuôn mặt nghiêng cương nghị của Bạch Khôn Nguyên bị ánh sáng mờ lung làm dịu đi, đẹp đến say lòng người.

Cô bỗng kinh ngạc sao mình lại có thể nghĩ đến một từ mỹ miều như thế, nhất thời căng thẳng, mồ hôi chảy đầy lưng. Cô thậm chí còn cảm thấy, một đêm không trăng cũng không có hương hoa như hôm nay lại khiến người ta thấy toàn thân dễ chịu, thư thái.

Chỉ tiếc đường quá ngắn, hai người họ nhanh chóng đến trước cửa nhà Thẩm gia.

Bạch Khôn Nguyên đảo mắt nhìn bốn phía, khẽ nói một câu: “Cuối cùng cũng đã hiểu thế nào là lậu thất xuất minh quyền rồi.”

Bước vào trong nhà rồi, Linh Tố mới hiểu thì ra anh đang khen ngợi sắc đẹp của cô, bất giác gò má ửng hồng. Số lần mất bình tĩnh trong mấy hôm nay của cô còn nhiều hơn mười bảy năm gộp lại.

Đang sau vọng lại một tiếng thở dài. Mẹ đang đứng cạnh cửa nhà bếp, ánh mắt u sầu, định nói gì nhưng lại thôi.

Linh Tố bất an cất tiếng hỏi: “Sao vậy mẹ?”

Nhưng mẹ cô chẳng nói gì cả.

Lần đầu tiên hai mẹ con nhìn nhau không biết nói gì.

4. Chương 04

Chương 4: Cách biệt sinh tử

Hứa Minh Chính hỏi Linh Tố: “Gần đây cậu có chuyện gì sao? Lúc nào cũng thấy cậu tâm thần bất định, vội vội vàng vàng, trên lớp thì không tập trung. Trước đây cậu có như thế này đâu?”

Linh Tố đương nhiên hiểu rõ sự bất thường của mình.

“Cậu chưa bao giờ lơ đãng như thế này. Lại còn thường xuyên mỉm cười vô cớ hoặc buồn bã vu vơ. Linh Tố, có phải bệnh tình em gái cậu có chuyển biến không, có khó khăn gì cậu nhất định phải nói ra đây.”

Tiểu Hứa đúng là một chàng trai tốt. Linh Tố cảm kích vỗ vai cậu.

“Có điều,” Hứa Minh Chính đột nhiên đổi giọng, nói, “Mình lại rất thích bộ dạng hiện nay của cậu.”

Linh Tố giống như một bức điêu khắc tinh xảo được ban tặng cho sự sống, có cảm xúc, biết buồn biết vui, đôi mắt thâm trầm ánh lên tia sáng lạ thường.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến Thẩm Linh Tố tìm lại được xúc cảm thiếu nữ mà cô đánh mất bao lâu nay. Biểu hiện lúc này của cô mới thực sự giống một thiếu nữ mười bảy tuổi bình thường.

Linh Tố chống tay lên mặt bàn, tỉ mỉ ngắm nhìn, ánh nắng ngoài cửa sổ làm nổi bật khuôn mặt nghiêng kiều diễm của cô.

Thầy giáo ôm tập bài thi bước vào lớp, bắt đầu trả lại bài thi đã chấm xong cho cả lớp.

Lúc bài thi được phát đến tay, Linh Tố liếc nhìn điểm số một cái, trong đầu nổ ầm một tiếng, giống như có vật gì đó bị nổ tung, nhất thời cô không nghe thấy gì, không cảm nhận được gì, chỉ thấy hoa mắt choáng váng, mặt mày trắng bệch.

Không ngờ lại thấp hơn bài thi lần trước đúng ba mươi điểm. Đây quả là một con số đáng sợ!

Hứa Minh Chính thò đầu qua muốn xem bài thi của cô. Lúc này Linh Tố bất chợt không khống chế được cảm xúc của mình, cô giật bài thi lại, bực mình quát: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Tiểu Hứa chưa bao giờ bị cô đối xử như thế, giật mình đánh thót, hỏi: “Cậu sao vậy Linh Tố?”

Linh Tố sầm mặt một lúc, sau mới thở dài một hơi, đặt bài thi lên mặt bàn, “Cứ thế này thì mình chẳng cần bước vào phòng thi làm gì nữa.”

“Điểm không cao, nhưng lần sau vẫn còn cơ hội mà.” Tiểu Hứa an ủi cô.

“Không biết tại sao, những thứ mình đã thuộc lâu lâu, bây giờ lại biến mất không một dấu vết.”

“Do cậu lo lắng quá đó thôi.”

“Có lẽ cậu đã đúng, Linh Tịnh nói nó định chờ mình thi xong mới phẫu thuật. Nó sợ ca phẫu thuật chẳng may xảy ra chuyện ngoài ý muốn sẽ ảnh hưởng đến bài thi của mình.” Linh Tố ủ rũ đổ người lên mặt bàn.

“Ca phẫu thuật nguy hiểm lắm à?”

“Mình nói thật với cậu một câu, bất kì lúc nào con bé cũng có thể không tỉnh lại được nữa.”

“Nhưng nhất định vẫn phải tiến hành phẫu thuật sao?”

“Dù sao cũng phải liều một phen đúng không?” Linh Tố thê lương nói, “Nữ tử Thâm gia đời này không thể nhẫn nhịn chịu đựng như những bậc tiền bối được. Đã sinh ra với một bộ óc sáng suốt và một đôi tay khỏe mạnh, thì phải tự mình mở ra con đường mà mình muốn đi.”

Thầy giáo cầm miếng lau bảng gõ lên mặt bàn, ra hiệu cho cả lớp giữ trật tự. Sau đó thầy nói: “Lần kiểm tra này, em Lưu Phi Vân đạt điểm cao nhất.”

Cô gái tóc uốn xoăn ngồi đằng trước Linh Tố dương dương đắc ý quay đầu lại, nhướn mày nhìn cô khiêu khích.

Cuối cùng cô ta đã có thể giẫm lên đầu con bé nghèo rớt náy rồi.

Linh Tố chỉ cúi đầu mỉm cười.

Hứa Minh Chính là người hiểu cô nhất, vội vàng hỏi: “Sao thế?”

Linh Tố nói: “Có một người đứng sau lưng cô ta.”

“Ai thế?”

“Một cô giáo đã thắt cổ tự tử trên cây sồi trong sân vận động thời cách mạng văn hóa.”

Hứa Minh Chính vô cùng bối rối. Điều làm cậu kinh ngạc hơn là, Linh Tố thường ngày rất biết cách nhẫn nhịn, nhưng lúc này nụ cười nơi khóe miệng của cô lại chất chứa sự châm biếm và giễu cợt chưa từng có, thì thoảng cô đưa mắt liếc về phía Lưu Phi Vân, ánh mắt sắc như dao.

Thậm Linh Tố của lúc này hoàn toàn xa lạ.

Đến giờ ra chơi, Lưu Phi Vân tiến về phía cô, hất hàm sai cô: “Thậm Linh Tố, cậu chép đáp án bài thi môn lịch sử sáng nay lên tấm bảng cuối lớp để cả lớp đối chiếu đáp án.”

Hứa Minh Chính liền cướp lời: “Trực tiếp in ôi người một tờ đáp án không phải hay hơn sao?”

Vốn dĩ Lưu Phi Vân có thiện cảm với Hứa Minh Chính, sớm đã ngứa mắt khi thấy cậu ngày ngày bám lấy Linh Tố, bây giờ thấy cậu ra mặt bảo vệ Linh Tố, thì càng căm phẫn, vặc lại nói: “Quý lớp không đủ dùng, cậu trả nhé?”

Hứa Minh Chính còn định nói tiếp, nhưng Linh Tổ bỗng giơ tay chặn trước mặt cậu, cô đứng dậy, đón lấy tờ đáp án bước về phía cuối lớp.

Linh Tổ mất nguyên một tiết tự học mới chép xong đáp án lên bảng. Lúc ra chơi, Lưu Phi Vân xách một chậu nước, đứng trên ghế lau dãy cửa kính cuối lớp, cô ta làm bộ lau một hồi, đột nhiên bàn tay nói lỏng, nước bắn ra tung tóe, một mảng đáp án Linh Tổ chép trên bảng bị nước cuốn trôi, còn lại Linh Tổ nửa thân trên ướt sũng.

Mấy học sinh trong lớp trợn mắt im bật, Lưu Phi Vân hất tay một cái, nói với Linh Tổ lúc này đang thu dọn sách vở: “Xin lỗi nha. Phiền cậu bổ sung lại chỗ bị thiếu vậy.”

Linh Tổ ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung, dường như đang tóe lửa. Có nam sinh không biết tốt xấu còn hét lên: “Ha, hai cậu đánh nhau một trận cho xong đi.”

Linh Tổ chỉ nở một nụ cười quái dị, ung dung lướt qua Lưu Phi Vân.

Hôm sau đến trường, Hứa Minh Chính phát hiện bầu không khí có gì khác lạ. Nhiều học sinh túm năm tụm ba thì thầm bàn tán, bộ dạng vô cùng kì bí.

Cậu túm lấy một học sinh hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Học sinh đó trưng ra vẻ mặt quái dị, nói: “Nghe nói bên kí túc xá nữ có quỷ.”

Hứa Minh Chính chớp mắt một cái.

“Lưu Phi Vân của lớp mình đó, không phải cậu ấy ở kí túc xá sao? Nghe bạn cùng phòng nói, đêm qua lúc sắp đến giờ cắt điện, cậu ấy đang thu dọn chăn chiếu thì phát hiện trên giường có rất nhiều lá cây. Ai cũng cảm thấy kì lạ. Không ngờ sau khi đèn tắt, cậu ấy lên giường buông màn, quay đầu nhìn thì thấy ở cuối giường... có một cô gái tóc dài ngồi đó.”

Dù Hứa Minh Chính là con trai, nghe thế cũng đổ mồ hôi lạnh.

“Ngay lập tức cậu ấy liền gào hét thất thanh, làm các bạn nữ trong tòa nhà đó sợ hết hồn, không ai dám ngủ cả, ồn ào nhặng xị suốt một buổi tối.”

“Không phải là cậu ấy nằm mơ thấy ác mộng à?”

“Ai mà biết được? Nghe nói cô gái đó còn ngẩng đầu cười với cậu ấy, trên cổ có một vết đỏ tím. Mọi người đoán là cô gái đó bị chết do treo cổ.”

Một bạn nữ bên cạnh trách móc: “Đừng nói nữa, không làm bọn này sợ chết khiếp thì các cậu không chịu dừng phải không?”

Cánh nam sinh thấy thế càng nói dữ hơn, hươ tay múa chân nói: “Con quỷ đó mắt đỏ lừ, thè cái lưỡi dài ra, móng tay vừa nhọn vừa dài, nụ cười nanh ác...”

Bỗng một tiếng phì cười bật ra. Linh Tổ không biết đã đứng trước cửa lớp từ lúc nào, mặt mày hớn hỏ nghe các bạn bàn luận.

Hứa Minh Chính khẽ hỏi cô: “Cậu có biết chuyện này không?”

“Chuyện gì? Lưu Phi Vân à?” Linh Tổ thông thả ngồi xuống ghế.

“Bố cậu ấy đã xin cho cậu ấy nghỉ ba ngày. Nghe nói cậu ấy sợ đến nỗi thần trí bất định, miệng cứ lảm bảm trả lại vật gì đó.”

Linh Tổ quay lại nhìn cậu một cái, nói: “Ai bảo cô ta tham lam, nhặt được chiếc nhẫn ở dưới gốc sồi lại đem giấu đi. Đó là di vật mà người yêu quá cố để lại cho cô Triệu.”

“Cô Triệu là ai chứ?”

Linh Tổ ngạc nhiên nói: “Cậu quên rồi à, mình vừa nói với cậu hôm qua mà. Cách mạng văn hóa, đấu tố, cây sồi già...”

Cô giơ ngón tay cái thon dài trắng muốt hươ hươ trước mặt Hứa Minh Chính.

Tiểu Hứa vuốt mồ hôi, “Chẳng nhẽ không thể tha thứ cho Lưu Phi Vân được sao? Trước đây cậu không bao giờ bận tâm bọn họ đối xử thế nào với cậu.”

Linh Tố sững người, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Hứa Minh Chính.

“Mình rất vui vì cậu tin rằng mình có giác quan thứ sáu, nhưng mình không biết là cậu lại cho rằng mình có khả năng điều khiển hồn ma.”

Khuôn mặt Hứa Minh Chính thoát trắng thoát đỏ.

Linh Tố mặc kệ cậu, cô mở sách ra bắt đầu học từ mới.

Nhưng buổi chiều khi đến bệnh viện thăm em gái, cô lại thấy hối hận. Trên đời này liệu còn có ai có thể tin tưởng ủng hộ cô vô điều kiện như Tiểu Hứa đây? Không thể chỉ vì một chút hờn dỗi mà đánh mất một người bạn được đúng không?

Em gái cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, hỏi: “Ồ cạnh em chán đến thế à, làm chị ngồi chờ ra mãi?”

Linh Tố gãi gãi đầu: “Em cứ nhất định không chịu làm phẫu thuật, nên chị mới buồn phiền đó.”

“Chờ đã,” Mắt Linh Tĩnh bỗng sắc sảo, “Chị vừa làm gì thế?”

“Chị bảo em không chịu làm phẫu thuật?”

“Không không! Chị vừa gãi đầu!”

Linh Tố nhăn nhó: “Chúng ta đều tiến hóa từ loài khỉ, làm động tác này cũng đâu đến nỗi mất mặt lắm.”

Linh Tĩnh cười: “Hồi trước chị luôn vuốt nếp váy cho phẳng phiu rồi mới ngồi xuống, sau đó đặt tay lên đầu gối.”

“Em thích bộ dạng ngoan hiền đó phải không?”

“Em thích chị như thế này hơn.” Linh Tĩnh nhấn mạnh từng chữ.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh của em gái, Linh Tố không rời khỏi bệnh viện ngay. Cô đang bước đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng khóc thê thảm, ai đó không ngừng kêu gào: Đừng bỏ mẹ con ơi. Đừng bỏ mẹ con ơi.

Bước chân của cô không nghe lời chủ, đi thẳng lên phòng bệnh trẻ em ở trên tầng ba.

Một đôi vợ chồng trẻ đang tựa vào nhau ở ngoài phòng bệnh đặc biệt, người mẹ trẻ khóc lóc vô cùng thê lương. Bên trong cửa kính, nhiều bác sĩ và y tá đang vây quanh một em bé sơ sinh nhỏ xíu nằm trên giường, đang cố gắng chống chọi với thần Chết.

Thật là đáng thương, em bé còn nhỏ quá, cơ hồ chưa đến một tuổi, nhưng toàn thân cắm đầy dây nhợ, hô hấp hoàn toàn phụ thuộc vào máy móc. Em bé không chút sinh khí, tựa như một con búp bê mà thôi.

Ngoài hành lang có một em bé đang ngồi trên ghế, tầm ba, bốn tuổi, mặc quần áo ngủ, tay ôm con gấu bông.

Linh Tố bước về phía đứa bé, ngồi xổm trước mặt nó. Đứa bé im lặng nhìn cô, trong đôi mắt đen nhánh hình như thấp thoáng bóng quỷ.

Linh Tố thân mật hỏi: “Nói cho chị nghe, em tên là gì vậy?”

Đứa bé lạnh lùng nhìn cô vài giây, rồi nói: “Em tên là Nhân Nhân.”

“Bố mẹ em đâu rồi?”

Đứa bé giơ tay ra, chỉ vào đôi vợ chồng đang đau đớn khóc lóc.

“Sao họ lại khóc thế?”

“Bởi vì em trai sắp chết rồi.”

“A.” Linh Tố thở dài: “Vậy em không buồn sao?”

Nhân Nhân oán hờn nói: “Sao em phải buồn chứ? Bố mẹ có em trai thì chẳng cần em nữa! Sao nó lại sinh ra làm gì chứ?”

Linh Tố mỉm cười dịu dàng nói: “Nhân Nhân, như thế là không đúng. Bất luận em có thể nào, thì em vẫn luôn là cục cưng duy nhất trong lòng bố mẹ em, vĩnh viễn không ai có thể thay thế được em cả. Em là chị, sao lại bắt nạt em trai chứ?”

Đứa bé âm ỨC đầu môi: “Nhưng mà bố mẹ đã quên em rồi.”

“Không có bố mẹ nào lại quên con của mình cả.”

“Vậy tại sao kể từ khi có em trai, bố mẹ không buồn nhìn em lấy một cái, cũng không nói chuyện với em nữa?”

Linh Tố buồn bã nói: “Bởi vì Nhân Nhân đã rời xa thế giới này rồi, họ không nhìn thấy em nữa.”

“Nhưng em ở ngay đây mà!” Đứa bé bỗng òa khóc.

Linh Tố vuốt ve mái tóc nó, “Trên đời này, có rất nhiều thứ chúng ta có thể nhìn thấy được, nhưng cũng có rất nhiều thứ chúng ta không thể nhìn thấy được. Nhưng không phải vì chúng ta không nhìn thấy mà những thứ đó không tồn tại. Ví dụ như Nhân Nhân, mặc dù bố mẹ không nhìn thấy em, nhưng chắc chắn họ luôn luôn tin rằng em vẫn ở bên cạnh họ.”

“Em không tin!” Cô bé ngẹn ngào.

“Ngoan nào.” Linh Tố dỗ nó, “Nào, lại đây nghe xem, mẹ em đang nói gì.”

Đúng lúc người mẹ trẻ ngừng tiếng khóc, bà nói: “Cứ tưởng là Nhân Nhân đầu thai về nhà mình, không ngờ cuối cùng cũng không giữ được con.”

Người chồng cũng vô cùng đau đớn nói: “Nếu như Nhân Nhân trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ bảo hộ cho thằng bé.”

Nước mắt của Nhân Nhân lăn xuống xối xả thành dòng.

Linh Tố gơ tay ra, nhẹ nhàng nói: “Nào, Nhân Nhân, đưa gấu bông cho chị.”

Đứa bé luyến tiếc chìa con gấu bông ra.

Linh Tố đón lấy, dồn lực vào hai bàn tay, con gấu bông lập tức tan thành bụi trong bàn tay cô, thoáng cái biến mất trong không trung, không để lại dấu vết gì.

Trong phòng bệnh, nỗ lực của các bác sĩ cuối cùng cũng gặt hái được thắng lợi, một bác sĩ bước ra nói: “Đứa bé đã qua được nguy hiểm, tình trạng sức khỏe tương đối lạc quan.”

Đôi vợ chồng mừng rỡ ôm lấy nhau, không ngừng cảm ơn bác sĩ và thần linh.

Linh Tố quay đầu nhìn chiếc trường kỷ trên hành lang, đâu còn hình bóng của đứa bé nữa. Nó đã hoàn thành sứ mệnh, yên lòng đi rồi.

Người còn sống nặng lòng vì người đã khuất, người đã khuất khắc khoải nhớ nhung người còn sống, thật là khiến người ta thương cảm.

Mặc dù không nhìn thấy đứa bé nữa, nhưng có một người đứng cách đó không xa, đang mỉm cười với Linh Tố.

Linh Tố hơi sững người, gặt đầu chào người đó, “Bạch tiên sinh.”

Bạch Sùng Quang đã cạo râu, cắt tóc, quần áo chỉnh tề, quả nhiên anh tuấn tiêu sái, phong độ hơn người. Cộng thêm nụ cười rạng rỡ, khác biệt một trời một vực so với lần gặp trước.

Bạch Sùng Quang là người khí khái hào sảng, tự cho đã thân quen với Linh Tố, mở miệng liền tán dương: “Mới vài ngày không gặp mà em đã xinh đẹp hơn nhiều.”

Linh Tố vừa bực mình lại vừa buồn cười, biết anh chỉ là đang trêu chọc cô, nên cũng vui vẻ trả lời: “Hôm nay nhìn anh cũng đẹp trai phong độ hơn rất nhiều.”

Bạch Sùng Quang nghe thế thì rất đổi vui mừng, chỉ vào mái tóc mình khoe khoang: “Kiểu tóc này tốn một nghìn tệ đấy, nhìn được chứ?”

Linh Tố vừa kinh ngạc vừa buồn cười, nói: “Quả nhiên là một kiểu tóc đắt tiền.”

Bạch Sùng Quang cười: “Tôi thích nghe em nói chuyện.”

Linh Tố hỏi: “Sao anh lại đến đây vậy?”

“Tôi có bạn làm việc ở đây, về nước thì cũng nên đến thăm cậu ta. Em thì sao?”

“Em gái em nằm ở bệnh viện này.”

“A, tôi nhớ ra rồi. Bội Hoa đã từng nói với tôi. Chắc em vất vả lắm.”

Linh Tố quay đầu đi chỗ khác: “Cũng bình thường ạ.”

Bạch Sùng Quang hỏi: “Em ăn cơm chưa? Bây giờ về trường hay về nhà?”

Linh Tố biết anh định đưa cô về, trong đầu cô chợt lóe lên một ý tưởng, cô nói: “Chốc nữa em phải đến thư viện trả sách.”

“Để anh đưa em đi.” Bạch Sùng Quang giơ tay ra, “Rất vui lòng được phục vụ tiểu thư xinh đẹp.”

Linh Tố nửa cười nửa mỉa.

Không ngờ Bạch Sùng Quang lại rất thông thạo thư viện này. Anh nói với Linh Tố: “Hồi đó Bạch gia cũng quyền tiền, anh có tham gia buổi lễ cắt băng khánh thành.”

Linh Tố thuận đà hỏi: “Lâm Lang có đến không?”

“À, con bé đứng trong hàng ngũ cầm băng. Anh còn nhớ hôm đó nó mặc một bộ lễ phục màu bạc, rất kiểu diễm ngọt ngào như sương mai.” Bỗng chốc ánh mắt của Bạch Sùng Quang chan chứa thương yêu dịu dàng.

Linh Tố cười nói, “Cậu ấy thường xuyên đến đây ạ?”

Bạch Sùng Quang cười, “Lâm Lang à? Con bé không phải là người có thể im lặng ngồi đọc sách. Có điều khi đó nó phải viết luận văn tốt nghiệp, cũng có đến đây tìm tài liệu. Sau đó em cũng biết rồi đấy, nó đã ra đi trước lễ tốt nghiệp.”

Linh Tố hỏi: “Lúc ra đi, cậu ấy có được thanh thản không ạ?”

Bạch Sùng Quang im lặng một lát, mới nói: “Tôi không được nhìn nó lần cuối. Nhà tôi không ai biết nó bị bệnh tim, càng không biết là sau khi nhập viện thì nó không ra khỏi đó nữa. Lúc đó tôi ở xa, khi về đến nơi thì nó đã được nhập quan rồi.”

“Vì thế anh ngày đêm nhớ nhung cậu ấy?”

Bạch Sùng Quang mỉm cười với Linh Tố, “Cho dù có kịp tiễn Lâm Lang đi hay không, tôi cũng sẽ luôn nhớ con bé.”

Có những tình cảm cứ dai dẳng triền miên như thế mãi.

Linh Tố dẫn Bạch Sùng Quang lên tầng hai, “Sách em gái em cần tìm ở đây, anh chờ em một chút nhé.”

Cô bước vào góc sâu nhất. Trong góc tối đó, một thiếu nữ tóc dài đang ngồi im lìm, dường như đang đợi cô.

“Mình dẫn một người đến đây.” Linh Tố nói.

Lâm Lang ngẩng đầu: “Mình cảm nhận thấy rồi.”

“Anh ấy là chú của cậu. Mình muốn để cậu gặp anh ấy, biết đâu sẽ giúp ích được gì đó cho cậu.”

Bạch Sùng Quang đã bước đến gần Linh Tố, vừa đi vừa lớn tiếng nói: “Linh Tố, khu này là sách dành cho chuyên ngành đại học, em gái em là thần đồng à?”

Linh Tố hấp tấp trả lời: “Nó tự nghiên cứu anh ạ.”

Lâm Lang cũng đứng dậy, bước lên trước một bước lớn.

Bạch Sùng Quang vẫn đang nhìn trái nhìn phải, “Nó tự nghiên cứu chuyên ngành...”

Lời nói còn chưa dứt miệng, đột nhiên một cánh cửa sổ gần đó bật ra, một cơn gió mạnh ulla vào, làm người ta giật mình nhắm chặt mắt lại.

Lâm Lang hai tay ôm đầu, gập người xuống. Linh Tố nhìn thấy khuôn mặt cô nhăn nhó đau đớn, miệng mở to kêu gào không ra tiếng. Tiếng gió vù vù giống như tiếng kêu khóc của cô, vô cùng bi thảm thê lương.

Linh Tố không chống đỡ được sức mạnh dữ dội này, cô vội vàng lùi về sau vài bước.

“Chuyện gì thế này?” Bạch Sùng Quang hét lớn giữa tiếng gió vi vút.

Linh Tố hít sâu một hơi, cố đứng vững, chống lại cơn gió bước về phía sau Lâm Lang, trong lòng thầm nói: “Bình tĩnh đi nào, bình tĩnh đi nào.”

Một lát sau, cơn gió mới yếu dần đi, sau đó dừng hẳn.

Linh Tố thở phào một hơi, ngồi xuống sàn nhà.

Bạch Sùng Quang bộ dạng lếch thếch, không hiểu mô tê gì hỏi: “Vừa rồi là lốc xoáy đi qua sao?”

Linh Tố bối rối, không biết nên nói gì mới phải.

Đúng lúc này, nhân viên quản lý thư viện hốt hoảng chạy lên. Khung cảnh gác hai rất bừa bộn, sách rơi đầy sàn, chỗ nào cũng có lá cây và cành cây. Người này lập tức mặt mày trắng bệch, lớn giọng hỏi: “Sao thế này? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Sùng Quang chìa tay ra nói: “Đừng có hỏi chúng tôi, chuyện này rõ ràng không phải sức người gây ra.”

Nhân viên quản lý vội vò đầu nói, “Tôi sẽ gọi người đến thu dọn. Hai người mau đi đi.”

Lúc này Lâm Lang đang quỳ trên sàn nhà, rứt đầu co ro, mái tóc xơ xụi, chính là hình tượng ma nữ sống động trong truyền thuyết.

Linh Tố trong lòng thầm hỏi cô: “Lâm Lang, cậu không sao chứ?”

Lâm Lang không buồn bận tâm đến cô. Linh Tố rất sốt ruột thăm mọi cô mấy tiếng, nhưng Lâm Lang vẫn không có chút phản ứng nào.

Bạch Sùng Quang thấy sắc mặt kì quái của Linh Tố, vội hỏi: “Em không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?”

Linh Tố lắc đầu.

Nhân viên quản lý bực mình, giục hai người lập tức rời đi.

Bạch Sùng Quang kéo Linh Tố, nói: “Chúng ta về thôi, hôm khác lại đến.”

Linh Tố bất lực, đành theo sau anh. Trước khi bước xuống cầu thang cô quay đầu nhìn thấy Lâm Lang vẫn đang quỳ trên sàn nhà, ngẩng đầu nhìn về phía cô. Ánh mắt u buồn dõi theo bóng lưng Bạch Sùng Quang.

Sau đó Lâm Lang mới quay sang nhìn Linh Tố, lắc lắc đầu.

Không phải anh ấy.

Lúc ra khỏi thư viện, Bạch Sùng Quang vò vò tóc, nói với Linh Tố: “Lúc nãy thật kì quái, hình như anh nghe thấy tiếng một người con gái đang kêu gào.”

Linh Tố “ừm” một tiếng, chậm rãi nói: “Chắc là em đấy.”

Nhìn sắc mặt cô có chút tái mét, Bạch Sùng Quang không yên tâm hỏi lại: “Có thật em không sao chứ? Nào, để anh đưa em về nhà.”

Linh Tố nở một nụ cười cảm kích.

Một tuần sau đó, Linh Tố không gặp bất cứ thành viên nào của Bạch gia nữa. Cuộc sống của cô dần quay về quỹ đạo thường nhật, ngày nào cũng học đến đêm khuya. Cuối tuần có kết quả một bài kiểm tra, mặc dù cô không đạt được thứ hạng cao nhất, nhưng cũng đứng trong top 3.

Các thầy cô giáo cũng được thả phào nhẹ nhõm. Bọn họ luôn đánh giá cao năng lực của Linh Tố, hi vọng cô có thể trở thành thủ khoa khối xã hội toàn tỉnh, để đem lại vinh quang cho trường. Thời gian vừa qua đột nhiên cô học hành tụt dốc, làm bọn họ sợ hết hồn.

Lưu Phi Vân sau khi quay lại trường, thì đâm ra khiêm nhường thật thà, chăm chỉ hết mình vào việc học. Thi thoảng chạm phải ánh mắt của cô ta, Linh Tố nhận thấy trong đó có vài phần sợ hãi, vài phần căm ghét và vài phần hối hận. Linh Tố coi như chẳng nhìn thấy gì cả.

Cuối tuần, sau khi vào thăm em gái, Linh Tố bước ra cổng lớn của bệnh viện. Đột nhiên có người bấm còi xe bíp bíp hai tiếng gần vệ đường.

Linh Tố quay đầu nhìn, thì thấy Bạch Sùng Quang đang thò đầu ra cửa kính xe.

Linh Tố chạy đến hỏi: “Sao anh lại ở đây thế này?”

“Anh đến gặp em.” Bạch Sùng Quang nói.

Linh Tố cười: “Gặp em để làm gì chứ?”

Bạch Sùng Quang thuận miệng liền nói: “Vì em rất đẹp.”

Linh Tố hơi sững người, rồi phì cười thành tiếng: “Anh Bạch, có chuyện gì anh cứ nói thẳng ra.”

Bạch Sùng Quang mở cửa xe, “Vào xe đi rồi hãy nói.”

Linh Tố ngồi vào trong xe.

Bên trong xe rất rộng rãi, Linh Tố và Bạch Sùng Quang ngồi đối diện nhau. Bạch Sùng Quang gõ lên cửa kính, ra hiệu cho tài xế lái xe đi.

Đúng là tác phong của người giàu mà.

Bạch Sùng Quang vào thẳng vấn đề nói: “Linh Tố, anh nghe nói em có dị năng.”

Anh vừa dứt lời, Linh Tố đã bật cười, cô cảm thấy con người trước mặt thật đáng yêu. Tiếng cười của cô vui vẻ trong trẻo, nghe vui tai tựa tiếng chuông.

Bạch Sùng Quang lớn hơn Linh Tố tầm sáu, bảy tuổi, đột nhiên bị cô cười nhạo, thì thấy mất thể diện lắm. Từ hồi cấp ba anh đã có người yêu, có loại con gái nào mà anh chưa từng tiếp xúc chứ? Duy chỉ có cô gái Thẩm Linh Tố nửa tiên nửa tà này mới khiến anh hoàn toàn không kiểm soát được, bị xỏ mũi dắt đi.

Linh Tố không cười nữa, hỏi: “Bọn họ nói về em như thế nào?”

Bạch Sùng Quang ho khê một tiếng. Cô gái này thật là, lần đầu tiên gặp rõ ràng trầm tĩnh thoát tục như người xuất gia, bây giờ lại liếc xéo người ta, ánh mắt thích thú phấn khởi, chẳng thua kém gì cô nàng Bạch gia đánh đá cả.

Anh nói: “Trước giờ anh là người theo chủ nghĩa duy vật.”

Linh Tố đặt tay lên đầu gối, chống cằm nói: “Cũng phải, trên đời này, những chuyện không thể dùng khoa học giải thích được dù sao cũng chỉ là thiếu sót.”

Câu trả lời uyển chuyển khôn khéo của cô làm Bạch Sùng Quang phải nhìn cô bằng con mắt khác.

“Bọn họ nói em từng giúp người ta xem phong thủy, còn có thể nhìn thấy hồn ma nữa, có thật thế không?” Anh hỏi.

Linh Tố cười, “Vậy có nói em có thể trừ ma diệt quỷ không?”

“Xem này, giận rồi phải không?” Bạch Sùng Quang vỗ đùi nói.

Linh Tố khẽ lắc đầu: “Bọn họ có nói sai đâu, sao em lại giận chứ? Hàng xóm láng giềng đều biết em là một bà đồng.”

Bạch Sùng Quang chăm chú quan sát cô, giống như đang quan sát người ngoài hành tinh, rồi đột nhiên hỏi: “Anh chưa bao giờ biết lại có một bà đồng xinh đẹp thế này.”

Linh Tố đã có phần miễn dịch với những lời tán dương của anh, cô cười liếc anh một cái, nói: “Thôi đủ rồi. Anh có thể thẳng thắn hỏi chuyện em thế này, em đã vui lắm rồi.”

“Vì sao?”

“Hỏi trước mặt dù sao cũng tốt hơn chế nhạo sau lưng mà.”

Bạch Sùng Quang im lặng.

Linh Tố hỏi: “Anh đến chỉ để hỏi em chuyện này sao?”

Bạch Sùng Quang nói: “Thật sự không phải anh chủ động điều tra đâu, Cũng không biết là nhân viên cấp dưới nào đã nhiều chuyện. Bạch gia lắm chuyện lắm, em căn bản không thể tưởng tượng nổi đâu.”

Linh Tố cũng cảm thấy có chút kì lạ, không biết cô đã làm chuyện gì không thỏa đáng, mà lại có người điều tra về cô.

Lúc này đột nhiên cô nhớ ra một chuyện, vội rút từ trong cặp ra tấm séc mà Bạch Khôn Nguyên đưa cho cô, chìa ra trước mặt Bạch Sùng Quang.

“Tấm séc này em không thể nhận được, xin anh Bạch giúp em trả lại cho Bạch Khôn Nguyên tiên sinh.”

Chỉ một tiếng “Anh Bạch” trong trẻo lại vô cùng hữu dụng, Bạch Sùng Quang nghe thế bèn nhận lấy tấm séc, cũng không hỏi thêm gì.

Bạch Sùng Quang không chế ngự được sự tò mò, hỏi: “Sao em có thể làm được?”

Linh Tố nháy mắt với anh, bảo: “Thật ra tất cả đáp án đều được viết trên khuôn mặt người ta, chỉ là người khác nhìn nhưng không hiểu, còn em nhìn có thể hiểu được mà thôi.”

Bạch Sùng Quang lại hỏi: “Vậy em nhìn thấy trên khuôn mặt anh viết những gì?”

Linh Tố nghiêm túc nhìn anh một hồi, rồi cười khẽ nói. “Ngờ vực, không tin tưởng, phần nộ, bàng hoàng, bi thương, thất vọng.”

Bạch Sùng Quang kinh ngạc sờ mặt mình, nhìn biểu cảm của anh, Linh Tố biết là cô đã nói đúng.

Cuối cùng Bạch Sùng Quang nhếch mép cười buồn. Trước giờ anh luôn giữ bộ mặt tươi cười, cũng giống như khuôn mặt lạnh lùng của Bạch Khôn Nguyên, tất cả chỉ là lớp mặt nạ bên ngoài. Người khác nhìn vào chỉ thấy anh vô lo vô nghĩ, không ngờ tất cả tâm tư của anh lại bị cô gái nhỏ bé này nhìn thấu suốt. Lúc đầu khi người ta bảo với anh cô gái này là một thầy phong thủy, anh còn nghĩ đó chỉ là tin đồn, bây giờ anh không muốn tin cũng phải tin. Trên người Thẩm Linh Tố có một luồng linh khí thần bí.

Chiếc xe dừng lại trước cổng khu tập thể cũ kĩ. Linh Tố mở cửa xe, rồi quay lại nói với Bạch Sùng Quang: “Anh Bạch, em có thể nhìn thấy anh là người không xem nặng danh lợi, anh kiên trì bám trụ nơi này, chắc chắn là có tâm nguyện gì đó chưa được thực hiện. Em không hiểu chuyện của Bạch gia các anh, nhưng em chỉ muốn nhắc nhở anh một câu, trên đời này ác giả thì ác báo, không nên chỉ vì lợi ích trước mắt mà đâm đầu vào ngõ cụt.”

Bạch Sùng Quang trầm ngâm ngẫm nghĩ, ánh mắt dõi theo bóng lưng thướt tha đang xa dần.

Linh Tố về đến nhà liền nằm lên sô pha. Đã nhiều ngày nay mẹ và cô không nói gì với nhau, thậm chí mẹ ít khi hiện thân, có lẽ bà không hài lòng với những việc cô làm. Nhưng mà muốn không chế một trái tim trẻ trung, là chuyện khó vô cùng. Mẹ cũng có thời trẻ, mẹ sẽ hiểu cho cô.

Cô cất tiếng gọi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ không cần lo lắng cho con đâu, con biết con đang làm gì mà.”

Khuôn mặt mẹ cô hiện nhật nhòa: “Con biết sao? Mẹ thấy con không biết thì có.”

“Con vẫn như hồi trước mà mẹ, chỉ là lấy chuyện giúp người làm vui.”

Người mẹ lắc đầu, nói thẳng trọng tâm vấn đề: “Con gái à, con đã động lòng rồi.”

Linh Tố sợ giật thót mình.

Mẹ cô tự lẩm bẩm: “Là số mệnh thì không tránh né được, cũng phải thôi, cũng phải thôi.”

“Mẹ...”

“Tình lực của mẹ có hạn, thời gian không còn nhiều nữa. Con phải tự chăm sóc ình.”

“Mẹ phải đi rồi ư?” Linh Tố kinh hoàng.

Mẹ cô nói: “Mẹ cũng không muốn đi. May mà con cũng lớn rồi. Con tháo vát, lại kiên cường, mẹ không có điều gì không yên tâm về con cả.”

“Vậy còn em con thì sao? Dù sao mẹ cũng phải chờ nó khỏi bệnh rồi mới đi chứ?”

Mẹ cô thở dài: “Linh Tịnh... vốn là đứa trẻ không nên được chào đời. Quả nhiên mẹ không chống lại được ý trời.”

“Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?” Linh Tố càng lúc càng hoảng loạn.

“Số mệnh đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi. Linh Tố, con đừng hoảng loạn, tất cả mọi chuyện đều có đáp án của nó.”

5. Chương 05

Chương 5: Ái tình ràng buộc

Hôm sau đến trường, Hứa Minh Chính chủ động chào Linh Tố, cậu muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Nếu như là ngày trước, Linh Tố có thể dễ dàng cảm nhận được tâm sự của cậu. Nhưng dạo gần đây quá nhiều chuyện quấy nhiễu tâm trí cô, năng lực vì thế không được mạnh như trước, cố gắng nghĩ ngợi cả buổi trời, đầu óc vẫn cứ trống không.

Hứa Minh Chính khó khăn lắm mới mở miệng: “Mình, chiều hôm qua vốn định đến bệnh viện đón cậu về nhà...”

A, vậy là cậu ta đã nhìn thấy rồi.

Linh Tố thẳng thắn nói, “Người đó là Bạch Sùng Quang.”

“Mình biết.” Hứa Minh Chính nói, “Anh ta là chú của Bạch Khôn Nguyên.”

Linh Tố nói: “Anh ta có một cô cháu gái, tên là Lâm Lang, đúng không?”

Hứa Minh Chính có chút ngạc nhiên, “Chuyện này có nghe qua, nhưng hình như cô gái đó đã qua đời mấy năm nay rồi...” Đột nhiên cậu khựng lại.

Linh Tố mỉm cười gật đầu: “Mình đã nhìn thấy cô ấy.”

Hứa Minh Chính có chút nôn nóng, hạ thấp giọng nói: “Linh Tố, cậu đừng chơi với lửa. Hãy nghe mình nói, Bạch gia là đại gia tộc, dây vào phiền phức lắm.”

“Cậu nói mình nghe nào.”

“Bạch Sùng Quang là con ruột của Di phu nhân, là đứa con cầu tự nên rất được Bạch lão gia cưng chiều. Sau khi Bạch lão gia qua đời, quyền lực Bạch gia rơi vào tay Bạch Sùng Đức, nhưng cổ phiếu trong tay Bạch Sùng Quang không hề ít. Bạch Sùng Đức cũng vô cùng thương yêu đứa em trai này, đối xử với anh ta

rất tốt. Sau khi Bạch Sùng Đức qua đời, quyền lực chuyển đến tay bà Bạch. Bây giờ lại có tin, vì bà Bạch không được khỏe mạnh cho lắm nên định rút lui, bà ấy định tìm một người kế nhiệm.”

Linh Tố đảo mắt một cái, hỏi: “Bà Bạch có bệnh, thần trí không được minh mẫn, sao có thể làm chủ được?”

“Nhưng những thành viên khác của Bạch gia, người này tinh táo hơn người kia.”

Linh Tố hiểu ý của Hứa Minh Chính. Phân chia gia sản quả nhiên là một chuyện phiền phức.

Hứa Minh Chính lo lắng: “Mình sợ cậu bị lợi dụng. Bà Bạch rất thương yêu đứa con gái đã mất, cậu lại có thể... mình sợ có người lợi dụng điểm này để đối phó với bà Bạch.”

Lời Tiểu Hứa nói không phải không có lý. Linh Tố biết rằng lòng người mới là thứ thâm sâu khó đoán nhất trên đời.

Cô nằm rạp trên bàn, vươn vai một cái, thở dài nói: “Đúng là đình viện sâu thăm thẳm, chẳng trách hồng nhan bạc mệnh.”

Thầy giáo bước vào phát bài kiểm tra, lập tức thu hút sự chú ý của hai người.

Trên thế gian này học sinh và tầng lớp lao động giống như thân phận con tằm cái kiến. Muốn học hành giỏi giang cũng phải đổ bao nhiêu tâm huyết.

Linh Tố tĩnh tâm lại, tập trung làm bài kiểm tra bằng tốc độ nhanh như gió. Làm xong bài, ngẩng đầu nhìn lên, các bạn trong lớp vẫn đang vui đùa làm bài. Cô lấy đáp án từ chỗ thầy giáo xuống đối chiếu, điểm số khá mỹ mãn.

Cô nằm rạp trên bàn nghỉ ngơi. Ngày hè gió nóng, làm cô mơ mơ màng màng.

Trong cơn mơ màng, cô đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ em khóc vô cùng thảm thương, không biết đã phải chịu ảm ức to lớn gì. Tiếng khóc vang lên không ngừng, hình như vọng ra từ một nơi nào đấy, đang dẫn dắt Linh Tố tìm đến.

Rốt cuộc là con nhà ai đang khóc?

Chuông hết tiết bỗng vang lên, đánh thức Linh Tố khỏi giấc mơ kì lạ. Tiếng khóc khi nãy thì sao? Đã biến mất không dấu vết rồi.

Vì thế cô tự cười chế giễu mình. Không ngờ đã bao năm trôi qua rồi, nhưng cô vẫn không quên được vết thương lòng đó. Cứ tưởng bản thân đã trưởng thành rồi, có thể ung dung đối diện với quá khứ rồi, thật không ngờ trong cõi sâu thẳm đáy lòng vẫn còn thấy nhức nhối.

Ai bảo cô sinh ra là một cô gái không có bố chứ?

Sau khi tan học, Linh Tố đến thư viện. Tầng hai vắng tanh không có ai cả, Lâm Lang vẫn ngồi trong góc, lần giở một cuốn sách ảnh về những loài bướm. Nhìn thấy Linh Tố bước tới, cô gấp gấp hỏi luôn: “Lần sau cậu sẽ dẫn ai đến?”

Linh Tố gơ tay cảm thán: “Thật không dễ dàng gì.”

“Mình nhớ ra Sùng Quang rồi, xét vai về chú ấy là chú mình. Nhưng thực ra lại giống anh trai của mình vậy, chúng mình rất thân thiết, chú ấy tốt lắm.”

Linh Tố buột miệng hỏi: “Còn Khôn Nguyên thì sao?”

Lâm Lang quay mặt đi: “Mình không biết, mình... mỗi lần nghĩ đến cái tên này, lại cảm thấy hình như có chuyện gì đó...”

“Chuyện gì cơ?” Linh Tố hỏi.

Lâm Lang nghĩ một lát, rồi kiên quyết lắc đầu: “Mình không nhớ ra được.”

Linh Tố thở dài, ngồi xuống bên cạnh cô.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ sau lưng họ chiếu vào trong phòng, trên sàn nhà chỉ có một chiếc bóng.

Lâm Lang đột nhiên hỏi: “Cậu cảm thấy Khôn Nguyên là người như thế nào?”

Linh Tố khẽ thở dài, trả lời: “Mình thấy anh ta rất thần bí.” Nói đoạn cô bật cười, trong mắt người khác, cô mới là đích thị là kẻ thần bí.

“Anh ta là một người kín đáo, mình không đoán được tâm tư của anh ta. Anh ta chẳng lúc nào vui vẻ cả.”

Lâm Lang nói: “Những người có quá khứ u phiền thì khó mà vui vẻ được.”

Vậy Bạch Khôn Nguyên có quá khứ u phiền gì vậy?

Hôm đó Linh Tố loanh quanh trong thư viện đến giờ đóng cửa mới ra về. Lúc bước ra khỏi cửa, nhân viên quản lý dặn dò cô: “Trời tối lắm rồi, một mình em đi đường, nhất định phải cẩn thận đấy.”

Thật sự thì nhân viên quản lý rất tò mò đối với cô gái thích lên tầng hai lắm lắm một mình này. Những người tự nói chuyện với bản thân mình, có lẽ đều rất cô đơn.

Đó là một đêm lộng gió nhưng không có ánh trăng. Hẻm nhỏ tối thui, Linh Tố một mình dựa theo trục giác bao năm nay chậm rãi lần mò bước về phía trước. Trong đêm đen thì thoảng vang lên tiếng chó sủa, đứa trẻ đang say ngủ giật mình khóc ré.

Tiếng khóc của trẻ con?

Dạo này Linh Tố đặc biệt nhạy cảm với âm thanh này, tiếng gào khóc trong veo có tác dụng kích thích thần kinh cô nhiều nhất. Trong giấc mơ của cô luôn có một đứa bé đang khóc, chỉ không biết nó phát ra từ góc nào.

Linh Tố hi vọng có một ngày sẽ tìm được đứa bé đó, ôm nó vào lòng, dỗ dành chăm sóc nó.

Có vật gì đó phát ra âm thanh từ một góc khuất. Linh Tố giật mình cảnh giác, bước nhanh hơn.

Khu vực này tình hình an ninh rất hỗn loạn, các băng nhóm thường xuyên tụ tập ẩu đả cuối hẻm, Linh Tố cũng thường xuyên nhìn thấy những đứa trẻ còn chưa đến mười tuổi đã học được cách giấu đồ vật dưới lớp áo, lén lút đưa cho những kẻ bắt nạt chúng. Lúc này đã tối lắm rồi, hẻm nhỏ heo lánh vắng tanh, trong bóng đêm chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đúng lúc cô sắp rẽ vào con hẻm dẫn đến nhà cô, thì một bàn tay bất ngờ thò ra từ đằng sau, bịt chặt lấy miệng cô.

Đó là một bàn tay hôi tanh dầu mỡ.

Linh Tố kinh hoàng, lập tức dùng hết sức bình sinh giãy giụa, miệng hét lớn kêu cứu.

Tiếng hét của cô vọng lại trong đêm đen tịch mịch, vài khung cửa sổ bỗng sáng đèn.

Người đàn ông ở phía sau thở hồng hộc, bịt chặt miệng Linh Tố, kéo cô vào góc tối.

Linh Tố ra sức đạp hấn, nhưng không tài nào giằng ra được. Cô chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, cơ thể bị ấn mạnh vào tường. Bức tường thô kệch làm lưng cô đau nhức.

Hắn tì đầu gối lên bụng cô, một tay lần lên trước ngực cô, nới rộng cổ áo cô. Linh Tố cảm thấy một cảm giác kinh tởm dồn lên cuống họng, cô cắn mạnh lên bàn tay đang bịt miệng mình.

Hắn đau quá kêu lên một tiếng, vội buông tay ra. Linh Tố ngã xuống đất, đầu gối đập vào tảng đá, một cơn đau đón tê dại truyền đến làm cô cơ hồ không kêu ra thành tiếng được.

Có khả năng thông linh thì đã sao, ma quỷ vĩnh viễn không thể làm hại con người bằng chính con người được.

Hắn lại lao xổ vào cô. Đúng lúc này, một bóng người bỗng từ sau lao đến, một tay kéo giật lại người đàn ông đang nằm đè lên Linh Tố, sau đó đâm mạnh một cái vào bụng hắn.

Linh Tố thở dốc một hơi, lập tức bò dậy, lùi xa về phía sau.

Lại có một người khác chạy tới, miệng hét lớn: “Tôi đã báo cảnh sát rồi!”

Tên lưu manh nghe thể toàn thân rúng động, không màng đến việc mình bị đánh bao nhiêu cú, vừa bò vừa lăn chui tọt vào bóng tối.

Người đàn ông mới đến định đuổi theo, nhưng Linh Tố vội vàng ngăn anh ta lại: “Đừng! Hết sâu thăm thẳm, sẽ bị lạc đường mất!”

Người đàn ông lúc này mới chịu dừng bước.

Linh Tố thấy thể thì thở phào một hơi, hai chân mềm nhũn, cơ thể lão đảo, cô quỵ bệt xuống lòng đường.

“Em không sao chứ?”

Đây là?

Linh Tố kinh ngạc ngẩng đầu lên. Đúng lúc này, cơn gió đột nhiên thổi tan mây đen trên trời, mặt trăng lấp lánh hiện ra, ánh sáng bàng bạc soi rọi khuôn mặt người đó. Đây chính là vị thần mà thượng đế phái xuống cứu giúp cô trong thời khắc nguy hiểm nhất.

Linh Tố thấy sống mũi cay cay, cô ghen ngào hỏi: “Bạch Khôn Nguyên?”

Bạch Khôn Nguyên nở một nụ cười trấn an, đỡ Linh Tố đứng dậy. “May mà anh nghe thấy tiếng kêu của em mới chạy tới kịp.”

Đúng, nếu như không có anh ấy, thì một cô gái yếu ớt như cô, chắc chắn không tránh khỏi tai họa.

Nước mắt cuối cùng không kìm được lăn ra xối xả.

Bạch Khôn Nguyên thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm Linh Tố vào lòng.

Vòng tay của anh ấm áp như trong tưởng tượng của cô, cơ thể anh phảng phất mùi nước hoa đàn ông nhàn nhạt, hai cánh tay siết lại, cô được ôm trọn trong thế giới nhỏ bé ấm áp, bình yên.

Linh Tố nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của anh, nước mắt cô làm ướt sũng cổ áo anh.

Bạch Khôn Nguyên dùng một tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng người thiếu nữ, vụng về bắt chước cách người lớn vỗ về trẻ con.

“Cho dù em sinh ra ở đây, nhưng không có nghĩa là nơi này an toàn đối với em.” Bạch Khôn Nguyên nói, “Vội lại, em về nhà tâm này thực sự muộn quá.”

Khuôn mặt Linh Tố hơi ửng đỏ, cô nhanh nhẹn thoát khỏi vòng tay anh không để lại dấu vết gì.

“Anh... muộn thế này sao Bạch tiên sinh lại ở đây?”

“Anh đến tìm em.”

Linh Tố nghi hoặc.

Bạch Khôn Nguyên khẽ giọng nói: “Anh nghe Sùng Quang nói... chú ấy nói em có khả năng thông linh...”

Linh Tố cúi đầu, nhìn thấy lưng bàn tay anh có một vết máu. Cô nói: “Hay là thế này, về nhà em, em sẽ băng bó vết thương cho anh. Chúng ta có thể từ từ nói chuyện.”

Đã bao nhiêu năm rồi, Thẩm gia lần đầu tiên được tiếp đón một vị khách.

Căn hộ chung cư một phòng một sảnh, tuy nhỏ hẹp nhưng ngăn nắp, chỉ có điều xây dựng đã lâu, trong nhà luôn phảng phất một mùi ẩm mốc. Tường nhà và đồ gia dụng bị bao trùm trong sắc xám, thực ra không phải bẩn, mà là do cũ kỹ quá rồi.

Bạch Khôn Nguyên nhìn cô gái đang cúi đầu băng bó vết thương ỉn, thầm nghĩ, sắc sáng duy nhất trong căn phòng ảm đạm chính là cô gái xinh đẹp này.

Một cô gái sinh ra đã xinh đẹp, thì sắc đẹp đó sẽ nổi bật dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Linh Tố nói: “Trà trong nhà đã hỏng hết rồi, Bạch tiên sinh không ngại uống tạm nước ấm chứ?”

Thái độ của cô không tự ti cũng không cao ngạo, Bạch Khôn Nguyên mỉm cười: “Anh thế nào cũng được, em không cần khách sáo.”

Trong nhà có một chiếc đồng hồ treo tường cổ xưa, lúc này bỗng reo lên đúng mười một tiếng. Đêm khuya tịch mịch, tiếng chuông không khỏi nghe có chút quái dị. Bạch Khôn Nguyên dường như cảm thấy bên ngoài cửa sổ, có cái gì đó lơ lửng ở trên nhòm vào trong nhà.

Linh Tố bưng nước lọc và hoa quả ra, ngồi xuống bên cạnh anh.

Bạch Khôn Nguyên hỏi: “Em còn chưa đủ mười tám tuổi, dù sao cũng cần một người giám hộ.”

“Người giám hộ của em là một thím ở xa.” Linh Tố nói, “Em chưa từng gặp thím ấy, thậm chí còn nghĩ rằng sự tồn tại của thím ấy vốn không có thực. Có điều mẹ nói thím ấy là họ hàng trong nhà, vì thế em coi thím ấy là họ hàng. Dù sao thím ấy cũng không nuôi dưỡng bọn em.”

“Vậy bọn em sống bằng cái gì?”

Linh Tố cười nói, “Mẹ để lại căn hộ này và một ít tiền, em đuổi ma xem bói cho người ta, kiếm chút tiền qua ngày.”

Bạch Khôn Nguyên im lặng một lát, “Em thực sự có thể nhìn thấy hồn ma sao?”

Linh Tố khẽ thở dài một tiếng, “Nếu anh không tin em, sao còn đến đây làm gì?”

Bạch Khôn Nguyên ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Anh muốn nhờ em giúp anh tìm một người.”

Linh Tố biết người anh muốn tìm là ai, “Là Lâm Lang sao?”

Bạch Khôn Nguyên gật đầu.

“Anh biết chuyện này hết sức hoang đường. Lâm Lang bị bệnh mất được ba năm rồi, có lẽ đã đầu thai kiếp khác từ lâu. Nhưng anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng, lúc nào cũng thấy hoang mang, cảm thấy em ấy vẫn chưa được yên nghỉ.”

Linh Tố suyt nửa thì buột miệng nói cô biết Lâm Lang đang ở đâu, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng ho.

Cô sững người, Bạch Khôn Nguyên vẫn đang cúi đầu rầu rĩ, tiếng ho đó không phải do anh phát ra. Cô đột nhiên tỉnh ngộ, nuốt gọn lời muốn nói vào trong miệng.

Bạch Khôn Nguyên tiếp tục nói: “Lâm Lang không thân thiết với anh như với Sùng Quang. Hai người họ rất hợp tính nhau, sở thích cũng tương đồng, suốt ngày ở bên cạnh nhau.”

Nhưng cô ấy lại yêu anh, cô ấy không làm chủ được bản thân, trong vô thức đã phải lòng người anh trai có bề ngoài lạnh nhạt bên trong cô đơn, cô khao khát được nhìn thấy anh cười, khao khát ánh mắt chăm chú của anh, khao khát được dựa vào người anh dù chỉ trong giây lát. Chỉ một chút hạnh phúc nhỏ nhoi kia cũng lớn gấp trăm lần sự dâng hiến toàn bộ thân xác và trái tim của Bạch Sùng Quang.

Con gái đúng là loại động vật khó lấy lòng nhất.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Anh và Sùng Quang có mối quan hệ chú cháu. Sùng Quang là người em trai duy nhất của bố anh, bố anh xem Sùng Quang như em trai mà cũng như con trai, hết mực nuông chiều. Còn anh là con trai duy nhất, ông đặt hết kì vọng vào anh, thời gian của anh không thuộc về bản thân nữa. Anh vô cùng ngưỡng mộ Lâm Lang và Sùng Quang, họ tự do tự tại, thích gì làm nấy. Anh đã luôn ngồi trước bàn học, nhìn ra ngoài cửa sổ, xem hai người trêu đùa nhau trong vườn.”

Linh Tố im lặng lắng nghe, cô có thể cảm nhận được nỗi buồn bã trong lời anh nói.

“Lâm Lang là một cô gái tốt vô cùng, hoạt bát cởi mở, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho người khác. Em ấy rất giỏi phát hiện ra mặt tốt của sự vật, ở bên cạnh em ấy, lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ. Hồi bé tính khí anh không được tốt, không có bạn bè. Chính Lâm Lang đã đem đến cho anh tình bạn và sự vui vẻ, làm thay đổi cuộc sống của anh. Chính Lâm Lang đã thắp lên tia sáng đầu tiên trong đời anh, nhưng cũng chính em ấy đã tự tay dập tắt tia sáng đó.”

Bạch Khôn Nguyên vùi đầu trong lòng bàn tay.

Có lẽ anh rất ít khi có cơ hội nói ra những lời giấu kín trong lòng như thế này, hơn nữa còn nói với một cô bé về cơ bản vẫn là người xa lạ. Có lẽ chính bởi vì biết rằng đối phương không cách nào hiểu được, lại không có quan hệ gì với anh, nên anh mới có thể mở rộng trái tim bọc bạch nổi niềm của mình.

Xong việc rồi, anh sẽ lại đeo mặt nạ điềm tĩnh lạnh lùng lên, quay trở về làm đại thiếu gia của Bạch gia.

Bạch Khôn Nguyên nhanh chóng thoát khỏi cơn kích động, những biểu cảm mềm yếu trên khuôn mặt bị xóa sạch không một dấu vết, chiếc mặt nạ lãnh đạm được đeo lên. Anh bình tĩnh nói: “Sau khi Lâm Lang qua đời, di đã mời hòa thượng đến làm phép. Anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn. Sùng Quang bảo với anh, rằng người khác khẳng định em thật sự có khả năng thông linh, em có thể giúp anh xem xem hiện nay Lâm Lang thế nào rồi không?”

Linh Tố thận trọng nói: “Em có thể thử xem sao, nhưng em không dám đảm bảo điều gì cả. Dù sao...”

“Anh biết, Lâm Lang mất đã lâu rồi.” Bạch Khôn Nguyên mỉm cười thê lương, “Hơn một nghìn ngày rồi.”

Nét đau khổ khiến trái tim người ta vỡ vụn trên khuôn mặt anh khiến Linh Tố bất giác thốt lên: “Nếu mai anh rảnh, xin hãy cùng em đi đến một nơi.”

Bạch Khôn Nguyên gật đầu: “Không thành vấn đề, ngày mai sau khi em tan học, anh sẽ đến đón em.”

Lúc này Linh Tố mới nhận ra mình vừa nói gì, bất giác mặt mày đỏ ửng.

Sau khi tiễn Bạch Khôn Nguyên ra về, Linh Tố nhìn vào khoảng không nói: “Mẹ à, ra đây đi. Con biết mẹ đã nhìn thấy hết.”

Người mẹ bước ra từ phòng bếp, chiếc bóng mờ ảo, thoát ẩn thoát hiện. Linh Tố hiểu ra rằng, linh lực củ mẹ đang yếu dần, chẳng bao lâu nữa sẽ bỏ cô mà đi.

“Anh ta là Bạch Khôn Nguyên.” Người mẹ lẩm bẩm.

“Vậy thì có gì không đúng ạ?”

Người mẹ chỉ mỉm cười nhìn con gái bằng đôi mắt âu yếm, “Con gái mẹ đã lớn rồi.”

Khuôn mặt Linh Tố đột nhiên nóng bừng.

Hình như tâm sự của người mẹ đã trôi dạt đến nơi xa, bà cười nhạt ngậm nga: “Mạch thượng thù gia niên thiếu, túc phong lưu?”

Linh Tố xấu hổ: “Mẹ, đừng ngậm nữa.”

Người mẹ hướng ánh mắt về phía con gái: “Nữ tử Thẩm gia ai cũng phải trải qua cửa ải này.”

Linh Tố nghe thế giật mình, liền hỏi: “Gần đây năng lực của con bị giảm mạnh, có phải liên quan đến chuyện này không ạ?”

Người mẹ cười, “Con thích anh ta à?”

Linh Tố đỏ mặt nói: “Sao lại đá sang chuyện khác thế mẹ?”

“Thích một người, trái tim rung động, không còn tĩnh lặng như mặt nước nữa, vậy thì, linh lực đương nhiên sẽ có biến động.”

Linh Tố có chút lo lắng: “Vậy sau này con sẽ thế nào?”

“Nếu như tâm trí con đủ vững vàng, thì có thể khống chế được sự biến đổi này.” Người mẹ cười bảo, “Đừng lo, năm xưa mẹ cũng như con vậy, sau khi gặp người đó thì tự nhiên biến thành người mù...”

Nụ cười của mẹ bỗng mơ màng, có thể thấy bà đã chìm vào một đoạn hồi ức ngọt ngào nào đó.

Linh Tố nhìn chiếc bóng mỏng manh hơn trước rất nhiều của mẹ, không kìm được nói: “Mẹ, mẹ đừng rời bỏ con.”

Mẹ xoa đầu cô, “Mẹ không phải là chỗ dựa tinh thần duy nhất của con. Con phải kiên cường lên.”

Hôm sau, Lưu Phi Vân trốn tất cả các tiết học, buổi chiều lúc gần tan học, cô ta mới ung dung bước vào lớp.

Linh Tố tự đứng cảm thấy toàn thân không được dễ chịu. Ánh mắt Lưu Phi Vân nhìn cô càng thêm hung ác, chứa đầy oán hận.

Không hay rồi, trên ấn đường của Lưu Phi Vân có một vòng khí đen, tà khí bao trùm khắp người cô ta.

Dưới cái nhìn nóng rực của cô ta, Linh Tố không khỏi lùi về sau vài bước, huyết thái dương của cô bắt đầu đau nhức.

Chuyện gì thế này? Cô ta đã gọi ở đâu về cái thứ này? Chỉ vì muốn báo thù Thẩm Linh Tố, cô ta đã không ngại chơi với lửa.

Dưới hàng chục con mắt của bạn bè, Lưu Phi Vân chậm rãi bước về phía Linh Tố. Trong lớp có đủ học sinh và thầy giáo, nhưng trong đôi mắt thù hận của cô ta chỉ nhìn thấy một mình Thẩm Linh Tố.

Linh Tố nắm bắt thời cơ, vội đứng dậy nói: “Thưa thầy em đi vệ sinh.” Nói đoạn, nhìn Lưu Phi Vân một giây, cô lập tức quay lưng lao ra cửa. Lưu Phi Vân vội đuổi theo cô.

Bạn cùng lớp tưởng hai người định đánh nhau, có cậu nam sinh còn reo lên cổ vũ. Linh Tố không dám chần chừ thêm một giây nào, cô nhanh nhẹn chạy xuống cầu thang, lao về nơi không có ai cả.

Lưu Phi Vân bám sát cô từng bước, khí lạnh từ đằng sau xộc lại, sát khí phùng phùng. Nhưng trong con mắt của người ngoài cuộc, chẳng qua chỉ là hai cô nữ sinh đang đuổi theo nhau, chạy khắp khuôn viên trường như hai con hươu nhanh nhẹn.

Đúng lúc này, tiếng chuông tan học vang vọng toàn trường, học sinh từ các lớp học ủa ra. Không thể nán lại ở trường thêm giây nào nữa. Linh Tố vội vã quay đầu lao về hướng cổng trường.

Một chiếc ô tô màu đen quen thuộc đang đỗ ngoài cổng trường. Bạch Khôn Nguyên đang ngồi trên xe nhìn ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy Linh Tố đang chạy hốt hải, liền xuống xe đón cô.

Linh Tố nhận ra anh, lập tức mặt mày biến sắc, hét lên một tiếng: “Đừng có lại đây.”

Bạch Khôn Nguyên còn chưa kịp định thần, thì cô gái bám sát sau lưng Linh Tố đột nhiên gầm lên một tiếng, lao vào Linh Tố. Có lẽ do hoa mắt, Bạch Khôn Nguyên nhìn thấy luồng khí đen cuộn cuộn ập tới.

Thẩm Linh Tố đứng yên tại chỗ, quay người dùng tay che mặt. Trong nháy mắt bàn tay cô hình như phát ra ánh sáng trắng chói lòa, ánh sáng sắc bén, thoáng chốc đã xé rách luồng khí đen như mây mù.

Bạch Khôn Nguyên thất kinh. Đang đánh nhau? Hay là đấu pháp đây?

Anh không bận tâm đến lời cảnh cáo của Linh Tố, vội vàng lao đến bên cô.

Linh Tố nghe thấy tiếng bước chân, nhất thời mất tập trung quay sang nhìn anh một cái. Chính lúc này, cô gái hung ác bật cười gian xảo, rút ra cái gì đó từ túi váy, hất vào khuôn mặt Linh Tố.

Linh Tố không kịp đỡ đòn, chỉ kịp nhắm mắt chịu trận. Mặt mũi đầu tóc cô dính chất gì đó nhầy nhụa ẩm ướt, tiếp đó mùi tanh nồng nặc xông vào cánh mũi.

Bước chân lảo đảo, cô ngã xuống nền đất.

Bạch Khôn Nguyên chỉ nhìn thấy chất lỏng hắt lên mặt Linh Tố đỏ thẫm nhơn nhớt, Linh Tố thì ngã xuống đất. Anh liền túm lấy tay cô gái kia, lớn giọng chất vấn: “Làm cái gì thế hả?”

Lưu Phi Vân lúc này đã toại nguyện, thần trí dần dần hồi phục, cô ta ngơ ngác nhìn anh. Linh Tố nhân cơ hội này, nắm ngón tay khép lại, lòng bàn tay duỗi ra, đập mạnh vào huyết thiên trung trước ngực Lưu Phi Vân.

Lưu Phi Vân lùi về sau mấy bước liền, cũng ngã xuống đất, toàn thân không ngừng co giật, sau đó bắt đầu nôn ọe. Mấy ngụm nước đen cô ta nôn ra, chạm đất một cái liền biến mất không dấu vết, như thể bị bay hơi vậy.

Linh Tố thở dài thườn thượt.

Lúc này thầy giáo và bạn học cùng lớp cũng chạy đến. Mọi người nhìn thấy khắp người Linh Tố vết máu loang lổ thì nhất thấy hét lên kinh hãi.

Thầy giáo vừa kinh hoàng vừa giận dữ, giậm chân nói: “Thắm Linh Tố, Lưu Phi Vân, hai em làm cái trò gì vậy hả?”

Lưu Phi Vân cuối cùng cũng nôn ra hết, vẻ mặt thiếu nào được các bạn đỡ lên. Thầy giáo giật mình hét lên: “Lưu Phi Vân, em đã uống rượu sao?”

Bên này, Bạch Khôn Nguyên đã gọi tài xế mang chăn mỏng để sẵn trong xe đến, cuộn Linh Tố lại.

Thầy giáo ra lệnh: “Hai em đi rửa ráy một chút, rồi đến văn phòng của tôi.”

Linh Tố chau mày. Bạch Khôn Nguyên nhìn thấy, lập tức thay cô mở lời: “Xin hỏi có phải thầy là thầy giáo của Linh Tố không ạ? Tôi là anh họ của em ấy.”

Thầy giáo chưa bao giờ biết rằng Linh Tố lại có một người họ hàng. Có điều người đàn ông trước mặt tướng mạo anh tuấn, y phục cao nhã, rõ ràng không phải một người tầm thường. Người ta thường bảo vẻ bề ngoài rất quan trọng, thầy giáo tự nhiên cũng có vài phần kính nể Bạch Khôn Nguyên.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Chuyện vừa rồi khiến Linh Tố hết sức sợ hãi, tôi muốn đưa em ấy về nhà trước. Nhân tiện xin phép thầy cho em ấy được nghỉ mấy hôm.”

Thầy giáo nhìn bộ dạng thê thảm của Linh Tố, liền gật đầu đồng ý.

Tài xế đã mở cửa xe chờ từ lâu, nhưng cơ thể Linh Tố cứng đờ, bước đi xiêu vẹo nghiêng ngả. Bạch Khôn Nguyên cau mày, đột nhiên đặt tay lên eo cô, bế cô vào trong xe.

Cô gái nằm trong tấm chăn mỏng giống như một con thú nhỏ bị ngược đãi, co ro thu mình run rẩy, đôi mắt to tròn chứa đầy hoảng hốt sợ hãi, nhưng nước mắt kiên quyết không chịu rơi xuống.

Bạch Khôn Nguyên cúi đầu chăm chú nhìn cô gái trong lòng, không nói lời nào, chỉ ôm chặt lấy cô.

Anh không hỏi gì. Thật là tốt quá. Linh Tố cảm kích nhắm mắt lại.

“Em đã làm bẩn quần áo của anh rồi, đây là máu chó.”

Bạch Khôn Nguyên không hề bận tâm đến chuyện đó, “Không sao, quần áo phải thay liên tục mà.”

Anh đưa Linh Tố về Bạch gia.

Linh Tố được đưa vào phòng ngủ dành cho khách, cô tắm cả tiếng đồng hồ trong phòng tắm, dùng khăn chà xát lên mặt và cánh tay hết lần này đến lần khác, nhưng mũi cô vẫn luôn ngửi thấy mùi tanh khiến người ta buồn nôn kia.

Đến lúc mệt quá, cô quỳ dưới vòi hoa sen, dựa vào tường lạnh lẽo rơi lệ.

Cô không những là một cô gái không có bố, mà trong mắt người khác còn là yêu nghiệt. Hôm nay nếu không có Bạch Khôn Nguyên, không biết cô sẽ bị người ta sỉ nhục đến mức nào nữa.

Người giúp việc Bạch gia thấy cô ở bên trong lâu quá không ra, lo lắng gõ cửa, Linh Tố lúc này mới vội vàng lau người bước ra.

Quần áo của cô đã được mang đi giặt, trên giường đặt bộ đồ lót sạch sẽ, còn có một chiếc váy màu xanh non may bằng chất vải mềm mại.

Linh Tố chạm vào liền biết rằng, đây là quần áo của Lâm Lang.

Cô mặc quần áo vào người, tóc xõa ra. Trong gương xuất hiện một thiếu nữ thanh tú xinh đẹp. Là Thắm Linh Tố hay là Quan Lâm Lang đây?

Cô bước ra ngoài ban công, đột nhiên nhận ra ban công nối liền căn phòng bên tay phải vô cùng quen mắt, thì ra bên cạnh căn phòng này chính là phòng của Lâm Lang.

Ban công nối liền nhau, chỉ ngăn cách bằng một lan can dùng để trang trí, trèo qua lan can đó hoàn toàn không là vấn đề.

Cô xuống lầu, tình cờ gặp bà Bạch vừa đi dạo trong vườn trở về, bà nhìn thấy cô, liền cười nói: “Bội Hoa, sao hôm nay tan học sớm vậy con?”

Linh Tố cười khỏ “vâng” một tiếng.

Bà Bạch tầm năm mươi tuổi, nhưng vì bảo dưỡng nhan sắc tốt nên trông chỉ như bốn mươi. Còn trẻ như thế nhưng bà đã mắc bệnh ngớ ngẩn của người già. Thật là đáng tiếc làm sao.

Bà Bạch đột nhiên oán trách: “Ta đã nói là không uống cái đó! Thuốc đó không đúng! Không phải nấu như thế!”

Bà nói với Linh Tố: “Con cũng vậy, đừng uống chỗ thuốc đó! Không đúng đâu!”

Linh Tố cảm thấy buồn bã trong lòng. Người giúp việc ngượng ngùng gật đầu với cô, sau đó vội vàng đỡ bà Bạch lên lầu.

Bạch Khôn Nguyên bước đến bên cạnh cô, nhìn theo bóng lưng của bà Bạch, thở dài nói: “Lúc đầu phát bệnh, di ấy chỉ quên vài chuyện nhỏ nhặt thôi, gần đây mới bắt đầu xuất hiện tình trạng đảo ngược kí ức.”

“Liệu đến cuối cùng có phải di ấy sẽ thành ra như lúc mới đẻ?”

Bạch Khôn Nguyên cười buồn, “Bác sĩ nói, người bị mắc bệnh này, đến cuối cùng chỉ nhớ được vài kí ức mà thôi, tất cả mọi phiền não đều quên đi hết, không sầu não gì như trẻ thơ vậy, cuối cùng vui vẻ mà chết đi. Đây có lẽ là cách chết đẹp đẽ nhất mà anh từng biết.”

Linh Tố trong lòng rất đổi buồn rầu. Bà Bạch là người tốt.

“Còn anh thì sao? Phải chăm sóc cả hai bên, vất vả lắm phải không?”

“Cũng bình thường.” Bạch Khôn Nguyên cười cười, “Bội Hoa đã giúp đỡ anh rất nhiều, hiện nay anh thực sự không thể rời xa cô ấy được.”

Linh Tố nói: “Hôm nay rất cảm ơn anh. Bây giờ em không sao nữa rồi, cũng đến lúc em phải về rồi.”

Bạch Khôn Nguyên mỉm cười, ngữ khí ôn hòa, nhưng lại kiên quyết không cho người khác cơ hội khước từ: “Đã muộn thế này rồi. Để em về nhà anh cũng không yên tâm. Chẳng bằng em ở tạm nhà anh một buổi tối.”

Linh Tố mặc dù vẫn cảm thấy không được hay cho lắm, nhưng cũng không kiên quyết đòi về.

Bạch Khôn Nguyên lên lầu xử lý vài chuyện công việc, Linh Tố ngồi một mình trên chiếc xích đu trong hoa viên, tranh thủ ôn lại vài từ tiếng Anh dưới ánh chiều tà.

Sạc lưng bỗng vang lên tiếng giày cao gót, rồi tất cả lại chìm vào yên lặng. Linh Tố đặt sách xuống quay đầu về sau.

Đồng Bội Hoa đang đứng trước cửa phòng khách, khuôn mặt trắng nhợt, biểu cảm cứng đờ.

“Đồng tiểu thư?” Linh Tố bèn đứng dậy, “Chị sao thế? Không được khỏe ă?”

Đồng Bội Hoa giật mình tỉnh lại, khuôn mặt lập tức cổ nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, “Không có gì. Vừa rồi em làm chị sợ quá. Em giống Lâm Lang thật đó...”

Linh Tố có chút lúng túng, “Ồ trường xảy ra chút chuyện... Em đi thay quần áo ngay đây ạ.”

“Không. Không!” Đồng Bội Hoa vội nói, “Em mặc thế này đẹp lắm. Chiếc váy này rất vừa vặn. Chị nhìn em, cứ tưởng như Lâm Lang đã quay về vậy đó.”

Giọng nói của Đồng Bội Hoa đượm chút ghen ngào, khiến Linh Tố càng không biết nên làm thế nào cho phải.

May mà đúng lúc này giọng nói của Bạch Khôn Nguyên vang lên: “Bội Hoa về rồi à? Di Lưu, lấy thêm một bộ bát đĩa.”

Lúc này hai người mới khách sáo mời nhau vào nhà.

Đêm đó Linh Tố ngủ lại ở Bạch gia.

Giữa đêm cô nằm mơ, mơ thấy trong một tòa biệt thự, có một cô thiếu nữ xinh đẹp như búp bê đang đứng trên ban công rộng rãi, vẫy tay với những người trong phòng, cô ấy gọi lớn, anh Khôn Nguyên, mau nhìn đằng kia, nơi đường chân trời có cầu vồng kìa!

Lúc Linh Tố tỉnh dậy, vừa hay nghe thấy có tiếng ô tô đỗ trước cửa nhà.

Trong lúc nhất thời hiếu kì, cô bò dậy khỏi giường. Tầm thẳm dày cộm trên hành lang đã nuốt gọt tiếng bước chân cô, cô rón rén bước tới đầu cầu thang. Bạch Sùng Quang đang ôm một cô gái mặc váy đỏ vừa cười nói vừa bước vào nhà. Tầm thân lả lướt của cô gái dính sát vào người anh, không có lấy một khe hở.

Thật là đào hoa phong lưu, to gan lớn mật. Linh Tố chắc lưỡi nghĩ thầm.

Có lẽ hai người họ đã uống say, cử chỉ có chút xiêu vẹo. Không biết Bạch Sùng Quang nói gì mà cô gái đột nhiên cười lớn.

Bạch Sùng Quang xem như vẫn còn chút tỉnh táo, vội nhắc nhở: “Be bé cái mồm thôi, mọi người đang ngủ.”

Cô gái đột nhiên hừ nhạt, “Căn nhà này cũng có phần của chú. Sao lại thập thò như trộm thế?”

Bạch Sùng Quang buông cô ta ra, tự rót một cốc nước ithub, lạnh lùng nói: “Chuyện riêng của bọn tôi, cô nhiều chuyện thế làm gì?”

“Một anh con trai trưởng, một người chú, cộng thêm một người đàn bà ngớ ngẩn, không biết vở kịch sẽ thế nào nhỉ?”

Bạch Sùng Quang điền tiết: “Cô còn nói nữa thì lập tức cút ngay”

Cô gái mượn hơi rượu, vẫn nói tiếp: “Nếu không phải cổ phiếu của con nha đầu đó đều thuộc quyền sở hữu của bà ta, thì bà ta là cái thá gì trong Bạch gia chứ? Còn cả đứa cháu của chú nữa, coi mẹ kế cũng như mẹ ruột, hết lòng hiếu thuận với bà ta. Một già một trẻ, định biến căn nhà này linh đường mà, còn mời người đến gọi hồn con nha đầu kia nữa. Chỉ có anh là đầu óc đơ ra như khúc gỗ, không chịu linh động một chút, chắc chắn chỉ còn nước chịu thiệt tứ bề thôi.”

Bạch Sùng Quang đột nhiên ném mạnh cốc thủy tinh trên tay xuống đất

Cô gái mặt mày biến sắc, hất tóc nói, “Nể tình là họ hàng nên tôi mới có lời khuyên chú, đợi người ta tổng cổ chú ra khỏi cửa, đừng có trách tôi không nhắc trước đó.”

Cô ta nghiêng ngả lao ra ca. Bạch Sùng Quang gọi với theo: “Bạch Khôn Phương, cô uống say như thế còn dám lái xe à?”

Anh vội đuổi theo, Linh Tố cũng vội vàng quay về phòng.

Ha, không ngờ cô lại vô tình nghe được nội tình của Bạch gia. Nhưng chẳng có chút mới mẻ nào cả, lật qua lật lại vẫn chỉ là cuộc tranh giành quyền lực, đấu đá lẫn nhau giữa những người chung huyết thống.

6. Chương 06

Chương 6: Biến mất trong chớp mắt

Linh Tố càng khó ngủ hơn. Cô quyết định trèo qua lan can nhỏ giữa hai ban công, để vào xem phòng Lâm Lang.

Căn phòng tối đen như mực, nhưng có thể lơ mơ nhìn thấy trên giường nhô lên, rõ ràng là có người đang ngủ.

Người đó tỉnh giấc bởi sự xuất hiện của Linh Tố, cảnh giác hỏi: “Ai đó?”

Thì ra là Bạch Khôn Nguyên.

Linh Tố vô cùng kinh ngạc. Chẳng nhẽ mấy năm nay anh luôn ngủ trong phòng Lâm Lang sao?

Bạch Khôn Nguyên vận đèn sáng, nhìn thấy Linh Tố liền thở phào.

“Không ngủ được sao?”

Linh Tố thở dài.

Bạch Khôn Nguyên ngồi dậy. Anh không mặc áo, cơ thể rắn rỏi đẹp đẽ hiện ra trước mắt Linh Tố. Mặt cô nóng bừng, vội quay đầu đi chỗ khác.

Một cô gái ngủ nhờ nhà người khác, nửa đêm canh ba còn mò sang phòng ngủ của nam giới. Điều này bất luận nói thế nào, cũng không được ý tứ cho lắm.

Bạch Khôn Nguyên mặc áo vào, “Ngồi xuống thăm đi, chúng ta nói chuyện cho đỡ buồn.”

Linh Tố ngoan ngoãn bước tới ngồi xuống chiếc thảm lông dài.

Bạch Khôn Nguyên thấy cô mất tự nhiên, khẽ cười bảo: “Anh không giống Sùng Quang đâu, em không cần lo sợ bị anh lợi dụng.”

Linh Tố đỏ khóc đỏ cười.

Hai người ngồi im, không tìm được đề tài gì để nói, cứ giương mắt nhìn nhau.

Linh Tố thấy Bạch Khôn Nguyên không có ý định gọi chuyện, đành phải chủ động mở lời. Lời cô nói ra khiến ngay bản thân cô cũng kinh ngạc: “Mẹ của anh đâu rồi?”

Bạch Khôn Nguyên giống như bị điểm huyết, hồi lâu mới chậm rãi cất tiếng: “Bà ấy sớm đã bỏ đi rồi.”

Thôi chết, vừa xuất binh đã gặp bất lợi. Linh Tố chỉ còn biết ngốc nghếch tiếp lời: “Mẹ em cũng mất lúc còn trẻ.”

Bạch Khôn Nguyên ngẩng đầu nhìn cô chăm chú, “Hình như em hiểu nhầm rồi, mẹ anh vẫn còn sống, chỉ là bà ấy đã bỏ nhà ra đi.”

Linh Tố sững sờ.

“Năm đó anh mới năm tuổi. Một buổi tối, bà ấy đến trước giường anh, đánh thức anh dậy, kể chuyện cho anh nghe, hôn anh, vỗ lưng ru anh ngủ. Ngày hôm sau tỉnh dậy, cả nhà loạn hết cả lên, bà ấy đã bỏ đi cùng người khác rồi.”

Nét mặt anh rất đổi bình tĩnh, cảm xúc được khống chế triệt để. Chỉ có bàn tay anh không ngừng run rẩy.

“Bố anh thiếu ngủ suốt nửa năm trời, thường xuyên ngồi trong phòng mượn rượu giải sầu. Nếu anh đi tìm, ông ấy sẽ hét lên: Tại sao lúc đó mày không giữ mẹ mày lại? Ông ấy không bao giờ ngờ rằng vợ mình lại có thể tuyệt tình đến mức đó. Chuyện này âm ỉ đến nỗi ai cũng biết cả, họ hàng thường nhìn anh mỉm cười ám muội, chỉ trở sau lưng, nhìn xem, đó chính là con của người đàn bà đó. Anh thay mẹ trở thành đối tượng công kích của mọi người, vừa hoảng loạn lại vừa đau khổ, chỉ cho đến khi Lâm Lang bước vào cuộc đời anh.

Ngừng lại một chút, anh nói tiếp: “Em ấy đã thay đổi cuộc sống của anh.”

Linh Tố đột nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Bởi vì cô không hề xuất hiện trong vở kịch rực rỡ nồng nàn đó. Cô chẳng những không bước ra sân khấu, mà còn chẳng được ngồi trên ghế khán giả.

Sự cảm thông hiện rõ trên khuôn mặt cô. Đôi mắt cô long lanh ướt ướt, chăm chú nhìn anh như nhìn một con thú nhỏ cô đơn. Anh giải bày, cô lắng nghe, nét mặt cô chất chứa sự thấu hiểu và vỗ về không lời, như thể đón nhận lấy tất cả phiền não của anh vào mình vậy.

Bạch Khôn Nguyên đảo mắt nhìn xung quanh, rút một chiếc hộp từ ngăn tủ ra, nói: “Chẳng có việc gì làm, hay chúng ta chơi xếp hình đi.”

Trên chiếc hộp in hình thiếu nữ và dã thú. Lúc đầu Linh Tố tưởng đó là ngự thú của thần núi, nhìn gần mới biết, hóa ra là một bức tranh về cung Sư Tử.

“Lâm Lang thuộc cung Sư Tử à?” Linh Tố nói.

Bạch Khôn Nguyên hỏi lại: “Em thì sao?”

Cô ư? Hồi trước Hứa Minh Chính đã tra hỏi cô, Linh Tố thuộc cung Thiên Yết.

Cuốn sách nhỏ viết về các cung hoàng đạo nói rằng: Thâm trầm khiêm nhường, im lặng ít nói, trước khi làm gì cũng vô cùng thận trọng, suy tính kỹ lưỡng, rất biết nắm bắt bản chất của sự việc. Người thuộc cung Thiên Yết tính tình phức tạp, không giỏi biểu lộ tình cảm, dễ đem lại cảm giác phức tạp cho người khác, kỳ thực, nội tâm kiên định và cố chấp vô cùng.

Linh Tố chính là như thế.

Hai người nằm xoài trên thảm xếp hình. Nhất thời không để ý, hai người vô tình chạm đầu vào nhau, hai tiếng “ôi chao” thốt ra cùng một lúc, hai mắt nhìn nhau, không nhịn được cười.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, khuôn mặt cương nghị của Bạch Khôn Nguyên trở nên ôn hòa hơn nhiều. Trong tiếng cười khúc khích thấp thoáng sự dịu dàng khó nói thành lời.

Bạch Khôn Nguyên chợt kêu lên: “Nhìn thấy rồi.”

Anh đột nhiên vươn người tới, lồng ngực sượt qua vai Linh Tố, giơ tay ra, nhặt một miếng ghép nằm cạnh Linh Tố.

“Đây là mắt của hổ, bị anh tìm được rồi.”

Trong thoáng chốc, mùi hương của anh ủa đến rồi lại lui về, Linh Tố đỏ mặt khắp người.

“Em có biết không? Hồi đó Lâm Lang cũng thích xếp hình lắm.” Bạch Khôn Nguyên cười nói: “Em ấy còn năng nặc bắt anh phải chơi cùng. Lúc đó anh chẳng có chút kiên nhẫn nào với trò này cả, thường xuyên ngủ quên trong lúc đang chơi. Lúc anh tỉnh dậy thì Lâm Lang đã ghép xong rồi. Anh mới nhận ra mình đã bỏ lỡ mất trò chơi rồi.”

Linh Tố nói: “Xếp hình là trò chơi của riêng Lâm Lang. Nhưng có lẽ hai người cũng có chung một trò chơi khác.”

Bạch Khôn Nguyên cười buồn tẻ: “Em có biết không? Sau khi em ấy đi rồi, anh mới nhận ra mình đã bỏ lỡ mất rất nhiều thứ, từ trò chơi xếp hình đến cuộc đời của Lâm Lang.”

Bạch Khôn Nguyên nói xong lại vui mặt, tập trung vào trò chơi.

Linh Tố ngồi cùng anh, cho đến khuya khoắt. Một mặt, sau một ngày dài cô rất mệt mỏi, một mặt, lại vô cùng phấn khích vì được ở bên cạnh anh, hai trạng thái tâm lý này ra sức giao tranh, cuối cùng trạng thái thứ nhất đã chiếm thế thượng phong.

Linh Tố không biết mình đã thiếp đi lúc nào, nhưng khi cô tỉnh dậy, trời đã sáng, cô nằm trên giường, đắp một tấm chăn mỏng. Sáng sớm trong núi trời rất lạnh, tiếng chim líu lo, sương giăng tứ phía, biệt thự Bạch gia ẩn hiện trong cõi tiên cảnh.

Linh Tố mơ màng ngồi dậy. Đây là phòng của Lâm Lang, chỉ còn lại một mình cô, Bạch Khôn Nguyên của đêm qua dường như chỉ là một giấc mơ.

Cô bước xuống giường, chân đột nhiên chạm vào cái gì đó, cúi đầu nhìn, thì ra là một bức tranh đã được ghép hoàn chỉnh. Trong bức tranh, người thiếu nữ cười trên lưng bạch hổ, hiên ngang lẫm liệt, nhưng đôi mắt điểm lệ hút hồn người.

Thì ra cô đã bỏ lỡ mất trò chơi rồi.

Linh Tố quay lại phòng ngủ dành cho khách, sau khi thu dọn đầu vào đây, cô bước xuống lầu. Bạch Sùng Quang quay lưng lại với cô, ngồi đọc báo trên sofa, giống hệt hôm đầu tiên hai người gặp nhau, nghe sau lưng có tiếng động, anh liền bảo: “Cà phê.”

Linh Tố cười khẽ, “Cho mấy viên đường ạ?”

Bạch Sùng Quang vội quay đu lại, “A, lại là em.”

Linh Tố cười.

“Tôi qua em ngủ ở đây sao?”

Linh Tố gật đầu.

“Chẳng trách bọn họ nói với anh Khôn Nguyên mang về một vị khách, thật không ngờ vị khách đó lại là em. Anh còn đang buồn rầu, không biết cậu ta có người yêu từ lúc nào.”

Bạch Sùng Quang vẫn mặc chiếc áo sơ mi màu trắng như hôm qua, trên cổ áo có dấu hôn nhàn nhạt. Đến gần anh, còn có thể ngửi thấy mùi hương kì dị.

Linh Tố khẽ khịt mũi, Bạch Sùng Quang cười nói: “Đây là rượu Gin.”

Thức đêm cùng người đẹp và rượu ngon, quả là tiêu diêu tự tại.

Linh Tố hỏi: “Lúc ở nước ngoài, anh làm gì?”

“Bên đó có công ty con, anh đảm nhiệm chức chủ tịch hội đồng quản trị.”

“Vậy bây giờ anh về nước, công ty con sẽ thế nào đây?”

“Nhân viên của anh sẽ gửi những văn kiện cần xử lý sang đây. Nếu quả thật không tiện, bọn họ có thể thay anh xử lý.”

“Không có anh, công ty vẫn có thể vận hành êm xuôi được sao?”

“Một nhà lãnh đạo giỏi nên xây dựng một cơ chế vận hành hoàn thiện. Dù lãnh đạo không có mặt, công ty vẫn có thể hoạt động như thường.”

Linh Tố gật đầu: “Xem ra công ty không đến nỗi không thể thiếu anh.”

“Không sai. Nếu muốn tranh quyền đoạt vị thì đây là thời khắc thích hợp nhất.”

Linh Tố cười: “Ồ trường anh học chuyên ngành gì?”

“Chắc chắn em không thể tưởng tượng ra nổi đâu.” Bạch Sùng Quang nhướn mày nói.

“Tài chính? Lịch sử? Y học, hay là pháp luật?”

“Anh học nấu ăn.”

Linh Tố hơi sững người, cố nặn ra một câu khen ngợi: “Lão Tử nói cai trị một nước lớn giống như nấu con cá nhỏ.”

Bạch Sùng Quang không nhin được, ngẩng đầu cười ha hả: “Em thật dễ mắc lừa. Thực ra thì anh học hý kịch.”

Linh Tố trợn mắt: “Chẳng trách mà có tài diễn xuất.”

Sau lưng vang lên giọng nói của Bạch Khôn Nguyên: “Em lại bị lừa tiếp rồi. Chính xác thì chú ấy học kiến trúc.”

Bạch Sùng Quang bắt mắt khi bị Bạch Khôn Nguyên chọc gậy bánh xe, “Khôn Nguyên oán hận anh từ lâu rồi, nhớ lúc bé anh và Lâm Lang ở nhà diễn Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài, Khôn Nguyên diễn vai Mã Văn Tài, còn cướp lời thoại của anh nữa chứ, cái câu “Huynh đến trễ rồi”, anh còn chưa kịp nói, cậu ta đã hét lên rồi.”

Bạch Khôn Nguyên đỡ khóc đỡ cười nói, “Rõ ràng là chú quên lời thoại nên cháu mới nhắc thôi. Chú là bậc trưởng bối, sao có thể đổi trắng thay đen thế chứ?”

Bạch Sùng Quang làm mặt hề với Linh Tố: “Lại là cái chức danh vĩ đại này.”

Linh Tố đứng ngoài cười cười. Đồng Bội Hoa mãi vẫn chưa thấy xuất hiện.

Sau bữa sáng, Linh Tổ dẫn Bạch Khôn Nguyên đến thư viện.

Thư viện vừa mở cửa được một lúc, bên trong chỉ có nhân viên quản lý. Người đó nhìn thấy sau lưng Linh Tổ là một người đàn ông tướng mạo anh tuấn, phong độ phi phàm thì không khỏi liếc nhìn vài cái.

Trên tầng hai rộng rãi sáng sủa như ngoài trời. Bọn họ đi vào góc sâu nhất.

Linh Tổ đảo mắt nhìn xung quanh, nhưng không thấy Lâm Lang đâu cả, thậm chí cô còn không cảm nhận được mùi của Lâm Lang. Cô vội vàng ngưng thần, rà soát một vòng, cũng không cảm nhận được gì.

Cô hết sức căng thẳng, quay đầu về phía Bạch Khôn Nguyên, chợt kinh ngạc đứng sững.

Bạch Khôn Nguyên mặt mày nghiêm trang, quay người về hướng Tây, quỳ trên sàn nhà, bàn tay co lại thành nắm đấm, kê lên miệng, kính cẩn hôn lên đó.

Mở bàn tay ra, trong đó có một chiếc nhẫn bạch kim.

“Bạch tiên sinh, anh...”

Bạch Khôn Nguyên lãnh đạm nói: “Trước khi tốt nghiệp, Lâm Lang thường đến đây tìm tài liệu. Không biết tại sao lại cảm thấy có mùi của em ấy ở đây.”

Linh Tổ nghe vậy trong lòng vừa cảm động lại vừa chua xót, cô cũng không nói rõ được cảm xúc hiện tại của mình.

Nhưng trong thư viện chỉ sót lại chút mùi của Lâm Lang, cuốn sách tranh về các loài bướm mà cô ấy hay xem nằm chổng chơ trên băng ghế dài.

Là tự cô ấy bỏ đi, hay là ngoại lực đã đem cô ấy đi? Linh Tổ hoảng hốt lo lắng.

“Sao thế?” Bạch Khôn Nguyên hỏi.

Cơn bỗng bật lại dấy lên, Linh Tổ thật muốn nói hết tất cả cho anh biết, nhưng bên tai hình như lại nghe thấy một tiếng ho nghiêm khắc của mẹ. Cuối cùng cô vẫn kín miệng như bưng.

Bạch Khôn Nguyên không đợi cô tìm được một cái cớ khả dĩ, anh chủ động bước xuống lầu. Linh Tổ thở phào một hơi, vội vàng chạy theo sau.

Sau khi lên xe, Bạch Khôn Nguyên dặn tài xế đưa Linh Tổ về trường. Sau đó anh không nói gì nữa. Linh Tổ bất an len lén nhìn anh, trên khuôn mặt anh hẳn rõ sự mệt mỏi, hình như đang ngẫm nghĩ điều gì đó.

Linh Tổ than thầm trong bụng. Rốt cuộc thì ai mới có thể xóa đi sự u sầu trong đôi mắt anh đây?

Bạch Khôn Nguyên đột nhiên nói: “Linh Tổ, cho anh dựa một chút, anh mệt quá.”

Không đợi Linh Tổ kịp có phản ứng, anh tựa đầu vào vai cô, nhắm mắt lại.

Chiếc xe xuyên qua thành phố chen chúc nhà cao tầng, trong xe yên ắng, Linh Tổ nghe thấy rõ hơi thở của Bạch Khôn Nguyên, hơi nóng của anh truyền qua chiếc áo đồng phục mỏng manh.

Một bên vai Linh Tổ đã không còn cảm giác gì nữa, nhưng cô vẫn không dám cử động.

Cô hết sức thận trọng quay đầu sang nhìn Bạch Khôn Nguyên. Hình như anh đã chìm vào giấc ngủ thật rồi, đầu vai hơi co lại, trong mơ vẫn tiếp tục phiền não, anh không hề được thanh thoi một giây phút nào.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Linh Tổ giơ ngón tay ra, vuốt ve lông mày anh, giãn phẳng những nếp nhăn trên trán. Tiếp đó ngón tay không cách nào dừng lại, dần dần lướt xuống dưới, sóng mũi, đôi mắt, gò má, bờ môi...

Bạch Khôn Nguyên đột nhiên hơi động đậy, cô vội vàng thu tay về như con thỏ bị kinh động, không còn dám phóng túng nữa.

Trường học đã ở ngay trước mặt.

Bạch Khôn Nguyên hỏi: “Có cần anh đưa em vào không?”

Linh Tổ lắc đầu: “Đã làm mất nhiều thời gian của anh rồi.”

“Vậy em phải cẩn thận nhé.” Bạch Khôn Nguyên dặn dò, “Nếu vẫn còn bạn học làm khó em, thì nhất định phải nói cho anh biết.”

Linh Tố gật đầu.

Bạch Khôn Nguyên hỏi lại lần nữa: “Thực sự không cần anh đưa em vào sao?”

Linh Tố vẫn cứ lắc đầu.

Bạch Khôn Nguyên đột nhiên giơ tay ra, vuốt tóc cô, cười nói, “Em vào trường đi.”

Linh Tố chậm rãi bước đi.

Cô khẽ liếc mắt nhìn nghiêng, bóng cây đung đưa, vọng lại tiếng đọc bài lảnh lót.

Kì lạ, sao trên nền đất lại có hai chiếc bóng, một trước một sau. Chiếc bóng phía sau cao lớn hơn nhiều.

Chiếc bóng đó đi theo cô đến trước tòa nhà. Linh Tố không quay đầu lại mà đi thẳng lên lầu. Đến cầu thang tầng hai, cô chạy như bay đến trước lan can nhìn xuống. Bạch Khôn Nguyên đang đứng bên dưới, ngẩng đầu nhìn cô.

Anh mỉm cười, vẫy tay với Linh Tố, lúc này mới yên tâm quay lưng ra về.

Linh Tố đứng đó cho tới khi bóng dáng Bạch Khôn Nguyên biến mất sau hàng cây.

Hứa Minh Chính hốt hải chạy xuống bên cô nói, “Tôi qua mình đến nhà cậu, cả đêm cậu không về nhà sao?”

Linh Tố vẫn đứng yên tại chỗ.

Hứa Minh Chính ủ rũ nói: “Lưu Phi Vân xin nghỉ một thời gian, về nhà tự ôn tập. Hôm qua cậu không sao chứ?”

Linh Tố chậm rãi quay đầu lại, khóe miệng vẫn còn đọng lại một nụ cười thư thái.

Cô nói: “Mình không thể nhìn thấy nữa rồi.”

Hứa Minh Chính kinh hãi, mặt cắt không còn hột máu. Nhưng nhìn kĩ thì đôi mắt Linh Tố vẫn trong sáng có hồn, đang nhìn rất tập trung. Lúc này cậu mới hiểu ra, Linh Tố muốn nhắc đến một đôi mắt khác.

Buổi sáng lúc tìm kiếm Lâm Lang trong thư viện Linh Tố đã phát hiện ra, dị năng của cô đã biến mất hoàn toàn, mắt không nhìn thấy, tai cũng không nghe thấy. Những vong hồn quanh quẩn khắp đường to ngõ nhỏ đã biến mất không dấu tích, luồng thông tin không ngừng chui vào não cô đột nhiên đứt đoạn.

Chỉ có một cách giải thích, thiên nhân của Thẩm Linh Tố đã đóng lại, cô đã trở về là một người bình thường.

Vì thế mặc dù khi đó Lâm Lang đứng ngay bên cạnh cô, nhưng cô không hề nhìn thấy.

Sau vài phút buồn bã, đột nhiên niềm sung sướng bao trùm lấy cô. Cuối cùng cô đã trở thành một người bình thường.

Chỉ có những người đã từng không bình thường mới khát khao có một cuộc sống bình thường như thế. Cô đã quá chán ngán cuộc sống biệt lập với xã hội rồi.

Linh Tố hít sâu một hơi, vỗ vai Hứa Minh Chính: “Đi nào, vào lớp thôi.”

Hứa Minh Chính thấy cô bình tĩnh như thế, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bạn học thấy Linh Tố đã quay lại lớp học, bèn chúi đầu thì thầm bàn tán, nhìn cô bằng ánh mắt còn kì lạ hơn trước. Linh Tố coi như không thấy gì, yên lặng nghe giảng bài như thường lệ.

Thầy Triệu gặp riêng Linh Tố, hết sức lo lắng nói: “Linh Tố, hai tuần nữa là đến kì thi đại học rồi.”

Linh Tố cúi đầu lắng nghe, “Xin thầy yên tâm, em đảm bảo sẽ không để xảy ra chuyện gì nữa, em sẽ bình an thuận lợi bước vào kì thi.”

Thầy Triệu buồn bã nói: “Hôm qua Lưu Phi Vân nói em là yêu ma. Thầy đã khuyên người nhà em ấy đưa em ấy đi gặp bác sĩ tâm lý. Ôi chao, cứ mỗi kì thi đại học lại làm phát điên vài em học sinh.”

Thật nguy hiểm. Chỉ sai lệch một chút thì người phải đi gặp bác sĩ tâm lý đã là Thẩm Linh Tố rồi.

Lưu Phi Vân coi cô như yêu nghiệt quỷ quái, có người lại coi cô là kẻ bịp bợm lừa đảo. Đây là cuộc chiến của chủ nghĩa duy tâm và chủ nghĩa duy vật.

Nhưng Bạch Khôn Nguyên tin cô, dù anh muốn mượn cô để an ủi vết thương lòng của mình, nhưng người anh nhìn thấy là Thẩm Linh Tố, chứ không phải yêu ma hay kẻ bịp bợm, anh tin cô.

Linh Tố cảm thấy mỗi lần nghĩ đến người đàn ông nho nhã dịu dàng này, nhất thời toàn thân lâng lâng mơ màng, một cảm giác thật tuyệt vời, hi vọng niềm vui này sẽ kéo dài mãi mãi.

Tình yêu của thiếu nữ thuần khiết mà da diết, lúc nào cũng si tâm vọng tưởng có thể kéo dài mãi mãi.

Nhưng mà, Lâm Lang đã biến đi đâu rồi?

Có hai khả năng. Một là cuối cùng cô ấy đã có thể rời khỏi thư viện, hai là cô ấy đã tan thành cát bụi rồi. Khả năng thứ nhất có thể dẫn đến những kết quả khác nhau. Rời khỏi thư viện, có thể cô ấy đã đến một nơi khác, có thể đã bị một người pháp lực cao hơn nhốt lại, kết cục tốt đẹp nhất là cô ấy đã được đầu thai. Nhưng cô ấy đã bị nhốt trong ba năm trời, sao bây giờ lại có thể dễ dàng thoát ra được chứ?

Linh Tố có quá nhiều thắc mắc nhưng không ai có thể trả lời cô được.

Chiều tối, Linh Tố và Hứa Minh Chính cùng bước về phía cổng trường.

Đột nhiên Linh Tố bỗng dừng bước, mắt mở trừng trừng, cô tưởng mình đã bị ảo giác.

Nhưng người đàn ông cao lớn anh tuấn, điềm đạm nho nhã đứng cạnh ô tô đang mỉm cười vì cô kia rõ ràng chính là Bạch Khôn Nguyên.

Trong con mắt của Hứa Minh Chính, khuôn mặt ủ dột suốt một ngày trời của Linh Tố đột nhiên sáng bừng lên, đôi mắt kiều diễm long lanh sóng nước.

Linh Tố không nói một lời, vội vàng chạy về phía anh, bỏ mặc Hứa Minh Chính đứng chôn chân tại chỗ.

Bạch Khôn Nguyên dịu dàng hỏi: “Hết giờ làm muốn đến xem em thế nào. Không sao chứ? Không bị ai bắt nạt chứ?”

Linh Tố cúi đầu nói, “Chỉ nửa ngày trời thôi mà, chẳng có gì đáng để lo lắng cả.”

“Chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Hôm nay em phải đi thăm em gái.”

“Vậy để anh đưa em đi.”

Linh Tố then thùng gạt đầu. Nụ cười e ấp ấy, xinh đẹp tựa sắc xuân.

Bạch Khôn Nguyên nhất thời mê mẩn, bất giác đưa tay vuốt ve khuôn mặt ửng hồng của cô.

Hứa Minh Chính đứng sững tại chỗ, nhìn Bạch Khôn Nguyên ôm vai Linh Tố bước lên xe, chiếc xe từ từ lăn bánh.

Linh Tịnh thấy chị đi cùng một người đàn ông xa lạ thì vô cùng kinh ngạc.

Trên đường đi Bạch Khôn Nguyên đã mua một bó hoa cúc Đại Lý, nhờ y tá cắm hộ vào bình. Phòng bệnh có thêm sắc hoa thơm tươi, không gian sáng sủa hơn nhiều.

Linh Tố bắt đầu giới thiệu: “Vị này là Bạch Khôn Nguyên tiên sinh, đây là em gái em, tên là Linh Tịnh.”

Sau đó cô đi hỏi chuyện bác sĩ, để Bạch Khôn Nguyên ngồi chơi với em gái.

Cô gái gầy gò bé nhỏ này có cặp mắt nhìn sắc bén không kém gì người chị, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã quan sát Bạch Khôn Nguyên một cách trệt để. Mặt Linh Tịnh không chút biểu cảm, thậm chí còn cố tình tỏ ra dè dặt.

Bạch Khôn Nguyên ho nhẹ một tiếng. Kỳ thực anh không giỏi bắt chuyện với con gái.

Linh Tịnh đột nhiên lắc đầu, lẩm bẩm một mình nói: “Quả nhiên là anh.”

Hai chị em Thẩm gia đều rất đặc biệt, Bạch Khôn Nguyên tò mò hỏi: “Anh làm sao?”

Linh Tịnh lạnh lùng nói: “Xuất thân tốt, có dã tâm, anh không hợp với chị em đâu.”

Bạch Khôn Nguyên cười nói: “Không cần lo lắng thế, anh và chị gái em chỉ là bạn bè thông thường thôi.”

Linh Tịnh cười nhạt: “Thật sao? Bạn bè thông thường ư?”

Trên thương trường, Bạch Khôn Nguyên mạnh mẽ, hiên ngang là thế, nhưng trước ánh mắt trong veo sáng ngời của cô gái này, đột nhiên anh lại thấy không được tự nhiên. Anh chỉ biết trả lời hàm hồ: “Chị em là một cô gái tốt, anh rất thích chị em.”

Ánh mắt Linh Tịnh vẫn sắc bén như một mũi tên công kích đối phương.

Bạch Khôn Nguyên chỉ đành cười trừ: “Vậy em muốn anh phải thế nào đây?”

Linh Tịnh chỉ nói: “Vào thời khắc quyết định, mong anh hạ thủ lưu tình.”

“Cái gì?”

Đúng lúc này, Linh Tố mặt mày phấn khởi đẩy cửa bước vào.

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Linh Tịnh này, chị và bác sĩ đã thống nhất rằng, sau khi chị thi xong thì sẽ lập tức làm phẫu thuật cho em, không thể trì hoãn thêm nữa.”

Linh Tịnh kéo chăn che miệng, không nói gì.

Linh Tố vuốt tóc em gái, dặn dò vài câu, rồi cùng Bạch Khôn Nguyên ra về.

Bạch Khôn Nguyên đưa cô đến một nhà hàng món Tây.

Đây là lần đầu tiên Linh Tố được dùng bữa ở một nhà hàng cao cấp như thế này. Trên bàn có cả dao nĩa, dường như sắp tiến hành một vụ huyết án, cô không biết phải hạ thủ từ đâu.

Cô ăn không no, sau khi Bạch Khôn Nguyên đưa cô về nhà, cô lại dắt anh đi ăn mì kéo ở một quán nhỏ mà cô hay đến.

Bàn ghế trong quán dính đầy dầu mỡ, nhưng Bạch Khôn Nguyên không hề bận tâm, co chân ngồi xuống cùng Linh Tố. Hơi nóng bốc lên, khiến khuôn mặt hai người lấm tấm mồ hôi. Bạch Khôn Nguyên rút khăn tay đưa cho Linh Tố.

Linh Tố đột nhiên hỏi: “Lâm Lang cậu ấy... từ lúc phát bệnh đến khi qua đời, trong khoảng bao lâu?”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Phát bệnh một cái liền đưa vào viện, ngày hôm sau bệnh tái phát, qua đời ngay trên bàn mổ.”

“Sùng Quang nói anh ta không về kịp.”

“Lúc đó Sùng Quang ở xa.”

Linh Tố ngẫm nghĩ một lát, lại hỏi: “Công ty con của Bạch gia ở nước ngoài, chắc không thể so với công ty trong nước phải không?”

Bạch Khôn Nguyên cười, “Địa phương sao có thể đọ với trung ương được?”

“Chẳng trách Sùng Quang luôn cảm thấy bất bình.”

“Em đứng về phía anh hay về phía chú ấy?” Bạch Khôn Nguyên mỉm cười nhìn cô đầy ẩn ý.

“Em không phải là người của Bạch gia.” Linh Tố vạch rõ ranh giới.

Bạch Khôn Nguyên nghịch đôi đũa trong tay, nói: “Có không ít thành viên Bạch gia đứng về phía chú ấy.”

“Bạch Khôn Phương?”

“Em biết cô ta sao?” Bạch Khôn Nguyên kinh ngạc, “Ông nội của cô ta là em trai ông nội anh, cô ta là cháu gái duy nhất, nắm trong tay không ít cổ phiếu.”

“Lúc Lâm Lang còn sống, bọn anh đã bắt đầu đấu đá nhau sao?”

Bạch Khôn Nguyên buông đũa xuống: “Anh có lỗi với em ấy.”

Linh Tố lại hỏi: “Nếu như Lâm Lang vẫn chưa chết, bọn anh cần Lâm Lang hay là cần quyền lực?”

Bạch Khôn Nguyên cười ha hả: “Giang sơn hay là mỹ nhân. Linh Tố, bài kiểm tra của em khó quá, anh chịu thua.”

Linh Tố cũng cười.

Đúng thế, đây là một câu hỏi ngu xuẩn. Linh Tố đột nhiên cảm thấy đồng cảm với Lâm Lang. Được yêu thương thì đã sao, đến giây phút quyết định, tình yêu vẫn phải nhường chỗ cho dã tâm. Cái chết của Lâm Lang đem đến cho bọn họ cơ hội ven cả đôi đường, một mặt thao túng giang sơn, một mặt hoài niệm mỹ nhân, không ai có thể chê trách được cả.

Căn nhà chìm trong bóng tối. Mẹ không chạy ra đón cô như thường lệ. Trong phòng trống không, không có một chút sinh khí.

Linh Tố đột nhiên nghĩ, có lẽ em gái đã nói đúng, mẹ cô đã qua đời bao năm nay, kỳ thực chính bản thân cô đã tự chăm sóc lấy mình, cô đã luôn lăm bắm một mình với không khí.

Cô nói: “Mẹ à, sự biến mất của cô gái đó kì lạ quá, mẹ chỉ điểm cho con có được không?”

Sau đó cô cứ đợi mãi.

Không biết là bao lâu, trong không khí phảng phất một tiếng thở dài.

“Lần cuối cùng thôi đấy.”

“Vâng.” Linh Tố đáp, tim nhói lên.

“Trước đây cô ta bị ràng buộc, bởi vì người cô ta yêu luôn nhớ nhưng cô ta, làm cô ta không tài nào siêu thoát được.”

“Vậy bây giờ thì sao ạ?”

“Vẫn chưa hiểu à? Đương nhiên là người đó đã không còn yêu cô ta nữa.”

Sức mạnh của tình yêu lợi tàn, Lâm Lang vì thế mới có được tự do.

Quả nhiên chúng ta cần trả giá để đạt được cái gì đó. Có đáng hay không thì chỉ có bản thân mình mới biết.

Một làn gió nhẹ nhàng lướt qua.

Khuôn mặt Linh Tố đầm đìa nước mắt. Cô biết rằng cô sẽ không bao giờ được nhìn thấy mẹ nữa.

Trước kì thi một tuần, nhà trường cho nghỉ ôn thi, học sinh có thể về nhà nghỉ ngơi.

Chuyện đầu tiên mà Linh Tố làm, đó là ngủ một giấc no nê, cho đến khi ánh nắng tràn khắp căn phòng cô mới tỉnh dậy. Sau khi lăn một vòng trên giường, cô lại cảm thấy muốn ngủ thêm hai, ba tiếng nữa.

Chẳng trách các thầy cô giáo kịch liệt phản đối học sinh yêu đương. Một khi đã rơi vào biển tình, con người ta trở nên lười biếng, không còn tâm trí đâu mà học hành nữa.

Linh Tố ép mình phải bò dậy, xuống lầu đi mua đồ ăn sáng.

Ô tô nhà họ Bạch đỗ cạnh đèn đường đầu cổng khu tập thể.

Linh Tố mỉm cười rạng rỡ, bước về phía đó.

Không ngờ người từ xe bước xuống lại là Bạch Sùng Quang.

“Linh Tố, anh có chuyện muốn nói với em, lên xe đi.” Anh ta trưng ra vẻ mặt nặng nề.

Linh Tố nghĩ ngợi một chút, rồi bước lên xe như anh yêu cầu.

Bạch Sùng Quang vào thẳng vấn đề luôn: “Anh nghe nói dạo này em và Bạch Khôn Nguyên rất gần gũi.”

Linh Tố nheo mày: “Bạch gia các anh sống bằng nghề tình báo phải không?”

Bạch Sùng Quang mặt dày mày dạn cười nói: “Chính xác hơn thì anh và Khôn Nguyên đang ngầm đấu đá nhau.”

“Anh cũng thẳng thắn thật đó.”

Bạch Sùng Quang dựa lưng vào ghế, “Em là một cô gái thông minh.”

Linh Tố không kiên nhẫn thêm được nữa, “Anh muốn hỏi em chuyện gì?”

Bạch Sùng Quang chăm chú nhìn thẳng vào mắt Linh Tố, “Mới có vài ngày mà em đã ghét anh ra mặt rồi. Sức ảnh hưởng của Khôn Nguyên quả nhiên kinh người.”

Linh Tố càng bực mình: “Có chuyện gì thì anh nói thẳng ra. Em còn chưa ăn sáng đây.”

Bạch Sùng Quang gõ vào cửa kính, tài xế lập tức lái xe đi. Linh Tố khẽ thở dài, nhưng cũng không đòi xuống xe. Đợi chiếc xe rẽ vào đường lớn, Bạch Sùng Quang mới mở miệng: “Em cũng đưa cậu ta đến thư viện đó. Ở đó có gì đặc biệt sao?”

Linh Tố vặn lại: “Rất cuộc các anh coi em là gì vậy? Một kẻ lừa đảo hay là một nàng tiên?”

“Linh Tố, anh tuyệt đối không có ý coi thường em. Anh tin em. Nhưng Bạch Khôn Nguyên thì chưa chắc. Cậu ta vốn tính đa nghi, nếu như không được nhìn tận mắt nghe tận tai, thì cậu ta tuyệt đối không dễ dàng tin đâu.”

Linh Tố ngồi im lắng nghe, cảm thấy câu nói này thật chối tai, nhưng lại không biết lý do vì sao nó chối tai. Trong chớp mắt trong đầu cô lóe lên một đoạn kí ức gì đó, nhưng cô lại không kịp tóm lấy, đoạn kí ức tan biến, làm cô đột nhiên thấy hoảng hốt trong lòng.

Cô cố gắng nói bằng giọng bình thản: “Chỉ là một thư viện thôi mà. Sao anh lại lo lắng như thế? Rất cuộc thứ quan trọng là thư viện đó hay là dị năng của em? Bạch Sùng Quang, anh tiếp cận em như thế này rất cuộc là vì sao chứ?”

Bạch Sùng Quang nổi khùng: “Anh tiếp cận em là có mưu đồ hiểm ác, còn Khôn Nguyên thì không à? Em thật là thiên vị quá đáng.”

Linh Tố bực mình nói: “Chuyện của Bạch gia các anh chẳng có liên quan gì đến em hết. Nếu muốn mời em làm phép thì đưa tiền ra. Còn không thì thứ lỗi em chẳng có gì để nói cả.”

Bạch Sùng Quang chẳng những không để bụng thái độ khó chịu của cô, mà còn túm chặt tay cô nói: “Linh Tố, em không phải là người hám tiền hám của! Em mau nói cho anh biết, có phải em đã biết được điều gì không?”

“Điều gì là điều gì?” Linh Tố nóng ruột nhìn anh, “Anh Bạch, gần đây anh thật không bình thường. Có gì anh nói thẳng ra có được không? Em không thông minh, không hiểu được ám hiệu của anh đâu.”

Bạch Sùng Quang thở dài một tiếng, buông tay cô ra, nói: “Em có muốn biết nguyên nhân cái chết của Lâm Lang không?”

Quả nhiên chuyện có liên quan đến Lâm Lang.

“Hôm đó lúc Lâm Lang đang bơi trong hồ bơi của nhà thì đột nhiên phát bệnh, được đưa ngay đến bệnh viện, bệnh tình nhanh chóng được khống chế. Nhưng đến sáng sớm hôm sau lại đột nhiên phát bệnh, cấp cứu không ăn thua, nó đã ra đi như thế.”

“Anh nghi ngờ cái chết của cô ấy là do có người gây ra sao?”

Bạch Sùng Quang mặt mày xanh lét, “Đêm hôm đó người ở lại bệnh viện trông con bé là Khôn Nguyên.”

Linh Tố lập tức hét lên: “Bạch Sùng Quang!”

“Em không tin?”

“Chỉ là lời nói suông vô căn cứ. Hơn nữa Khôn Nguyên không phải là người như thế.”

Bạch Sùng Quang hỏi vặn lại: “Người như thế là thế nào? Em hiểu được bao nhiêu về cậu ta?”

Linh Tố tắc tị.

Cô hiểu được bao nhiêu về Bạch Khôn Nguyên chứ?

Cô cắn răng kiên định: “Lâm Lang không phải bị hãm hại mà chết. Trên người cậu ấy không có oán khí.”

Bạch Sùng Quang dường như bị đóng đinh tại chỗ, sau vài giây hoảng sợ, anh run giọng nói: “Quả nhiên là thật...”

Linh Tố cảm thấy buồn cười. Lúc người khác không tin cô có thể nhìn thấy ma quỷ, thì các vong hồn cứ lượn lờ trước mắt cô; bây giờ người khác tin cô có khả năng đó, thì cô lại trở về là một người bình thường. Đúng là tạo hóa trêu ngươi mà.

“Cái chết của con bé vốn đã kì quái. Vốn dĩ Lâm Lang rất khỏe mạnh. Trước khi qua đời một tháng, nó và anh đã lặn xuống rặng san hô dưới đáy biển để ngắm con thuyền bị chìm dưới đó. Khoảng thời gian trước khi phát bệnh, nó khá mệt mỏi vì phải viết luận văn, nhưng vẫn rất bình thường. Cái đêm nó được đưa vào viện, sau bữa tối nó đã ra ngoài, nửa đêm mới được đưa trở lại bệnh viện. Sau thì cãi nhau với Khôn Nguyên, bệnh tái phát không còn khả năng cứu chữa, nên mới qua đời.”

“Những lời này có thể nói lên điều gì chứ?”

“Rốt cuộc nó đã đi đâu vào cái đêm hôm đó, và tại sao bọn nó lại cãi nhau?”

Bạch Sùng Quang mặt mày căm phẫn, siết tay thành nắm đấm, ánh mắt hung dữ: “Linh Tố, anh nhất định phải làm cho rõ cái chết của Lâm Lang!”

Linh Tố nhìn bộ mặt hung tợn của anh ta, trong lòng bất an, thầm đề cao cảnh giác. Tại sao sau khi Lâm Lang đã chết được ba năm anh ta mới bắt đầu điều tra về cái chết của cô ấy? Tại sao phải lật lại chuyện cũ vào lúc cuộc đấu đá nội bộ Bạch gia bước vào thời điểm quyết định?

“Nếu không có chuyện gì khác, em phải đi đây.” Cô bảo tài xế dừng lại, mở cửa xuống xe.

Bạch Sùng Quang đuổi theo nói, “Linh Tố, Bạch Khôn Nguyên không phải là một nhân vật đơn giản đâu.”

Linh Tố cảnh giác đưa mắt nhìn anh.

“Còn nữa, Lâm Lang có nhắc đến chuyện di chúc với em không?”

Linh Tố khẽ nhướn mày.

“Anh nghi ngờ nó để lại di chúc nhưng bị Bạch Khôn Nguyên giấu nhem đi rồi.”

Đứng trước mặt Linh Tố lúc này là một Bạch Sùng Quang dường như đã bị tẩu hỏa nhập ma, hoàn toàn xa lạ. Linh Tố vội lắc đầu, lùi lại phía sau mấy bước, quay người chạy đi.

Về đến nhà, trái tim cô vẫn còn đập điên loạn, một vùng tối đen bao trùm trên đỉnh đầu cô.

Di chúc? Thì ra anh ta muốn tìm di chúc của Lâm Lang.

Khôn Nguyên thì sao? Liệu anh có biết không?

Bộ dạng Bạch Sùng Quang vừa nãy trông như sắp phát điên, bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới nhảy xổ vào đối phương. Vốn dĩ anh ta là một người hiền hòa nho nhã thế mà.

Linh Tố không thể ngồi yên được nữa. Cô gọi đến nhà Bạch gia.

Người giúp việc nói: “Đại thiếu gia đang ở công ty ạ.”

Tổng hành dinh của Bạch gia không đến nỗi nguy nga chói lóa lắm. Ngược lại, tòa nhà có kết cấu bằng thép, trúc được trồng vòng quanh cửa kính ra vào, trông vô cùng cao nhã. Không biết đây là kiệt tác của vị kiến trúc sư nào.

Nhân viên tiếp tân lịch sự nhã nhặn nói: “Tiểu thư, nếu không có hẹn trước thì tôi không thể giúp gì được cả.”

Linh Tố không giấu nổi sự thất vọng.

Sau lưng chợt vang lên một giọng nói dịu dàng: “Sao thế?”

Thì ra là giọng nói của Đồng Bội Hoa. Chị ta lập tức dẫn đường cho Linh Tố, nhiệt tình hỏi han: “Tìm Khôn Nguyên à? Anh ấy đang họp. Nào, để chị dẫn em lên lầu”

Phong thái khoáng đạt của chị ta làm Linh Tố cảm thấy rất không được tự nhiên, cô muốn từ chối: “Em đến tìm anh ấy như thế này thật đường đột quá.”

“Không sao.” Đồng Bội Hoa liền trấn an cô: “Khôn Nguyên sẽ không so đo với em đâu.”

Lên đến nơi, thư kí chạy ra báo: “Thưa Đồng tiểu thư, tổng giám đốc đang họp, khoảng hai mươi phút nữa sẽ kết thúc cuộc họp ạ.”

Đồng Bội Hoa dẫn Linh Tố vào phòng làm việc của Bạch Khôn Nguyên ngồi đợi.

Căn phòng rộng rãi sáng sủa, văn kiện cần được giải quyết chất thành chồng trên chiếc bàn làm bằng gỗ cao cấp.

Đồng Bội Hoa cười: “Chỗ này có giống ngự thư phòng của các hoàng đế ngày xưa không, đồng văn kiện này chính là những tấu thư mà các đại thần dâng lên.”

Viên thư kí mang cà phê vào, nghe thấy thế liền bỡ ngỡ: “Vậy thì Đồng tiểu thư chẳng phải là hoàng hậu nương nương sao?”

Bàn tay đang giơ ra đón ly cà phê của Linh Tố chợt run rẩy, cô vội thu về.

Đồng Bội Hoa ngồi xuống bên cạnh Linh Tố, nói: “Lần trước em đến nhà chơi, chị đi công tác nên không có mặt ở nhà. Sắp thi rồi phải không? Chuẩn bị ổn cả rồi chứ?”

Sự nhiệt tình có phần giả tạo của chị ta làm Linh Tố có chút thấp thỏm không yên, “Bọn em đang được nghỉ ôn thi, sắp thi rồi ạ.”

“Có chuyện gì cần giúp đỡ em cứ nói với chị. Cậu chị làm ở Bộ Giáo dục.”

Linh Tố chỉ mỉm cười e dè.

Đồng Bội Hoa nhìn cô cười: “Hồi đầu thấy em giống Lâm Lang, nhưng càng về sau càng không thấy giống nữa. Em trầm tĩnh hơn nó nhiều.”

Linh Tố nói: “Tại em chưa được va chạm nhiều.”

Đồng Bội Hoa vỗ vai cô: “Chị thích tính cách khiêm tốn của em lắm. Chẳng trách cả Khôn Nguyên và Sùng Quang đều thích em như vậy, ai cũng thích những cô bé ngoan ngoãn cả.”

Linh Tố như ngồi trên chông, cô vô cùng hối hận vì đã đường đột xông vào đây.

Sau một lúc im lặng, cánh cửa chợt mở ra, Bạch Khôn Nguyên bước vào cùng hai nhân viên khác.

“Hai người?” Miệng nói vậy nhưng mắt anh chỉ nhìn mỗi Linh Tố.

Đôi mắt Linh Tố chợt sáng bừng, nhưng cô lập tức cúi đầu xuống.

Đồng Bội Hoa cười duyên đáng nói: “Linh Tố hình như có chuyện gấp muốn gặp anh, có phải thế không, Linh Tố?”

Bạch Khôn Nguyên gật đầu nói, “Linh Tố, có chuyện gì vậy?”

Bốn cặp mắt đều đổ dồn lên người cô, Linh Tố không có cách nào mở miệng trước mặt nhiều người được.

Đồng Bội Hoa đột nhiên nói: “Là chuyện quyền góp phải không? Việc này đơn giản, chị cũng góp một phần.”

Linh Tố hoảng hốt, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Đồng Bội Hoa nở một nụ cười xinh đẹp, “Là bản thân em gặp khó khăn phải không? Đừng sợ, anh chị sẽ giúp em.”

Vành tai Linh Tố nóng bừng. Sự sỉ nhục được bọc trong lớp đường ngọt ngào thế này, hiếm thanh niên nào có thể chịu được.

Cô lí nhí nói: “Không phải đâu ạ...”

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên bật ra, một người đàn ông hùng hổ bước vào, lớn tiếng nói: “Bạch Khôn Nguyên, hôm nay mày phải nói rõ ràng mọi chuyện!”

Người vừa đến chính là Bạch Sùng Quang.

Bạch Sùng Quang lập tức nhìn thấy Linh Tố, “ý” một tiếng, sau đó bật cười châm biếm: “Biết ngay là kiểu gì em cũng chạy đến tìm nó mà.”

Linh Tố lạnh lùng lừ mắt nhìn anh ta, lùi về sau một bước.

Bạch Khôn Nguyên lập tức đứng chắn trước mặt Linh Tố, nói với Bạch Sùng Quang: “Chuyện hôm nay là do hội đồng quản trị nhất trí đưa ra quyết định, chứ đến tìm tôi cũng không có tác dụng gì đâu.”

Bạch Sùng Quang vẫn nhìn Linh Tố chằm chằm.

Linh Tố chỉ cảm thấy sau lưng âm khí bốc lên ngàn ngút, khiến cô toàn thân nổi da gà. Đột nhiên cô lấy hết sức bình sinh, đẩy Bạch Khôn Nguyên đang chắn trước mặt ra, lướt qua Bạch Sùng Quang, lao thẳng ra ngoài.

Sau lưng vang lên tiếng người ta gọi tên cô, nhưng cô coi như không nghe thấy, lao thẳng về phía thang máy.

Ra khỏi tổng hành dinh Bạch gia, ánh nắng chói chang ngoài trời làm Linh Tố gần như không mở mắt ra nổi.

Đột nhiên có người giơ tay gạt mạnh cô lại, đồng thời một chiếc ô tô bóp còi inh ỏi sượt qua trước mặt cô.

Linh Tố sợ quá hét lên. Bạch Sùng Quang tức điên người, quát vào mặt cô: “Xe cô đi lại tấp nập, em lao thẳng ra đường làm gì hả? Chán sống rồi phải không?”

Linh Tố dùng hết sức hất tay anh ta ra.

Bạch Sùng Quang chán nản so vai: “Đồng Bội Hoa em cũng không xa lạ gì, nhưng chắc em còn chưa biết rõ về mối quan hệ của cô ta và Bạch Khôn Nguyên. Lúc Lâm Lang còn sống cô ta đã có tình ý với Bạch Khôn Nguyên. Sau khi Lâm Lang chết đi, bọn họ chính thức qua lại cũng được một năm rồi, gia đình hai bên đều muốn làm lễ đính hôn. Chắc Khôn Nguyên chưa bao giờ nói với em phải không?”

Linh Tố hơi run rẩy, giống như bị cái gì đó đánh mạnh vào người. Cô quay mặt đi.

Bạch Sùng Quang nhìn khuôn mặt buồn thảm cô độc của cô cũng không đành lòng: “Linh Tố, ba năm trước anh đã khuyên Lâm Lang, ba năm sau anh lại khuyên em. Em khôn ngoan hơn Lâm Lang nhiều, phải biết nghĩ ình.”

Linh Tố không muốn nghe nữa: “Anh nóng lòng bóc trần chuyện riêng của Khôn Nguyên trước mặt tôi cũng vô dụng thôi. Chuyện của Bạch gia các người, chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

“Vậy em vội vàng chạy đến tìm nó, là tại vì sao?”

Linh Tố im lặng.

“Còn nữa, di chúc của Lâm Lang...”

Linh Tố quay người vẫy một chiếc taxi, nhảy lên đó.

Bóng dáng của Bạch Sùng Quang cuối cùng đã biến thành một hạt cát nhỏ giữa biển người. Linh Tố thở dài một hơi, hai tay ôm trước ngực.

Đường như cô vẫn có thể ngửi thấy mùi nước hoa trên người Đồng Bội Hoa. Cô ta gọi anh là Khôn Nguyên. Anh đã không đuổi theo cô.

Tài xế lái xe đến trước thư viện. Xe vừa đỗ lại, Linh Tố đã nhìn thấy bốn, năm người đàn ông mặc Âu phục, ai nấy sắc mặt nặng nề bước ra từ thư viện, sau đó ngồi vào một chiếc ô tô đi mất.

Trong thư viện, nhân viên quản lý đang nổi giận đùng đùng: “Không ngờ lại chạy đến thư viện lật tung sách vở lên, cứ như ma vào làng vậy. Chẳng nhẽ chỗ này có tàng trữ kho báu gì sao?”

Linh Tố nghe thế thất kinh, vội chạy lên lầu hai. Quả nhiên phần lớn các cuốn sách bị hất xuống sàn nhà, khung cảnh thật hỗn loạn. Giá sách cũng bị xô dịch, mấy chồng sách đặt ở góc trong cùng bị vứt hết xuống nền nhà.

Linh Tố giậm chân tức giận. Anh được lắm, Bạch Sùng Quang!

Nhân viên quản lý chạy lên, bực bội nói: “Tiểu Thẩm, em nói xem, chuyện này là như thế nào?”

“Bọn họ là ai ạ?”

“Ai mà biết được. Sáng sớm đã xông vào đây, hình như đang tìm thứ gì đó. Tìm không thấy thì quăng quật lung tung. Em có biết những cuốn sách này có tuổi thọ cả trăm năm rồi không?”

Chân cô giẫm phải gì đó, nhặt lên xem, hóa ra là cuốn sách tranh về các loài bướm mà Lâm Lang hay xem.

Một ý nghĩ chợt nhen lên trong đầu cô.

Linh Tố liếc mắt nhìn hai nhân viên quản lý đang quỳ gối bận rộn thu dọn đồ đạc sách trên sàn nhà, cô lặng lẽ rời đi.

Bây giờ là giữa trưa, đại sảnh thư viện không có người, cô bước thẳng đến nơi đăng ký mượn sách.

Cô gõ ba chữ “Quan Lâm Lang” vào máy tính, rồi ấn chuột vào phần trả sách. Máy tính hiện lên dòng chữ “Không có thông tin về người này”. Linh Tố ngẫm nghĩ một chút, lại gõ hai chữ “Lâm Lang”. Chỉ vài giây, một hàng dài những cuốn sách được mượn hiện ra trên màn hình.

Gần như toàn bộ các cuốn sách đều liên quan đến du lịch hoặc địa lý nhân văn, nhìn trông không có gì khác thường cả.

Đợi đã! Linh Tố để ý đến cột thời gian trả sách ở cuối cùng, đúng một ngày trước khi Lâm Lang qua đời! Chẳng nhẽ hôm đó cô ấy rời bệnh viện là để đi trả cuốn sách “Bí ẩn hang động” ư?

Sách về địa chất đặt ở tầng một, không phong phú lắm. Mặc dù những cuốn sách trên giá đã bị người của Bạch Sùng Quang thay đổi trật tự, nhưng Linh Tố vẫn nhanh chóng tìm thấy cuốn sách dày cộp được bọc cẩn thận đó.

Trên thanh đăng ký mượn sách bên trong cuốn sách có viết rõ thời gian mượn trả. Xem ra cuốn sách này không được hoan nghênh cho lắm, đã ba năm rồi không có ai mượn cả. Thật là kì quái, Lâm Lang mượn cuốn sách đầy những từ ngữ chuyên ngành thâm sâu này để làm gì chứ?

Chờ đã!

Linh Tố khẽ lướt qua trang mục lục, trên đó có những nét mực nhỏ li ti, nhìn thật kĩ, nổi chúng lại ta sẽ có những nét ngang dọc, đó chính là những nét chữ trong Hán tự.

Là trang bìa trong, có người đã viết gì đó trong trang bìa trong. Bởi vì viết quá mạnh đã hằn lên mặt sau của giấy, cộng thêm giấy bị thấm nước, nét mực mới đọng lại trên trang mục lục. Hơn nữa, sau khi viết xong người ta đã xé trang bìa trong đi.

Linh Tố tập trung tinh thần liền phát hiện ra bí ẩn bên trong. Cuốn sách nay có bốn chương lớn, mỗi tiêu đề đều có vết bút mực nhân nhạet vòng tròn lại một chữ.

Đó là bốn chữ “Tầng cuối thế giới”.

Tầng cuối thế giới? Là đáy tim hay là địa ngục đây?

Linh Tổ bỗng chốc tỉnh ngộ.

Cô chạy lên lầu hai, vội hỏi người nhân viên quản lý vẫn đang dọn sách: “Trong thư viện có quả địa cầu không ạ?”

Người này trả lời: “Trước đây vẫn đặt một quả địa cầu cao bằng nửa người lớn ở chỗ kia, nhưng mà năm ngoái đã chuyển xuống dưới lầu rồi, đặt ở trong góc cầu thang ấy.”

Quả nhiên Linh Tổ đã tìm ra quả địa cầu giăng đầy bụi bặm và mạng nhện ở góc cầu thang. Giá đỡ đã rỉ sét, quả địa cầu cũng không thể quay được nữa, nhếch nhác và tội nghiệp.

Linh Tổ quỳ xuống, vô cùng thận trọng nhấc cái đế của quả địa cầu ra, thò tay vào mò mẫm.

Đột nhiên cô khựng lại.

Bên tai dường như văng vẳng tiếng nói của Bạch Sùng Quang: “Anh nghi ngờ con bé đã để lại di chúc.”

Mối nghi ngờ của Bạch Sùng Quang không hề sai.

Linh Tổ dồn sức, nhẹ nhàng lôi ra một tờ giấy được gấp ngay ngắn dán hai đoạn băng dính trong suốt ra.

Trên đó viết hai chữ đẹp đẽ: “Di chúc.”

7. Chương 07

Chương 7: Bí ẩn hé mở

Mưa tuôn xối xả. Không gian một màu trắng xóa, cảnh vật bên ngoài chìm trong mơ hồ, giống một bức tranh màu nước bị nhúng trong nước.

Chiếc xe buýt lắc lư, không hiểu tại sao Linh Tổ chợt nhớ đến một bài đồng dao.

Lắc lư, nào cùng lắc lư, lắc lư trên cầu Ngoại Bà.

Không biết cầu Ngoại Bà^[1] của cô ở đâu?

[1] Truyền thuyết kể rằng thất tiên nữ lưu lại trần gian một cặp trai gái, đã không quản ngại gian khổ vượt ngàn dặm đến Dao Tâm tìm bà ngoại. Trên đường đi, cả hai gặp một con sông vừa rộng vừa sâu, không cách nào qua được. Lữ Động Tân đi ngang qua, động lòng trước tình cảm của hai đứa cháu dành cho bà ngoại liền vung kiếm vạch một đường cong. Lập tức một cây cầu bắc qua sông hiện ra. Người đời sau tưởng nhớ tình cảm sâu nặng này nên đã đặt tên cây cầu này là cầu Ngoại Bà.

Cứ mỗi lần thế này, cô lại cảm thấy vô cùng cô đơn.

Cơ hồ luôn nghe thấy tiếng một cô gái đang khóc.

Linh Tổ nhìn khắp bốn phía, khách trên xe rất ít, ai nấy trưng ra bộ mặt vô cảm đặc biệt của người thành thị. Không có cô gái nào đang khóc cả.

Cũng chẳng sao, cô đã không nhìn thấy được nữa, lâu rồi cũng thành quen.

Nhắm mắt lại, Linh Tổ có thể nhìn thấy rõ ràng khung cảnh ấy.

Cô gái mặc áo bệnh nhân chạy đến thư viện, mặt mày trắng bệch, bộ dạng tiều tụy, trái tim dường như đã vỡ nát.

Cô gái rút ra một cuốn sách, cầm bút viết di chúc, sau đó xé tờ giấy, gấp gọn lại. Sau một hồi ngẫm nghĩ đắn đo, cuối cùng cô gái dính tờ giấy đó vào đế của quả địa cầu, sau đó để lại ám hiệu trên cuốn sách.

Được ăn cả ngã về không, cô liều chơi canh bạc cuối cùng. Hi vọng tờ di chúc này có thể thay đổi được cục diện bi thảm.

Cô đã cố gắng hết sức rồi. Hơn nữa cô cũng không ngờ rằng cuộc sống của mình đã đến hồi kết.

Quan Lâm Lang, từ nhỏ đã được mọi người nuông chiều, lúc nào cũng rực rỡ xinh tươi, kỳ thực cuộc đời cô lại là một tấn bi kịch.

Lúc xuống xe, mưa như trút nước. Linh Tổ ôm chặt túi áo trước ngực trái, lao như bay vào trong nhà.

Hành lang nhỏ hẹp tĩnh lặng âm u, đột nhiên vang lên giọng nói của một người đàn ông, làm Linh Tổ sợ thót tim.

“Là anh” Bạch Sùng Quang bước ra từ góc rẽ.

Linh Tổ rùng mình, lùi lại một bước, cảnh giác nhìn anh ta.

Bạch Sùng Quang thất thểu, “Rốt cuộc Bạch Khôn Nguyên đã bỏ bùa mê gì mà em lại xem anh như ma quỷ thế?”

Linh Tổ mím môi không đáp, dịch vào góc tối. Quần áo trên người cô đã ướt hết, chỉ còn túi áo trước ngực vẫn khô. Mảnh giấy mỏng manh để trong túi áo lúc này tựa như miếng thép nóng rực, thiêu đốt trái tim làm cô đau đớn.

Bạch Sùng Quang thấy cô không trả lời, đưa mắt nhìn cô từ đầu tới chân, có chút thương xót nói: “Đi đâu thế? Sao lại ra nông nổi này?”

Linh Tổ cúi đầu, “Đến nhà bạn..”

“Từ thư viện về phải không?”

Linh Tổ khẽ co giật như thể bị trúng đòn.

Bạch Sùng Quang thở dài một hơi, “Em thích Bạch Khôn Nguyên nhiều đến vậy sao?”

Khuôn mặt Linh Tổ đỏ bừng, cô không nói gì.

“Lúc nào anh cũng phải làm người xấu. Theo lý mà nói, em và Lâm Lang đều đã lớn, phải có trách nhiệm với bản thân mình, gánh chịu tất cả hậu quả.”

Linh Tổ đột ngột ngắt ngang đầu, cứng giọng đáp lại: “Không cần phải uy hiếp tôi!”

Bạch Sùng Quang kiên quyết: “Anh uy hiếp em để làm gì? Chính em đã nói đây là ân oán của Bạch gia nhà anh. Anh chỉ không muốn nhìn em bị liên lụy, em không biết điều thì thôi vậy.”

“Anh cố tình lôi cái chết của Lâm Lang ra hết lần này đến lần khác là tại vì sao? Bạch Sùng Quang, nếu anh thực sự cảm thấy cái chết của cô ấy có gì đó kỳ lạ thì anh có thể đi báo cảnh sát.”

“Không phải anh không dám tin mà là anh không muốn tin!”

Linh Tổ ngừng lại vài giây, sau đó nhẹ nhàng nói: “Sùng Quang, anh và Khôn Nguyên ... thực ra là anh em phải không...”

Khuôn mặt Bạch Sùng Quang nhất thời cứng đờ. Ánh đèn chói mắt hắt ra từ trong phòng làm anh đau khổ nhắm mắt lại.

Linh Tổ chậm rãi di chuyển bước chân, tiến sát về phía cầu thang, cô chạm được vào tay vịn, lập tức quay lưng lao thẳng lên gác, nhanh nhẹn như một con nai. Sau một loạt tiếng bước chân khê khàng, hành lang lại yên lặng như cũ.

Ngoài trời mưa vẫn rơi ào ào, hòa với tiếng sấm chớp đùng đùng, chẳng có dấu hiệu gì là sắp ngừng cả. Bạch Sùng Quang chậm rãi mở mắt, cười buồn một cái, cổ áo dựng đứng, cúi đầu bước đi trong mưa.

Về đến nhà, Linh Tổ liền mở hết tất cả đèn điện, đứng giữa trung tâm căn nhà. Cô khẽ gọi: “Mẹ ơi, hãy cho con được nhìn mẹ một cái. Mẹ, con cần nghe ý kiến của mẹ, hãy giúp con.”

Ngoài cửa sổ mưa rơi đồm độp, chốc chốc bầu trời lại lóe lên ánh chớp xanh lè, Linh Tổ không nghe thấy tiếng hồi âm nào cả. Cô đợi rất lâu, khuôn mặt dần toát lên vẻ mệt mỏi tuyệt vọng.

Cô chậm rãi ngồi xuống, lấy tờ di chúc trong túi áo ra. Tờ giấy hơi ẩm một chút, cô thận trọng cầm nó, hít sâu một hơi, cánh tay run run, mở tờ giấy ra.

Bỗng một tia chớp chói mắt ngoài cửa sổ lóe lên, giống một thanh kiếm sắc bén chém đứt đôi bầu trời.

Tiếng gõ cửa gấp gáp chợt vang lên, tiếng mưa rào rào làm nó nghe có phần yếu ớt. Người gõ cửa là thím bán đồ ăn vặt bên kia đường, thím ấy hét lên: “Linh Tổ, cháu có nhà không? Bệnh viện gọi điện đến, nói em cháu...”

Một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên, làm nền nhà dưới chân Linh Tổ có hơi rung rinh. Tờ giấy trong tay Linh Tổ lặng lẽ rơi xuống nền nhà.

Cô vội lao đến bệnh viện, mưa vẫn rơi không ngừng nghỉ, chẳng có dấu hiệu nào chứng tỏ nó sắp tạnh cả.

Linh Tịnh phải đeo ống thở, mặt mày trắng nhợt, đôi mắt u ám hanh hao. Linh Tổ nhìn mà đau nhói lòng.

“Sao lại bị cảm thế này?”

Bác sĩ nói: “Tại thời tiết. Tóm lại, ca phẫu thuật phải lùi lại, đợi cô bé hết cảm rồi tính tiếp.”

Linh Tịnh ho một tràng, co người thở dốc trên giường. Khóe mắt Linh Tổ chợt ướt đầm.

Hai chị em nắm chặt tay nhau.

Linh Tịnh khó nhọc nói: “Không sao đâu, đợi chị thi đại học xong, em cũng khỏi bệnh. Học kỳ sau em có thể quay lại trường học rồi”.

Linh Tổ vui mặt trong chần. Linh Tịnh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc và bờ vai cô, tựa như chủ nhân trấn an chú chó nhỏ đang hoảng hốt của mình.

“Chị à, người đàn ông lần trước đến đây với chị sao rồi?”

Linh Tổ ngẩng đầu lên hỏi: “Anh ta làm sao cơ?”

Linh Tịnh nhìn thẳng vào mắt chị: “Bây giờ chị có còn qua lại với anh ta không?”

Trong đầu Linh Tổ lập tức hiện ra khuôn mặt tươi cười có thể làm tan chảy cả núi băng của Bạch Khôn Nguyên, lồng ngực cô chợt đau nhói.

“Anh ta chỉ là một người ủy thác thôi.” Cô điềm đạm nói.

Linh Tịnh dùng cánh tay lạnh băng nắm chặt tay người chị, nói: “Chị à, em có dự cảm, em sắp không xong rồi.”

“Nói vậy!” Linh Tổ trách em.

Linh Tịnh lắc đầu, “Chị có thể nhìn thấy ma quỷ, em có thể dự đoán được một số chuyện sắp xảy ra. Chị à, em đã giấu chị lâu quá rồi”.

Linh Tổ vừa kinh hoàng vừa hoảng hốt: “Em nói cái gì. Em là một đứa trẻ bình thường cơ mà”.

“Chị à, em không giống chị, nhưng em cũng được di truyền một chút của mẹ. Chỉ là người có khả năng dự cảm thường không dự cảm được vận mệnh của mình, nhưng bây giờ em có thể rồi, cũng tức là em sắp không xong rồi.”

“Em không được suy nghĩ lung tung”. Khóe mắt đỏ bừng, Linh Tổ nói, “Em chỉ là bị cảm thôi mà, chắc chắn sẽ qua khỏi mà”.

Linh Tịnh bắt đầu khóc: “Chị ơi, em sắp được giải thoát rồi, còn chị biết làm sao đây? Bọn họ đều muốn bắt nạt chị, chị quá lương thiện”.

Bác sĩ bước vào nói: “Người bệnh cần được nghỉ ngơi”.

Mặc dù Linh Tổ không muốn, nhưng vẫn bị đuổi về.

Về đến nhà thì đã tối. Mưa đã tạnh, mặt trăng tròn vành vạnh treo trên nền trời. Con đường trong hẻm nhỏ chỉ chút những vũng nước, Linh Tổ đành phải nhảy qua chúng để tiến về phía trước.

Từ xa cô đã nhìn thấy một bóng người cao lớn đồ dài dưới ánh trăng trước tòa chung cư của cô. Linh Tố dừng chân, bật cười chán nản.

Lâm Lang đã khiến một người ngoài như cô đột nhiên trở nên đặc biệt quan trọng, hai đại công tử của Bạch gia lần lượt đến đứng gác trước cửa nhà cô.

Bạch Khôn Nguyên dập tắt điều thuốc trong tay, bước về phía cô, hỏi: “Đi đâu về thế? Sao lại về muộn thế này, bài học lần trước vẫn chưa đủ sao?”

Linh Tố không trả lời mà hỏi lại: “Sao anh lại đến đây?”

“Em còn chưa trả lời anh em đã đi đâu?”

“Em gái em bị cảm.” Linh Tố buồn bã nói.

Bạch Khôn Nguyên chợt khựng lại: “Anh xin lỗi”.

“Không sao. Chỉ là trước đây sức khỏe nó ổn định lắm, bây giờ sắp làm phẫu thuật, không ngờ bệnh tình đột nhiên nặng hơn.”

Bạch Khôn Nguyên chăm chú nhìn Linh Tố một lúc, rồi nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô: “Em vẫn ổn chứ? Anh có thể giúp gì được không? Anh có quen bác sĩ giỏi trong lĩnh vực tim mạch.”

Linh Tố mỉm cười cảm kích, “Cảm ơn anh. Em nghĩ Linh Tịnh đã luôn vượt qua được dù trong giờ phút khó khăn nhất, chắc chắn lần này nó cũng vượt qua được thôi”.

Bạch Khôn Nguyên mỉm cười lãnh đạm: “Em ăn cơm chưa?”

Linh Tố lắc đầu.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Anh cũng chưa ăn.”

Ánh mắt Linh Tố chợt lóe sáng: “Hay là vào nhà em ăn cơm? Cũng không có gì ngon, có điều món mì em nấu mùi vị rất khá.”

Bạch Khôn Nguyên cười nói: “Nghe có vẻ hay đó.”

Đây là lần đầu tiên Linh Tố nhìn thấy anh cười tự nhiên vui vẻ như thế, bất giác trong lòng rung động, một cảm giác ngọt ngào lan truyền khắp cơ thể.

Vào trong nhà, Linh Tố để Bạch Khôn Nguyên ngồi chơi ngoài phòng khách, một mình vào bếp. Bạch Khôn Nguyên ngồi trên chiếc sofa cũ kỹ, đảo mắt quan sát căn phòng giản dị này, nghe âm thanh bận rộn vang ra từ trong bếp, đột nhiên cảm thấy ấm áp vô cùng.

Nơi này khiến anh cảm nhận được sự ấm cúng của gia đình.

Phòng bếp chật hẹp, Bạch Khôn Nguyên chốc chốc lại nhìn thấy bóng dáng cô. Hôm nay cô không mặc quần áo đồng phục, mà mặc một chiếc váy ca rô màu xanh nhạt, thanh thoát nhã nhặn, làm tôn lên bờ eo mảnh mai thon thả, thướt tha mê hồn người. Dưới ánh đèn, làn da cô trắng mịn trong suốt, tựa như được tạc lên từ ngọc quý cao cấp vậy.

Nhất thời anh không thể rời mắt khỏi cô.

Không biết tại sao, nếu nửa ngày trời không nhìn thấy bóng dáng cô, trong lòng anh sẽ có chút bất an. Bây giờ nhìn thấy rồi, dù là đứng xa nhìn như thế này, nỗi bất an cũng biến mất, thậm chí còn có thể quét sạch tất cả những điều không vui trong một ngày làm việc. Đã lâu lắm rồi anh không có được cảm giác này.

Thiếu nữ trước mặt vừa xinh đẹp vừa thông minh, gia thế bi thảm, khiến anh không cưỡng được ý muốn quan tâm nhiều hơn đến cô.

Chiếc đồng hồ treo tường vang lên mười tiếng, mùi thơm phưng phức của canh trứng bay ra từ phòng bếp, Bạch Khôn Nguyên thả lỏng người tựa vào sofa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc Linh Tố bưng ra bát mì trứng nắm hương, thì thấy Bạch Khôn Nguyên nửa nằm nửa ngồi trên sofa, hình như đang chìm vào giấc ngủ.

Cô bắt giác bật cười.

Bạch Khôn Nguyên có hàng lông mi vừa dày vừa dài, ánh đèn hắt xuống một khoảng tối dưới mắt anh, khuôn mặt nhuốm nét mệt mỏi, lông mày hơi nhíu lại, hình như vẫn còn lo lắng chuyện gì đó.

Người giàu có cũng có nỗi lo của riêng họ. Linh Tố ôm chần đến, đắp lên người anh. Sau đó ngồi xuống bàn học, bắt đầu làm bài tập.

Đêm khuya tĩnh lặng, thậm chí không nghe thấy tiếng côn trùng kêu. Mặt trăng thoát ẩn thoát hiện sau đám mây, những vong linh thường xuất hiện vào giờ này đã biến mất không tăm tích. Linh Tố vui vẻ làm đề, thả hồn thưởng thức bầu không khí bình yên hiếm có này.

Chiếc sofa bên cạnh chợt vang tiếng động.

Bạch Khôn Nguyên thở sâu một hơi, mở mắt ra hỏi: “Anh ngủ quên mất à?”

Linh Tố mỉm cười quay lưng nhìn anh nói, “Anh mệt quá rồi.”

“Hồi trước anh không thế này đâu.” Bạch Khôn Nguyên ngồi dậy nói.

“Không sao. Mệt rồi thì nên nghỉ ngơi.”

“Mì em nấu đâu rồi?”

Linh Tố đứng dậy, “Để em đi nấu một bát khác cho anh”.

“Không cần nữa đâu.” Bạch Khôn Nguyên nắm lấy tay cô, “Không thể làm phiền em quá. Muộn thế này rồi, anh phải về đây.”

Linh Tố chỉ cảm thấy bàn tay anh nóng rực, tim cô đập loạn xạ, tạm thời mất đi khả năng ngôn ngữ.

Bạch Khôn Nguyên dịu dàng mỉm cười, buông tay cô ra, đứng dậy. Linh Tố thẫn thẫn tỉnh lại, nói khẽ: “Vậy em tiễn anh xuống lầu”.

Đèn cầu thang vẫn hồng như mọi ngày, hai người chậm rãi bước đi trong bóng tối, tiếng bước chân khẽ khàng vọng lại. Đột nhiên một tiếng “ôi chao” vang lên. Bạch Khôn Nguyên dừng lại hỏi: “Sao thế?”

Linh Tố vội nói: “Không sao, hình như giẫm phải vật gì đó.”

“Cẩn thận một chút.”

Linh Tố “vâng” một tiếng, đột nhiên cảm thấy bàn tay mình bị nắm chặt. Người đó nhẹ nhàng siết chặt bàn tay không cho cô cơ hội kháng cự, cứ thế dẫn cô bước xuống lầu. Linh Tố nhất thời đầu óc trống rỗng, ngoan ngoãn đi theo anh, chỉ cảm thấy hơi nóng hừng hực truyền qua bàn tay.

Bên ngoài ánh trăng trải dài, trong suốt như tuyết, nhưng tòa chung cư vẫn là một màu tối đen như mực.

Bạch Khôn Nguyên đứng lại, quay người nói với Linh Tố: “Tiễn anh đến đây được rồi. Anh nhớ đường ra.”

Linh Tố “vâng” một tiếng, cứ đứng yên không động đậy. Bạch Khôn Nguyên vẫn đang nắm tay cô, dù anh nói phải về, nhưng vẫn không có ý định buông tay ra.

Trong tĩnh lặng, Linh Tố chợt nghe thấy tiếng cười khẽ, sau đó một lực mạnh kéo cô về phía trước, giẫy tiếp theo, cả người cô ngã vào vòng tay của Bạch Khôn Nguyên.

Linh Tố trợn tròn mắt nhưng không nhìn thấy gì, vì xung quanh quá tối. Bạch Khôn Nguyên dịu dàng ôm cô, áp má lên mái tóc cô, mùi hương dễ chịu trên người anh bao trùm lấy cô.

Hình như cả thế kỷ đã trôi qua, nhưng lại như thể chỉ mới vài giây, Bạch Khôn Nguyên buông cô ra.

Linh Tố mặt mày ngơ ngác, có vài phần ngây thơ trong sáng. Bạch Khôn Nguyên mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt kiều diễm của cô, rồi anh chậm rãi cúi đầu, in dấu nụ hôn trên bờ môi cô, trong màn đêm tối tăm.

“Em lên nhà đi, nghỉ ngơi cho sớm.”

Linh Tố sững sờ gật đầu. Bạch Khôn Nguyên lưu luyến vuốt mái tóc mềm mại của cô, cuối cùng cũng chịu quay người ra về.

Linh Tố đứng trong hành lang tắm tới đó một hồi lâu, sau khi hoàn hồn, cô nhận ra mặt mình nóng bừng, tim đập loạn nhịp. Cô ôm chặt lồng ngực, chậm rãi dựa vào tường, bật cười một mình.

Ngày hôm sau, Linh Tố dậy sớm chuẩn bị đồ ăn bổ dưỡng đem vào bệnh viện cho em gái.

Linh Tịnh đang ngủ, vẫn đeo mặt nạ dưỡng khí. Linh Tố không nỡ rời đi, ngồi ở bên ngoài đợi em dậy.

Bác sĩ nhìn thấy cô, bèn gọi cô vào phòng làm việc, không dài dòng mà nói thẳng vấn đề: “Tiểu Thẩm, viện phí sắp không đủ rồi.”

Linh Tố sững người.

“Số tiền cháu đã thanh toán mới chỉ bao gồm phí trị liệu và phí phẫu thuật. Lần này bệnh tình của Linh Tịnh nghiêm trọng hơn, phát sinh các phí khác.”

Linh Tố chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ gót chân bốc lên, khiến cô bất giác run rẩy.

Bác sĩ quen cô đã lâu, đương nhiên hiểu nỗi khổ tâm của cô, nhưng cũng lực bất tòng tâm, chỉ biết an ủi cô thế này: “Cháu không cần lo lắng quá, Linh Tịnh sẽ sớm bình phục. Còn tiền nong có thể từ từ gom góp.”

Linh Tố cố nặn ra một nụ cười buồn.

Kể từ khi tích góp đủ tiền viện phí của em gái, cô không nhận thêm mỗi làm ăn nào nữa. Khó khăn lắm mới được sống những ngày tháng thoải mái không phải chịu những ánh mắt soi mói của người đời, cuối cùng cô vẫn phải quay về với nghề cũ của mình rồi.

Những ngày tháng thoải mái đều là do tiền bạc đánh đổi mà có. Những ngày tháng khổ cực chật vật khiến bất kì ai cũng cảm thấy bứt rứt không yên.

Về đến nhà, cô lấy sổ tiết kiệm ra xem, trong đó là học phí học kì đầu tiên khi vào đại học của cô, cũng chẳng đáng bao nhiêu. Trong ngăn kéo còn có mấy tấm danh thiếp, đều là những khách hàng trước kia để lại. Linh Tố rút ra một tấm, trong lòng chua xót vô cùng.

Nhà đột lại gặp ngay mưa bão liên miên, đúng vào lúc này cô lại mất đi dị năng. Hỏi cô phải đi đâu để kiếm ra một khoản tiền lớn thế này chứ?

Cô nhìn quanh nhà bằng cặp mắt mông lung, “Mẹ ơi, con biết phải làm gì đây? Con nên làm gì đây mẹ?”

Nhưng mẹ đã không trả lời cô.

Người đầu tiên mà Linh Tố có thể nghĩ đến là Bạch Khôn Nguyên. Nhưng Linh Tố không phải là người không biết điều, cô và anh quen biết chưa được bao lâu, không thân không thích, sao có thể mở miệng vay anh tiền được?

Những gì xảy ra đêm qua dường như chỉ là mộng tưởng, Linh Tố cũng hiểu rõ, những cử chỉ thân mật đó thực chất không thể nói lên điều gì.

Cô đã không còn đường nào để đi rồi.

Hứa Minh Chính nhìn thấy người đứng trước cổng là Linh Tố thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vội vàng lao xuống mở cổng cho cô.

Linh Tố mặt mày mệt mỏi, nhưng vẫn cố nở một nụ cười chào cậu.

Đến nhờ người ta giúp đỡ, dù sao cũng phải niềm nở tươi tắn một chút.

Tiểu Hứa vui sướng mời cô vào nhà: “Sao đột cậu lại đến đây thế này? Có phải bài vở có chỗ nào không hiểu không? Mình cũng có vài chỗ muốn hỏi cậu đây.”

Linh Tố chỉ hy vọng bà Hứa không có nhà. Nhưng mà sự đời nào có vừa lòng người, cô vừa bước vào nhà đã nghe thấy giọng nói ra vẻ trịch thượng của bà Hứa: “Ta còn tưởng ai đến chơi nhà cơ đây?”

Ai? Chẳng phải chỉ là một con nhò hôi hám thôi sao?

Bà Hứa hát hàm, vẻ mặt lộ rõ sự khinh bỉ, ánh mắt lạnh băng.

Linh Tố có lúc thật sự không thể hiểu nổi, rõ ràng không có thâm hận cừu thù gì, thậm chí chẳng dính dáng gì đến lợi ích của nhau, nhưng một con người lại có thể căm hận một con người đến vậy.

Bà Hứa hỏi: “Tiểu Thẩm, cháu đến có việc gì thế?”

Hứa Minh Chính nói: “Linh Tố muốn hỏi con chuyện bài vở.”

Bà Hứa nhếch môi châm chọc: “Mẹ cháu có dạy cháu động một tí là chạy đến nhà bạn trai khác hỏi bài không?”

Hứa Minh Chính lo lắng gắt lên: “Mẹ!”

Đúng lúc đó Linh Tố ngẩng đầu lên, cười nhạt một tiếng: “Chắc dì quên rằng mẹ cháu đã mất từ lâu rồi ư?”

Hứa Minh Chính sợ mẹ lại nói thêm lời không hay, bèn kéo Linh Tố lên lầu.

Bà Hứa tức điên người, lầm bầm nói: “Đúng là mẹ nào con nấy mà.”

Linh Tố đột nhiên quay phắt lại, nhìn thẳng vào mắt bà Hứa, nở một nụ cười lạnh lùng quái dị, chậm rãi nói: “Cũng chưa chắc. Cháu thấy Tiểu Hứa tốt lắm.”

Bà Hứa sững người, Hứa Minh Chính cũng vậy.

Linh Tố hất tay Hứa Minh Chính ra, quay lưng chạy đi.

Cô đến đây là một sai lầm.

Tiểu Hứa đuổi theo, gọi giật cô lại: “Linh Tố! Cậu chờ mình với! Linh Tố!”

Linh Tố chạy một mạch ra khỏi khu chung cư, rồi mới dừng lại thở dốc.

Hứa Minh Chính đuổi đến nơi, hỏi: “Cậu sao thế? Không sao chứ?”

Linh Tố nói: “Minh Chính, cậu có thể trách mình. Nhưng mình sẽ không xin lỗi đâu, mẹ cậu đã sỉ nhục mẹ mình.”

Tiểu Hứa đương nhiên biết mẹ cậu là người có lỗi trước.

“Linh Tố, mình cảm thấy cậu có chuyện buồn phiền gì đó. Rút cục là chuyện gì vậy?”

Linh Tố cười buồn. Cô vốn định đến mượn tạm chút tiền, bây giờ lại giống đến cãi nhau với bà Hứa vậy.

Hứa Minh Chính không yên tâm: “Có chuyện gì cậu nhất định phải nói với mình đây.”

Linh Tố lắc đầu. Cô cũng không muốn làm Tiểu Hứa phải khó xử. Cô không cách nào nói ra khỏi miệng được.

Hứa Minh Chính cũng không đành, hỏi luôn: “Có phải Linh Tịnh có chuyện gì không?”

Linh Tố trong lòng đau đớn, lắc đầu quầy quậy. Vừa hay có một chiếc xe buýt đỗ lại, cô vội vàng nhảy lên xe. Hứa Minh Chính còn chưa kịp định thần, chỉ biết ngơ ngác nhìn cô đi xa mất.

Linh Tố ngồi xuống ghế, không biết tại sao, tự dưng trong lòng đau đớn không chịu nổi, áp lực trên vai nặng chưa từng có, nhưng đôi mắt cô vẫn ráo hoảnh.

Hồi bé từng có một bài thi được điểm thấp, cô đã đóng cửa nằm khóc một mình rất lâu. Bây giờ nghĩ lại, thực sự không hiểu nổi một điểm thấp thì có gì đáng để khóc cơ chứ?

Nước mắt của cô không biến thành trân châu được. Viện phí của Linh Tịnh vẫn chưa tìm được cách giải quyết.

Cô lê từng bước chân nặng nề đến bệnh viện, y tá vui mừng bước đến báo với cô: “Linh Tịnh đã tỉnh rồi, con bé đã giảm sốt rồi.”

Linh Tổ vội vàng lao đi, thông qua cửa kính cô nhìn thấy bác sĩ đang kiểm tra cho Linh Tịnh. Linh Tịnh cũng nhìn thấy chị, bèn nở một nụ cười yếu ớt nhợt nhạt. Linh Tổ trong lòng kích động, khóe mắt cay cay, cô vội lấy tay che miệng.

Cô y tá đứng cạnh nói: "Đúng rồi, khi này có một người đến đưa ba mươi vạn cho bệnh viện, nói đó là viện phí của Linh Tịnh."

Linh Tổ kinh ngạc: "Ai vậy ạ?"

Y tá nói: "Không biết, nhưng anh ta nói là họ hàng của hai em."

Linh Tổ lắc đầu: "Chúng em không có họ hàng nào cả."

Y tá chau mày: "Vậy thì lạ thật. Người đó cao ráo đẹp trai, rất có khí chất. Bọn chị còn nói, gen nhà họ Thẩm thật xuất sắc, nam nhi thì anh tuấn, nữ tử thì xinh đẹp."

Một ý niệm lóe sáng trong đầu, Linh Tổ nắm lấy tay áo cô y tá hỏi: "Có phải là vị tiên sinh đã đến thăm Linh Tịnh với em lần trước không ạ?"

Cô y tá ngẫm nghĩ một chút, nói: "Hình như là vậy."

Linh Tổ buông tay áo của cô y tá ra. Bản thân cô cũng không nói rõ được trong lòng mình là vui mừng hay lo lắng, chỉ biết rằng, sau khi nhận món tiền này của Bạch Khôn Nguyên, chỉ sợ sau này sẽ lãng nhãng mãi không dứt được với anh ta. Nhưng lúc này, nghĩ đến sự quan tâm lắng lẽ của anh, trong lòng dâng lên một nỗi ngọt ngào mà trước giờ cô chưa từng được trải nghiệm.

Ngày hôm đó, Linh Tổ ở bệnh viện trông em không rời một bước.

Giọng nói của Linh Tịnh vọng ra từ mặt nạ dưỡng khí, nghe không được rõ cho lắm: "Chị, em thấy hình như chị đang rất vui."

Linh Tổ cười: "Bệnh tình của em có chuyển biến tốt, dĩ nhiên là chị phải vui rồi."

"Không phải thế." Linh Tịnh nhìn Linh Tổ chăm chú bằng một đôi mắt tinh tường, "Hiện tại chị đang rất hạnh phúc. Có một người đã khiến chị cảm thấy rất hạnh phúc."

Linh Tổ áp mặt vào bàn tay băng giá của em gái, "Em sẽ khỏe trở lại. Đến lúc đó, em sẽ giống như những đứa trẻ khác, được chạy nhảy đùa vui, có thể đi du lịch khắp nơi. Em sẽ quen rất nhiều người, em sẽ gặp một người con trai của đời em. Sau đó em sẽ hiểu được cảm xúc lúc này của chị."

Nhưng nét mặt Linh Tịnh chẳng có chút mừng vui nào, ngược lại còn có vài phần bi thương. Cô bé chậm chậm siết chặt bàn tay chị gái, nói: "Chị à, sau này cho dù có chuyện gì xảy ra, chị nhất định phải nhớ rằng, em và mẹ mãi mãi ở bên cạnh chị."

"Đừng nói nữa." Linh Tổ cảm thấy lời nói của em gái rất không lành, bèn dịu dàng cắt ngang.

Linh Tịnh cũng cảm thấy chuyện đã đến nước này, nói nhiều cũng không hay. Cơ thể cô bé yếu ớt quá, thoáng cái đã chìm vào giấc ngủ.

Hôm đó Linh Tổ ở trong bệnh viện đến hết giờ thăm bệnh mới lưu luyến ra về.

Bước ra khỏi bệnh viện, trên đỉnh đầu trời sao lấp lánh, cảnh đêm đẹp đẽ xiết bao.

Cô ngược nhìn bầu trời, bất giác mỉm cười.

Bạch Khôn Nguyên hạ kính xe xuống, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng này. Anh cảm thấy như thể vừa nhìn thấy một đóa quỳnh trắng muốt như ngọc đang từ từ hé mở, thanh khiết diễm lệ, lay động lòng người.

Linh Tổ cảm nhận thấy có người đang nhìn mình, vội quay đầu lại, ánh mắt liền lộ vẻ mừng rỡ.

"Bạch tiên sinh." Cô vội vàng chạy đến bên anh, "Cảm ơn anh rất nhiều!"

Bạch Khôn Nguyên không hiểu lắm, "Cảm ơn anh vì chuyện gì?"

Linh Tổ cười, biết anh làm chuyện tốt không muốn để lại tên, có lẽ sợ cô tự ti, nên cũng không nói thẳng tuột, chỉ bảo: "Anh yên tâm, lòng tốt của anh, em nhất định sẽ báo đáp."

Bạch Khôn Nguyên cười: “Anh đến nhà em thì không tìm được em, nghĩ chắc em đang ở bệnh viện. Sao rồi, em gái em đã đỡ hơn chưa?”

Linh Tố vui vẻ gật đầu.

“Đói chưa?”

Lúc này Linh Tố mới nghe thấy bụng mình đang gõ trống biểu tình.

Bạch Khôn Nguyên mở một bên cửa nói: Lên đi, anh đưa em đi ăn.”

Linh Tố vui sướng trèo lên xe.

Bạch Khôn Nguyên không đưa cô đến nhà hàng mà lại lái xe ra ngoại thành, đi thẳng lên núi.

Nhưng sau khi đỗ xe trong gara, Bạch Khôn Nguyên lại dặn Linh Tố đừng đi đâu, anh đi một lát, lúc quay lại trên tay cầm một hộp cơm.

Linh Tố kinh ngạc nhìn anh trải một tấm thảm nhựa trên nền đất, rồi mở hộp cơm ra.

Bụng cô lại sôi lên sùng sục.

Bạch Khôn Nguyên mỉm cười với cô, giơ tay ra nói: “Lại đây nào.”

Cô đặt tay mình lên tay anh, thuận đà ngồi xuống.

Bạch Khôn Nguyên hát hăm về phía chân núi, “Sao? Cảnh đêm ở đây có đẹp không?”

Linh Tố phóng tầm mắt ra xa. Thành phố dưới chân núi đèn điện lấp lánh như sao trên trời. Cô bắt giác chờ người.

Bạch Khôn Nguyên chìa một bát canh gà trước mặt cô, nói: “Ăn đi đã, anh biết em đói rồi.”

Trong mắt anh phản chiếu ánh đèn rực rỡ của thành phố, làm Linh Tố bắt giác lóa mắt.

Trên cao gió mạnh, một làn gió quét qua, Linh Tố khẽ run rẩy, hắt xì một cái.

Một chiếc áo khoát còn vương hơi ấm choàng qua vai cô, sao đó đôi bàn tay siết chặt lại, ôm trọn cô vào lòng.

Trong đêm vắng Linh Tố có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập như trống đánh của mình. Hơi ấm của người đang sau truyền sang người cô, cô nhắm mắt lại.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Mỗi lần đầu óc rối loạn anh lại lên đây ngắm cảnh đêm. Nhìn bên dưới dòng người tấp nập bận rộn, mới biết muốn thanh thoi trong cõi đời này không dễ dàng gì. Lúc đó anh đã rất ngưỡng mộ Sùng Quang, trên vai chú ấy không có gánh nặng trách nhiệm, có thể tiêu điều tự tại, sau lưng kiểu gì cũng còn đường đi. Chú ấy sống mới thanh thoi làm sao.”

Linh Tố chăm chú nhìn anh.

Bạch Khôn Nguyên nở một nụ cười buồn: “Em có nhận ra không? Anh đã từng yêu Quan Lâm Lang.”

Linh Tố ngượng ngịu cúi đầu.

“Em ấy luôn biết rằng anh không được vui vẻ, em ấy là người hiểu anh nhất. Nhưng mà cứ nghĩ đến công sức cả đời gian khổ xây dựng sự nghiệp của bố, tất cả là vì Bạch gia, anh lại không thể buông tay được”.

Bạch Khôn Nguyên chán nản cười cười, “Anh đã từng nói với Lâm Lang, sau này sẽ có một ngày, anh và em ấy sẽ sống cùng nhau ở cạnh bờ biển. Chỉ cần một căn nhà nhỏ bằng gỗ, nuôi một con chó. Nhưng mà Lâm Lang đã ra đi quá đột ngột. Cho đến lúc em ấy được mai táng, anh vẫn không dám tin vào mắt mình.”

“Đêm đó anh thực sự không nên cãi nhau với em ấy. Lâm Lang bị bệnh, buổi tối còn một mình chạy đi đâu không biết nữa. Trước đó em ấy hiểu lắm mối quan hệ của anh và Bội Hoa, cãi nhau một trận lớn với anh. Anh mới nói vài câu, em ấy đã nổi giận đùng đùng. Anh cũng vậy, anh tức giận vì Lâm Lang đã không tin anh, nên đã không nhường nhịn gì cả. Sau đó Lâm Lang đột ngột ôm ngực ngã nhào, nhắm mắt trong lòng anh... và không bao giờ mở mắt ra nữa.”

Linh Tố nắm chặt bàn tay anh.

Giọng nói của Bạch Khôn Nguyên thấp dần: “Khoảng thời gian đầu tiên, mỗi ngày dài như một năm, sau đó thời gian trôi nhanh hơn, như bóng câu qua cửa sổ, chớp mắt đã ba năm rồi. Bây giờ di thì bệnh nặng, Sùng Quang đến công ty làm âm ỉ. Mấy hôm nữa là đến đại hội cổ đông, không biết còn có sóng gió gì nữa. Lâm Lang nếu trên trời có linh thiêng, nhìn thấy Bạch gia như thế này, chắc cũng không tránh khỏi đau lòng. Anh cũng coi như trụ cột gia đình, khó mà chối bỏ trách nhiệm cho được.”

Sau vài giây im lặng, Bạch Khôn Nguyên thở dài một hơi rất khẽ: “Đứng trước mặt em, anh lại nói nhiều quá.”

Linh Tố cũng khẽ lên tiếng: “Lúc nhỏ, mẹ đưa em đi xem cảnh đêm, đã nói với em, sự huyền ảo của thế giới này không có quan hệ gì với mẹ con em cả. Mẹ con em là những người đứng ở ngoài quan sát mà thôi. Em luôn khắc ghi lời mẹ nói.”

“Mẹ em cũng như em sao...”

Linh Tố cười cười, “Sùng Quang nói anh ta không tin dị năng thần bí, anh thì sao?”

Khôn Nguyên kéo cô vào lòng: “Bố em đâu rồi? Những thứ khác anh không biết, nhưng anh biết là anh tin em.”

Linh Tố cúi đầu nhìn bàn tay đang ôm chặt mình, rất muốn đặt tay lên bàn tay anh, nhưng lại không có dũng khí đó. Cô từ từ dựa vào phía sau, thả lỏng người, tận hưởng vòng tay ấm áp của anh. Hơi thở của Bạch Khôn Nguyên phảng phất bên tai cô.

“Từ bé em đã không có bố, em lớn lên cùng mẹ và em gái. Mẹ buôn bán nhỏ, thường ngày giúp người ta xem phong thủy, kiếm được chút tiền, có điều em gái sức khỏe không được tốt. Lúc em vào cấp ba, mẹ vì lao lực quá mà đổ bệnh, vài tháng sau đã bỏ hai chị em mà đi. Một năm sau, bệnh tim của em gái nghiêm trọng hơn, phải nhập viện. Lúc mẹ còn sống, mẹ không bao giờ cho em đi trừ ma diệt quỷ hay bói toán cho người ta. Mẹ bảo nếu muốn được vui vẻ, thì nên làm người bình thường là hơn. Nhưng em là một đứa trẻ mồ côi, sớm muộn gì cũng phải tìm kế sinh nhai...”

Vòng tay ôm cô càng siết chặt hơn.

Linh Tố mỉm cười, nói: “May mà bây giờ đã nhìn thấy tia sáng rồi. Đợi ca phẫu thuật thành công, Linh Tịnh lại có thể trở về lớp học, chỉ cần con bé khỏe mạnh, thì em không ao ước gì nữa.”

“Em không nói gì đến mình cả”.

“Em à? Em sẽ đi học đại học. Em muốn học kiến trúc, sau này có lẽ sẽ trở thành một kiến trúc sư cũng nên.”

Linh Tố ngẩng đầu nhìn Khôn Nguyên, nụ cười trong sáng, đầy ấp khao khát về tương lai: “Mẹ đã luôn an ủi bọn em rằng, tất cả sóng gió rồi cũng sẽ qua cả thôi.”

Bạch Khôn Nguyên chăm chú nhìn khuôn mặt thanh tú mê hồn của cô, không cưỡng được ham muốn cúi đầu hôn lên môi cô.

Trong bóng tối bao la, Linh Tố chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, cảm nhận được sức nặng mềm mại mà ấm áp truyền qua bờ môi, giống như bị điện giật, khiến cô nhất thời thần trí mông lung.

Bộ dạng mơ màng của cô quá dễ thương, Bạch Khôn Nguyên bật cười thành tiếng, ôm chặt cô vào lòng.

“Linh Tố”. Anh nói, “Anh thật vui mừng vì được quen em.”

Linh Tố nhắm mắt lại trong khi hạnh phúc và ngọt ngào xâm chiếm trái tim, cô thả lỏng người dựa vào lòng anh.

Sau đó cô chìm vào giấc ngủ, lúc tỉnh dậy, chiếc xe đang chạy trên đường cao tốc vào thành phố.

Bạch Khôn Nguyên thấy cô đã tỉnh, liền nghiêng đầu cười với cô. Linh Tố cũng mỉm cười.

Bạch Khôn Nguyên đột nhiên nói: “Ngày giỗ của Lâm Lang sắp đến rồi, nhà anh có tổ chức buổi lễ nhỏ, em có thể đến được không?”

Linh Tố lập tức gật đầu.

Bạch Khôn Nguyên cười: “Cảm ơn em, Lâm Lang ở trên trời có linh thiêng chắc chắn cũng sẽ rất vui mừng.”

Linh Tố chờ người nhìn những ngọn đèn lướt qua cửa xe, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cô nói: “Em ... đã tìm được một tờ di chúc của Lâm Lang...”

Chiếc xe đi chậm lại rồi dừng hẳn bên lề đường.

Bạch Khôn Nguyên quay người nhìn thẳng vào mắt cô: “Di chúc của Lâm Lang? Em ấy có di chúc sao?”

Linh Tố gật đầu: “Tìm thấy ở trong thư viện, em... vẫn chưa xem đâu, vì thế không biết liệu có phải là thật hay không, cũng không biết có hiệu lực pháp lý hay không.”

Bạch Khôn Nguyên lắc đầu, “Lúc phát bệnh, Lâm Lang có nói là muốn viết di chúc. Nhưng lúc đó anh sợ em ấy suy nghĩ lung tung nên đã khuyên em ấy bỏ ngay ý nghĩ đó đi. Chẳng nhẽ sau đó Lâm Lang thực sự đã viết di chúc sao?”

Linh Tố hỏi: “Anh có muốn xem không? Ngay bây giờ có thể về nhà em lấy đưa cho anh.”

“Không cần.” Bạch Khôn Nguyên xua tay, “Nếu di chúc do anh đưa ra thì Sùng Quang nhất định sẽ không tin, em cảm vẫn hay hơn. Ngày mai em mang đến công ty, anh sẽ gọi người, để luật sư làm chứng. Những khúc mắc trong thời gian dài này cũng đến lúc giải quyết rồi.”

Linh Tố ngoan ngoãn đồng ý.

Lần này, cô biết rằng mình sẽ không còn nghe thấy tiếng ho nào nữa rồi.

8. Chương 08

Chương 8: Sóng gió gia tộc

Đêm đó nhiệt độ xuống thấp, hình như còn đổ mưa nữa, nhưng Linh Tố ngủ rất say, hiếm lắm cô mới có một giấc ngủ không mộng mị như thế.

Hôm sau tỉnh dậy, ánh dương sáng chói đang uể oải chiếu lên chiếc bàn học bên cạnh cửa sổ. Giấy tờ trên bàn gần như bị ướt sũng nước mưa, đèn bàn để lên một phong thư, trong đó chính là di chúc của Lâm Lang. Cô cầm lên, thận trọng đặt nó vào cặp.

Thu dọn xong, cô bước xuống lầu, không ngờ một chiếc xe của Bạch gia đã đỗ sẵn ở đó chờ cô. Một anh chàng trẻ trung thư sinh khách sáo nói: “Thẩm tiểu thư, Bạch tiên sinh bảo tôi đến đón cô đến công ty.”

Linh Tố hỏi: “Lễ giỗ không tổ chức ở Bạch gia sao?”

Người đó nói: “Bạch tiên sinh chỉ dặn như thế thôi ạ.”

Linh Tố biết có hỏi cũng không hỏi được gì, nên đành lên xe.

Đến nơi, chàng trai đưa cô lên tầng cao nhất, dừng lại trước cửa một phòng họp.

Cánh cửa vừa mở ra, không khí uy nghiêm trong đó làm Linh Tố giật mình. Cô vốn tưởng chỉ là nghi thức đơn giản gồm mấy người liên quan thôi, không ngờ phòng họp đầy áp người, vô số ánh mắt đổ dồn về phía cô. Già có trẻ có, nam có nữ có, ai nấy quần áo chỉnh tề, ngồi đầu chính là hai chú cháu Bạch gia.

Bạch Sùng Quang nhìn thấy cô liền đứng dậy: “Quả nhiên là em.”

Anh ta vô cùng cảm phẫn. Linh Tố đột nhiên có cảm giác mình đã cấu kết với kẻ gian làm chuyện xấu, bức hại trung thần.

Bạch Khôn Nguyên cũng đứng lên: “Tôi đã mời Linh Tố đến đây. Di chúc của Lâm Lang ở trong tay em ấy. Di chúc do chính tay em ấy đem đến, chú không cần nghi ngờ tôi đã giở thủ đoạn đúng không?”

Bạch Sùng Quang nói: “Làm sao mà biết di chúc trong tay Linh Tố là thật?”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Đó là lý do tại sao tôi lại mời những chuyên gia này đến.”

Linh Tố lúc này mới để ý ở một góc phòng có mấy vị học giả.

Bạch Khôn Nguyên dịu dàng nói: “Linh Tố, có thể đưa tờ di chúc ra ọi người cùng xem được không?”

Linh Tố rút phong thư từ trong cặp ra, chàng trai đưa cô đến đây lập tức đón lấy, truyền tới tay mấy vị học giả. Mấy chuyên gia này vô cùng thận trọng xé phong thư, rút tờ giấy bên trong ra, đặt lên trên bàn, xúm lại bắt đầu nghiên cứu.

Bạch Sùng Quang lạnh lùng nhìn Linh Tố, hỏi: “Linh Tố, làm sao em tìm được tờ di chúc này?”

Linh Tố bình thản đáp: “Lúc còn sống Lâm Lang đã để lại chỉ dẫn, tôi lần theo đó mà tìm ra.”

“Không ngờ lại bị em tìm ra.”

Linh Tố cười nhạt: “Thì tôi chính là bà đồng mà.”

Đồng Bội Hoa chạy đến cười nói: “Lần này Linh Tố đã giúp chúng ta một việc lớn.”

Bạch Sùng Quang cười phí: “Linh Tố đâu có hiểu thế nào là chúng ta chúng nó?”

Người con gái đứng cạnh hình như là Bạch Khôn Phương liền kéo tay anh lại.

Bạch Khôn Nguyên trách: “Chú hẳn học với Linh Tố để làm gì? Chuyện đâu liên quan em ấy? Đừng có trút giận lên đầu người khác như thế.”

Linh Tố vẻ mặt bình tĩnh, cúi đầu ngồi yên, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng thở dài. Cô quay đầu về phía sau, nhưng chẳng thấy ai cả.

Hồi lâu sau, chuyên gia giám định mới ngẩng đầu lên, “Bạch tiên sinh, đây đích thực là bút tích của Quan Lâm Lang tiểu thư, thời gian đặt bút khoảng ba năm trước.”

Một người khác tiếp lời: “Bạch tiên sinh, nếu đây đúng là bút tích của Quan Lâm Lang tiểu thư, thì tờ di chúc này đương nhiên có hiệu lực pháp lý.”

Hàng lông mày của Đồng Bội Hoa lập tức giãn ra, nhưng Bạch Sùng Quang lại cau mày lại.

Bạch Khôn Nguyên mặt không biểu cảm nói: “Vậy phiền luật sư công bố bức di chúc trước mặt các vị tiền bối”.

Bầu không khí nhất thời căng thẳng tột độ. Linh Tố không ngẩng đầu, tay túm chặt một góc áo, hít sâu một hơi.

Luật sư hắng giọng, bắt đầu đọc: “Tôi, Quan Lâm Lang, thần trí tỉnh táo, đầu óc minh mẫn, tự tay viết tờ di chúc này. Sau khi tôi chết, 5% cổ phiếu của Bạch thị dưới tên tôi sẽ thuộc quyền sở hữu của mẹ tôi, để cảm tạ công ơn nuôi dưỡng của bà.”

Tiếp theo là tiếng búa gõ “rầm” xuống mặt bàn.

Đám đông ai nấy thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên vang lên tiếng ghế ngã chỏng chơ trên nền đất, Bạch Sùng Quang đứng dậy, mặt mũi xanh lét, mắt đỏ phừng phừng.

Anh ta gào lên: “Đây là thứ quỷ quái gì thế?”

Bạch Khôn Nguyên lãnh đạm đáp: “Đây không phải là thứ quỷ quái gì, mà là di chúc của Lâm Lang.”

Nói đoạn anh cẩn thận gấp tờ giấy lại, nhẹ nhàng đặt vào trong túi đựng tài liệu, nâng niu như bảo vật.

“Sùng Quang, đừng cư xử mất mặt như thế!” Đồng Bội Hoa cười tủm tỉm nói, “Không phải mấy chuyên gia giám định đã xác nhận rồi sao? Đây đích thị là bút tích của Lâm Lang.”

Bạch Khôn Phương định kéo Bạch Sùng Quang lại, nhưng đã bị anh ta đẩy ra, anh ta lao đến trước mặt Bạch Khôn Nguyên. “Tao không tin, lúc đó Lâm Lang...”

“Lúc đó mặc dù Lâm Lang ngã bệnh, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, bệnh tim chẳng ảnh hưởng gì đến chuyện Lâm Lang lập di chúc cả.” Bạch Khôn Nguyên lớn giọng cắt ngang lời nói của Bạch Sùng Quang.

Đồng Bội Hoa nói: “Sùng Quang, Lâm Lang trao cổ phần cho di cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi. Cho dù không có tờ di chúc này, tài sản của Lâm Lang cũng thuộc quyền thừa kế của di.”

Bạch Sùng Quang nheo mắt nói: “Không phải các người vừa tìm bác sĩ đến xác nhận chị ấy bị bệnh nghẽn ngang của người già sao? Theo quy định của Bạch gia, cổ phần của chị ấy tạm thời sẽ thuộc quyền quản lý của Bạch Khôn Nguyên. Như thế tức là, cái gì của Lâm Lang thì sẽ là của chị ấy, cái gì của chị ấy sẽ là của Bạch Khôn Nguyên?”

Bạch Khôn Phương không nhin được nữa, cũng đứng dậy nói: “Bạch Sùng Quang, chú đừng nói nữa, giữ lại chút thể diện cho bản thân đi!”

Bạch Khôn Nguyên sắc mặt tím tái, cắn môi im lặng. Đồng Bội Hoa cười nói: “Sùng Quang, cái gì mà của Lâm Lang với của Khôn Nguyên, chẳng phải đều là của Bạch gia cả sao? Người cùng một nhà...”

“Đúng thế!” Bạch Sùng Quang cắt ngang lời cô ta, “Cô cũng sắp trở thành người của Bạch gia rồi, cũng biết gọi tôi là người một nhà cơ đấy. Bao giờ thì công bố tin tức đính hôn nhỉ?”

Linh Tố chậm rãi ngẩng đầu lên.

Cho dù khả năng kiềm chế của Đồng Bội Hoa có tốt đến mấy, cũng phải nổi điên: “Bạch Sùng Quang, thắng làm vua thua làm giặc, chú giữ phong độ một chút có được không vậy?”

Bạch Sùng Quang lớn tiếng quát lại: “Hai đứa chúng mày là một đôi cầu nam nữ, chúng mày có lỗi với vong linh của Lâm Lang.”

“Bạch Sùng Quang!” Bạch Khôn Nguyên hét lên.

“Xin hãy cư xử có chừng mực một chút! Hôm nay trước mặt tất cả tiền bối trong gia tộc, chi bằng có nỗi khổ gì chú cứ nói hết ra, đừng để tôi bị gán ghép cho tội danh bức hại chú mình. Tôi Bạch Khôn Nguyên trước nay làm gì cũng quang minh chính đại, hôm nay chú muốn kể tội tôi thế nào cũng được.”

Một vị tiền bối lên tiếng: “A Quang, anh hà tất phải làm thế. Bạch gia đâu có bạc đãi anh. Sao lại cư xử như thế bị dồn đến đường cùng vậy?”

Bạch Sùng Quang mặt mày căm phẫn, cắn răng không nói.

Đồng Bội Hoa nói: “Di chúc là do một người ngoài cuộc – Thẩm tiểu thư đây tìm thấy, đã chứng minh được tính chính xác và hiệu lực pháp lý. Còn có gì đáng để nghi ngờ chứ?”

Ánh mắt của Bạch Sùng Quang cuối cùng chuyển về phía Linh Tố, “Thẩm Linh Tố?”

Ba chữ đó bật ra từ kẽ răng, làm Linh Tố bắt giắc lạnh người.

“Cô ta sao có thể là người ngoài cuộc được chứ? Cô ta rõ ràng đã bị Bạch Khôn Nguyên làm é mẩn tâm hồn! Cái gì mà thông linh với dị năng? Nói không chừng tất cả chỉ là một vở kịch do Bạch Khôn Nguyên tự biên tự diễn! Lai lịch bất minh, chỉ biết nói lung tung lừa phỉnh người khác...”

“Đủ rồi!” Bạch Khôn Nguyên đập bàn đánh rầm, những người trong phòng sợ đến nỗi không dám thở mạnh.

“Vũ Sinh.”

“Dạ.” Chàng trai đưa Linh Tố đến đây lập tức lên tiếng.

“Cậu đưa Bạch Sùng Quang ra ngoài đi.”

Bạch Sùng Quang lập tức cười lớn: “Muốn đuổi người sao? Hành động dứt khoát thẳng thắn lắm. Bạch Sùng Quang tôi không cần người tiễn, tôi có chân tự biết đi.”

Anh ta sửa lại cà vạt, ngẩng đầu thẳng lưng hiên ngang bước ra ngoài, không thèm nhìn một ai.

Bạch Khôn Phương than một tiếng, vội đuổi theo sau.

Không khí trong căn phòng cuối cùng cũng ôn hòa hơn một chút, những tiếng tranh luận lại vang lên, Bạch Khôn Nguyên bắt đầu bàn giao công việc.

Những âm thanh ấy vo ve bên tai Linh Tố giống như có một đàn ong đang thi nhau vỗ cánh. Cô nhắm mắt lại, nhưng vẫn cảm thấy quay cuồng chóng mặt. Mồ hôi sau lưng làm áo ướt đầm, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng xuống cổ.

Cô dùng hết sức bình sinh, chậm rãi mở bàn tay siết thành nắm đấm của mình. Lòng bàn tay đau nhói từng cơn.

Giọng nói quan tâm của Đồng Bội Hoa giúp cô tỉnh táo được phần nào: “Linh Tố, Linh Tố? Em không được khỏe sao?”

Linh Tố ngơ ngác ngẩng đầu lên, khuôn mặt to đùng ngay trước mắt của Đồng Bội Hoa làm cô bất giác lùi về sau.

“Sao thế? Sao lại chảy nhiều mồ hôi thế này?” Đồng Bội Hoa đặt bàn tay lên trán cô, “A! Nóng quá, em bị sốt rồi!”

Bạch Khôn Nguyên dừng cuộc họp, nhìn về phía hai người.

Đồng Bội Hoa chợt nhìn vào tay cô: “A! Sao lại chảy máu thế này?”

Bạch Khôn Nguyên lập tức bước đến. Linh Tố chưa kịp né, bàn tay anh đã sờ lên trán cô.

Bạch Khôn Nguyên cau mày nói: “Sao lại bị ốm thế này? Vũ Sinh?”

Thủ hạ vội đáp: “Tôi không biết Thảm tiểu thư bị ốm ạ.”

Đồng Bội Hoa khê trách Bạch Khôn Nguyên: “Lúc này nổi giận có tác dụng gì chứ? Sao còn không mau gọi bác sĩ?”

“Không cần đâu!” Linh Tố không biết lấy đâu ra sức lực, cô đẩy cả hai người ra, đứng dậy nói: “Tôi về nhà ngủ một giấc là ổn thôi. Tôi đi đây.”

“Linh Tố?” Bạch Khôn Nguyên gọi cô từ đằng sau.

Linh Tố chỉ cảm thấy sau lưng có một con dã thú đang đuổi theo, vì vậy cô không dám quay đầu lao thẳng một mạch ra ngoài. Bạch Khôn Nguyên vội vàng bảo thủ hạ đưa cô về nhà, nhưng người này chạy ra đến cửa, đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Đối với Hứa Minh Chính mà nói, đợt nghỉ ôn thi này kéo dài lê thê, một ngày trôi qua tựa như một năm.

Có lúc cậu mất hết kiên nhẫn chạy đi tìm Linh Tố, nhưng trong nhà tối om, gọi cửa cũng không ai ra mở, đành thất thểu ra về.

Khó khăn lắm mới chờ được đến ngày thi đại học, chen chúc giữa hàng nghìn học sinh, cuối cùng cậu đã tìm thấy bóng dáng mà cậu nhớ nhung lâu nay.

Nhưng khi đến gần, cậu giật mình đánh thót. Linh Tố đã gầy tọp đi, sắc mặt trắng bệch, bờ môi nhợt nhạt, ánh mắt ảm đạm, như thể vừa qua cơn ốm nặng.

“Linh Tố, cậu bị ốm à?”

Linh Tố cười cười: “Dốc sức ôn thi nên hơi tiêu tụy.”

Hứa Minh Chính lo lắng nói: “Đâu cần phải khổ sở thế? Thực lực thế nào tự cậu hiểu rõ nhất mà.”

Linh Tố lãnh đạm nói: “Không sao đâu. Bọn mình vào đi.”

Lúc này đang là tháng Bảy, bên ngoài trời nắng chang chang, trong phòng học sinh tuôn mồ hôi như tắm. Tiếng bút sột soạt trên giấy, tiếng chuông đồng hồ tích tắc, có tác dụng hồi thức rất lớn đối với thí sinh.

Hứa Minh Chính làm xong một nửa, cảm thấy không yên tâm quay ra nhìn Linh Tố. Cô đang chăm chú làm bài, trông tỉnh táo hơn lúc nãy nhiều. Thấy vậy cậu cũng yên tâm hơn.

Tiếng chuông kết thúc môn thi cuối cùng vang lên, Linh Tố thu dọn giấy bút, lặng lẽ rời khỏi trường thi. Những học sinh khác tùm lại so đáp án, cô coi như không nhìn thấy, bước ra khỏi đám đông.

Hứa Minh Chính đuổi theo sau: “Linh Tố, xe đến đón mình, mình đưa cậu về nhà nhé.”

Linh Tố lắc đầu: “Không cần đâu, mình phải đến bệnh viện.”

“Thì mình đưa cậu đến bệnh viện.”

“Không cần, không cần đâu.” Linh Tố vừa nói vừa bước nhanh hơn, vội vã sang đường.

Tiểu Hứa là người tốt, cô đã nhận quá nhiều ân huệ của cậu ấy rồi, hơn nữa cô cũng chẳng có gì để báo đáp cả.

Đến bệnh viện, cô phát hiện em gái vẫn đang ngủ. Cô ngồi một lát bên cạnh giường, rồi mới lưu luyến đứng dậy.

Trong văn phòng riêng, bác sĩ bảo cô: “Với tình hình sức khỏe bây giờ của cô bé, nếu làm phẫu thuật thì hơi miễn cưỡng quá.”

“Chẳng phải không có chuyển biến xấu sao?”

“Nhưng cũng không thấy chuyển biến tốt đâu cả.”

Linh Tố đột nhiên khẽ nói: “Thưa bác sĩ, cháu có chuyện này muốn hỏi ạ. Nếu một người trước giờ chưa từng phát hiện bị bệnh tim, đột nhiên lại phát bệnh phải nhập viện, sau khi cấp cứu có thể xuống giường đi lại bình thường, nhưng ngày hôm sau lại phát bệnh rồi qua đời. Chuyện này có hợp lý không ạ?”

Bác sĩ có chút không hiểu lắm: “Cũng không phải là không thể. Nhưng người đó chắc là bệnh tình nghiêm trọng lắm, tại sao trước đó lại không có chút biểu hiện nào?”

Linh Tố cũng thở dài nói: “Vâng ạ, chẳng có chút biểu hiện nào cả.”

Đây là một câu nói vô cùng huyền bí.

Ngày hôm sau học sinh phải tự đánh giá điểm thi của mình rồi điền tên trường đại học mình đăng ký. Linh Tố cầm bút hồi lâu không động đậy, làm Hứa Minh Chính cũng không biết nên điền thế nào.

“Linh Tố, đã nhất trí là, cậu đi đâu, mình sẽ đi đó.”

Linh Tố mỉm cười vỗ vai cậu, “Nam nhi chí tại bốn phương, chạy theo sau con gái sao được? Không phải mẹ cậu một lòng muốn cậu vào Đại Học Thanh Hoa sao, cậu còn có cậu ruột làm việc ở đó nữa.”

Hứa Minh Chính hơi đỏ mặt: “Điểm mình thế này mà thi vào Thanh Hoa thì có phần mạo hiểm. Cậu đã chọn được trường chưa?”

Linh Tố nắm chặt tờ giấy dùng để viết điểm số ước chừng, nhìn một dãy dài tên các trường đại học, đôi mắt nhúc nhích, cô tạm thời khép mắt lại.

Hứa Minh Chính quan tâm hỏi: “Cậu không được khỏe à? Mấy hôm nay hình như cậu có tâm sự gì.”

Linh Tố chậm chạp mở mắt ra, hỏi: “Minh Chính, cậu bảo mình có thông minh không?”

Hứa Minh Chính cười nói: “Sao lại hỏi như thế? Cậu đương nhiên rất thông minh rồi, thành tích học tập của cậu tốt như thế cơ mà!”

“Học giỏi là do chăm chỉ, chứ không phải do thông minh.”

“Linh Tố, cậu muốn nói gì vậy?”

Linh Tố buông tờ giấy ra, kéo phiếu đăng ký về phía mình: “Một thời gian dài có mắt như mù, bây giờ cuối cùng mình đã hiểu rồi.”

Cô điền tên trường mình muốn đăng ký vào tờ phiếu.

Hai ngày sau khi điền xong phiếu đăng ký, Linh Tố bắt đầu đi làm thêm ở một quán ăn nhanh.

Mỗi ngày bắt đầu từ sáu giờ sáng đến mười giờ tối, không được ngồi xuống nghỉ ngơi một phút nào, toàn thân ám mùi dầu khói, thường xuyên bị khách hàng trêu chọc, bà chủ mở miệng là văng tục, thế mà lương chỉ chưa đầy hai mươi tệ một ngày.

Làm được một tuần, tay cô nổi đầy mụn nước, giày hình như cũng chật đi, hai chân sưng vù. Ngày nào về đến nhà, vừa đặt lưng xuống giường chưa đầy mười giây cô đã chìm vào giấc ngủ.

Đến lúc này mới biết, cuộc sống hồi xưa cũng được xem là sung sướng rồi.

Vậy thì đã làm sao? Cô môn quay về nghề cũ của mình cũng không được nữa rồi.

Lúc có bản lĩnh thì mong được làm người bình thường, lúc không có bản lĩnh thì lại mơ mộng có được dị năng. Ở đời làm gì có chuyện muốn gì được nấy?

Hồi trước lúc nào cũng gọn gàng sạch sẽ, là một nữ sinh thanh bần nghèo khó; bây giờ tóc không gội người không tắm, toàn thân dầu mỡ, nói thẳng ra thì là một cô gái quê mùa vào thành phố làm thuê.

Bộ dạng lếch thếch này nếu để Hứa Minh Chính nhìn thấy, thì e rằng anh chàng trước giờ một lòng chung thủy với cô cũng sẽ sợ hãi cao chạy xa bay thôi.

Giai nhân lúc gặp nạn, cũng phải giữ được dáng vẻ tao nhã tinh tươm, gần bùn nhưng chẳng hôi tanh mùi bùn, thì mới hi vọng được kị sĩ đến cứu. Trên đời này chẳng có chàng kị sĩ nào tình nguyện phải lòng một cô nàng bẩn thỉu rách rưới cả.

Buổi trưa hôm ấy, vào lúc cửa hàng bận rộn nhất, anh chàng phụ trách giao hàng tận nhà vẫn chưa về, bên kia lại có điện thoại giục. Bà chủ bèn ra lệnh: “Tiểu Thẩm đi giao hàng! Bộ phận quảng cáo, tầng ba, tòa nhà Tín Hoa, trong vòng hai mươi phút mang đến nơi!”

Linh Tố chỉ còn cách đội nắng, vội vàng đạp xe đạp đi, vượt ba cái đèn đỏ liên tiếp, mới giao hàng kịp thời gian được.

Bước ra từ tòa nhà mát lạnh điều hòa, ánh nắng chói chang hắt thẳng vào người cô. Linh Tố lúc này mới nhận ra, tổng hành dinh của Bạch gia đứng chếch ngay bên cạnh. Hai tòa nhà chỉ cách nhau một vườn hoa nhỏ bên đường, ở đó cây lá um tùm.

Linh Tố đột nhiên không muốn về cửa hàng ngay, cô bước đến vườn hoa đó, chọn một chỗ râm mát ngồi xuống.

Lúc này vẫn chưa phải thời khắc nóng nhất trong hè, nhưng cái nóng bức ngột ngạt của miền Nam đã hoàn toàn bộc lộ ra. Dưới tán lá có một ít gió, cộng thêm nhiều ngày lao động mệt mỏi, Linh Tố dựa vào ghế, đột nhiên cảm thấy buồn ngủ.

Trong cơn mơ màng, cô bỗng nghe thấy một âm thanh quen thuộc: “Sao lại ngủ ở đây?”

Linh Tố mở to mắt ra. Bạch Khôn Nguyên đứng ngược nắng đang cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt anh tuần mớ hồ không rõ.

Cũng như trong hồi ức, buổi đầu hai người gặp nhau.

Linh Tố nhìn anh, đột nhiên bật cười.

Bây giờ cô mới nhận ra, kỳ thực bản thân chưa từng hiểu rõ về con người này.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Lái xe qua nhìn thấy em ở đây. Mệt rồi cũng không biết đến chỗ anh nghỉ một chút sao?”

Linh Tố chậm rãi ngồi dậy.

Bạch Khôn Nguyên mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh cô, giơ tay sờ lên vầng trán ướt mồ hôi của cô, nói: “Nghe nói mấy hôm nay em đi làm thêm ở quán ăn, mệt lắm phải không?”

Linh Tố lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Bạch Khôn Nguyên cười, “Anh đã bảo có chuyện gì đều có thể đến gặp anh. Em muốn làm thêm cũng được, anh sắp xếp cho em thực tập ở công ty anh là được rồi.”

Linh Tố không nói gì, chỉ chăm chú nhìn anh. Đôi mắt cô trong veo như nước suối, hình bóng Bạch Khôn Nguyên hiện lên rõ ràng trong đó.

Bạch Khôn Nguyên đột nhiên có chút bất an.

Linh Tố cất tiếng, cơ hồ chỉ là buột miệng hỏi cho có: “Anh Sùng Quang vẫn khỏe chứ?”

Bạch Khôn Nguyên hơi sững người, nói: “Sùng Quang đã chuyển đi rồi. Ngay hôm công bố di chúc, chú ấy đã về nhà thu dọn đồ đạc chuyển đi luôn, bọn anh cũng không gặp lại chú ấy một thời gian rồi. Em tìm chú ấy có việc gì?”

Linh Tố nói: “Tôi nợ anh ấy một lời xin lỗi.”

Bạch Khôn Nguyên cười: “Rõ ràng là chú ấy cố tình công kích em, sao em phải xin lỗi chứ? Từ bé đến giờ chú ấy đều thẳng tính như thế, khẩu xà tâm phật, em cũng không nên bận lòng mãi.”

Ánh mắt Linh Tố vẫn bình thản trong veo, giống như nước trong giếng cổ, không một gợn sóng. Cô nói: “Không, là tôi đã sai rồi. Chỉ vì sơ suất nhất thời mà tôi đã để cho người ta lợi dụng, tôi đã làm tổn hại đến lợi ích kinh tế và cả tình cảm của anh ấy, vì thế dĩ nhiên tôi phải xin lỗi anh ấy.”

Nụ cười ôn hòa trên khuôn mặt Khôn Nguyên bỗng cứng đờ.

“Linh Tố, em đang nói gì vậy?”

Linh Tố cười nhạt, đẹp tựa sắc xuân. Cô chậm rãi đọc lại rõ ràng từng chữ: “Tôi, Quan Lâm Lang, thần trí tỉnh táo, đầu óc minh mẫn, tự tay viết tờ di chúc này. Sau khi tôi chết, 5% cổ phần Bạch thị dưới tên tôi sẽ thuộc quyền sở hữu của chú tôi – Bạch Sùng Quang tiên sinh. Hi vọng chú ấy sẽ làm theo di nguyện của bố dưỡng tôi: Bảo toàn cơ ngơi Bạch gia, củng cố sự nghiệp gia tộc, anh em hòa thuận yêu thương lẫn nhau. Kí tên, người làm chứng ký tên.”

Vẻ mặt của Bạch Khôn Nguyên trở nên cứng đờ sau mỗi lời Linh Tố nói ra, sắc mặt anh cũng trắng dần theo từng câu nói. Đợi đến khi cô nói xong, khuôn mặt anh đã không còn chút dịu dàng nữa rồi, thay vào đó là sự lạnh lùng điềm nhiên.

Linh Tố nhìn anh, nỗi đau đớn và sự lạnh lẽo trong lòng dấy lên dữ dội, quét sạch đi sự nóng bức ngày hè.

Giọng nói của Bạch Khôn Nguyên dường như vọng lại từ một nơi rất xa: “Em đã đọc di chúc.”

Giọng nói của Linh Tố lãnh đạm xa cách: “Tôi cứ tưởng anh sớm đã nghi ngờ điều này.”

Bạch Khôn Nguyên nhếch mép nở một nụ cười châm biếm: “Nghi ngờ thì có ích gì?”

Linh Tố cười buồn: “Đúng thế, đọc rồi cũng có ích gì? Tôi chẳng qua chỉ là một cô gái yếu ớt cô độc, chỉ có thể giương mắt nhìn gia tộc quyền thế các người đổi trắng thay đen. Cho dù tôi có đi khắp nơi nói ra chuyện này, cũng chẳng ai tin cả, cũng không thể giúp anh Bạch Sùng Quang thoát khỏi số mệnh bị anh chơi đùa.”

Bạch Khôn Nguyên cắn môi, mặt không chút biểu cảm.

Linh Tố quay đầu sang một bên, hướng ánh mắt về phía bụi cây xanh mướt.

“Trước giờ tôi không ngủ say được, nhưng đêm trước hôm công bố di chúc tôi lại ngủ một giấc say sưa, đến cả cửa sổ bị người ta mở ra cũng không biết. Đêm hôm đó có mưa, giấy tờ trên bàn học đều bị ướt, nhưng phong thư thì không. Bạch Khôn Nguyên, thủ hạ của anh thực sự rất ngốc.”

Bạch Khôn Nguyên vẫn không nói gì.

Linh Tố thở dài, “Nhưng tôi cũng đâu thông minh gì hơn? Chỉ cần vài cử chỉ thân mật, đôi lời nói ngọt ngào, thì đã hoa mắt chóng mặt không phân biệt được đông tây nam bắc. Những cô thiếu nữ thường ngây thơ dễ dụ như thế đấy, không biết Lâm Lang hồi đó có phải cũng như thế..”

Đột nhiên cánh tay cô bị túm chặt đau nhức. Bạch Khôn Nguyên nổi giận, nhấn mạnh từng chữ nói: “Đừng có nhắc đến con bé!”

Khuôn mặt Linh Tố toát lên nét bi thương.

Không cho cô nhắc đến cái tên đó, vì cảm thấy cô không đáng được nhắc cái tên đó?

Linh Tố mỉm cười: “Tôi không nói nữa. Tôi chẳng qua chỉ là một người qua đường.”

Nụ cười của cô, tựa như một bông hoa nở bừng hết cỡ, chất chứa nỗi chua xót và tuyệt vọng, nó giống như một chiếc gai nhọn đâm thẳng vào trái tim Bạch Khôn Nguyên. Anh đau quá, buông tay ra.

Linh Tố nhẹ nhàng đứng dậy, rút một tấm danh thiếp từ túi áo chìa ra trước mặt Bạch Khôn Nguyên.

“Có cái này, muốn cho anh xem.”

Bạch Khôn Nguyên đón lấy, cảm thấy khó hiểu hỏi: “Danh thiếp của anh?”

“Nhìn kỹ xem.”

“Đúng là danh thiếp của anh. Cái này lâu lắm rồi, bây giờ không dùng nữa.”

“Đúng thế. Bên dưới tên của anh còn viết là phó giám đốc.” Linh Tố nói: “Tôi nhớ anh từng nói rằng, sau khi Bạch Sùng Quang ra nước ngoài, anh mới tiếp nhận quyền quản lý Bạch gia.”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Đây đúng là danh thiếp ba năm trước của anh. Làm sao em có được nó?”

Trong nụ cười bình thản của Linh Tố có chút châm biếm khó giải bày: “Có một lần tôi dọn lại hòm tài liệu của mẹ, đã tìm được một cuốn sổ điện thoại, tấm danh thiếp này được kẹp trong đó.”

Bạch Khôn Nguyên sững sờ.

Linh Tố bật cười, nói: “Lúc đó cơ thể mẹ tôi đã không được tốt lắm, phần lớn công việc đều do tôi làm giúp. Vì thế, nếu như anh đã từng tìm đến nhà tôi, thì ít nhiều cũng biết một chút về tôi. Có điều cũng không nên nghĩ rằng một người bận rộn như anh lại có thể nhớ đến một thầy bói nhỏ. Tôi chỉ tò mò, lúc đó Lâm Lang mới mất chưa được bao lâu, anh đến tìm mẹ tôi để cầu điều gì?”

Ánh mắt Bạch Khôn Nguyên trở nên lạnh băng.

Nhưng Linh Tố chẳng sợ chút nào, ngược lại cô càng nói càng lưu loát.

“Ba năm sau, anh gặp lại tôi, có lẽ đã nhận ra tôi ngay, cũng có thể đã nhớ ra tôi sau khi phái người điều tra. Thế là nảy sinh mưu đồ. Nhưng anh lại không tin vào khả năng của tôi, đúng lúc có vụ của Lưu Phi Vân. Cảnh tượng đó có phải thú vị lắm không? Thực ra tôi thừa sức đối phó với cậu ta, nhưng tôi đã mềm lòng, không nỡ làm tổn thương cậu ta. Chắc anh đã vui mừng lắm, vì một cô gái như thế càng dễ thao túng phải không?”

Bạch Khôn Nguyên vẫn sầm mặt, ngồi im nghe cô nói.

“Bạch Khôn Nguyên, tờ di chúc công bố hôm đó là tờ di chúc Lâm Lang viết từ trước đúng không? Bởi vì nếu không lập di chúc thì tài sản của cậu ấy đương nhiên sẽ thuộc quyền sở hữu của mẹ cậu ấy, vì thế anh giữ tờ di chúc đó trong tay để đề phòng trường hợp bất trắc. Còn tờ di chúc mà tôi tìm thấy được viết sau đó, nên tờ di chúc trước kia coi như mất hiệu lực. Vì thế anh mới nôn nóng, mới không từ thủ đoạn tìm cách hủy nó đi. Ngoài ra còn có thể đối thật thành giả. Anh tiếp cận tôi vì muốn nghe ngóng tình hình, sai người đến thư viện lục sách cũng là anh phải không?”

Bạch Khôn Nguyên khẽ thở dài một tiếng, sau đó chậm chạp gật đầu.

Linh Tố dường như không chút buồn bực, cô còn bật cười: “Một chút dịu dàng, một chút ngọt ngào, là đã có thể dụ tôi dồn hết tâm sức đi tìm tờ di chúc, lại còn ngoan ngoãn dâng lên bằng hai tay nữa. Một cái giá quá hời! Chúc mừng anh! Tôi và Bạch Sùng Quang đã rơi vào cạm bẫy của anh rồi, đã trở thành đồng xương trắng đắp móng cho sự nghiệp huy hoàng của anh. Anh đã thắng đậm một cú, tiền đồ vô lượng, thật sự chúc mừng anh đó!”

Bạch Khôn Nguyên cuối cùng cũng đứng dậy: “Linh Tố!”

Linh Tố không còn che giấu được sự chán ghét trên khuôn mặt mình nữa, cô cười nhạt: “Bạch tiên sinh, anh đúng là một thương nhân xuất sắc.”

Bạch Khôn Nguyên trầm giọng nói: “Linh Tố, không hoàn toàn như em nói đâu.”

Linh Tố đã không còn kiên nhẫn được nữa: “Chính xác thì không cần phải đúng hoàn toàn, chỉ cần đúng một chút thôi cũng đủ rồi.”

Cô liên tục lùi về phía sau, tránh anh như tránh dịch bệnh. Bạch Khôn Nguyên có chút nôn nóng, hét lên: “Linh Tố, nhẽ ra em phải hiểu anh!”

Linh Tố trợn trừng mắt, dở khóc dở cười: “Nếu tôi không hiểu anh, sao có thể kể ra vanh vách như thế được?”

Bạch Khôn Nguyên khẽ thở dài: “Linh Tố, anh chưa từng coi thường em, anh thực sự ngưỡng mộ em, thích em. Anh đã sai khi kéo em vào vòng xoáy thị phi của Bạch gia. Anh có thể bù đắp tất cả. Hơn nữa, Sùng Quang cũng không đáng thương như em tưởng tượng đâu.”

Linh Tố ngẩng mặt cười lớn, như thể vừa nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời. Cô mặc trên người bộ đồng phục rộng thùng thình xấu xí, nhưng khí chất thanh cao, nụ cười vẫn rực rỡ chói mắt như hôm nào.

“Bù đắp? Bằng ba mươi vạn đó sao?”

Bạch Khôn Nguyên cau mày: “Ba mươi vạn nào?”

“Không phải anh đã cho em gái tôi ba mươi vạn tiền viện phí sao?”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Không, không phải anh. Nếu tiền viện phí của em gái em không đủ, anh có thể..”

“Không cần đâu!” Linh Tố cắt ngang lời anh, “Tôi sẽ tự nuôi em gái tôi, không cần sự quan tâm rẻ tiền của anh đâu. Thích tôi thì đã sao chứ? Hễ mở miệng ra là nói yêu Lâm Lang, nhưng rồi cuộc cậu ấy cũng chẳng bằng một tờ di chúc.”

Anh ta đã từng dành cho Lâm Lang một tình yêu sâu đậm thật, tình yêu đó đã trói chặt Lâm Lang, khiến cô ấy không thể siêu thoát nổi. Lâm Lang day dứt mãi chuyện tờ di chúc, nên bị nhốt ở thư viện suốt ba năm.

Nhưng mà lòng người bạc bẽo, cuối cùng cũng đến ngày tình yêu sâu sắc năm xưa nhạt dần.

Thời cơ là gì? Linh Tố cũng không biết. Bạch Khôn Nguyên có lẽ đã đột nhiên ngộ ra, người chết thực sự đã không còn nữa rồi, còn anh thì vẫn phải sống. Hơn nữa phải sống tốt hơn nữa.

Thế là Lâm Lang được giải thoát, cậu ấy đã bỏ đi không lời từ biệt.

Bạch Khôn Nguyên quay người đi, giọng nói có chút mơ hồ: “Linh Tố, anh chỉ giành lấy những thứ đáng lẽ phải thuộc về anh.”

“5% cổ phần đó là bố anh để lại cho Lâm Lang, phòng trường hợp anh và Bạch Sùng Quang đấu đá, sẽ dùng để khống chế anh, nhằm bảo đảm Bạch gia không bị chia cắt.”

Bạch Khôn Nguyên gần như bật cười, “Đã không đồng lòng thì còn giữ lại cái khung rỗng để làm gì? Đứa con duy nhất trong mắt ông ấy chỉ có Bạch Sùng Quang mà thôi..” Nói đến đây Bạch Khôn Nguyên vội ngậm miệng lại.

Linh Tố nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh, đột nhiên cảm thấy trước mắt trở nên mờ ảo.

Thì ra giấc mộng trắng nước mây trời đó đã đi đến hồi kết, trở về với thực tại, nước mắt tự dưng chảy xuống.

Cô đã không còn gì để nói, sau này cũng chẳng cần gặp lại nhau nữa.

Cô quay người, vừa bước được mấy bước đã đột ngột dừng lại. Đồng Bội Hoa đang đứng cạnh một gốc cây, ánh mắt dính chặt lấy Linh Tố, khuôn mặt xinh đẹp của cô ta lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Linh Tố bình tĩnh nhìn thẳng cô ta.

Sao lại trưng ra vẻ mặt đó? Sự bất hạnh của cô đâu phải do tôi tạo ra?

Linh Tố né sang một bên, tiếp tục bước về phía trước.

Đồng Bội Hoa bồng giơ tay giữ cô lại, hần học hỏi: “Thẩm tiểu thư, cô mở miệng tổng tiền người ta, mà lại bỏ đi dễ dàng thế sao?”

Linh Tố sững người: “Tổng tiền?”

Đồng Bội Hoa như biến thành một người khác, lạnh lùng, phần uất, căm thù. Cô ta lạnh lùng nói: “Những lời ban nãy tôi đã nghe rõ mồn một. Đó không phải là tổng tiền thì là gì?”

Linh Tố chỉ cảm thấy máu nóng dồn hết lên não: “Đồng tiểu thư, xin cô trước khi lên án người khác phải đưa ra bằng chứng. Nếu như tôi có nửa câu như lời cô nói thì sẽ bị sét đánh chết ngay.”

Đồng Bội Hoa cư xử vô cùng kì quái: “Thời đại này ai còn tin lời thề nguyền kia. Tóm lại, cô phải nói rõ mọi chuyện mới được đi”.

Cánh tay Linh Tố bị cô ta nắm chặt đau nhức, Linh Tố không nhịn được giật tay lại, “Còn phải nói rõ ràng thế nào nữa? Chuyện tờ di chúc...”

“Di chúc cái gì?” Đồng Bội Hoa phũ phàng cắt ngang lời cô: “Cô mạo nhận là bạn của Lâm Lang đến xin tiền quyền góp, lừa gạt tiền bạc của chúng tôi, còn không biết thân biết phận, hôm nay lại dám đến tận nơi tổng tiền.”

Linh Tố dờ người. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng con người này lại có thể hiểm ác như thế.

“Số tiền đó...tám séc, tôi đã trả lại rồi...”

“Trả lại rồi? Tại sao tôi chưa từng hay biết?”

“Tôi đã trả lại cho Bạch Sùng Quang từ lâu rồi.”

Đồng Bội Hoa cười nhạt: “Bạch Sùng Quang? Đó là tiền của chúng tôi, cô trả lại anh ta làm gì?”

Bạch Khôn Nguyên đứng ở xa hét lên: “Bội Hoa, em bỏ cô ta ra, để cô ta đi.”

Câu nói này như đổ dầu vào lửa, Đồng Bội Hoa nhất thời nộ khí xung thiên, túm chặt lấy Linh Tố nói: “Muốn đi à, không dễ thế đâu! Tôi đã báo cảnh sát rồi, cô từ từ mà thanh minh với cảnh sát nhé.”

Linh Tố vừa nóng ruột vừa tức giận, Đồng Bội Hoa vô cùng ngang ngược, lôi xềnh xệch cô về phía trước. Linh Tố hốt hoảng giơ tay kháng cự.

Trong lúc giằng co, bỗng nghe “trời ơi” một tiếng, cánh tay Linh Tố trống trơn, Đồng Bội Hoa đã ngã nhào xuống, đầu đập vào ghế đá.

Linh Tố như bị điện giật. Rõ ràng cô không hề đẩy cô ta.

Tay tài xế đứng bên cạnh lập tức la hét om sòm, Bạch Khôn Nguyên vội lao tới, đẩy Linh Tố ra, đỡ Đồng Bội Hoa đứng dậy. Đồng Bội Hoa toàn thân mềm nhũn dựa vào người anh, mặt mày mở mắt ra. Trán cô ta đang chảy máu.

Linh Tố chỉ cảm thấy cơ thể cứng đờ như một tảng đá.

Tay tài xế lao tới, túm chặt lấy cô, hét lớn: “Tôi nhìn thấy rõ ràng! Chính cô đã đẩy Đồng tiểu thư! Chính là cô!”

Bạch Khôn Nguyên ôm Đồng Bội Hoa không nói lời nào.

Linh Tố vội vàng giải thích: “Không phải! Tôi không cố ý...”

Bạch Khôn Nguyên không buồn quay đầu nhìn cô lấy một cái, anh ôm Đồng Bội Hoa lên xe, vội vàng đi đến bệnh viện.

Linh Tố toàn thân run rẩy.

Tay tài xế hung dữ lôi Linh Tố đi: “Cô đến sở cảnh sát với tôi. Một đứa con gái quê mùa không biết ở đâu chui ra, lại dám ra tay với Đồng tiểu thư, chán sống rồi phải không?”

Linh Tố vẫn chưa kịp định thần, đã bị hất lùi đến sở cảnh sát gần nhất.

Cảnh sát hỏi cô: “Những lời anh ta nói là thật chứ?”

Lúc này Linh Tố mới hoảng hốt ngẩng đầu nhìn viên cảnh sát.

Viên cảnh sát thấy cô thiếu nữ xinh đẹp sợ hãi đến độ hồn bay phách tán, thì trong lòng không khỏi thương xót, không tưởng tượng ra nổi cảnh cô ra tay đánh người sẽ như thế nào.

Linh Tố dờ dẩn phục tùng, ánh mắt trống rỗng, không nói lời nào.

Viết xong biên bản, viên cảnh sát nói: “Gọi người nhà đem tiền bảo lãnh đến đón cô về.”

Linh Tố hỏi: “Cô gái bị thương bây giờ thế nào rồi?”

Viên cảnh sát nói: “Bị thương ngoài da, không sao cả.”

Linh Tố cúi đầu, không nói gì nữa.

Sau đó cô mơ màng ngủ thiếp đi trên trường kỉ. Trong mơ vô số âm hồn đang nhe nanh gươm vuốt lao về phía cô, chúng muốn xé cô thành trăm mảnh. Cô nhìn thấy những chiếc móng sắc nhọn cắm vào da thịt mình, rạch những vết dài, máu tươi trào ra.

Cô đau đớn kêu lên, có một người đứng ở chỗ không xa, chỉ lạnh đạm giương mắt nhìn cô. Cô bò về phía anh ta, gào thét. Nhưng người đó, Bạch Khôn Nguyên, chỉ lạnh lùng nhìn cô, không chút động đậy. Đột nhiên lồng ngực cô đau đớn, nhất thời ngay đến hô hấp cũng thấy khó khăn.

Linh Tố kinh hãi tỉnh dậy, đau đớn ôm lồng ngực gặp người lại, mồ hôi tuôn ra xối xả.

Viên cảnh sát thất kinh vội hỏi: “Cô sao thế?”

Linh Tố túm lấy tay anh ta: “Em gái tôi! Em gái tôi có chuyện rồi! Tôi phải đi gặp nó!”

Viên cảnh sát bán tín bán nghi, nhưng không chịu thả người: “Tiểu thư à, không có người bảo lãnh thì cô không thể đi được.”

Linh Tố hai mắt đỏ bừng, khổ sở cầu xin: “Em gái tôi có chuyện thật! Tôi cảm nhận được! Làm ơn, làm ơn hãy cho tôi được đi gặp nó!”

Một nữ cảnh sát ngồi cạnh hung dữ chen ngang: “Cô trưng bộ mặt đáng thương cho ai xem hả? Muốn ra khỏi đây sao lúc đầu còn gây chuyện? Còn làm âm ỉ thì nhốt cô vào trong tù đó.”

Linh Tố cảm thấy cảm giác đau đớn kia sắp làm cô phát điên, hai chân mềm nhũn quỳ xuống đất.

Viên cảnh sát kéo cô đứng lên, “Tiểu thư, chúng tôi phải làm việc theo quy tắc.”

Linh Tố không ngừng van nài: “Xin làm ơn! Năn nỉ anh!”

Nữ cảnh sát bực mình, kéo cô vào bên trong.

“Dừng tay!” Đột nhiên một giọng nói vang lên.

Hai người đàn ông vội vã bước tới. Linh Tố nhận ra anh, nước mắt không kiềm được lăn ra xối xả.

Bạch Sùng Quang vừa sốt ruột vừa xót xa, đỡ cô đứng dậy ôm vào lòng.

Linh Tố như thể vớ được phao cứu sinh, “Anh Bạch, em gái tôi có chuyện rồi! Tôi có thể cảm nhận được! Tôi phải lập tức đi tìm nó!”

Bạch Sùng Quang gật đầu với người đàn ông đi cùng, “Luật sư Trương, làm phiền anh.” Nói đoạn lập tức lôi Linh Tố đi.

Chiếc xe lao đi vun vút đến bệnh viện, vượt tất cả đèn đỏ gặp trên đường. Xe vừa đỗ lại, Linh Tố đã đẩy cửa lao xuống, rồi lao thẳng vào bên trong không chậm trễ nửa giây. Bạch Sùng Quang lắc đầu, vội vàng đuổi theo cô.

Linh Tố không chạy đến phòng bệnh mà chạy thẳng đến trước cửa phòng mổ. Y tá nhận ra cô, liền gọi lớn: “Tiểu Thẩm, cuối cùng em cũng đến rồi! Linh Tịnh đột nhiên phát bệnh...”

Linh Tố đứng sững tại chỗ, dán mắt vào cánh cửa phòng mổ.

Bạch Sùng Quang thở hồng hộc chạy đến, nhìn thấy Linh Tố sắc mặt xanh tái, ánh mắt mê mẩn, như thể bị ma nhập, vô cùng đáng sợ.

Anh lo lắng hỏi: “Linh Tố, sao thế?”

Linh Tố coi như không nghe thấy, trong mắt cô hình như có tia sáng nào đang tàn dần, cơ thể căng cứng của cô cũng thả lỏng dần.

Bạch Sùng Quang tưởng cô đã cảm nhận được em gái không sao, nên cũng yên tâm phần nào.

Đúng lúc này cánh cửa phòng mổ mở toang, bác sĩ bước ra.

Linh Tố vẫn đứng yên không động đậy, Bạch Sùng Quang bèn tiến lên trước. Nhưng chưa kịp mở miệng, bác sĩ đã lắc đầu.

Bạch Sùng Quang đứng chôn chân tại chỗ.

Bác sĩ thương tiếc nói: “Thể chất cô bé kém quá, không chống lại được. Tiểu Thẩm, cháu... ôi chao, Linh Tịnh ra đi trong khi đang say ngủ, cũng không đau đớn gì.” Nói đến đây, ông cảm thấy ngôn từ đã cạn, đành thở dài một hơi bỏ đi.

Lúc này Bạch Sùng Quang mới định thần lại. Em gái của Linh Tố đã qua đời rồi.

Chết rồi.

Linh Tố cứ đứng sững như bị điểm huyết, không hề cử động. Y tá đẩy xa ra, dừng lại một chút bên cạnh cô, nhưng cô không nhìn lấy một cái, dường như thần trí đã thoát khỏi thể xác.

Bạch Sùng Quang đành phải đi tới, vén mảnh vải trắng lên.

Một khuôn mặt thanh tú trắng nhợt, đôi mắt nhắm chặt trong xanh xao u ám, nhưng nét mặt tương đối thanh thản.

Bạch Sùng Quang chưa từng gặp Thẩm Linh Tịnh, cô bé không giống Linh Tố lắm, đang trong độ tuổi đẹp đẽ nhất của đời người, nhưng đã ngọc nát hoa tàn, thực sự rất đáng tiếc. Anh thở dài một tiếng, nhẹ nhàng đẩy mảnh vải lên.

Linh Tố đứng bên cạnh, ánh mắt đau đáu nhìn vào không trung, nước mắt lăn ra thành hàng.

Bạch Sùng Quang cảm thấy vô cùng kì lạ, nhưng không dám làm phiền cô. Sau đó anh thấy Linh Tố khẽ mỉm cười, gơ cánh tay ra, dường như muốn túm lấy vật gì đó, nhưng lại như đang buông tay, đột nhiên anh cảm thấy có lẽ linh hồn của người em gái đang vất vưởng trong không trung.

Đang nói lời từ biệt với Linh Tố sao?

Cánh tay Linh Tố thông xuống, cô thu ánh mắt lại.

Quay sang nhìn Bạch Sùng Quang, cô nói: “Em gái em đã đi rồi.”

Bạch Sùng Quang nhìn bộ dạng yếu ớt đau thương của cô, cảm thấy rất xót xa, anh bước tới định an ủi cô, nhưng Linh Tố đột nhiên ôm ngực, quỳ xuống đất nôn ọe không ngừng. Bạch Sùng Quang giật mình sợ

hải, vội lao tới đỡ cô dậy. Cánh tay anh có cảm giác dính dính, đưa mắt nhìn thì thấy trên nền nhà có một vũng máu đỏ tươi.

Cơ thể Linh Tố mềm nhũn, ngã vào lòng anh.

Lúc Linh Tố tỉnh dậy, ánh dương cuối ngày đang bao phủ không gian.

Cô nhắm mắt, trầm nghĩ trong lòng, Linh Tịnh đi rồi, cô đã hoàn toàn cô độc trên cõi đời này. Lại nghĩ, con bé bệnh tật liên miên dai dẳng, như thế này có lẽ lại là một sự giải thoát. Một cô bé thuần khiết đáng yêu như Linh Tịnh, vốn không đáng phải chịu đựng giày vò ở cõi đời dơ bẩn này.

Nhưng mà, ngay đến đứa em duy nhất cũng đi rồi...

Đột nhiên cảm thấy có người đang giúp cô lau nước mắt. Linh Tố nhất thời kích động, vội mở to mắt. Khuôn mặt Bạch Sùng Quang cách mặt cô chưa đầy ba xăng-ti-mét.

Lúc này Linh Tố mới có cơ hội nhìn thật kỹ. Trong vòng nửa tháng, anh đã tiêu tụy đi nhiều, sau một ngày vất vả vì cô, dưới cằm râu mọc lún phún.

Bạch Sùng Quang. Cô không ngờ rằng đến cuối cùng người vực cô dậy lại là Bạch Sùng Quang.

Linh Tố khẽ thở dài: “Cảm ơn anh.”

Bạch Sùng Quang sầm mặt, hồi lâu mới nói: “Em đúng là một cô gái gốc nghiệt.”

Linh Tố mỉm cười, khuôn mặt trắng nhợt, nụ cười đó yếu ớt quá đỗi, khiến người ta phải đau xót tâm can.

“Nếu như không có anh, em đã không được gặp mặt em gái lần cuối. Ân đức này, cả đời này em sẽ không quên.”

Bạch Sùng Quang nói: “Nếu muốn báo ân thì em phải sống lại tinh thần. Hơn nữa, em thành ra thế này, cũng có một phần trách nhiệm của anh.”

“Sao lại thế được? Tất cả chỉ tại em trẻ người non dạ, không phân biệt được người tốt kẻ xấu.”

Đặc biệt là Đồng Bội Hoa, quả nhiên là cao nhân bất lộ tướng, ra tay hiểm ác.

Bạch Sùng Quang tức giận nói: “Em còn định dây dưa với hai đứa chúng nó đến bao giờ? Điều duy nhất em cần làm đó là không bao giờ gặp lại chúng nó nữa!”

Linh Tố mỉm cười thở dài: “Sau này sẽ không gặp lại nữa. Tốt nhất đến chết cũng không gặp lại, em cũng đang định vở như chuyện xấu hổ này chưa từng xảy ra.”

Bạch Sùng Quang nắm tay cô: “Chuyện đã qua thì đừng nhắc lại nữa. Không nên ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của em.”

“Còn anh thì sao?”

“Anh à? Anh đã lớn tướng thế này rồi, đương nhiên không vì chuyện này mà uống thuốc sâu hay thắt cổ tự tử.” Bạch Sùng Quang cười cười: “Nói thật lòng thì, thứ anh muốn không phải là sản nghiệp của Bạch gia, anh chỉ không đành lòng nhìn tâm huyết của anh trai và Lâm Lang phải đổ sông đổ bể. Thật ra ngay từ đầu Lâm Lang cũng chẳng cần phải làm thế. Bản tính anh ưa tự do phiêu lãng, không thích hợp gánh vác Bạch gia như Khôn Nguyên.”

“Khúc mắc giữa anh và Khôn Nguyên, cũng không biết đến bao giờ mới có thể gỡ bỏ được.”

“Khúc mắc tình cảm đương nhiên phải dùng tình cảm để tháo gỡ, không thể nóng vội nhất thời được. Điều anh luôn canh cánh trong lòng là, Lâm Lang bây giờ thế nào rồi?”

“Em đã không còn nắm được tung tích của cậu ấy, có lẽ cậu ấy đã đầu thai rồi. Anh cũng phải nghĩ thoáng ra một chút.”

“Em đừng lo lắng cho bọn anh nữa, Linh Tố. Bạch Khôn Nguyên không phải là một đối tượng khả dĩ, nó hoàn toàn không hợp với em. Em xứng đáng có được một bến đỗ tốt hơn.”

Linh Tố cảm kích nói: “Anh Bạch, cảm ơn anh.”

“Em chịu gọi anh một tiếng anh Bạch thế này, là anh đã cảm động lắm rồi.”

Một vở kịch hỗn loạn rồi bởi, đến khi hạ màn mới biết mình chỉ là một vai hề, cười đùa giỡn dỗi, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Đúng rồi, có phải anh đã cho Linh Tĩnh ba mươi vạn tiền viện phí không? Bây giờ không dùng đến nữa, xin anh hãy nhận lại.”

Bạch Sùng Quang sững người nói: “Tiền à? Không phải anh đâu.”

Linh Tổ vô cùng kinh ngạc. Không phải Bạch Khôn Nguyên, không phải Bạch Sùng Quang, đương nhiên càng không thể là Hứa Minh Chính. Vậy còn có ai được nữa chứ?

Ai đã giúp người khi gặp nạn mà không để lại danh tính?

Đặc biệt không biết người đó có quan hệ như thế nào với hai chị em cô, tại sao lại biết rõ hoàn cảnh túng quẫn của hai người?

Là ai?

Sau vài giây im lặng, Linh Tổ nói: “Chắc cũng đến lúc anh phải đi rồi nhỉ? Chuyến bay lúc chín giờ mà.”

Bạch Sùng Quang kinh ngạc, đột nhiên hiểu ra vấn đề, Linh Tổ đã hồi phục như trước rồi.

Anh thận trọng nắm chặt bàn tay mềm mại lạnh băng của cô, lưu luyến không rời, vừa nhớ nhung một Thẩm Linh Tổ vui vẻ cởi mở, lại vừa vui mừng vì cô đã hoàn toàn hồi phục, quên hết nỗi buồn quá khứ, để bắt đầu một cuộc sống mới.

Linh Tổ biết anh đang nghĩ gì, cũng siết chặt bàn tay anh nói: “Anh nhớ bảo trọng.”

Cuối cùng Bạch Sùng Quang đã ra đi. Linh Tổ nhìn chiếc xe chở anh biến mất trong dòng xe tấp nập, cảm giác ly biệt chua xót dấy lên trong lòng. Hôm nay chia xa, núi sông cách biệt, không biết bao giờ mới được gặp lại nhau.

Ngày tiễn hành hỏa táng, tiết trời vốn trong xanh, đột nhiên đổ mưa lớn. Sau khi Linh Tổ đặt bình tro yên vị rồi, từ nhà tang lễ bước ra, bên ngoài mưa vẫn chưa tạnh hẳn, đường chân trời lấp lánh dải cầu vồng, mắc trên tòa nhà cao chọc trời.

Linh Tổ dờ dẩn ngẩng đầu ngược nhìn.

Hứa Minh Chính đứng bên cạnh cô, không biết cô đang nghĩ gì, cũng không muốn làm phiền, chỉ đứng mãi bên cạnh cô như thế.

Hồi lâu sau, Linh Tổ quay người lại nói với cậu: “Cậu cũng sắp phải đi rồi nhỉ?”

Hứa Minh Chính lấp ba lấp bắp.

Linh Tổ cười vỗ vai cậu: “Minh Chính, đừng như thế. Du học nước ngoài là chuyện tốt.”

Hứa Minh Chính thở dài thườn thượt.

Linh Tổ nói: “Bây giờ giao thông phát triển, khoảng cách không là vấn đề nữa, cơ hội gặp lại nhau còn rất nhiều. Mình sống mười mấy năm nay, thực tế chỉ có một người bạn duy nhất là cậu. Trong những giờ khắc khó khăn nhất, đều là cậu ở bên cạnh mình. Tình cảm của cậu, sao mình có thể quên được chứ?”

Hứa Minh Chính vô cùng rầu rĩ, nói: “Cậu chưa từng thích mình.”

“Đương nhiên là mình thích cậu.” Linh Tổ cười: “Dù phương thức bày tỏ của mình hơi đặc biệt, nhưng mình thực sự thích cậu. Minh Chính, như vậy vẫn chưa đủ sao?”

Đủ rồi.

Người con gái xinh đẹp mỹ miều, tài sắc vẹn toàn này, cậu chỉ có thể đem lòng ngưỡng mộ chứ không bao giờ có thể có được cô.

Linh Tổ lại quay người ngược nhìn cầu vồng trên trời cao.

9. Chương 09

Chương 9: Cuộc sống đại học vui vẻ

Linh Tố đến một thành phố khác học ngành kiến trúc.

Đó là một ngôi trường có lịch sử trăm năm nay, gạch đỏ ngói xanh, đường nhựa chỉ chít vết chấp vá, bụi trúc rậm rạp. Tất cả đều mang trong mình một vẻ đẹp đơn sơ mộc mạc, trong yên lặng toát ra mùi sách thơm nồng.

Linh Tố rất thích sự yên tĩnh thanh bình này, cô dường như đã quay lại những ngày tháng êm đềm trước khi tiếp xúc với Bạch gia. Tất cả bị thương dường như bị cách ngăn ở bên ngoài bức tường vây quanh ngôi trường.

Linh Tố không lủi thủi một mình như hồi cấp ba nữa, thi thoảng cô học nhóm, dạo phố cùng các bạn. Mọi quan hệ của bọn họ tương đối hài hòa. Nhưng cũng không có ai đặc biệt thân thiết với cô, trên người cô luôn toát ra một luồng khí xa cách.

Một người bạn tò mò hỏi: “Trông cậu suốt ngày như đang suy nghĩ chuyện gì đó, rốt cuộc là cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Linh Tố ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: “Mình đang thai nghén một cuốn tiểu thuyết.”

Người bạn gật gù hiểu ra vấn đề.

Linh Tố hài hước hơn trước rất nhiều.

Buổi thi cuối kì kết thúc, từng tốp sinh viên lần lượt trở về nhà, học kì sau họ mới quay lại trường xem kết quả. Linh Tố ở lại trường, bởi vì cô thật sự không có nhà để về.

Căn nhà mẹ để lại đã bán đi rồi. Mảnh đất đó đã được san bằng, chuẩn bị xây một vườn hoa nhỏ. Chỉ còn một mình cô trong căn phòng ngột ngạt, sân trường đêm hè im ắng lạ thường, tiếng côn trùng kêu rả rích trong bụi cỏ trên lùm cây đến tận nửa đêm, những âm thanh đó đã theo cô vào giấc ngủ.

Sau khi chuyển đến một thành phố khác, chỗ nào mà không thành nhà được cơ chứ?

Rảnh rỗi quá cũng khó mà chịu được, Linh Tố bèn đi làm gia sư. Học sinh của cô là một cô nhóc lớp tám, mái tóc cắt lôm chớm như cỏ dại, tổng cộng có hơn mười cái khuyên đeo khắp lỗ mũi, lỗ tai, khoe miệng, lông mày.

Linh Tố rất lấy làm khó hiểu. Đang yên đang lành, sao người ta cứ thích biến mình thành lưu manh?

Cô bé đó còn thẳng thắn góp ý với Linh Tố: “Chị này, chị nên đi uốn tóc xoắn đi, mặc quần áo tươi tắn một chút. Trông chị thế này giống hệt một cô nàng làm thuê quê mùa.”

Linh Tố mỉm cười: “Trùng hợp quá, chị vốn là một người làm thuê mà”.

Cô bé bĩu môi nói: “Em không muốn làm thuê nữa. Mẹ em đã bảo, đến lúc đó sẽ tốn tí tiền để em vào cấp ba.”

Linh Tố nhìn nó: “Tiền của bố mẹ em có đủ để em tiêu xài xả láng cả đời không?”

Cô bé có phần đắc ý hỏi: “Chẳng lẽ chị không biết bố mẹ em là ai sao?”

Là ai? Chẳng lẽ là Lý Gia Thành chắc?

Có điều con nhà người ta, người ta muốn nuông chiều thế nào chẳng được, đâu có liên quan gì cô. Trung Quốc đông dân như thế, thiếu một người cũng chẳng sao, hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì đến sự phát triển của văn minh xã hội cả.

Thời đại này, chức danh gia sư chính là biểu tượng của nhà hoàn.

Nhưng Linh Tố tuyệt đối không muốn quay về nghề cũ, vì trong lòng cô có khúc mắc không tháo gỡ được. Kỳ thực đã có người quen đến tìm cô. Không biết đã tìm ra cô bằng cách nào, hôm có cô bị gọi giật lại giữa sân trường, người đó tỏ thái độ cung kính, còn chìa ra một phong bì dày cộm.

Mấy lần đầu Linh Tố kiên nhẫn mềm mỏng từ chối, về sau, cô lấy cớ nhầm người để thoái thác.

Sau đó không có ai tìm đến cô nữa. Có lẽ người trong giới đều biết tin cô đã bế quan.

Linh Tố đương nhiên biết rằng còn có những người khác như cô nữa, nhưng cô chưa từng tiếp xúc với một ai cả. Lúc còn sống, mẹ cô không bao giờ đề cập đến chuyện này. Linh Tố có quá nhiều chuyện phải suy nghĩ, gần như đã quên hẳn vấn đề này. Cho đến bây giờ, quá khứ đã ngủ yên, cô mới lại thấy tò mò về nó. Sống trên đời, chung quy ai cũng muốn tìm một chỗ dựa tinh thần.

Nghe khẩu khí của mẹ, Linh Tố lờ mờ đoán ra Thẩm gia khá có tiếng tăm trong giới. Khi nhắc đến tổ tiên, mẹ cô thường không giấu được niềm kêu hãnh, giống giới quý tộc sa sút hồi tưởng lại kí ức huy hoàng ngày xưa.

Từ bao giờ Thẩm gia trở thành những người đơn độc trên thế gian? Đây là một bí ẩn đeo bám Linh Tố bao lâu nay.

Trong trường học thường có những chuyện ma quỷ lưu truyền hết năm này đến năm khác.

Lý Lộ là một người bạn cùng phòng với cô, cô ấy kể lại vô cùng sinh động, như thể tận mắt chứng kiến không bằng.

“Tòa nhà số ba, chính là tòa nhà số ba. Ma quỷ thường xuyên xuất hiện ở đó. Ở đó năm nào cũng có người chết, cứ như bị nguyên rửa vậy. Truyền thuyết nói rằng ngày xưa bên dưới tòa nhà đó là bãi tha ma, trước giải phóng người chết chất thành đống ở đó. Mấy hôm trước có một nữ sinh một mình đến đó ôn bài, kết quả ngày thứ hai người ta tìm thấy cô ấy treo cổ trong phòng 427 ở tầng bốn.”

“Nhưng tầng bốn chỉ có đến phòng 426 thôi.”

“Thế mới nói là ma quỷ xuất hiện.”

Linh Tố không nhịn được nữa, cười phì thành tiếng.

Những người khác vẫn tiếp tục thảo luận: “Sao có thể đổ a quỷ được, nếu không phải là tự sát thì là bị người khác sát hại.”

“Cậu không biết đâu, trên đời này có rất nhiều sức mạnh mà chúng ta không hiểu được.”

Sao lại không hiểu? Cô là người hiểu rõ nhất ấy chứ.

Linh Tố gấp cuốn sách tiếng Anh lại, gấp dài một cái.

Cô có chút mệt mỏi, bởi vì đêm hôm trước ngủ không được ngon giấc. Cô có thể cảm nhận được chuyển động của các vong linh trong không gian. Đêm qua lúc giật mình tỉnh giấc, cô biết rằng gần đây đã xảy ra chuyện không hay.

Vừa không thể ngủ tiếp, lại không thể đích thân đi xem xét sự tình, Linh Tố nằm trần trọc suốt một đêm.

Tòa nhà số ba gồm bốn tầng xây bằng gạch, được xây dựng từ những năm năm mươi, nền nhà lát gỗ, vị trí hẻo lánh, xung quanh cây cối um tùm, mùa đông thì ẩm mùa hè thì mát, thường ngày cô rất thích đến đó ôn bài.

Nhưng tòa nhà số ba đích thị là nơi cư trú của ma quỷ. Ở đó địa mạch cực âm, lúc sửa sang tòa nhà, cửa tử vô tình bị làm nghiêng vẹo, khiến một số âm hồn bị hút vào bên trong không tìm được lối ra, giống như lạc vào mê cung vậy. Linh Tố đến đó ôn bài, có lúc cũng tiện thể làm phúc, chỉ lối để âm hồn thoát khỏi đó.

Chuyện ma quỷ liên quan đến tòa nhà số ba nhiều vô kể. Người nhẹ xương cốt thường dễ dàng nhìn thấy những thứ có điểm tà khí. Lưu truyền rộng rãi nhất là câu chuyện mỹ nữ tóc dài vừa mượn bút đòi mạng và câu chuyện một anh chàng tuần tú đi lướt qua, nhưng khi quay lại thì không thấy anh ta đâu. Câu chuyện

truyền hết người này đến người khác, cũng là một cách giải phóng tinh lực dồi dào của lũ thanh niên dư thừa hoóc môn.

Cuộc sống đại học là như thế.

Cô gái tự sát tối hôm trước, thực ra treo cổ ở phòng chứa dụng cụ vệ sinh bên cạnh phòng 426. Căn phòng nhỏ đó có một cửa sổ đối diện với con đường, người đi đường ngẩng đầu lên liền nhìn thấy. Lúc bảo vệ chạy lên xem thì cô gái đã tắt thở được nhiều giờ đồng hồ rồi.

Có người nói rằng, trên đời này có những thứ dù bạn cố gắng giành giật cũng không giành được, nhưng có một thứ, bạn không có ý giành giật nó cũng tự đến tìm bạn, đó chính là cái chết.

Thế mà vẫn có người nôn nóng tự đi tìm.

Vụ việc xảy ra được nửa tháng thì bắt đầu lan truyền tin đồn tòa nhà số ba có ma. Người ta nói rằng những người qua đường thường xuyên nhìn thấy trong khung cửa đó treo lơ lửng một bóng người, còn có học sinh thức khuya học bài nói rằng sau mười hai giờ thường nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ ngoài hành lang. Thậm chí còn có học sinh lạc đường ngay trong tòa nhà hơn nửa tiếng đồng hồ, mãi mới tìm được lối ra.

Câu chuyện càng lúc càng huyền bí.

Ma nữ không chịu đầu thai, lẽ dĩ nhiên là muốn tìm kẻ phụ tình.

Cửa sổ đó nhìn ra một con đường dẫn đến căn tin, sau khi tan học sinh viên bắt buộc phải đi qua con đường này, vì thế mỗi ngày đi qua đây các nam sinh ai nấy đều sờn da gà, như thể có ai đó đang nhìn chăm chăm mình từ sau lưng. Thời gian đó mặc dù sắp đến kì thi cuối kì, các phòng tự học chật kín, nhưng cũng ít người dám đến đó ôn bài.

May mà không lâu sau đó học sinh được nghỉ hè, học sinh lũ lượt rời trường, tin đồn cũng theo đó biến mất.

Trong kì nghỉ, vào một đêm hè nóng nực sau cơn mưa.

Chuông báo giờ tự học đã vang lên từ lâu, khu giảng đường cách khu kí túc một sân vận động chìm trong im lặng. Dưới ánh đèn đường trắng bạch, những con côn trùng bé nhỏ bay qua bay lại không biết mệt.

Dưới gốc cây ven đường, chốc chốc lại nhìn thấy một đôi tình nhân đang thầm thì trò chuyện. Đèn điện phòng học lần lượt tắt ngấm, cuối cùng tất cả rơi vào trong tĩnh lặng.

Tòa nhà số ba cũng như các tòa nhà khác, say ngủ trong màn đêm tối mịt.

Đột nhiên có một vệt sáng lóe lên chỗ cánh cửa sổ.

Bảo vệ A dụi mắt nói: “Hình như trong tòa nhà số ba có người?”

Bảo vệ B cười nói: “Cửa trước cửa sau đều khóa rồi, vào bằng cách nào chứ? Cho dù là trộm đi nữa, thì trong tòa nhà trừ bàn ghế bằng gỗ ra đâu còn cái gì đáng để trộm?”

Trong lúc bảo vệ B đang nói thì lại có một vệt sáng nữa lóe lên.

Bảo vệ A ngờ vực hỏi: “Đó là cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ ma quỷ xuất hiện sao?” Bảo vệ B dùng đèn pin soi vào tòa nhà đó.

Vài phút sau, tất cả quay về trạng thái bình thường vốn có, không có ánh sáng nào lóe lên nữa. Hai người đưa mắt nhìn nhau, tiếp tục đi tuần tra chỗ khác.

Tại đầu cầu thang tầng hai của tòa nhà thứ ba, Phùng Hiểu Nhiễm nổi giận đùng đùng sử dụng bạo lực với nam sinh đứng cạnh.

“Cái đồ chết tiệt! Mình đã nói trước là không được dùng đèn pin mà! Ba Thái, cậu không hiểu tiếng Trung có phải không?”

Cậu nam sinh mập ú có tên Ba Thái trưng ra bộ mặt tội nghiệp như con dâu về nhà chồng: “Cô chủ ơi, trời tối thế này nếu không dùng đèn pin thì chúng ta chẳng nhìn thấy gì cả.”

Phùng Hiểu Nhiễm thấp giọng kích động vô cùng: “Chúng ta đến đây để tìm ma, chứ không phải tìm báu vật nhé!”

“Ai bảo dùng đèn pin thì không gặp được ma?”

Phùng Hiểu Nhiễm đang định nổi khùng thì chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng động, hình như có người đang di chuyển trên sàn nhà tầng trên.

Cô vội vàng ra hiệu cho Ba Thái im lặng.

Tầng trên là tầng bốn, nơi quỷ xuất hiện lần trước. Tiếng bước chân khẽ khàng chậm rãi đi từ tây sang đông, rồi lại chậm rãi quay trở về, dừng lại trên đỉnh đầu bọn Phùng Hiểu Nhiễm.

Phùng Hiểu Nhiễm cảm thấy da gà nổi đầy người.

Ba Thái run rẩy nói: “Cô chủ ơi, không phải nó phát hiện ra chúng ta rồi chứ?”

Phùng Hiểu Nhiễm ném cho cậu ta cái nhìn khinh miệt: “Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, nghe thấy chút tiếng động đã sợ co vùi lại rồi!”

Ba Thái ầm ừc nói: “Ai cũng bảo nó là ma nữ, ngộ nhờ nó cảm hận tất cả đàn ông trên đời, vừa nhìn thấy đã giết chết mình t biết làm sao?”

Phùng Hiểu Nhiễm cười, nhìn bộ dạng sợ sệt đáng thương của cậu ta nói: “Cậu yên tâm, nếu nó định giết cậu, mình sẽ dùng đại pháp thông linh của mình để nói với nó, nói rằng cậu là GAY.”

Ba Thái trờm mắt thở sâu một hơi. Đột nhiên một trận cuồng phong thổi đến, hai người bị hất đổ xuống nền nhà. Trong chớp mắt tiếng cửa kính vỡ toang, bàn ghế đổ nhào vang lên bốn phía. Cuồng phong lượn vòng trong hành lang, âm thanh tựa như tiếng quỷ khóc ma gào, lạnh lạnh ghê tai.

Phùng Hiểu Nhiễm bịt tai nằm sõng soài trên nền nhà, sợ hãi linh hồn, chỉ cảm thấy cơn gió mạnh đến nỗi có thể thổi tung người trên mặt đất, hất vào trong không trung.

Trong lúc mọi thứ đang lắc lư dữ dội, đột nhiên cảm thấy trong cơn gió có thứ gì đó lướt qua người cô, lạnh lẽo nhộp nhộp, làm người ta toàn thân đau nhức, có cảm giác buồn nôn.

Phùng Hiểu Nhiễm không thể nhịn được nữa, hét lên thất thanh.

Không ngờ cơn gió dần nhỏ lại theo tiếng hét chói tai của cô. Mặc dù vẫn thấy lạnh lẽo, nhưng đã không còn thứ gì đó nhộp nhộp dính lên người nữa rồi.

Phùng Hiểu Nhiễm run rẩy quay người lại: “Ba...Ba... Thái Tiểu Ba, mình ... mới này mình đùa thôi mà. Sao cậu lại...”

Chỉ thấy Thái Tiểu Ba mặt mày tái nhợt ngã trên nền nhà, thì ra cậu ta đã ngất đi từ lúc nào không biết.

Phùng Hiểu Nhiễm thấy sự việc càng lúc càng vượt khỏi tầm kiểm soát, vội vàng đẩy bạn: “Ba Thái! Ba Thái! Cậu chưa chết đấy chứ?”

Thái Tiểu Ba ngất một cách triệt để, hoàn toàn không có chút phản ứng nào cả. Phùng Hiểu Nhiễm đặt ngón tay trước mũi cậu, thấy hơi thở dài và khỏe, không giống người sắp chết mới, yên tâm.

Đột nhiên đỉnh đầu vang lên tiếng kít kít. Phùng Hiểu Nhiễm mặt cắt không còn giọt máu, tim đập chân run.

Trong đêm tối mịt mù, cô kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

Cô không nhìn nhầm, có một con hạt giáy lấp lánh ánh sáng vàng nhạt đang nhảy múa bên cạnh, như mộng như ảo. Con hạt giáy vỡ cánh, lượn đi lượn lại, sau đó biến thành một quả cầu ánh sáng, dần dần biến mất trong không trung.

Phùng Hiểu Nhiễm lắc đầu quây quây, bỏ lại Thái Tiểu Ba, lấy hết can đảm bước lên tầng trên.

Tầng bốn bừa bộn vô cùng, ánh trăng nhợt nhạt chui vào từ cửa sổ bị trận cuồng phong khi nãy thổi tung. Cuối hành lang tối đen như mực, có thể nhìn thấy bóng người thấp thoáng.

Phùng Hiểu Nhiễm nắm chặt đèn pin trong tay, run rẩy chiếu về phía đó.

Đầu tiên ánh đèn chiếu vào một bàn chân đi dép xăng đan, rồi dần dần di chuyển lên trên, một chiếc váy ca rô liền thân, lên trên nữa....

Ma nữ đột nhiên quay người lại, đôi mắt trong veo gợn sóng, nụ cười diễm lệ.

Mỹ nữ. Phùng Hiểu Nhiễm thầm nghĩ trong lòng. Bàn tay khẽ run, đèn pin rơi xuống nền nhà. Trong đêm tối, ánh mắt ma nữ sáng ngời, âm khí ngùn ngụt ủa tới.

Phùng Hiểu Nhiễm thở sâu một cái, lấy hết sức bình sinh hét lớn: “Ma...”

Một bàn tay vội vàng bịt miệng cô lại: “Cậu muốn gọi bảo vệ đến hả?”

Phùng Hiểu Nhiễm trợn mắt ngất đi.

Hình như chỉ vài giây sau cô đã tỉnh lại ngay, bởi vì ma nữ xinh đẹp đang ngồi ngay cạnh cô.

Phùng Hiểu Nhiễm trong vô thức định hét lên lần nữa, nhưng ma nữ bực mình ngăn cô lại: “Này bạn, mình nhìn giống ma đến thế sao?”

Phùng Hiểu Nhiễm ngậm miệng, quan sát kĩ đối phương. Cô gái trạc tuổi cô, ăn mặc giản dị, sắc mặt hồng hào.

Cô thở phào một hơi: “Trời đất, suýt nữa thì cậu dọa chết mình rồi.”

“Mình có dọa cậu đâu, tự cậu dọa cậu đó chứ.” Cô gái mỉm cười nói.

Phùng Hiểu Nhiễm hỏi: “Cậu đến đây thám hiểm phải không?”

Cô gái nhướn mày: “Cậu thì sao? Định làm ‘Diệp Công thích rồng’[1] à?”

[1] Ý nói cố công theo đuổi một việc gì đó nhưng lại không thật sự yêu thích nó, ngược lại còn thấy sợ hãi.

Phùng Hiểu Nhiễm hơi đỏ mặt.

Cô gái nhìn sắc trời: “Muộn lắm rồi, cậu đi về đi.”

Phùng Hiểu Nhiễm có chút không cam lòng: “Mình... cô gái treo cổ đột trước là đồng hương của mình... Trước khi chết cậu ấy có đến tìm mình nhưng lúc đó mình không có ở trong phòng. Sau đó cậu ấy đã ra đi, mình cứ nghĩ đến chuyện này là cảm thấy bất an vô cùng, nên muốn đến đây tìm hiểu một chút.”

“Đồng hương?” Cô gái ngẫm nghĩ một chút rồi nói, “Thế cũng tốt. Hai cậu quen biết nhau, nói chuyện cũng dễ hơn.”

Nói chuyện là thế nào? Phùng Hiểu Nhiễm còn chưa kịp hỏi, đã thấy ngón tay đối phương lóe sáng, điểm giữa hai hàng lông mày cô. Ngay lập tức một cảm giác mát lạnh thông khắp đầu cô.

Vài giây sau, Phùng Hiểu Nhiễm nghe thấy một tràng âm thanh kéo kệt đều đặn.

Cô gái thấp giọng nói: “Chuẩn bị tâm lý nhé. Cậu còn ngất nữa, mình không vác nổi đâu.”

Phùng Hiểu Nhiễm còn chưa kịp định thần lại, đã bị kéo đến phòng học ở cuối hành lang.

Trong phòng trống không.

Phùng Hiểu Nhiễm đảo mắt nhìn bốn phía, nhưng chẳng có gì cả. Có điều tiếng kéo kệt vẫn vang lên đều đặn không ngừng nghỉ.

Cô gái chán nản thở dài, gõ nhẹ lên vai cô, chỉ lên trên trần nhà.

Cái cổ cứng đờ của Phùng Hiểu Nhiễm từ từ ngước lên.

Trong tiếng kéo kệt, xác một cô gái đang nhẹ nhàng lắc lư trong không trung.

Phùng Hiểu Nhiễm chân tay mềm nhũn, ngồi bệt xuống ghế, mồ hôi tuôn ra như suối.

“Thang Lệ...”

Cô gái ngẩng đầu nói: “Bạn ơi, ngẩng đầu nói chuyện mệt quá, bạn xuống đây đi.”

Cơ thể Thang Lệ chậm rãi hạ xuống. May mà trừ khuôn mặt trắng nhợt và biểu cảm đờ đẫn ra, cô ấy không khác gì lúc còn sống.

Phùng Hiểu Nhiễm thầm yên tâm, không sợ nữa, nói: “Thang Lệ, cậu nói đi, là ai gây ra, mình nhất định sẽ báo thù cho cậu.”

Thanh Lệ đưa mắt nhìn cô gái bên cạnh.

Cô gái nói với Phùng Hiểu Nhiễm: “Lúc treo cổ cậu ấy đã làm tổn thương phần lưỡi, vì thế không nói được. Cậu ấy bảo các cậu đã hiểu lầm rồi, là cậu ấy đã tự sát.”

Phùng Hiểu Nhiễm kinh ngạc: “Cái gì?”

Cô gái nói: “Cậu ấy bảo, cậu ấy đã tìm đến cái chết sau khi biết mình bị bệnh ung thư, đúng lúc còn bị thất tình. Nhất thời chui đầu vào ngõ cụt, suy nghĩ nông nổi.”

Phùng Hiểu Nhiễm hét lớn: “Cậu, cậu, cậu thật là làm mình tức chết mà!”

Thang Lệ hổ thẹn cúi đầu.

Phùng Hiểu Nhiễm nổi giận đùng đùng, “Mặc dù không thân lắm, nhưng bọn mình đã quen nhau bao năm nay rồi. Tính mạng sao có thể xem như trò đùa của con nít được? Cậu có khó khăn thì có thể nhờ mình mà. Bị bệnh thì đã sao? Biết đâu có thể chữa khỏi được thì sao?”

Sắc mặt Thang Lệ trông rất bi thương.

Phùng Hiểu Nhiễm thở dài: “Người tóc trắng tiền kẻ đầu xanh, bố mẹ nuôi cậu bao nhiêu năm nay, xuân hạ thu đông, lo lắng cho cậu từng ngày một, vậy mà cậu chui đầu vào sợi dây thòng lọng coi như báo hiếu cho họ sao?”

Thang Lệ bật khóc nức nở.

Cô gái đứng cạnh nói: “Đủ rồi. Cậu ấy đã hiểu ra rồi.”

Đôi mắt của Phùng Hiểu Nhiễm cũng ướt đẫm nước mắt, “Vậy sao cậu còn quấy luyến chưa chịu đi? Cậu còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành sao?”

Cô gái nói: “Không phải thế, chỉ vì tử môn của tòa nhà này không còn ở vị trí ban đầu nên cậu ấy bị lạc đường. Nào, để mình đưa cậu ra khỏi đây nhé.”

Thang Lệ nghe thế liền gấp lưng hành lễ với cô gái.

Cô gái khẽ mỉm cười, ngón tay vẽ một lá bùa giữa không trung, một con hạc giấy lấp lánh ánh sáng vàng nhạt vỗ cánh bay ra khỏi phòng học.

Thang Lệ gật đầu với Phùng Hiểu Nhiễm, rồi bám theo con hạc đi mất.

Phùng Hiểu Nhiễm đờ đẫn nhìn bạn mình biến mất khỏi không trung, sau đó quay sang cô gái hỏi: “Cậu có khả năng thông linh sao?”

Cô gái không đáp, chỉ bảo: “Cậu đã được mãn nguyện rồi, có thể về được chưa?”

Phùng Hiểu Nhiễm vẫn không chịu thôi, bám lấy cô gái hỏi: “Cậu cũng học trường này phải không? Cậu tên là gì vậy?”

Cô gái quay lưng bỏ đi luôn.

Phùng Hiểu Nhiễm vô cùng hưng phấn chạy theo sau cô gái, “Mình rất sùng bái những người có dị năng. Mình là Phùng Hiểu Nhiễm, khoa ngoại ngữ, cậu tên gì vậy?”

Cô gái chán nản nói: “Bạn Phùng Hiểu Nhiễm à, giờ ngo đã qua, hôm nay là giữa tháng Bảy, quý môn rộng mở. Chỗ này âm u, xương cốt của cậu lại tương đối nhẹ, ở đây lâu sẽ không tốt cho sức khỏe của cậu. Cậu mau đi đi.”

Phùng Hiểu Nhiễm thấy cô gái mở mồm là tuôn ra từ ngữ chuyên ngành thì càng hớn hờ hươ chân múa tay: “Đại sư, chúng mình làm quen một chút đi mà.”

Cô gái không còn cách nào bèn nói: “Mình họ Thẩm, Thẩm Linh Tố.”

“Linh Tố? Ôi tên cậu hay thật đó. Cậu biết pháp thuật à, cậu dạy mình có được không?”

Linh Tố trừng mắt nhìn cô.

Phùng Hiểu Nhiễm đột nhiên nhớ ra người đồng đội đi cùng: “Ba Thái! Ba Thái đâu rồi?”

Linh Tố còn chưa kịp ngăn cô lại thì cô đã hét tướng lên lao xuống tầng dưới.

Chợt nghe thấy tiếng bảo vệ quát tháo: “Học sinh khoa nào đấy? Muộn thế này còn ở đây làm gì? Không được chạy, đứng lại!”

Dưới tầng ồn ào như ong vỡ tổ.

Linh Tố cười, bước vào trong bóng tối.

Linh Tố lớn thế này rồi, mà nói đến bạn bè, thì chỉ có duy nhất một mình Hứa Minh Chính.

Nhưng Tiểu Hứa lại không xem cô như một người bạn. Cậu ấy một lòng ái mộ cô, không thành người yêu được thì cũng khó làm bạn thông thường.

Còn trước khi gặp Hứa Minh Chính, Linh Tố chỉ có thể trò chuyện với mẹ và em gái, tiếc là cả hai đã rời khỏi cõi trần rồi.

Phùng Hiểu Nhiễm nói: “Linh Tố, cậu là người có bản mệnh khắc người thân như người ta vẫn đồn đại phải không?”

Linh Tố không bực mình trước câu hỏi sỗ sàng của cô bạn, chỉ cười nhạt nói: “Thế sao cậu còn không tránh xa mình ra?”

Phùng Hiểu Nhiễm cười: “Cậu bảo mình xương cốt nhẹ, cậu lại có thể diệt quỷ, mình đi theo cậu chỉ có lợi không có hại.”

Linh Tố ngẩng đầu thở dài.

Từ sau khi Phùng Hiểu Nhiễm biết Linh Tố có dị năng, cứ theo đuôi nhất định báí cô làm sư phụ. Dị năng của Linh Tố là do trời ban, cô chẳng có gì để dạy Phùng Hiểu Nhiễm cả. Sau một thời gian qua lại, hai người trở thành bạn.

Phùng Hiểu Nhiễm gia cảnh sung túc, tính tình cởi mở sôi nổi, ngây thơ lãng mạn. Tính cách này vừa hay có thể bổ sung cho tính cách của Linh Tố, hai người rất hợp nhau, người ngoài nhìn vào đều cảm thấy kì lạ.

Phùng Hiểu Nhiễm học tiếng Tây Ban Nha bên khoa ngoại ngữ, lúc đầu thành tích học tập chỉ làng nhàng. Cô không phải là người chăm chỉ học hành, thường xuyên cúp tiết, thi tiếng Anh còn phải nhờ Linh Tố giúp cô ôn thi.

Môn Tư tưởng Mao Trạch Đông phải nộp một bài tiểu luận, Linh Tố nhắc cô phải viết cho sớm, nhưng cô không chịu nghe, đến lúc phải nộp bài mới chép vội trên mạng về, thầy giáo đọc cái biết ngay, kết quả cô bị giáo huấn một trận nên thân.

Sau lần đó, Linh Tố trở thành thầy phong thủy của cô, cuối tuần đi dạo phố cô cũng hỏi Linh Tố một tiếng: “Nên đi phía Nam hay phía Bắc đây?”

Thậm chí còn hỏi, “Thưa thầy, thầy có thể xem trước dùm con, môn văn học nước ngoài thi vào chương mấy không ạ?”

Linh Tố liếc xéo nói: “Từ chương một đến chương bốn.”

“Nhưng tổng cộng chỉ có bốn chương thôi mà.”

Linh Tố gật đầu: “Không sai.”

Liên quan đến dị năng của Linh Tố, Phùng Hiểu Nhiễm kín miệng như bưng, thậm chí cũng không kể lại cho cậu bạn nổi khổ Thái Tiểu Ba nghe. Cô là một người bạn đáng tin cậy.

Phùng Hiểu Nhiễm muốn Linh Tố dạy pháp thuật cho cô. Linh Tố nói cậu không có tuệ căn, muốn học cũng không học được, chỉ bằng học chút kiến thức xem phong thủy và tướng mạo là được rồi.

Phùng Hiểu Nhiễm liền hỏi: “Tướng mạo của mình thế nào?”

Linh Tố thật thà trả lời: “Cậu là một người có phúc lớn.”

Phùng Hiểu Nhiễm nghe thế thì sướng mê tơi.

Linh Tố vốn định nói, sau này cậu sẽ cưới một người làm nghề gõ đầu trẻ, định cư ở Canada, để ba đứa con, sau đó chuyển sang kiếp nô lệ. Nhưng lại nghĩ đến Phùng Hiểu Nhiễm lúc nào cũng nhắc đến đứa cháu với thái độ thù hận như thể nó là ác ma không bằng, còn từng thế sau này sẽ không để con, nên đành nuốt những lời kia vào trong bụng.

Về sau Linh Tố bó tay trước sự dai dẳng của Phùng Hiểu Nhiễm, đôi lúc tiến hành cầu siêu cho các vong linh, cô lại cho Phùng Hiểu Nhiễm đứng bên cạnh quan sát. Sau nhiều lần chứng kiến cảnh yêu hận ly biệt giữa hai cõi âm dương, Phùng Hiểu Nhiễm cũng phần nào hiểu được lý do tại sao Linh Tố lúc nào cũng đeo khuôn mặt trầm tĩnh vô cảm.

Chỉ vì cô đã nhìn thấy quá nhiều chuyện.

Kỳ thực cuộc sống đại học rất yên bình, lên lớp ôn bài đi thi, chớp mắt đã hết một học kỳ. Linh Tố không thích tham gia các hoạt động, cô thà đi làm thêm nhiều nơi còn hơn.

Sau khi em gái qua đời, số tiền dành cho ca phẫu thuật không dùng đến nữa, trừ tiền học phí thì vẫn còn lại một chút. Còn ba mươi vạn có lại lịch không rõ ràng kia, Linh Tố không hề động vào.

Cô đã suy nghĩ hàng trăm lần, không biết ai là người đã giúp đỡ cô trong lúc khó khăn nhất? Nhưng mãi cũng chẳng tìm ra manh mối gì.

Phùng Hiểu Nhiễm nói: “Hay là vị khách nào đó ngày trước đã được cậu giúp đỡ?”

Linh Tố cảm thấy cũng không ngoại trừ khả năng này.

Phùng Hiểu Nhiễm vô cùng cảm động: “Nghĩ mà xem, vừa cao ráo vừa đẹp trai, lại còn tốt bụng thế nữa. Nói không chừng người ta thích cậu đó.”

Linh Tố dở khóc dở cười.

Cuộc sống tình cảm của Phùng Hiểu Nhiễm cực kỳ phong phú, bên cạnh có không ít người theo đuổi cô, Linh Tố không thể bì được với cô.

Linh Tố xinh đẹp hơn người, thành tích xuất sắc, theo lý thì phải có không ít người theo đuổi cô. Nhưng có lẽ tại điều kiện tốt quá nên làm người ta chùn bước. Thế là từ đó đến giờ, cô vẫn cô đơn lẻ bóng.

Vào năm ba đại học, Phùng Hiểu Nhiễm có một người bạn trai, tên là Đoàn Giác.

Chuyện này nói ra có hơi dài dòng.

Có một hôm Phùng Hiểu Nhiễm đến tìm Linh Tố, bảo muốn học nhóm cùng cô. Linh Tố đi theo cô, lúc đi qua một căn phòng đang trong giờ lên lớp, Phùng Hiểu Nhiễm đột nhiên dừng bước.

Cô ngại ngùng nói với Linh Tố: “Cậu nhìn giúp mình xem người đang đứng trên bục giảng kia là người thế nào?”

Linh Tố lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng của Phùng Hiểu Nhiễm, vừa kinh ngạc lại vừa hiếu kỳ, lập tức áp mặt vào cửa kính nhìn vào trong.

Đứng trên bục giảng là một thầy giáo, trông rất trẻ trung, chắc vừa ra trường, da dẻ trắng trẻo, thiên đình đầy đặn, hai mắt có thần, mặc dù không cực kỳ đẹp trai nhưng cũng rất thu hút người khác.

Linh Tố cười: “Phùng Hiểu Nhiễm, cậu mau thành thật khai báo.”

Phùng Hiểu Nhiễm xấu hổ trả lời: “Sáng hôm nay, lúc mình đạp xe đến lầu Dật Phu, chẳng may sầm xe bị đinh thọc thủng. Chính anh ta đã đỡ mình dậy, còn dắt xe đến kí túc ỳnh..”

Khuôn mặt Phùng Hiểu Nhiễm đã đỏ bừng.

Linh Tố chắc chắn, chỉ vào hộp giữ nhiệt trên tay Phùng Hiểu Nhiễm: “Chỉ là ân đức nho nhỏ thôi mà cậu đã đem canh đến tận nơi cho người ta?”

Phùng Hiểu Nhiễm vội nói: “Cậu trả lời mình đi đã, anh ấy là người thế nào?”

Linh Tố nói: “Một sách”

“Cái này cậu không nói mình cũng biết.”

“Rất thật thà.”

“Còn gì nữa không?”

“Ừm... có năng lực, đáng tin cậy.”

“Còn nữa không?”

Linh Tố suy nghĩ nát óc: “Hiện tại vẫn độc thân.”

Phùng Hiểu Nhiễm cuối cùng cũng mãn nguyện với câu trả lời của cô.

Đúng lúc này trống hết tiết vang lên, học sinh ủa ra như ong vỡ tổ.

Linh Tố đẩy Phùng Hiểu Nhiễm một cái: “Còn không vào đi?”

“Mình không biết anh ấy tên là gì?”

“Trên danh sách tiết học dán trước cửa lớp chẳng phải có tên anh ta là gì?”

Tiết thứ năm ngày thứ năm, tâm lý học phạm tội, giáo viên Đoàn Giác.

Phùng Hiểu Nhiễm hít sâu một hơi, bước vào phòng học.

Linh Tố không vào theo, cô đứng ngoài cửa, chỉ nghe thấy Phùng Hiểu Nhiễm dịu dàng nói: “Thưa thầy Đoàn Ngọc...”

Linh Tố suýt nữa thì ngã xuống đất.

Đoàn Giác rất bối rối, vội vàng sửa lại: “Đoàn Giác.”

Phùng Hiểu Nhiễm vẫn chưa nhận thức được sai lầm chết người của mình, kinh ngạc hỏi lại: “Đoạn tuyệt? Thầy muốn đoạn tuyệt với ai ạ[2]?”

[2] Đoàn Giác đồng âm với đoạn tuyệt trong tiếng Trung.

Linh Tố đứng ngoài cửa thực sự chỉ muốn đâm đầu vào tường cho xong.

Đoàn Giác đành phải viết tên mình lên bảng, nói: “Em nhìn này, chữ ngọc bên cạnh bộ vương, đọc là Giác[3].”

[3] Phùng Hiểu Nhiễm nhìn nhầm chữ Giác thành chữ Ngọc, lại nghe nhầm chữ Giác thành chữ Tuyệt.

Bên trong im lặng vài giây, sau đó Phùng Hiểu Nhiễm cúi đầu lao ra.

Chuyện này về sau trở thành một câu chuyện cười bất hủ.

Phùng Hiểu Nhiễm và Đoàn Giác trải qua một thời gian tiếp xúc, đã kết thành một đôi, còn mời Linh Tố đi ăn một bữa. Trong giai đoạn đó Phùng Hiểu Nhiễm từng lên hỏi Linh Tố: “Có phải là anh ấy không?”

Linh Tố đương nhiên không thể làm lộ thiên cơ, cô làm bộ nói: “Nhân duyên là của cậu, nếu cậu cho rằng là anh ta thì sẽ chính là anh ta.”

Phùng Hiểu Nhiễm cười đánh nhẹ cô một cái: “Miệng lưỡi trơn tuột như cá chạch ấy.”

Đoàn Giác quả nhiên là một người thật thà. Ngày thường anh ta nghe răm rắp tất cả chỉ thị của Phùng Hiểu Nhiễm, Phùng Hiểu Nhiễm chính là mặt trời cách mạng của anh ta, là mục tiêu phấn đấu duy nhất của anh ta. Lời nói của Phùng Hiểu Nhiễm chính là văn kiện của trung ương Đảng cộng sản, là hiện linh của thánh thần. Linh Tổ thường xuyên thấy cảnh Phùng Hiểu Nhiễm búng tay một cái, Đoàn Giác lập tức bước đến đâm lưng bóp vai cho bạn gái.

Linh Tổ rất thương hại anh ta, nhưng anh ta lại vô cùng sung sướng, không có chút gì là bất mãn cả.

Một người như thế lại là thầy giáo môn tâm lý học tội phạm, trên bục giảng hươ chân múa tay thao thao bất tuyệt, có bài nghiên cứu đăng báo đều đặn, là một ngôi sao sáng không lớn cũng không nhỏ của khoa.

Phùng Hiểu Nhiễm đã tìm được hạnh phúc của mình, thì cũng muốn tìm một nữa cho Linh Tổ. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Linh Tổ không phải là người bình thường, ngược lại còn cảm thấy bạn mình vừa thông minh xinh đẹp lại tháo vát giỏi giang, những người con trai bình thường không xứng được ở bên cạnh cô.

Linh Tổ thật lòng cảm thấy tình cảm Phùng Hiểu Nhiễm dành cho cô thật đáng quý trọng, nhưng mỗi khi nhắc đến chuyện xem mắt, cô chỉ cảm ơn từ chối.

Phùng Hiểu Nhiễm gắng hỏi: “Rốt cuộc cậu thích mẫu con trai như thế nào? Trong khoa của Đoàn Giác có vô số thạc sĩ tiến sĩ phù hợp với những yêu cầu khắc khe nhất, đều viết cả trên thẻ bài xanh chờ cậu chọn đấy.”

Linh Tổ bị ép quá, đành chán nản nói: “Hồi trước mình đã từng chịu thiệt.”

Phùng Hiểu Nhiễm “a” lên một tiếng, hồi lâu mới nói: “Đó chắc chắn là một tên khốn kiếp.”

Linh Tổ cười nói: “Anh ta tuần tú phong độ, lại giàu có hơn người, là nhân vật nam chính trong những cuốn tiểu thuyết ngôn tình.”

Phùng Hiểu Nhiễm lại nói: “Vậy chắc chắn là kẻ lãng nhãng.”

“Không, anh ta rất mực chung thủy.”

“Vậy thì sao?”

Linh Tổ chưa xót cười buồn: “Không phải chung thủy với mình...”

Phùng Hiểu Nhiễm im lặng, tạm thời không đề cập đến chuyện xem mắt nữa.

10. Chương 10

Chương 10: Người trong giới

Với tư cách là một sinh viên, Linh Tổ bình thường như bao sinh viên khác. Thành tích học tập xuất sắc, nhưng cô không thích tham gia các hoạt động tập thể. Giáo viên yêu quý cô, nhưng cũng không dành sự chăm sóc đặc biệt cho cô. Đám con gái thi thoảng lại nói xấu sau lưng cô, nhưng về cơ bản mọi người đều chung sống hòa bình.

Nhưng với tư cách một nhà thông linh, Linh Tổ hoàn toàn cô độc lẻ loi.

Cô đã từng gặp những người có dị năng khác, có một lần cô nhìn thấy một nam sinh thu phục một con mèo ma trong phòng thí nghiệm cũ của trường, còn có một lần cô nhìn thấy một bà lão đang đùa nghịch con chim phượng hoàng nhỏ bé trên tay.

Hai bên nhìn nhau, chỉ gật đầu, trong lòng thầm hiểu, chứ không hề nói chuyện.

Linh Tổ mặc dù khát khao được tiếp xúc với những người trong giới, nhưng lại không biết nên nói gì.

Đối với giới của mình, cô vô tri yếu ớt như một đứa trẻ sơ sinh.

Một ngày mùa đông, Linh Tố và Phùng Hiểu Nhiễm đi ngang qua sân vận động. Trên sân một đám nam sinh đang chơi bóng rổ, trận đấu đang hồi gay cấn, tiếng hò reo vang dậy một góc trường.

Đột nhiên một quả bóng rổ vượt qua hàng rào sắt cao vọt vọt, từ trên trời lao về phía hai người.

Trong tiếng hét thất thanh của mọi người, Linh Tố đẩy Phùng Hiểu Nhiễm sang một bên, bóng đập xuống vai cô, rồi văng ra.

Chỉ là một quả bóng, Linh Tố cũng không thấy đau. Nhưng Phùng Hiểu Nhiễm lập tức giẫm chân chửi bới.

Một nam sinh cao lớn vội vàng chạy đến, nhặt quả bóng lên, không ngừng cúi lưng xin lỗi.

Cậu ta đẹp trai cực kì. Vai rộng eo thon, lông mày rậm, mắt bồ câu, sống mũi thẳng, làn da rám nắng, lúc mỉm cười khoe ra hàm răng trắng tinh. Trông chẳng khác gì minh tinh bước ra từ màn hình vô tuyến cả.

Phùng Hiểu Nhiễm liền im bặt. Đối diện với khuôn mặt anh tuấn này, dù có tức giận thế nào cũng không phát ra ngoài được.

Đã thế cậu ta còn rất khéo miệng: “Hai người đẹp muốn mình phải xin lỗi bằng cách nào đây? Mời hai cậu uống nước giải khát nhé?”

Cơn giận khi nãy của Phùng Hiểu Nhiễm đã hoàn toàn tan biến. Linh Tố đứng cạnh chẳng nói lời nào, dùng ánh mắt kì dị nhìn chàng trai chằm chằm.

Chàng trai cũng nhìn Linh Tố, liền bắt gặp đôi mắt đen long lanh như viên trân châu ngậm mình trong dòng nước suối, sáng bừng diễm lệ, mê mẩn lòng người. Cậu ta không khỏi khen thầm trong bụng, đồng thời ném cho cô một cái nháy mắt ẩn ý.

Linh Tố lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Chàng trai nghĩ rằng cô xấu hổ, bèn đắc ý cười to.

Một cô gái đứng cạnh hàng rào sắt bực bội lên tiếng: “Vương Trị Bình, cậu nhặt có quả bóng, làm gì mà lâu thế?”

Lúc này Vương Trị Bình mới chịu chạy về sân bóng, cứ chạy được vài bước lại ngoảnh đầu nhìn Linh Tố.

Phùng Hiểu Nhiễm mỉm cười kéo tay Linh Tố: “Không phải cậu phải lòng cái tên trắng hoa này đấy chứ?”

Linh Tố cười nhạt nói: “Cậu ta có người âm đi theo.”

“Cái gì?”

“Mình bảo là, cậu ta có người âm đi theo”.

Phùng Hiểu Nhiễm đột nhiên thấy lạnh sống lưng, nhìn về phía Vương Trị Bình, cậu ta đang chơi đùa hết sức vui vẻ trên sân bóng, rõ ràng không hề hay biết rằng trên cơ thể mình có vật gì đeo bám.

Lần thứ hai Linh Tố gặp Vương Trị Bình cách đó khoảng nửa tháng.

Hôm đó cô đang ngồi học trên thư viện, trong lúc cúi đầu đọc sách, chợt dừng cảm thấy âm khí quét qua.

Cô ngẩng đầu lên thì thấy một nam sinh cao lớn đội gió tuyết lao vào trong phòng. Người đó chính là Vương Trị Bình.

Hôm đó thư viện đầy ắp người, trùng hợp là ghế đối diện Linh Tố lại không có ai ngồi. Vương Trị Bình đương nhiên bước đến ngồi vào đó.

Hình như cậu ta vừa chơi thể thao xong, mồ hôi ướt trán, khuôn mặt điển trai trông càng khỏe khoắn gợi cảm. Bên cạnh đã có nữ sinh chỉ về hướng cậu ta.

Linh Tố nhìn cậu ta lấy một cuốn vở từ trong cặp ra, mở toang đặt lên bàn, sau đó bắt đầu viết gì đó.

Khối đen kịt luôn bám dính sau lưng cậu ta không ngừng chuyển động, một cánh tay gầy trơ xương thò ra từ đó, ôm chặt cổ Vương Trị Bình. Sau đó một khuôn mặt khô quắt thò ra, đôi mắt to hằn những vết máu

đỏ, tròng mắt đen sì đảo liên hồi, cuối cùng nhìn thấy Linh Tố, nó trừng mắt hung dữ nhìn cô, dường như đang cảnh cáo cái gì đó.

Linh Tố mặt không biến sắc nhìn nó, cũng không định ra tay đối phó.

Vương Trị Bình cảm thấy có người đang nhìn mình bèn ngẩng đầu lên.

Cậu vẫn nhớ cô gái xinh đẹp thanh thoát như tiên nữ này, lại thấy cô nhìn mình không chớp mắt, ánh mắt thẳng thắn dường như đang muốn nói điều gì. Trong lòng sững sờ, cậu mỉm cười tán tỉnh theo thói quen: “Bạn này, có phải chúng mình đã từng gặp nhau không nhỉ?”

Linh Tố cảm thấy nực cười. Sắp chết đến nơi còn không biết, vẫn còn hứng thú đi tán tỉnh con gái nhà người ta cơ đấy, bị quỷ bám kể cũng đáng đời.

Cô tiếp tục cúi đầu học bài.

Vương Trị Bình cho rằng cô đang xấu hổ, càng hưng phấn hơn, nói: “Mình là Vương Trị Bình, học viện kinh tế, cậu thì sao?”

Linh Tố cảm thấy âm khí càng lúc càng mạnh, có lẽ ma nữ đã nổi giận rồi. Cô không muốn chuốc lấy rắc rối, kiên quyết không thèm ngó ngang gì đến Vương Trị Bình. Không ngờ Vương Trị Bình lại không biết điều, càng làm quá hơn. Cậu ta liếc nhìn tên của Linh Tố được viết trên vở, cất tiếng khen ngợi: “Linh Tố? Một cái tên mới nho nhã thanh thoát làm sao, âm điệu hài hòa nghe rất êm tai. Mình đoán nhé, chắc cậu bên viện văn học phải không? Hay là bên nghệ thuật?”

Lúc này Linh Tố bỗng nhìn thấy một cánh tay khô đét đập trên cuốn vở bài tập của cô, ngẩng đầu lên thì đối diện với khuôn mặt bị thương của ma nữ, hơi thở thối hoắc của đối phương phả vào mặt cô.

Cô bực bội cau mày, chấp ngón cái và ngón giữa điểm vào lòng mày của ma nữ.

Một tia sáng trắng lóe lên, ma nữ nóng quá hét lớn một tiếng, nhanh chóng rút về, quần quanh cổ Vương Trị Bình, ném cho Linh Tố ánh nhìn tà ác, giống như một con rắn độc.

Vương Trị Bình chỉ nhìn thấy Linh Tố làm một động tác kì quái, sau đó vùng cổ đột nhiên thấy lạnh, cậu kéo cổ áo lên.

Linh Tố sầm mặt thu dọn sách vở, đứng dậy bỏ đi.

Vương Trị Bình không chút do dự đuổi theo cô.

Ngoài trời rất lạnh, gió hắt vào mặt khiến cậu run rẩy. Linh Tố hành động mau lẹ, mới chớp mắt đã đi đến đầu đường bên kia, Vương Trị Bình vừa chạy vừa gọi cô.

Nếu đổi lại là người khác, được một chàng trai như Vương Trị Bình đuổi theo, không biết sẽ sung sướng chừng nào. Nhưng Linh Tố thì cảm thấy cười không được mà khóc cũng không xong, cô chưa bao giờ biết rằng lại có người còn bám dai hơn cả quỷ.

Vương Trị Bình vừa chạy vừa hét, thu hút bao nhiêu ánh mắt của người qua đường.

Linh Tố bực mình, quay lại lườm cậu. Cô nhìn thấy Vương Trị Bình đang chạy về phía mình, ma nữ quần quanh cổ cậu như một chiếc khăn màu đen bay phất phơ trong gió.

Kể lại thì chậm nhưng lúc diễn ra chỉ trong chớp mắt. Đúng lúc Vương Trị Bình bước sang đường dành cho người đi bộ, đột nhiên một đoạn dây điện lóe lửa từ trên trời rơi xuống, sắp đập thẳng vào đầu cậu.

Trong tiếng hét thất thanh của người đi đường, Linh Tố lao đi như tên bắn. Vương Trị Bình chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh to lớn kéo anh lại, làm anh ngã chống vó, cặp móng đau nhức.

Hoàn hồn lại mới phát hiện ra đoạn dây điện đó rơi cách chân anh một mét, vẫn đang nổ tí tách. Nhất thời mồ hôi túa ra như tắm.

Linh Tố đứng bên cạnh anh, khuôn mặt xinh đẹp không chút biểu cảm, cô trầm giọng nói: “Vốn dĩ thấy người đáng thương, không nỡ trừ khử. Nhưng người lại không biết điều, dám ra tay lấy mạng người ta. Vậy thì đừng trách ta không lưu tình.”

Vương Trị Bình nghe thế chẳng hiểu mô tê gì, còn tưởng Linh Tổ bực mình vì hành động của cậu, muốn xử lý cậu, vì thế vội vàng kêu lên: “Đừng đừng! Bạn ơi, có chuyện gì từ từ thương lượng mà.”

Linh Tổ dừng lại: “Cậu còn xin tha cho cô ta?”

“Cô ta? Ai cơ? Cậu đang nói gì?” Vương Trị Bình hoàn toàn chẳng hiểu gì.

Linh Tổ bật cười, nụ cười giống như mặt trời ló ra khỏi đám mây, “Đợi tôi thu phục cô ta rồi, cậu sẽ hiểu ngay thôi.”

Linh Tổ khẽ phất tay, Vương Trị Bình bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, còn chưa kịp nghĩ xem có phải bản thân thiếu máu hay không, cậu đã ngất đi. Oan hồn vất vưởng quanh cổ cậu hét một tiếng dài, bay lên không trung, sau đó lao vù vù về phía Linh Tổ.

Linh Tổ cười nhạt một tiếng, bàn tay phát sáng, ung dung tiếp đòn, cô vẽ một hình tròn trong không trung, oan hồn lập tức bị đánh văng ra. Oan hồn hét lên chói tai, bay nhảy tứ phía nhưng không cách nào thoát ra khỏi phạm vi năm mét. Vòng sáng đó đuổi sát nó, trong nháy mắt chụp lên nó, rồi dần dần co lại.

Oan hồn rơi xuống mặt đất, lộn một vòng, sau đó biến thành một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh da trời. Khuôn mặt cô ta đầm đìa nước mắt, làm người khác nhìn mà thương xót.

Linh Tổ thở dài, búng ngón tay một cái.

Vương Trị Bình chậm chạp tỉnh lại, nhìn thấy thiếu nữ mặc váy xanh đang ngồi trên nền đất. Cậu không thắc mắc nhiều, chỉ làm theo sự mách bảo của bản năng thương hoa tiếc ngọc, quan tâm hỏi: “Bạn sao thế? Bị ngã à?”

Linh Tổ cười nhạt. Khả năng thương hoa tiếc ngọc của tên này đúng là ít ai sánh được.

Vương Trị Bình giơ tay ra định đỡ người thiếu nữ. Cô gái đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi bằng giọng đáng thương vô cùng: “Cậu không quen mình ư?”

Vương Trị Bình vò đầu gãi tai: “Bạn ... là ai vậy?”

Cô gái càng đau khổ hơn, khóc lóc thê thảm, không trả lời cậu. Vương Trị Bình đành phải quay sang cầu cứu Linh Tổ.

Khuôn mặt Linh Tổ toát lên vẻ châm biếm, nói: “Cậu quay đầu nhìn về phía sau là biết”.

Vương Trị Bình quay đầu theo lời cô. Sau lưng cậu là một ảo ảnh: Một nam sinh anh tuấn đang chạy nhảy xông xáo trên sân bóng, chiếm được sự ái mộ của nhiều cô gái. Đột nhiên bóng tuột khỏi tay, lăn tới cạnh chân của một nữ sinh. Nam sinh đuổi theo, nhận lại trái bóng từ tay cô gái, buột miệng nói một câu: “Cậu có chiếc váy xinh quá”.

Chỉ vì một câu nói đó, cô gái ngày nào cũng mặc chiếc váy màu xanh da trời đứng tại sân vận động, nhưng cậu nam sinh đó chẳng để ý đến cô thêm lần nào nữa.

Một hôm, quả bóng lại tuột khỏi tay cậu nam sinh, lăn đi rất xa. Cô gái lập tức đuổi theo trái bóng, trong lòng thầm nghĩ nhất định phải nhặt được trái bóng để có cơ hội nói chuyện với cậu nam sinh đó. Cô mãi miết chạy theo trái bóng, không chú ý đến một chiếc xe đang lao đến như bay...

Cậu nam sinh chạy theo sau chỉ biết có một vụ tai nạn giao thông đã xảy ra chứ không biết lý do sâu xa bên trong, cậu nhặt trái bóng lên, sau vài giây thương xót cho nạn nhân xấu số bèn bỏ đi.

Ảo ảnh dần tan biến. Vương Trị Bình đờ người như khúc gỗ. Cậu vốn là một người vô tâm, không hề biết rằng mình lại gây ra một món nợ tình cảm nhuộm đầy máu tươi như thế này.

Linh Tổ nói với cô gái: “Cậu xem đây, một người như thế này, liệu có đáng không? Cậu ta là một kẻ vô tâm, cậu đối xử hết lòng hết dạ với cậu ta, chẳng qua cũng chỉ đủ tiêu khiển vài ngày. Cuối cùng làm lỡ thời gian đầu thai, người chịu thiệt chính là cậu. Bất luận là người hay là quỷ, đều phải hướng về phía trước.”

Người thiếu nữ lau nước mắt, khẽ gật đầu.

“Cậu đi đi.” Linh Tổ khẽ phất tay, thu vòng sáng lại.

Người thiếu nữ cúi lưng chào Linh Tổ, sau đó lưu luyến nhìn Vương Trị Bình thêm một cái, sau đó bóng dáng cô ta dần dần mờ đi.

Vương Trị Bình phải mất một lúc mới bừng tỉnh như vừa thoát khỏi giấc mộng, người cậu run rẩy ngã bệt xuống đất.

Linh Tổ không buồn nhìn cậu ta thêm một cái, quay người bỏ đi.

Vương Trị Bình gượng đứng dậy, hét lên: “Này bạn, xin chờ một chút.”

Linh Tổ đứng lại.

Vương Trị Bình hỏi: “Cậu là ai? Cậu biết thi triển yêu pháp sao?”

Linh Tổ chau mày: “Tôi chỉ là một học sinh. Tất cả những thứ vừa rồi là do cậu hoang tưởng mà ra đó thôi.”

Nói đoạn, cất bước đi thẳng, bỏ lại Vương Trị Bình ngơ ngác đứng giữa đường.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc tại đây.

Sau khi kì thi cuối kì kết thúc, Phùng Hiểu Nhiễm rủ Linh Tổ đến chỗ ở của Đoàn Giác, ba người cùng ăn một bữa cơm.

Hôm đó trời rất lạnh, vừa có mưa vừa có tuyết, gió Bắc cấp hai.

Nộp bài xong bước ra ngoài, Linh Tổ cảm giác như bị rơi vào hố băng. Cô co áo khoác lại, bước đi trong mưa tuyết.

Vừa bước đến một chỗ heo hút, đột nhiên có người gọi tên cô. Cô quay lại thì nhìn thấy Vương Trị Bình.

Gần nửa tháng không gặp cậu ta, dường như cậu ta gầy hơn, có chút tiều tụy, không biết vì tương tư ai. Đứng bên cạnh cậu ta là một người đàn ông trung niên. Người đàn ông này tướng mạo thì chẳng có gì khác người, đeo kính râm, mặt mày hung ác.

Linh Tổ nhìn thấy bao quanh cơ thể ông ta là một lớp khí xanh. Cô thở dài.

Vương Trị Bình chỉ vào Linh Tổ nói với ông ta: “Chính là cô ta. Đại sư, hôm đó chính cô ta đã thi triển pháp thuật với con.”

Người đàn ông gật đầu, chậm rãi bước lên trước, quan sát Linh Tổ từ trên xuống dưới.

“Không sai, quả nhiên là một con yêu tinh!”

Linh Tổ im lặng, không biết nên chửi hay nên cảm ơn ông ta đã quá khen.

Vương Trị Bình vẫn ngây thơ hỏi: “Là yêu tinh gì vậy ạ?”

Linh Tổ cũng tò mò. Sau đó “đại sư” nói: “Là một con hồ ly tinh có đạo hạnh ngàn năm.”

Linh Tổ cuối cùng không nhịn được bật cười thành tiếng. Tốt lắm, cô không phải là kẻ gây tai họa thông thường.

Vương Trị Bình lo lắng hỏi: “Đại sư, có phải con đã bị cô ta yểm bùa không? Thầy mau thu phục cô ta đi!”

“Đại sư” lắc đầu nói: “Con yêu tinh này đạo hạnh thâm hậu, pháp thuật bình thường không đối phó được với nó đâu.”

“Vậy phải làm sao ạ?” Vương Trị Bình kinh hãi hỏi.

“Không sợ.” Đại sư xua tay, “Không có yêu ma nào mà Trương Thiên Sư ta không thu phục được cả!”

Linh Tổ lắng nghe màn đối thoại hài hước của hai người, cuối cùng mở miệng nói: “Thưa tiên sinh, hình như giữa chúng ta có hiểu lầm gì đó?”

Người đàn ông sầm mặt, hừ nhạt một tiếng: “Không cần giáo biện nữa, hôm nay nhất định ta sẽ thu phục người, để sau này người không còn làm chuyện xấu xa trong trường học nữa.”

Linh Tố cảm thấy cực kì hoang đường, liếc ông ta một cái, không thềm nói lời nào, quay lưng đi thẳng.

Người đàn ông thấy thế thì rút mấy lá bùa trong túi áo ra, miệng lầm bầm đọc thần chú. Mấy lá bùa giấy đột nhiên bùng cháy, ánh lửa xanh lét lao về phía Linh Tố.

Linh Tố quay người khê phất tay, ánh lửa lập tức tắt ngấm, lá bùa giấy rơi xuống đất. Động tác của cô mềm mại như nước, mái tóc đen nhánh tung bay trong gió, trông cực kì xinh đẹp lạnh lùng, bất khả xâm phạm.

Người đàn ông thất kinh, hét lớn: “Lợi hại lắm!” Tiếp đó lại rút từ túi áo rơ một con dao ngắn bằng gỗ đào cổ xưa, trong chớp mắt, con dao biến thành một thanh kiếm xanh dài ba thước, chỉ thấy ánh sáng chói lòa, hàn khí kinh người.

Lúc này Vương Trị Bình bỗng giữ chặt ông ta.

“Đại sư, thầy đừng giết người! Giết người là phạm pháp!”

Người đàn ông nóng mắt, đẩy cậu ta ra: “Ta không giết người mà tiêu diệt yêu ma! Ta sẽ cho con thấy nguyên hình của nó!”

Ông ta hét lớn một tiếng, lao về phía trước, định đâm thẳng một nhát vào tim Linh Tố.

Linh Tố mỉm cười xinh đẹp: “Quả nhiên là một thanh kiếm tốt.”

Cô tiện tay xé một tờ giấy vứt vào không trung, nó hóa thành một con hạc nhỏ. Lưỡi kiếm lao đến chém trúng con hạc nhỏ. Hạc giấy bỗng hóa thành bột mịn lấp lánh, dần dần tan biến. Người đàn ông cũng bị luồng sức mạnh đó trấn áp, phải lùi về sau mấy bước.

Linh Tố không muốn đứng đây thêm chút nào nữa, nhân cơ hội này cô định bỏ đi. Không ngờ người đàn ông vẫn chưa chịu dừng, hét lên “Đừng hòng trốn thoát”, sau đó rút một lọ sứ ra hất về phía Linh Tố.

Lúc này Linh Tố mới biến sắc mặt, vội vàng lùi về sau. Nhưng nhất thời không để ý, chân giẫm phải một hòn đá, cơ thể lão đảo, cô sắp ngã xuống đất.

Đúng trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên có một bàn tay đỡ sau lưng Linh Tố, một vật gì đó bay ra từ sau lưng cô, vật đó mở toang, hất ngược thứ chất lỏng đục ngầu kia lên người Vương Trị Bình và vị “đại sư”.

Linh Tố thở phào một hơi.

Sau lưng vang lên một giọng nói: “Này! Bắt nạt con gái thế này, thật là hao tổn âm đức mà!”

Vương Trị Bình bị chất lỏng bắn vào mặt thì ho sặc sụa, ngũ quan nhăn nhó. Vị “Trương Thiên Sư” kia càng cổ quái hơn, mặt mũi xanh lét, không ngừng run rẩy như thể gặp phải ma quỷ, hai mắt trợn ngược, ngã bịch xuống đất.

Linh Tố kinh ngạc “ý” một tiếng.

Nam sinh đứng đằng sau cười nói: “Mình có cho thêm một thứ hay ho, đủ để hắc nhó mãi không quên.”

Đó là một nam sinh cao gầy, đeo một gọng kính màu đen dày cộm, nhưng vẫn toát ra vẻ tuấn tú thư sinh, khiến người ta có thiện cảm.

Cậu ta nháy mắt với Linh Tố, nói: “Cậu mềm lòng quá, đối với loại này thì tuyệt đối không được hạ thủ lưu tình.”

Giữa lúc này, “Trương Thiên Sư” kêu lên thảm thiết, lăn lộn trên nền đất, cơ thể mỗi lúc lại thu nhỏ lại. Linh Tố chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này, tò mò ngẩng nhìn. Chỉ thấy cơ thể người đàn ông rút vào trong áo, sau một cơn rung động, một con chuột lông xám to lớn chui ra từ cổ áo, hoảng hốt chút chút mấy tíng, lao đi thật nhanh, giống y cảnh tượng thường thấy trên phim ảnh.

Cậu nam sinh cười hừ một tiếng, phất tay bắn ra vật gì đó, ném trúng vào con chuột. Con chuột kêu thảm vài tiếng rồi lăn lộn trên nền đất, chui vào một bụi cây.

Vương Trị Bình cũng há mồm tròn mắt theo dõi toàn bộ quá trình sự việc, sợ đến nỗi mặt cắt không còn hột máu, không ngừng hỏi: “Đó là cái gì? Đó là cái thứ gì?”

Nam sinh cười giễu: “Đến con chuột mà cậu còn không biết hả?”

Linh Tố cũng bật cười.

Vương Trị Bình chỉ vào hai người, kinh hãi hỏi: “Các người là ai? Các người đừng giết tôi!”

Linh Tố khinh bỉ hừ mũi, “Giết cậu để làm gì? Cậu đi đi. Sau này tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa.”

Vương Trị Bình mừng như bắt được vàng, ba chân bốn cẳng chạy đi mất. Thường ngày phong độ tiêu sái là thế, nhưng đến lúc này lại thảm hại vô cùng.

Linh Tố thở dài một hơi. Lần này chỉ sợ tin đồn lại lan truyền khắp nơi. Cô không gây chuyện thị phi, mà chuyện thị phi cứ đến quấy nhiễu cô.

Cô cúi lưng với nam sinh: “Cảm ơn cậu.”

Người này cười cười: “Chỉ là việc vặt thôi mà, chúng ta đều là đồng nghiệp, giúp cậu cũng là lẽ đương nhiên.”

Nghĩ lại thì, đây là lần đầu tiên Linh Tố trực tiếp tiếp xúc với một người trong giới.

Mẹ cô chưa từng qua lại với những người này, cũng không bao giờ nhắc đến họ. Nữ tử Thẩm gia mà mẹ nói đến hình như lúc nào cũng sống lặng lẽ, âm thầm chịu đựng tại thành phố miền Nam đó. Sau khi mẹ mất, chỉ để lại một cuốn sổ ghi chú, trong đó chỉ có vài dòng nhắc đến lai lịch gia tộc: “Tổ tiên Thẩm gia từ phương Nam chuyển về đây. Bà nội thì thoả lại hoài niệm về góc sân chơi đùa hồi thơ ấu và mảnh rừng núi xanh mướt đó. Trong kí ức của bà, từ đường lúc nào cũng nghi ngút khói hương, hương thơm ngấm vào quần áo...”

Có từ đường, như vậy là một gia tộc lớn rồi, nhưng không hề có một chữ nào viết về dị năng được truyền từ đời này sang đời khác cả.

Linh Tố nhìn chàng trai sôi nổi nhiệt tình trước mặt, bất giác cảm thấy có chút thân thiết, bèn mỉm cười với cậu ta: “Cậu đã giúp mình một việc lớn, mình nên cảm ơn cậu thế nào đây?”

Chàng trai nghe vậy thì cười hì hì, nói: “Muốn cảm ơn mình thì dễ thôi.”

Linh Tố cảm thấy rất mới lạ, thuận miệng hỏi: “Như thế nào?”

Chàng trai mở miệng: “Cậu có thể ỉnh mượn ít tiền không?”

“Hả?”

Chàng trai có chút xấu hổ: “Lúc nãy vội quá mình ném hai đồng xu cuối cùng vào con chuột rồi. Mình học bên trường C, bây giờ không có tiền đi xe bus về trường.”

Mất một lúc Linh Tố mới “a” lên một tiếng, bật cười vui vẻ.

Chàng trai ăn mặc hơi phong phanh, run lẩy bẩy trong gió tuyết. Linh Tố thấy cậu ta đáng thương, trong phút mủi lòng, cô nói: “Mình mời cậu đi ăn nhé.”

Lúc Phùng Hiểu Nhiễm nhìn thấy đi theo sau Linh Tố là một chàng trai, vẻ mặt của cô có thể dùng từ “kinh hoàng” để hình dung. Linh Tố thường ngày không nói không rằng, nhưng lại đem đến sự bất ngờ kinh hoàng này.

Chàng trai dành cho cô một nụ cười rạng rỡ, như thể đã quen lâu, cậu ta cởi giày, bước vào nhà, lần theo mùi thơm của thức ăn mà đi.

Phùng Hiểu Nhiễm giữ Linh Tố lại: “Có chuyện gì thế?”

Linh Tố vừa đối vừa lạnh, thở dài một tiếng: “Một lời khó mà nói hết được.”

Phùng Hiểu Nhiễm vô cùng hưng phấn: “Mình trông cậu ta cũng đẹp trai lắm, học viện nào thế? Hai người làm sao mà quen nhau?”

“Cậu nghĩ đi đâu thế?” Linh Tổ trách bạn, “Sau này khắc nói cho cậu biết. Bây giờ cậu có ình vào không, mình sắp chết cồng rồi đây!”

Phùng Hiểu Nhiễm kéo tay cô không chịu buông: “Nói cho rõ ràng mới được vào! Thật không có lương tâm mà, có bạn trai cũng không chịu bảo mình một tiếng! Nhưng mà cậu cũng có mắt nhìn người lắm, tuần tú đường hoàng, ngọc thụ lâm phong, nho nhã thư...”

Từ “sinh” còn chưa nói ra khỏi miệng, đã nghe thấy giọng nói chắc nịch của cậu nam sinh từ trong nhà vọng ra: “Canh dê hầm thích hợp cho thêm một ít hành lá, củ cải, hồ tiêu, rau thơm. Nào, anh trai, em muốn ăn miếng thịt này”.

Phùng Hiểu Nhiễm há mồm tròn mắt nhìn Linh Tổ.

Linh Tổ mệt mỏi thở dài, bước vào bên trong.

Trong phòng, trên bếp đang nấu một nồi canh dê hầm bốc khói nghi ngút, cậu nam sinh đang ngồi trên bàn ăn, tay bưng một cái bát to, ngẩng cổ xì xụp húp cạn bát canh. Húp xong lau mép nói: “Cuối cùng cơ thể đã ấm áp trở lại rồi.”

Đoàn Giác nhìn thấy thế thì buồn cười, nói: “Này người anh em, hôm nay âm ba độ, cậu ăn mặc hơi bị mát mẻ quá đó.”

“Đành chịu thôi. Ông chủ nói cuối tháng này sẽ phát lương phụ cấp, ai ngờ cổ phiếu trượt mạnh. Em thì tiền tháng nào tiêu hết tháng ấy.”

“Cậu học khoa gì, ông chủ là ai?”

“Em học trường C, trước học bên ngoại ngữ, giờ đang là nghiên cứu sinh khoa văn học cổ đại.” Sau đó nhắc đến tên một người, Đoàn Giác gật gù đầu, bảo đã từng nghe danh, hình như là một người rất giỏi giang.

Cậu nam sinh cười nói: “Trong khoa em, thầy ấy là người trẻ nhất, nhưng lại hay kêu than nhất. Làm về văn học cổ, tuổi tác càng ít thì càng hay bị thiệt, càng già cả lại càng có uy thế.”

Phùng Hiểu Nhiễm ngồi đối diện trước mặt cậu ta, mời mọc nhiệt tình: “Ăn hết sức nhé, đừng khách khí. Bạn của Linh Tổ chính là bạn của mình. Đúng rồi, xưng hô với cậu như thế nào đây?”

Linh Tổ gơ tay lên nhưng lại á khẩu.

Cậu ta tên là gì nhỉ?

Cậu nam sinh đang ngậm một miếng củ cải trong mồm, vội vàng nuốt trôi, nói: “Mình tên là Hoa Thanh. Thanh Hoa đọc ngược lại chính là tên mình.”

Cậu ta quay đầu hỏi Linh Tổ: “Cậu tên là gì?”

Phùng Hiểu Nhiễm nghe mà muốn rút cằm xuống nền nhà. Linh Tổ nhã nhặn đáp: “Mình họ Thẩm, tên là Thẩm Linh Tổ.”

Hoa Thanh chột khựng tay, “Cậu họ Thẩm à?”

“Đúng thế.” Linh Tổ gật đầu.

“Thẩm... Thẩm Tuệ Quân có quan hệ thế nào với cậu?”

Linh Tổ sững người: “Bà ấy là mẹ mình.”

“Chẳng trách.” Hoa Thanh chậm chạp đặt đũa xuống bàn, nghiêm nghị gật đầu với Linh Tổ: “Bây giờ cậu là chủ nhân của Thẩm gia phải không?”

Linh Tổ nhướn mày mỉm cười: “Bây giờ Thẩm gia chỉ còn lại một mình mình, mình có là chủ nhân hay không cũng chẳng quan trọng.”

“Vậy à?” Hoa Thanh nghe thế, sắc mặt có chút buồn bã, “Thì ra là vậy.”

Linh Tổ cứ tưởng tiếp theo cậu ta sẽ hỏi chuyện liên quan đến Thẩm gia, nhưng không ngờ sau câu cảm thán đó, Hoa Thanh lại bưng bát lên ăn như chết đói đến nơi.

Sau bữa cơm, mặt mũi Phùng Hiểu Nhiễm đã tối sầm lại. Linh Tổ cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng lại sợ bị Phùng Hiểu Nhiễm tra hỏi, nên lấy cớ tiễn bạn về, cô cũng nổi gót Hoa Thanh đi mất.

Bước xuống sân trường rồi, Linh Tổ mới có cơ hội hỏi: “Cậu biết mẹ mình sao?”

Hoa Thanh rụt cổ, run rẩy nói: “Sư phụ mình biết, ông ấy đã từng nhắc đến mẹ cậu.”

Linh Tổ hồ hởi: “Sư phụ cậu là ai? Mình có thể gặp ông ấy không?”

Hoa Thanh cười toe toét: “Sư phụ mình là Giả Thiên Sư!”

Linh Tổ cười mắng: “Đừng có đùa nữa!”

Hoa Thanh hét lớn: “Ông ấy họ Giả thật mà! Tại mọi người đều gọi ông ấy là Thiên Sư!”

Linh Tổ đỏ mặt hỏi: “VẬY, GIẢ... THIÊN SƯ, SAO LẠI BIẾT MẸ MÌNH?”

“Cái này mình không rõ lắm. Có điều rất ít người trong giới không biết đến Thảm gia. Nhưng mà gia đình cậu sống ẩn dật, không bao giờ tiếp xúc với người trong giới. Có một đạo còn có tin đồn rằng Thảm gia đã tuyệt tự rồi. Hôm nay gặp được cậu mới biết thì ra hậu duệ của Thảm gia vẫn còn sống.”

“Chỉ là hương hỏa thừa thớt.” Linh Tổ cười hỏi tiếp: “Người trong giới mà cậu nói là như thế nào?”

“Cậu đúng là chẳng biết gì cả.” Hoa Thanh nói, “Cậu và mình đều là người trong giới. Cậu là truyền nhân của Thảm gia, còn mình, mình theo học Giả đạo trưởng của Ngọc Thần Sơn. Ngọc Thần Sơn là chi phái của Long Hồ Sơn, sư tổ là Trương Ngũ Đầu.”

Linh Tổ cuối cùng cũng hiểu ra được một chút: “Thì ra là Hoa đạo trưởng.”

Hoa Thanh vội vàng nói: “Không dám, không dám.”

Linh Tổ càng thấy thú vị hơn, hỏi tiếp: “Vậy người trong giới đều biết về gốc tích lai lịch của Thảm gia ư?”

Hoa Thanh cười nói: “Thảm gia là danh môn lâu đời mà. Có điều mình chỉ biết là ban đầu Thảm gia cư ngụ trong rừng núi, sau đó thì chuyển đi nơi khác, sau đó không có động tĩnh gì gần một trăm năm nay. Muốn biết nhiều hơn thì phải đi hỏi người có tuổi.”

Linh Tổ cuống cuống hỏi: “Vậy mình phải làm sao mới quen được bọn họ?”

Hoa Thanh thích thú: “Ồ, hiếm khi nữ tử Thảm gia lại chủ động đi gặp người khác. Cậu có biết ‘Quán Ba Cây Chối’ không?”

“Cái gì?”

“Tên một quán trà, mọi người thường xuyên đến đó gặp gỡ kết bạn. Cậu xem phim Harry Potter rồi chứ?”

“Hả?” Hoa Thanh tự dưng nói chuyện chẳng ăn nhập gì làm Linh Tổ chẳng hiểu mô tê gì cả.

Hoa Thanh hươ chân múa tay giải thích: “Quán trà đó vốn dĩ tên là ‘Tiên Khách Lai’, sau này chủ quán về hưu, cháu của ông ấy lên làm chủ. Người này vừa trở về sau bảy năm du học tại Anh, việc làm đầu tiên của cậu ta là đổi tên quán. Một số vị trưởng bối tức tối vô cùng, nhưng mình thì thấy thú vị lắm, hơn nữa tên đó còn thường xuyên miễn phí ỉnh...”

Linh Tổ cắt ngang lời cậu, “Cái quán mấy cây cối này..”

“Ba cây”

“Được rồi, quán ba cây gì đó, đi như thế nào?”

Hoa Thanh nói: “Cậu chưa từng đến sẽ không tìm được đâu. Hẹn một hôm nào đó, mình đưa cậu đi.”

Bảy ngày sau, Hoa Thanh đưa Linh Tổ đến Quán Ba Cây Chối như đã hẹn.

Đó là một con hẻm tuyệt đối nằm trong danh sách giải phóng mặt bằng của phía Tây thành phố, quanh co uốn lượn, hai bên đường là những sạp hàng đơn sơ xen kẽ với những tiệm hót tóc mờ ám. Hôm đó thời tiết có phần ẩm áp, tuyết rơi xuống lòng đường từ ngày hôm trước chảy thành những vũng đục ngầu trên nền đất.

Lúc này đang vào giờ cơm ti, từ những túp lều tạm bợ vang ra tiếng oản tù tì đổ nhau uống rượu. Sạp hàng của quán lẩu “Tử Khí Đông Lai” nằm trong một góc cụt, khách hàng đang tầm đông đúc, làn khói trắng bốc lên nghi ngút trong những túp lều huyền ảo.

Hoa Thanh nhìn thấy Linh Tổ trước, bèn đứng dậy vẫy tay: “Này! Bên này!”

Trên bàn là một nồi lẩu đỏ lôm, dầu mỡ và ớt cay đang sôi sùng sục. Linh Tổ quen ăn thanh đạm, thấy thế thì rụt cổ lại theo phản xạ.

Hoa Thanh xuýt xoa hất miếng thịt bò viên vào nồi lẩu, bảo Linh Tổ: “Ngồi đi? Cậu ăn cơm chưa? Có muốn ăn một chút không?”

Linh Tổ vội vàng lắc đầu: “Không phải cậu định đưa mình đến quán trà đó sao?”

“Không vội. Ăn xong rồi đi.” Cậu quay người hét lớn: “Chủ quán, cho thêm một bát nước chấm nào!”

Bà chủ mập mạp đem một bát nước chấm đến, nói oang oang: “A Hoa, cậu lại thay bạn gái rồi đấy à?”

Hoa Thanh sắc bìa, luống cuống nói: “Đừng nói bậy. Vị này là Tiểu Thẩm.”

Bà chủ tò mò quan sát Linh Tổ một lượt, “Cháu họ Thẩm à, hiếm khi được gặp những thành viên của Thẩm gia.”

Ai cũng nghe danh Thẩm gia. Linh Tổ càng lấy làm hiếu kì.

Bà chủ cười khanh khách: “Nể mặt cháu, bữa cơm hôm nay ta mời.”

Hoa Thanh sững lăm, tuôn ra một tràng khen ngợi tán dương.

Linh Tổ nhìn khoe miệng cậu đang dính mỡ đỏ bóng loáng, thầm nghĩ đời mình thực sự đã hết hi vọng vào cánh đàn ông rồi.

Cô ăn cơm xong mới đến đây, cộng thêm không thích ăn cay, nên chẳng động đũa, phần lớn thời gian đều ngồi im, nơm nớp lo sợ nhìn chàng trai đối diện nhòm nhào nuốt lấy nuốt để thức ăn, cứ như vừa được ra tù vậy.

Hoa Thanh từng nói mình là trẻ mồ côi, bản năng làm mẹ của Linh Tổ bộc phát, cô cảm thán nói, những đứa trẻ không có mẹ thật đáng thương.

Đến gần chín giờ công tử Hoa Thanh mới ăn uống no say.

Hoa Thanh gật đầu chào chủ quán, đưa Linh Tổ vào bên trong. Họ chen qua nhà bếp, bước vào một mảnh sân chật đầy đồ linh tinh.

Hai hôm nay dưới sự chỉ bảo của Phùng Hiểu Nhiễm, Linh Tổ đã tìm hiểu một chút về Harry Potter, nhìn thấy khung cảnh này, trong lòng thầm nghĩ chắc sau bức tường gạch này là một con hẻm đây.

Hoa Thanh hình như biết cô đang nghĩ gì, cố ý làm ra vẻ thần bí, cười hì hì, bàn tay chậm chạp lần sờ khắp bức tường, cứ như đang trêu ghẹo mỹ nữ vậy.

Linh Tổ cười cậu tính tình trẻ con quá đỗi, cố ý không nói không rằng, tỏ ra rất kiên nhẫn.

Hoa Thanh thấy thế thì cũng không đùa tiếp nữa. Cậu vạch bụi cây mây khô héo ra, Linh Tổ nhìn thấy trên tường gắn một thứ giống như la bàn bát quái. Hoa Thanh xoay vòng tròn bên ngoài của nó ba vòng về bên phải, lại xoay vòng tròn bên trong hai vòng về bên trái, rồi ấn một cái. Chỉ nghe “cách” một tiếng, một chiếc cửa lặng lẽ mở ra.

Lúc này Linh Tổ mới nhìn rõ, thì ra chiếc cửa dính luôn trên tường, nhưng bởi vì bờ tường loang lổ, cộng thêm ánh đèn tối tăm, làm khi nãy cô không nhìn ra.

Hoa Thanh giải thích nói: “Đừng tưởng là đơn giản. Người thường không xoay nổi cái la bàn này đâu. Mật mã thì hôm nào đó mình sẽ nói cho cậu biết.”

Đằng sau cánh cửa là một nơi giống như môn đường, trên bức bình phong khắc một hồ sen nở bừng lá lướt dưới ánh trăng, tiếng nước chảy róc rách và tiếng âm nhạc du dương vọng ra từ đằng sau bức bình phong.

Mặc dù không gian có phần u tối, nhưng vẫn có thể nhận ra nơi này được trang trí theo phong cách cổ xưa tao nhã, chu đáo đến từng chi tiết nhỏ nhất.

Quán trà không lớn lắm, chưa đầy hai trăm mét vuông, đồng loạt dùng loại đèn màu xanh, trừu tượng cảnh nhân tạo chỗ bức bình phong ra, hầu như không nhìn thấy dấu tích của nền văn hóa hiện đại.

Khách khứa rất ít, có người mặc đồ sang trọng, có người lại rất giản dị, ngoài ra có cả người mặc quần áo rách rưới nữa. Hoặc là ngồi một mình, hoặc là hai, ba người ngồi trò chuyện cùng nhau. Có một mỹ nữ trẻ trung mặc sườn xám, ngồi trên sân khấu, tay ôm đàn tranh, dưới chân chõn vờn những quầng khói nhạt tỏa ra từ lư hương.

Một thanh niên ăn mặc hip hop lao xộc đến, hứng chí đập mạnh vào vai Hoa Thanh, “Người anh em vẫn còn sống cơ à?”

Hoa Thanh đau quá kêu lên: “Tiểu tử nhà ngươi vừa luyện được thiết sa chưởng đấy hả?”

“Mấy tháng rồi anh không đến, tôi còn tưởng anh chẳng may bị Tổ Tĩnh hành hạ đến chết rồi cơ đấy.”

Hoa Thanh hét lên: “Hành hạ cái gì? Tôi có phải là côn trùng đâu!”

Thanh niên kia bật cười hì hì. Lúc này mới nhìn thấy cô gái im lặng ngồi bên cạnh Hoa Thanh, dưới ánh đèn mờ lung nhàn sắc kiều diễm của người thiếu nữ càng thêm phần thoát tục, thanh khiết tựa như một đoá sen trắng.

Dù sao cũng là một chàng trai trẻ, thấy mỹ nữ lập tức hai mắt sáng bừng, mở miệng thốt ra một câu tiếng Pháp: “Bonjour[1].”

[1] Xin chào.

Linh Tố mỉm cười đáp: “Bon soir[2].”

[2] Chào buổi tối.

Người thanh niên sững sờ, nhất thời tắc tị.

Hoa Thanh cười gian: “Sao không tiếp tục khoe khoang vốn tiếng Pháp nghèo nàn của cậu đi! Tiếng Pháp chính là môn ngoại ngữ thứ hai của Tiểu Thẩm đó.”

Người thanh niên trợn tròn mắt: “Thẩm?”

Hoa Thanh giới thiệu hai người với nhau: “Tường Tử, Thẩm Linh Tố.”

Linh Tố cười: “Tên cậu thú vị thật đó.”

Tường Tử hỏi lại: “Cậu họ Thẩm thật đấy à?”

Hoa Thanh hừ mũi: “Giả thì miễn phí đổi hàng! Đây chính là chủ nhân hiện tại của Thẩm gia đó!”

Cậu vừa dứt lời, âm nhạc chợt dừng lại, những người trong quán nhất loạt quay đầu nhìn về hướng ba người.

Linh Tố không hiểu đưa mắt hỏi Hoa Thanh, Hoa Thanh kéo cô ngồi xuống.

Tường Tử rót trà, nói: Không ngờ người của Thẩm gia vẫn còn sống đến tận bây giờ.”

Linh Tố thở dài: “Cậu cũng biết đến Thẩm gia à?”

“Kì lạ lắm sao?”

“Từ bé đến giờ mình không hề biết rằng Thẩm gia lại nổi tiếng như thế, càng không hề hay biết về quá khứ của Thẩm gia.”

Hoa Thanh nói: “Chuyện của Thẩm gia, lớp hậu bối chúng mình chỉ biết một tí ti. Mình đưa Linh Tố đến là muốn tìm thỉnh giáo một bậc tiền bối ở đây.”

Tường Tử xoa đầu: “Khách khứa hôm nay đều là những người bình thường thôi, chú Cát đã lâu không đến, dì Dương nghe nói đi công tác nước ngoài rồi.”

Linh Tố cúi đầu. Cô đã đến không đúng lúc rồi.

Tường Tử đột nhiên nói: “Hay là đi hỏi ông nội mình vậy. Nói thế nào thì ông đã sống bao nhiêu năm trên đời, chắc hẳn biết nhiều hơn chúng ta.”

Nói đoạn cậu lập tức đưa hai người vào hậu đường, gọi điện thoại về nhà.

Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, một giọng nói đôn hậu vang lên.

Tường Tử vào thẳng vấn đề luôn: “Ông ơi, hôm nay có một vị Thảm tử thư đến quán chúng ta.”

Đầu bên kia ngừng lại một chút, rồi hỏi: “Thảm gia của Kinh Sơn sao?”

Linh Tố thật thà trả lời: “Cháu chưa từng nghe mẹ nhắc đến địa danh này.”

“Mẹ cháu là ai?”

“Mẹ cháu là Thảm Tuệ Quân.”

Ông lão kêu lên một tiếng dài, nói: “Vậy thì đúng rồi. Ta đã hơn chục năm không gặp lại Tuệ Quân rồi. Mẹ cháu vẫn khỏe chứ?”

“Mẹ cháu đã mất được tám, chín năm rồi ạ.”

Đầu bên kia im lặng một lát, sau đó thở dài thương xót: “Kể cũng phải, nếu như cô ấy còn sống thì sao cháu lại đến đây chứ? Ha ha, vậy ta phải đến gặp cháu rồi. Đứa bé năm đó ở bên cạnh Tuệ Quân chắc là cháu rồi. Cháu vẫn khỏe đấy chứ?”

Linh Tố gật đầu không hiểu: “Từ bé cháu đã khỏe mạnh ạ. Chỉ là em gái Linh Tĩnh của cháu vừa mất không lâu vì bệnh tim bẩm sinh ạ.”

Ông lão kêu lên một tiếng quái dị, sau đó lẩm bẩm vài câu.

Linh Tố nói: “Tiền bối, ông có biết về lai lịch của Thảm gia không ạ?”

Ông lão nói: “Có biết một chút. Có điều, lúc sinh thời mẹ cháu chưa từng nói với cháu sao?”

Linh Tố buồn bã: “Mẹ cháu không nhắc lấy một lời, cuộc sống của mẹ không được mãn nguyện lắm.”

Mẹ cô lúc nào cũng trốn tránh, một mặt nghe theo mệnh trời, một mặt lại không cam tâm với cuộc sống của mình, nhưng lại chẳng có quyết tâm đổ hết thất bại cho số mệnh.”

Ông lão thở dài lần nữa: “Thật là đáng thương, thật là đáng thương. Cháu muốn biết về cái gì?”

“Tổ tiên Thảm gia sống ở đâu ạ?”

“Tại Kinh Sơn, Vũ Lăng, nơi núi cao rừng sâu. Có lịch sử lâu đời, bắt nguồn từ đời Đường, nhưng có rất nhiều chuyện, không phải do thất truyền mà là người ngoài chúng ta hiểu biết quá ít.”

“Suốt bao nhiêu năm nay, Thảm gia đã theo nghiệp... theo nghiệp...” Linh Tố không biết người trong giới dùng từ gì để nói về nghề nghiệp của mình.

Ông lão mỉm cười khoan dung: “Truyền thuyết nói rằng, tổ tiên nhà cháu là thiên kim tiểu thư của một viên ngự sử đại thần mang họ Thảm, chẳng may gia phụ thất thế trên quan trường, vị tiểu thư bị người ta từ hôn, vì quá uất ức tức giận nên đã trở thành một nữ đạo sĩ. Cô gái này được trời ban cho năng lực phi thường, diệt quỷ trừ ma, tự thành lập môn phái, thu rất nhiều đồ đệ nữ, tu luyện trên Kinh Sơn.

Tường Tử đứng bên xen vào: “Diệt Tuyệt sư thái?”

Linh Tố còn chưa kịp cười, ông lão đã mắng: “Ranh con, không được nói xằng!”

Tường Tử thè lưỡi, đi ra ngoài trông cửa hàng.

Ông lão nói tiếp: “Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết. Còn có người nói tổ tiên Thảm gia đã cùng một người tu đạo khác song tu hợp bích, dĩ năng truyền từ đời này sang đời khác. Cho dù thế nào, Thảm gia cũng đã thối lạc vài chục năm nay, giống như nhiều môn phái khác trong giới. Những câu chuyện thực tế về Thảm gia ta không được biết nhiều, cháu nên đi tìm Dương Bích Hồ.”

“Là ai ạ?”

Hoa Thanh nói: “Chính là dì Dương đi công tác nước ngoài mà mình nhắc đến khi nãy đó, bà ấy là một vị minh sư trong giới.”

Ông lão nói: “Tuệ Quân và Bích Hồ vốn là bạn nối khố. Mỗi quan hệ của họ rất tốt. Nghe nói lúc Tuệ Quân ở cử, chính Bích Hồ đã chăm sóc cô ấy. Sau đó Tuệ Quân biệt vô âm tín, Bích Hồ đã đi tìm kiếm rất lâu. Ta nghĩ, cô ấy rất vui mừng được gặp lại cháu.”

Linh Tố tim đập loạn xạ.

Thì ra mẹ cô cũng có bạn thân, thì ra Thẩm gia không phải hoàn toàn cô độc lẻ loi trên cõi đời này.

“Cháu nên đi đâu để tìm dì Dương ạ?”

Hoa Thanh nói: “Cái này không khó. Tường Tử sẽ để ý giúp cậu, một khi dì Dương trở về, sẽ lập tức thông báo cho cậu.”

Ông lão đột nhiên hỏi: “Tiểu Thẩm, pháp lực của cháu thế nào?”

Linh Tố ngượng ngùng nói: “Lúc nhỏ mẹ có dạy cháu vài khẩu quyết phòng ngự, ngoài ra không còn gì nữa. Cháu thi pháp dựa vào ý niệm của mình, chứ không có bài bản gì.”

Ông lão cười: “Không cần tự ti. Vì cháu có sẵn thiên phú trong người rồi nên mẹ cháu mới không cần dạy. Những đứa trẻ không có thiên phú mới cần học thuộc cái này cái kia. Ta nghĩ nếu như có cao nhân chỉ dẫn, sau này cháu chắc chắn sẽ làm nên nghiệp lớn.”

Linh Tố im lặng vài giây, nói: “Hình như mẹ cháu... hi vọng cháu sống như một người bình thường hơn ông ạ.”

Đầu dây bên kia chìm trong im lặng hồi lâu, sau đó ông lão nói: “Đi tìm Dương Bích Hồ đi, sau khi mẹ cháu mất thì chỉ còn cô ấy biết được câu chuyện của Thẩm gia thôi.”

Nhưng Dương Bích Hồ đi công tác nước ngoài, rất lâu sau vẫn chưa về.

Đến kì nghỉ đông, Linh Tố bị Phùng Hiểu Nhiễm lôi về nhà cô ăn tết, sau khi trở lại trường vẫn không có tin tức gì của dì Dương cả.

Hoa Thanh giải thích nói, nhân vật lớn trong giới hành tung khó đoán, vài năm không gặp cũng là lẽ thường, đặc biệt là những đại sư tầm vóc như dì Dương.

Linh Tố cũng nhanh chóng không còn tâm trạng bận tâm đến chuyện này nữa, cô sắp tốt nghiệp rồi. Cô không có duyên với việc học lên thạc sĩ, cô phải lo nghĩ kế mưu sinh, quyết tâm tìm công việc trước đã. Vì thế cô vừa làm đồ án tốt nghiệp vừa thực tập tại một công ty, bận tối tăm mắt mũi.

Một hôm, Linh Tố vừa từ chỗ thực tập trở về, dì quản lý kí túc xá gọi cô lại: “Thẩm Linh Tố, cháu chờ chút, có người tìm này!”

Thời tiết đã ấm áp lắm rồi, Linh Tố bận rộn một ngày ở công trường, toàn thân bụi bặm ướt đẫm mồ hôi, trông có chút lếch thếch. Còn đến tìm cô là một người đàn ông trẻ, mặc Âu phục đi giày da, lịch lãm phong độ, nho nhã thư sinh.

Linh Tố vẫn nhớ anh ta. Ha, sao có thể quên được chứ, tất cả những người và những chuyện có liên quan đến con người đó, cô đều ghi sâu trong kí ức. Đây chính là người đàn ông đã đến đón cô đi tham gia hội nghị cổ đông của Bạch thị ngày hôm đó, là trợ thủ đắc lực của Bạch Khôn Nguyên.

Đã năm năm trôi qua, hôm nay bọn họ lại kéo nhau trở lại sao?

Người đàn ông lịch sự hỏi: “Xin hỏi có phải cô là Thẩm Linh Tố tiểu thư?”

Linh Tố gật đầu: “Chính là tôi.”

“Đã lâu quá không gặp.” Người đàn ông ý tứ nói.

Linh Tố mỉm cười: “Đúng thế. Không biết anh đã thăng tiến đến đâu?”

Người đàn ông bình thần trả lời: “Bây giờ tôi là luật sư đại diện của Bạch gia.”

Linh Tố lạnh lùng khách sáo nói: “Tôi đã không còn quan hệ gì với Bạch gia đã lâu lắm rồi.”

Người đàn ông mỉm cười: “Cũng chẳng sao, tôi chỉ là nhận sự ủy thác của bà Bạch, đến trao một số thứ cho cô thôi.”

Linh Tố lạnh lùng nhìn anh ta: “Đồng Bội Hoa?”

“Là lão bà thái thái.”

Nét mặt Linh Tố dịu đi, “Dì ấy tìm tôi có việc gì?”

Người đàn ông nói: “Bà Bạch đã qua đời vào mừng tám tháng trước, bà ấy trao lại một số tài sản cho cô. Mời cô kí nhận dùm.”

Nói đoạn, anh ta chìa một tập tài liệu ra trước mặt cô.

11. Chương 11

Chương 11: Câu chuyện xưa cũ

Gần năm năm rồi nhỉ?

Linh Tố nghĩ thầm trong lòng.

Gần năm năm không có chút tin tức nào của Bạch gia.

Sau khi rời khỏi thành phố đó, cô không bao giờ xem những tạp chí sách báo liên quan đến kinh tế, hơn nữa Bạch Khôn Nguyên cũng không phải nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, uy chấn giang hồ. Thời gian đầu, cô cũng thường hay nghĩ lại một số chuyện. Chúng như những thước phim lần lượt hiện ra trong đầu, chỉ có điều cô đã trở thành người ngoài cuộc. Vì thế cô có cái nhìn thấu suốt hơn, rõ ràng hơn, thế nên mỗi khi nghĩ lại, một nỗi hổ thẹn dâng trào trong cô, như thể cô đã phạm phải tội lỗi tày đình.

Cuối cùng cô đã hiểu được cảm giác không dám quay đầu nhìn lại là như thế nào.

Cô thực sự không dám.

Trái tim như bị cẩu xé làm cô đau đến nỗi thở không ra hơi.

Thế rồi từng ngày hời hợt trôi qua, dần dần cô không còn nhớ đến những chuyện xưa nữa. Một tuần, nửa tháng, một tháng, nửa năm... Mối tình đầu thường dờ dang, cô cũng không phải người thích chui đầu vào ngõ cụt.

Một người bước ra khỏi cuộc đời của một người, đơn giản như vậy đó.

Hôm nay đột nhiên một vị luật sư tìm đến, giao cho cô một tập tài liệu, nói, bà Bạch đã qua đời rồi.

Trần thế ảm đạm lại nổi phong ba.

Linh Tố không có quá nhiều cảm xúc với bà Bạch. Người mẹ đáng thương thần trí chẳng lúc nào được minh mẫn đó cũng không tiếp xúc nhiều với cô. Cô thậm chí cho rằng với tình trạng lúc đó bà Bạch không biết đến sự tồn tại của cô mới phải. Đàng này bà Bạch chẳng những nhớ đến cô, lúc qua đời còn để lại di sản cho cô, thật làm cô bất ngờ.

Tại sao chứ?

Luật sư nói: “Bà Bạch tặng cho cô hai căn hộ thuộc quyền sở hữu của bà tại Thượng Hải, giá trị ước khoảng hơn bốn trăm vạn.”

Đối với Bạch gia thì đó chỉ là một chút tiền vật vãn, nhưng đối với Linh Tổ nó lại là một món tài sản khổng lồ.

Cô nói: “Tôi không thân thiết với bà ấy lắm.”

Luật sư nói: “Nhưng bà ấy thực lòng thích cô.”

“Xin lỗi. Có điều, tôi nhớ bà ấy lúc nào cũng trong tình trạng... thần trí không...”

“Ý cô là bệnh ngễnh ngãng tuổi già của bà ấy sao?” Luật sư nói, “Đúng là bà ấy có mắc bệnh ngễnh ngãng thật, nhưng thần kì ở chỗ, vào ngày cuối đời, thần trí bà ấy hoàn toàn minh mẫn, nhờ vậy mới có thể để lại một tờ di chúc hợp pháp.”

“Xin hỏi bà ấy đã qua đời như thế nào?”

“Trúng gió. Bà ấy đã ra đi khi đang ngủ.”

Vậy chắc cũng không đau đớn gì, có lẽ lúc này bà ấy đang đoàn tụ cùng đứa con gái bạc mệnh của mình?

Linh Tổ nhớ đến Lâm Lang.

Lâm Lang đã biến mất không lời từ biệt, để lại sự nghi hoặc lớn trong lòng Linh Tổ bao năm nay. Không biết cô ấy đã đầu thai rồi, hay đã hóa thành hư vô?

Đúng là hồng nhan bạc mệnh.

Tắm xong, Linh Tổ để nguyên mái tóc ướt sũng, ngồi ngoài ban công, ngắm nhìn mặt trời dần khuất sau những tòa nhà phía tây.

Máy tính đang phát một ca khúc Tiếng Anh du dương truyền cảm, tựa như đang khóc than.

Vào một buổi chiều hoàng hôn rực rỡ mấy năm về trước, Bạch Khôn Nguyên đã bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt cô.

Khung cảnh đó quá đổi kinh điển, vì thế hôm nay hồi tưởng lại, Bạch Khôn Nguyên vẫn mang một khuôn mặt mơ hồ ngược sáng. Cô không nhìn rõ anh ta, thậm chí cho đến lúc này, cô cũng không dám nói mình đã nhìn rõ anh ta.

Linh Tổ ngồi trước máy tính, đánh ba chữ “Bạch Khôn Nguyên” vào cột tìm kiếm, ngừng một lát, cô mới gõ vào nút enter.

Rất nhiều tin tức hiện ra, nào là khu chung cư Hoa Viên rồi công trình rồi lễ khánh thành... Cô bỏ qua hết thấy, lướt qua màn hình một hồi, chợt cô nhìn thấy một dòng chữ “... Thê tử là Đồng Bội Hoa, sau khi kết hôn cả gia đình đến Mỹ định cư...”

Cô tắt trang web đi.

Tối đó, mình cô tìm đến “Tử Khí Đông Lai”, bỏ lại sau lưng môn đường náo nhiệt, cô bước vào trà quán nơi hậu viện.

Tường Tử đang rót trà cho khách, nhìn thấy cô thì vui mừng: “Linh Tổ, chỉ có mình cậu thôi sao? Hoa lão đạo đâu rồi?”

Linh Tổ lắc đầu: “Lâu lắm rồi mình cũng không gặp cậu ta.”

“Cậu đến tìm dì Dương à? Lần trước hay tin dì ấy đang ở Nepal. Thật không biết bao giờ dì ấy mới quay lại nữa.”

Linh Tổ khẽ cười: “Không sao, mình không vội đâu. Hôm nay mình đến ngồi chơi thôi, pha ình một cốc Long Đỉnh được không?”

“Dĩ nhiên rồi! Cậu ngồi xuống đi.”

Hương trà thơm nồng, Linh Tổ chăm chú quan sát sự chuyển động của lá trà trong cốc, hơi nóng phả lên làm mặt cô ửng hồng.

Cô gái trên sân khấu gầy đàn, một điệu nhạc trữ tình buồn bã vang lên, du dương sâu nặng, chất ngất niềm đau, khơi gợi nỗi tương tư của người nghe.

Linh Tố khẽ thở dài.

“Tâm trạng không tốt sao?” Một giọng nói xa lạ mà dịu dàng chợt vang lên.

Linh Tố ngẩng đầu nhìn. Người đàn ông ngồi ghế kế bên đang nhìn cô chăm chú, trong ánh sáng mờ mờ chỉ nhìn thấy một đôi mắt long lanh, ánh mắt quan tâm đó làm Linh Tố thấy ấm lòng.

Cô nói: “Một vị tiền bối đã qua đời.”

“Vậy sao? Xin được chia buồn.”

“Thật ra tôi không thân thiết với bà ấy lắm. Chúng tôi gần như chẳng có bất kì tiếp xúc nào cả. Bà ấy bệnh tật triền miên, kể ra thì đó lại là một sự giải thoát.”

“Nhưng không phải cô vẫn thấy buồn lòng đó sao?”

Giọng nói của người này đặc biệt dịu dàng, Linh Tố không ngăn được ý muốn giải bày tâm tư với người này.

Cô nói: “Đó là bởi vì tôi nhớ lại mối tình đầu của mình.”

“A...” Người đàn ông thở dài một tiếng.

Anh ta ra dấu cho Tường Tử, Tường Tử hiểu ý khẽ gật đầu, sau đó quay đi rót một cốc rượu vang, đặt trước mặt Linh Tố.

Linh Tố rất kinh ngạc.

Tường Tử nháy mắt nói: “Anh Phong mời cậu đó.”

Linh Tố quay sang nhìn người đàn ông vô danh, anh ta khẽ mỉm cười trong bóng tối nhập nhoạng. Thái độ hòa nhã lịch sự, không hề nhân cơ hội ngồi xuống bên cạnh cô.

Linh Tố mỉm cười.

Cái này người ta gọi là mượn rượu giải sầu đây mà.

Người đàn ông nói: “Không quên được không có nghĩa là vẫn còn yêu, cũng có thể là do không phục.”

Linh Tố hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Người đàn ông trả lời: “Phải sống thật tốt.”

“Đây gọi là hờn dỗi phải không?”

“Không.” Người đàn ông lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Đây gọi là mạnh mẽ.”

Linh Tố cười nhạt, nhấp một ngụm rượu.

Người đàn ông lại hỏi: “Thế nào?”

Linh Tố thành thật đáp: “Vừa chua vừa đắng.”

Người đàn ông cũng bật cười, âm thanh trầm thấp gợi cảm vô cùng.

Linh Tố lại nói: “Thứ này thực sự có thể giải sầu được sao?”

Người đàn ông nói: “Rượu chỉ có thể tạm thời làm tê dại tri giác, chứ chưa bao giờ có thể giải sầu được cả.”

“Vậy chúng ta phải giải quyết u sầu thế nào đây?”

“Hãy giao nó cho thời gian xử lý.”

“Vậy thì có lúc mất nguyên cả đời người rồi.”

“Cả đời người là chuỗi ngày tháng dài đằng đẵng, chúng ta không nên dễ dàng buột miệng nói đến nó.”

Linh Tố cười, cô cảm thấy người đàn ông này cực kì thú vị. Rượu trong cốc đỏ như máu, cô bất giác uống thêm một hớp, chất lỏng lạnh lạnh từ đầu lưỡi chảy vào họng. Lần này cô đã cảm nhận được mùi vị ngọt ngào thơm nồng của rượu vang.

Cô cười nói: “Người ta đều nói rượu cất thương gọt, thực ra bên trong còn có đắng và cay.”

Hồi lâu vẫn không thấy người đàn ông có động tĩnh gì, cô ngẩng đầu nhìn, cái ghế đã trống trơn lúc nào không hay. Người đã ra đi, trà đã nguội lạnh.

Anh ta biến mất cũng bất ngờ như khi xuất hiện, Linh Tố chẳng hề hay biết. Cô cười cười, không muốn tìm hiểu sâu hơn làm gì.

Quán trà này giống như một trạm dừng, nghỉ ngơi đủ rồi, thì phải lên đường.

Hai mươi ba tuổi, Linh Tố chính thức tốt nghiệp.

Cô mặc chiếc áo cử nhân rộng thùng thình đứng chụp ảnh trước cổng trường, cô gái trong bức ảnh có một khuôn mặt tương đối cứng chặc. Vẫn thanh tú, vẫn bí ẩn, vẫn đơn độc như xưa.

Linh Tố quyết định ở lại thành phố này, từ nay về sau, cô sẽ coi nó là nhà của mình. Trong khoảng thời gian thực tập, cô đã tìm được công việc trong viện thiết kế.

Bất cứ công việc nào cũng đều bắt đầu từ những việc nhỏ nhất, Linh Tố là một con ong chăm chỉ, cần mẫn suốt ngày đêm không than trách bao giờ. Trong công ty có đồng nghiệp nữ thường xuyên làm khó cô, Hoa Thanh muốn tìm vài vị “huynh đệ tốt” dạy cho người đó một bài học, nhưng Linh Tố chỉ mỉm cười từ chối.

Đã lăn lộn giữa đời, đương nhiên phải nếm trải đủ mùi vị đắng cay ngọt bùi rồi. Cuộc sống đâu thể chỉ toàn một màu hồng được.

Lương tháng bèo bọt, cô đành phải thuê một căn hộ với người khác, căn hộ có diện tích nhỏ hẹp, chỉ đủ kê một giường một bàn một tủ. Nhưng không gian nhỏ hẹp này lại khiến cô cảm thấy ấm áp, thân thương và an toàn.

Lúc này Phùng Hiểu Nhiễm và Đoàn Giác đã sống cùng nhau tại căn hộ một trăm mét vuông mà Phùng gia mua cho con gái. Họ mời Linh Tố đến làm khách. Căn hộ một sảnh ba phòng sáng bừng trong ánh đèn, cửa sổ phòng khách đối diện với hoa viên của khu chung cư, nội thất được trang trí bắt mắt, được đăng lên tạp chí cũng chẳng có gì lạ.

Cô cười nói: “Ngoài tờ giấy đăng kí kết hôn, hai người chẳng còn thiếu gì nữa.”

Phùng Hiểu Nhiễm nói: “Tờ giấy đăng kí kết hôn chỉ là chuyện nhỏ, anh Đoàn Giác phải chuyển công tác mới phiền phức kia.”

Đoàn Giác cuối cùng cũng không chịu nổi sự ức hiếp của lũ sinh viên to gan lớn mật, anh chuyển về trường cảnh sát, tiếp tục dạy môn tâm lý học tội phạm, tiện thể phụ trách công tác tư vấn hỏi đáp bên Cục cảnh sát.

Linh Tố thường xuyên đến Quán Ba Cây Chổi, lúc thì uống trà, lúc thì uống chút rượu. Thi thoảng lại bắt gặp Hoa Thanh và bạn gái đang chia nhau một miếng điểm tâm trong góc khuất, nhìn mặt nồng nặc thiết vô cùng, nhưng cô không còn gặp lại người đàn ông đã mời cô cốc rượu ngày hôm ấy.

Sau đó Tường Tử muốn sửa quán trà thành quán bar, tạm thời ngừng kinh doanh trong ba tháng để sửa sang lại quán, Linh Tố lại chẳng có chỗ nào để giải sầu cả.

Trời chuyển thu lúc nào không hay.

Giai đoạn thực tập cũng kết thúc, Linh Tố bắt đầu tham gia thiết kế cùng tổ của mình, công việc càng bận rộn hơn, ngày nào cũng nửa đêm mới về đến nhà. Sau đó cô được tăng lương, bèn chuyển đến một nơi rộng rãi hơn một chút, gần công ty hơn một chút. Chỉ có điều ở một mình, không hiểu sao cô lại thấy có chút cô đơn.

Chúng nhận sở hữu căn hộ mà bà Bạch tặng cô được gửi đến, thế là trong chớp mắt cô trở thành một người giàu có. Linh Tố nghe theo lời khuyên của Phùng Hiểu Nhiễm, cho người khác thuê lại căn hộ, tiền bạc rủng rỉnh hơn nhiều.

Không lâu sau, Quán Ba Cây Chổi khai trương với tên gọi quán Bar Lam Điều, thiếu nữ gầy đàn tranh hôm nào chợt biến thành một ca sĩ xinh đẹp lộng lẫy, đêm nào cũng cất lên những bản tình ca da diết.

Đó cũng là một người có quá khứ không hề đơn giản.

Còn người đàn bà mang tên Dương Bích Hồ vẫn chưa chịu xuất hiện.

Một hôm, Linh Tố nhớ đó là một ngày thứ sáu trời đột nhiên chuyển lạnh, cô đến dùng bữa tại nhà Phùng Hiểu Nhiễm.

Còn chưa gõ cửa, cô đã cảm thấy có gì đó không ổn. Cửa vừa mở ra, chỉ thấy khí đen bao trùm khắp căn phòng, một mùi hương kì lạ xông vào cánh mũi, dự báo điềm chẳng lành.

Phùng Hiểu Nhiễm vẫn như ngày thường, hồ hởi mời cô vào nhà. Đoàn Giác đang ngồi trên sofa gọt táo, gật đầu chào Linh Tố.

Linh Tố nhìn anh chằm chằm, mặt mày lạnh tanh, nói: “Anh Đoàn, anh chui vào đâu mà lại dính nhiều thứ bẩn thế kia?”

Đoàn Giác chẳng hiểu mô tê gì: “Bẩn? Lưng anh chạm vào cái gì à?”

Phùng Hiểu Nhiễm hơi sững người, lập tức hiểu ý Linh Tố, sắc mặt tái nhợt, vội vàng hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

Linh Tố vội trấn an: “Không nghiêm trọng đâu, đừng lo.”

Cô dặn dò: “Anh Đoàn, anh ra đứng ngoài trời nắng một lúc. Hiểu Nhiễm, cậu đi lấy một bát tương tỏi đến đây.”

Đoàn Giác nửa tin nửa ngờ chạy ra ngoài ban công phơi nắng, Phùng Hiểu Nhiễm hấp tấp đem bát tương tỏi đến. Linh Tố cầm con dao gọt hoa quả trên bàn uống nước, rạch một đường trên ngón tay.

Phùng Hiểu Nhiễm kêu lên thất thanh: “Linh Tố!”

“Không sao.” Linh Tố cười cười, rỏ máu vào bát tương. Phùng Hiểu Nhiễm vội lấy bông cầm máu cho cô.

Linh Tố gọi Đoàn Giác vào, nhúng ngón tay vào bát tương, rồi điểm lên giữa lông mày anh. Đoàn Giác toàn thân co giật, giống như bị điện giật vậy.

Linh Tố động t mau lẹ, không ngừng điểm lên những huyệt quan trọng trên người anh.

Mỗi lần bị điểm, cơ thể Đoàn Giác lại giật nhẹ một cái, tấm lưng còng dần thẳng lên. Anh kinh ngạc nói: “Không còn đau nữa! Em làm gì mà tài thế?”

Phùng Hiểu Nhiễm cười nhạt: “Bổ sung canxi.”

Linh Tố lừ bần một cái, nói với Đoàn Giác: “Không còn vật bẩn nữa, tự nhiên sẽ không đau. Đây là cách quê mùa đơn giản nhất mà mẹ dạy em, nhưng lại có công hiệu nhất. Mà nói đi thì phải nói lại, rốt cuộc hôm nay anh đã đi đâu vậy?”

“Anh ngồi sửa bài trong văn phòng cả ngày, chẳng đi đâu cả.”

Linh Tố lắc đầu: “Không thể nào, trên người anh có mùi tử khí.”

Phùng Hiểu Nhiễm hỏi: “Tử khí là cái gì?”

Linh Tố lại lườm cô: “Như đúng tên gọi của nó, mùi của xác chết.”

Phùng Hiểu Nhiễm sợ đến nỗi mặt không còn giọt máu, cất giọng gằm thét của sư tử Hà Đông: “Họ Đoàn kia, mau thành thật khai báo, anh đã làm những chuyện gì hả?”

Đoàn Giác vội vàng nói: “Thật sự anh ở trong văn phòng cả ngày mà... A! Sau khi tan ca anh có gặp Lý Quốc Cường, cậu ta trả Mp3 cho anh thôi.”

Linh Tổ hỏi: “Gặp ở đâu?”

“Ồ... lâu B.”

Phùng Hiểu Nhiễm nhảy dựng lên: “Lâu B? Chỗ đó không phải là phòng giải phẫu của pháp viện sao?”

“Chẳng trách.” Linh Tổ nói: “Anh Đoàn, anh có xương cốt nhẹ, sau này đừng đến gần mấy nơi như thế thì hơn. Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lại dễ phát sinh bệnh tật.”

Nghe thế Đoàn Giác há mồm tròn mắt không biết nên nói gì mới phải, như thể lần đầu tiên anh quen biết Linh Tổ.

Phùng Hiểu Nhiễm dương dương đắc ý nói: “Chắc anh không biết chứ gì, Linh Tổ nhà chúng ta là một đại sư thông linh đó.”

Đoàn Giác nói: “Bọn em lừa anh. Anh chỉ tin vào chủ tịch Mao và Các Mác thôi.”

“Thì em cũng tin vào Chủ tịch Mao và Các Mác.” Linh Tổ cảm thấy sự thẳng thắn của anh cực kì thú vị.

Đoàn Giác trưng ra bộ mặt như đang chứng kiến Thượng Đế hiển linh: “Linh Tổ, em là bà đồng sao?”

Linh Tổ trêu anh: “Không, em là thầy mo.”

Đoàn Giác đỏ mặt, hỏi tiếp: “Vậy em có nhìn trước được sinh tử họa phúc không?”

Linh Tổ dở khóc dở cười: “Không không, em không xem bói đâu.”

Đoàn Giác nôn nóng: “Ý anh không phải thế, anh muốn nói, giả sử có người gặp chuyện bất ngờ, không rõ sống chết, liệu em có tra ra được gì không?”

Linh Tổ cân nhắc vài giây, rồi nói: “Được. Có điều em không dám đảm bảo hoàn toàn, chuyện này có quan hệ rất lớn đến độ mạnh yếu của những thông tin mà đương sự để lại.”

Đoàn Giác nói: “Nếu là vậy thì anh có một chuyện muốn nhờ em giúp đỡ.”

Phùng Hiểu Nhiễm chen vào: “Linh Tổ không giúp được đâu.”

Linh Tổ cười: “Không sao, anh cứ nói em nghe.”

Đoàn Giác nói: “Em biết về vụ án đột nhập giết người cướp của tại khu chung cư Thương Đông tháng trước không? Người ta đã tìm thấy thi thể của nạn nhân nam, nhưng chưa tìm thấy thi thể của nạn nhân nữ. Anh đã tra hỏi phạm nhân, người phụ nữ đó chắc là đã chết rồi.”

Linh Tổ cau mày suy nghĩ: “Bọn anh muốn biết tử thi nằm ở đâu đúng không?”

“Thì người sống phải nhìn thấy mặt, người chết phải nhìn thấy xác mà.” Đoàn Giác nói, “Hơn nữa, đứa con của họ ngày nào cũng chạy đến chờ đợi tin tức, nó còn bé như thế, bố thì chết, mẹ thì không rõ tung tích, đáng thương lắm.”

Linh Tổ động lòng trắc ẩn, gật đầu nói: “Được rồi. Em sẽ đi xem sao, nhưng không dám hứa sẽ tìm được người.”

Ngày hôm sau, Đoàn Giác và vài viên cảnh sát dẫn Linh Tổ đến hiện trường vụ án.

Trên nền nhà không còn nhìn thấy vết máu nữa, nhưng luồng khí u ám vẫn bao trùm căn phòng. Linh Tổ không cần ngưng thần cũng có thể nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết ngày hôm đó, người đàn ông hét lên: “Đừng làm hại con tôi!”

“Đứa bé đâu rồi?”

Lý Quốc Cường nói: “Đứa bé sống ở nhà họ hàng. Nó đang học cấp hai, nên người ta không an tâm để nó sống một mình. Đáng thương lắm.”

“Nghe nói đứa bé ngày nào cũng đến chỗ các anh hỏi về tin tức của mẹ nó?”

“Lại chả thế? Nếu không chúng tôi đã chẳng mời cô đến đây.”

Khẩu khí của Lý Quốc Cường có chút khinh khỉnh. Thân là cảnh sát, anh không tin vào dị năng hay thần thánh, anh là người theo chủ nghĩa duy vật. Hôm nay đột nhiên Đoàn Giác đưa một cô gái đến, bảo cô ta có khả năng thông linh, có thể giúp bọn họ phá án, ai cũng chỉ coi cậu ta đang đùa thôi.

Sở dĩ đưa cô ta đến đây, chẳng qua là nể mặt Đoàn Giác. Hơn nữa chuyện này tuyệt đối không được để cấp trên biết, nếu không chắc chắn sẽ bị phê bình.

Linh Tố chậm chạp đi lại quanh căn hộ, dừng lại bên cạnh bàn để ti vi, cô hỏi: “Người đàn ông ngã ở đây phải không?”

Lý Quốc Cường sững người, nhưng lại nghĩ chắc Đoàn Giác đã kể với cô, bèn gật đầu.

Linh Tố cúi đầu quan sát, sau đó lắc đầu.

Đoàn Giác hỏi: “Không tìm thấy sao?”

Lý Quốc Cường cười: “Sao lại có thể tìm thấy người ngay lập tức được chứ?”

Rõ ràng anh không tin Linh Tố có thể nhìn thấu tất cả chỉ bằng cách đi một vòng quanh nhà.

Linh Tố ngưng thần vài giây, sau đó nói: “Người phụ nữ đã chết rồi.”

Lý Quốc Cường châm biếm: “Cảm ơn phỏng đoán của cô.”

Đoàn Giác giẫm chân: “Lý Quốc Cường!”

Linh Tố không chút bận tâm, cô nhắm mắt lại, vừa suy ngẫm vừa nói: “Thi thể bị nhét vào một thùng dầu... bị vứt xuống một con mương... cỏ dại mọc rất cao... cách đó không xa là đường lớn, còn có...”

Đoàn Giác và Lý Quốc Cường đồng thanh hỏi: “Còn có cái gì?”

Linh Tố mở mắt: “Trạm đổ xăng.”

Lý Quốc Cường vô cùng thất vọng: “Trạm đổ xăng ở đâu mà chả có chứ.”

Linh Tố đột nhiên nói to: “Khoan đã! Xe khách... đi đến liên huyện, đi qua trạm đổ xăng mới vào thành phố.”

“Liên huyện ở phía Nam!” Lý Quốc Cường kích động nói: “Những trạm đổ xăng đi vào thành phố cũng dễ tìm thôi.”

Nói đoạn anh ta lập tức gọi điện thoại cho đồng nghiệp.

Đoàn Giác không nhịn được bèn buông lời châm chọc: “Không cần chứng cứ sao?”

Lý Quốc Cường cười hì hì: “Vì vụ này mà cấp trên sắp lược sống chúng ta rồi, có manh mối nào thì phải tận dụng thôi.”

Buổi tối Đoàn Giác gọi điện thông báo: “Linh Tố, em lập được công lớn rồi! Đã tìm thấy người rồi!”

Linh Tố cười nói: “Có phần thưởng gì không?”

“Phần thưởng thì không có.” Đoàn Giác tỏ ra rất áy náy, rồi vội vàng nói thêm: “Không phải vội, Hiểu Nhiễm bảo em thứ bảy đến nhà ăn lẩu.”

Ngày thứ bảy, Linh Tố hồ hởi đến nhà bạn ăn cơm, vừa bước vào cửa thì phát hiện đồng chí Lý Quốc Cường cũng có mặt.

Hôm nay Tiểu Lý đến để xin lỗi cô: “Xin lỗi em, hôm đó tôi đã nói lung tung, hi vọng em đừng để bụng.”

Thái độ vô cùng thành khẩn, đáng được tha thứ.

Sau đó lại nói: “Chỗ tôi còn một vụ án...”

Phùng Hiểu Nhiễm ngồi bên cạnh, liền hét lên: “Đừng có được đảng chân lân đảng đầu, chúng tôi không làm việc không công đâu.”

Lý Quốc Cường rầu rĩ: “Coi như làm lao động công ích không được sao?”

Phùng Hiểu Nhiễm phản bác: “Thế sao anh không ra đường quét rác đi?”

Lý Quốc Cường cười lấy lòng: “Chị à, nếu em ra đường quét rác thì mấy bác lao công biết làm gì đây?”

“Thôi nào!” Linh Tố cười nói, “Dù sao mình cũng vui lòng giúp đỡ mấy chuyện nhỏ nhặt này.”

“Đúng đó!” Lý Quốc Cường vội vàng hòa theo.

“Nhưng có vài điểm cần nói rõ. Chuyện này không được phép nói ra; em không gặp mặt đương sự, cũng không nhận thù lao.”

Thế là, Linh Tố trở thành một chuyên gia cố vấn tâm linh không chính thức của Cục cảnh sát.

Đây là công việc gắn liền với đủ kiểu nhân tình thế thái, nhưng vì nó là lao động công ích nên không đụng chạm đến nút thắt trong lòng cô. Đi sâu tìm hiểu từng vụ án một, dường như Linh Tố dần tìm lại được chút khoái cảm hành tẩu giang hồ năm xưa.

Phùng Hiểu Nhiễm hỏi: “Nhìn thấy những mặt xấu xa nhất của con người, cậu không sợ tâm lý sẽ trở nên biến thái sao?”

Linh Tố nói: “Cho dù mình không ra tay, thì ngày nào cũng nghe thấy những tiếng gào khóc kêu oan của đám âm hồn, muốn giúp cũng không giúp được. Bây giờ có thể giúp họ, coi như tích đức vậy.”

Phùng Hiểu Nhiễm lại hỏi: “Ngày nào cũng nghe thấy những âm thanh đó, sao cậu vẫn chưa thành kẻ biến thái nhỉ?”

Linh Tố dở khóc dở cười, lườm bạn nói: “Sao mình vẫn chưa thành kẻ biến thái à? Vì dưới nền nhà mình là một căn phòng u tối chứa đầy đầu người được ngâm trong dung dịch formalin.”

Nói đoạn hai cô gái cùng phá lên cười.

Đúng lúc này di động của Linh Tố chợt reo lên, đã lâu cô mới lại nghe thấy giọng nói phấn khởi của Hoa Thanh: “Tiểu Thẩm, dì Dương về rồi! Hiện đang ngồi ở Quán Ba Cây Chổi!”

Linh Tố đứng bật dậy, túm lấy túi xách lao thẳng ra ngoài, vẫy một chiếc taxi đi thẳng về phía tây thành phố.

Suốt chặng đường cô căng thẳng đến run người. Đại sư Dương Bích Hồ cuối cùng cũng xuất đầu lộ diện, Linh Tố đã luyện tập hàng trăm lần những câu cần hỏi. Chỉ chốc nữa thôi cô sẽ biết được đáp án, bởi vậy có chút run sợ.

Liệu đại sư Dương Bích Hồ có đưa ra được lời giải đáp cho bí mật mà mẹ cô đã giấu kín cả đời hay không?

Linh Tố lao vào quán bar, Tường Tử đang lau cốc thủy tinh, nhìn ánh mắt khẩn trương của cô thì lắc đầu buồn chán. Linh Tố cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh vào người.

“Cậu đến chậm một bước rồi, dì Dương có việc đã đi rồi.”

Lúc này Hoa Thanh cũng chạy tới, buồn bực nói: “Sao cậu không giữ dì ấy lại?”

“Dì ấy nhận được một cuộc điện thoại, sau khi bắt máy, mặt mày liền biến sắc. Mình nghĩ chắc chắn là chuyện quan trọng, nên không dám giữ dì ấy lại.”

Linh Tố thả lỏng toàn thân, ngồi trước quầy bar.

Lỡ mất rồi.

Tường Tử áy náy rót một cốc rượu cho cô, nói: “Cậu đừng lo lắng. Dì Dương nói cả năm nay dì ấy sẽ ở lại thành phố, nhất định hai người sẽ có lúc gặp nhau.”

Linh Tố khẽ gật đầu.

Đã đến đây rồi, cô cũng không muốn về ngay, bèn gọi một đĩa salad hoa quả và một chiếc bánh mỏng, chậm rãi ngồi ăn trong góc khuất.

Người thiếu nữ xinh đẹp vô danh đang ôm ghi ta ca hát trên sân khấu. Hình như quán bar làm ăn phát đạt hơn hồi trước, mặt trời vừa khuất bóng, khách đã ngồi kín nửa quán.

Đa số đều xa lạ, chỉ có vài khuôn mặt quen thuộc. Có một vị quan chức cấp cao và một người mẫu quảng cáo, khi đến đây chẳng ai nhận ra họ có gì khác biệt so với người thường cả.

Đột nhiên bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên, thì ra họ đang hát tặng cho đứa con.

Đứa bé khoảng sáu, bảy tuổi, mặc đồng phục trường điểm, nhìn vô cùng đáng yêu. Chắc hẳn bố mẹ ông bà cực kì yêu chiều nó, món quà sinh nhật độc đáo và quý giá, đó là một con thú chưa từng xuất hiện trong bách khoa toàn thư.

Con thú to như con mèo, trên đầu có sừng, ngón chân có vuốt, ánh mắt màu tím, sau khi nhả máu nhận chủ, nó lắc mình biến thành một con mèo tam thể, chui vào lòng đứa bé.

Linh Tố hết sức bất ngờ.

“Đó là một con kỳ lân đồ thật.”

Linh Tố quay phắt về sau. Vẫn góc tối đó, vẫn người đàn ông trẻ đó.

“Thì ra là anh.” Giọng nói của cô không giấu được niềm vui mừng.

Người đàn ông gật đầu nói: “Là tôi đây.”

Linh Tố mỉm cười: “Anh vẫn khỏe chứ?”

“Nhờ phúc của em, tôi ổn lắm. Em thì sao?”

Linh Tố cười buồn: “Hơi u uất một chút thôi.”

“Học hành, công việc, kiếm tiền nuôi gia đình. Tua nhanh cuốn phim cuộc đời, sẽ phát hiện ra chúng ta và loài ong chẳng khác biệt mấy.” Người đàn ông hình như biết rất nhiều chuyện của Linh Tố.

Linh Tố hỏi: “Anh bảo con thú đó là kỳ lân? Trên thế giới này thực sự tồn tại những loài thượng cổ thần thú trong truyền thuyết sao?”

“Tên gọi kỳ lân, nhưng thực ra là một biến chủng của kỳ lân. Giới phòng ngự nên được người ta xem như thú hộ thân. Dù không đến nỗi quý giá lắm, nhưng giá trị ngang với một chiếc ô tô Honda ngoài kia.”

Chà, quả là hào phóng mà.

“Anh biết nhiều thật đó.” Linh Tố nói.

Đây là một câu nói nhiều hàm ý, người đàn ông khéo léo trả lời: “Những điều này ai cũng biết. Không đủ để chứng minh tôi có học thức uyên thâm.”

Sở dĩ Linh Tố không biết vì mẹ cô chưa từng nói với cô. Bà ra sức đẩy cô ra thế giới bên ngoài kia, bây giờ cô lại hấp tấp chạy vào trong này, chắc nằm trong quan tài bà đang chờ dài thườn thượt.

Nhưng cô lại nghĩ, đã bao năm rồi, không chừng mẹ đã chuyển thế rồi cũng nên. Sau khi bước qua cầu Nại Hà, uống bát anh Quân Lãng của Mạnh Bà, mẹ còn nhớ được gì chứ?

Giọng nói của người đàn ông lúc nào cũng hòa nhã khiến người ta yên lòng. Anh ta nói: “Người ta có câu, đời người chẳng được trăm năm, có chi mang nỗi băn khoăn ngàn đời.”

Linh Tố nâng cốc về phía anh ta nói: “Xưa nay thánh hiền đều lặng lẽ, chỉ người uống rượu mới còn danh.”

Người đàn ông cũng nâng cốc, cốc của anh ta sáng sủa chất lỏng màu vàng đẹp đẽ.

Linh Tố tò mò hỏi: “Vậy lúc còn nhỏ anh cũng có một con kỳ lân sao?”

Người đàn ông cười đáp: “Lúc tôi còn nhỏ thì chưa thịnh hành thứ này. Bù lại tôi có một con chim nhỏ, lông màu xanh biếc, giọng hót cao vút, có thể đoán trước được nguy hiểm. Có điều nó đã chết rồi.”

“A...” Linh Tố tiếc nuối thốt lên.

Người đàn ông cười: “Con chim đó tên là Thất Xảo, cũng là một loài thú hộ thân, có thể hứng chịu bảy lần hung hiểm thay chủ nhân, đến lần thứ bảy sẽ vì chủ quyền sinh.”

Linh Tố bất giác có chút xúc động. Lại nghĩ, các cậu nhóc thường nghịch ngợm nên liên tiếp phải đối mặt với nguy hiểm, chẳng trách người lớn lại tặng cho anh ta một con chim hộ thân.

Người đàn ông cảm khái nói: “Lúc bé không có bạn bè, vì thế khi con chim chết đi, tôi vô cùng đau lòng. Đến bây giờ vẫn thấy xúc động, nỗi xúc động khi có ai đó hi sinh vì mình. Lúc đó mới ý thức được rằng, tính mạng của mình không chỉ thuộc về mình, mà còn gánh vác sức nặng từ nhiều phía, vì thế càng đáng quý hơn.”

Linh Tố mỉm cười yên lặng lắng nghe. Người đàn ông có một giọng nói cực hay, chỉ bằng mấy câu đơn giản đã dựng lên một câu chuyện truyền cảm.

Đúng lúc này, Hoa Thanh chạy đến chào Linh Tố, nói là phải về trường có chút chuyện. Tạm biệt Hoa Thanh xong, Linh Tố quay người lại, thì thấy ghế bên cạnh cô đã trống không.

Người đó lại lặng lẽ bỏ đi không lời từ biệt.

Nhưng bên cạnh cốc rượu của cô có một vật lạ. Linh Tố bóc lớp bọc giấy, bên trong là một cuốn vở dày cộm viết chi chít những câu bùa chú pháp thuật. Trên trang giấy đậm có một dòng chữ khỏe khoắn ngay ngắn: “Chúc mừng sinh nhật!”, còn có một thanh đánh dấu làm bằng lá phong.

Ngón tay Linh Tố khẽ run lên, cô chạy đến kéo Tường Tử hỏi: “Rút cục anh Phong là ai thế?”

Tường Tử so vai: “Chỉ biết anh ta là anh Phong, lúc nào cũng một mình đơn độc, tiêu xài hào phóng, dường như xuất thân không hề đơn giản.”

“Có vẻ thần bí thật đó.”

Tường Tử cười nói: “Những người bước vào đây, ai mà chẳng có cả núi câu chuyện sau lưng?”

Nói có lý lắm.

Linh Tố ôm cuốn vở trong lòng, cảm nhận được sức nặng đang đè lên người mình.

12. Chương 12

Chương 12: Truy tìm thân thế

Một lúc sau, Linh Tố đưa cuốn vở cho Hoa Thanh xem. Hoa Thanh thèm rở dãi, luôn miệng hỏi: “Cậu lấy từ đâu ra thế? Pháp thuật trong này vô cùng ảo diệu đó biết không?”

Linh Tố nói: “Một người đàn ông xa lạ ỉnh.”

Hoa Thanh lầu bầu: “Sao mình lại không gặp được người xa lạ nào tốt như thế?”

Bạn gái của cậu ta tên là Tố Tĩnh, lúc này đang ngồi kế bên cười nhạt nói: “Dù anh có muốn lân la làm quen thì chưa chắc người ta đã có hứng thú với đàn ông.”

Linh Tố cố nhin cười.

Hoa Thanh vò đầu nói: “Tiểu Thẩm, cuốn vở này cứ để chỗ mình, mình xem xem bên trong có gì cấm kị không. Cậu không thấy phiền chứ?”

“Đương nhiên là không! Mình không định hưởng thụ một mình đâu, cậu cứ cầm về xem đi.”

Tố Tĩnh sán lại hỏi: “Người xa lạ đó như thế nào?”

Linh Tố cười đáp: “Tôi quá nhìn không rõ, chỉ biết giọng nói rất dịu dàng truyền cảm.”

Tổ Tĩnh nghe mà ngây ngất, Hoa Thanh đứng bên hồ khù khụ nhắc cô.

Bạn bè xung quanh Linh Tổ đều dần dần có đôi có cặp cả, chỉ còn một mình cô vẫn độc thân. Không phải không có người theo đuổi cô, hồi còn đi học thường xuyên có nam sinh chạy đến trước mặt tự xưng tên tuổi, muốn được mời cô một ly hồng trà. Trong buổi lễ tốt nghiệp, cũng có nam sinh mượn men say lao tới cầm tay cô, giải bày ruột gan.

Nhưng bọn họ đều không phải là người mà cô muốn tìm kiếm.

Thường thì sau khi gặp trắc trở trên đường tình, mọi người đều có xu hướng thay đổi thẩm mỹ quan. Nhưng Linh Tổ vẫn chỉ có thiện cảm với túp đàn ông dịu dàng nho nhã. Tận đáy lòng cô khao khát sự lãng mạn ngọt ngào. Nếu không gặp được trên đỉnh núi cao, xin hẹn tương phùng dưới ánh trăng ngần. Tình yêu không cần cuồng nhiệt say đắm, nhưng phải thanh khiết cao cả.

Linh Tổ thường nói, kiếp này cô ế chắc rồi.

Phùng Hiểu Nhiễm dần dần bắt đầu tán thành với ý nghĩ đó: “Con gái có đôi khi nên khờ khạo một chút thì sẽ hạnh phúc hơn, giống như mình đây này.”

Công việc vẫn nhàm chán như mọi khi. Vị sếp nữ chưa ngoa ghê gớm bị cách chức, mọi người còn chưa kịp vỗ tay hoan hô thì một người trung niên được điều đến nhậm chức.

Người này bụng dạ hẹp hòi, rất khó đối phó. Vào cuộc họp đầu tuần, có một đồng nghiệp không hiểu rõ cục diện đưa ra chút ý kiến phản đối, hôm sau liền bị giáng xuống làm nhân viên tạp vụ, chịu kiếp khổ sai. Ông ta còn dặn, cà phê phải tự xay, một thìa đường, hai thìa sữa, sáu miếng bánh, đặt trên khay sứ màu trắng viền vàng, ngày nào cũng phải bưng vào phòng sếp.

Nhưng kì lạ là, ông ta lại đặc biệt quý mến Linh Tổ, thân mật gọi cô là Tiểu Thẩm, không bắt bẻ cô bao giờ. Thi thoảng cô làm sai, ông ta cũng chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có. Đôi khi nhân lúc ít người, ông ta sán lại gần cô, bộ quần áo mấy ngày không thay trên người ông ta bốc mùi mồ hôi khó chịu.

Vì thế dần dần có nhiều lời đồn đại, nội dung như nào chẳng cần nói nữa, chuyện như thế này ở đâu mà chẳng có.

Người thích cô thì cảm thông cho cô, người không thích thì cố tình buông lời ác ý hãm hại cô. Phòng làm việc như một xã hội thu nhỏ, mà ở đây sự cạnh tranh cũng vô cùng khốc liệt. Linh Tổ thủy chung không nói lời nào, như thể chuyện xảy ra chẳng liên quan gì đến cô cả.

Lúc Linh Tổ đem tài liệu đến xin chữ kí của sếp, ông ta nói: “Chỗ này tôi không hiểu, nghĩa là sao?”

Linh Tổ lại gần xem. Giấy trắng mực đen, câu từ rõ ràng, chẳng có chỗ nào không thỏa đáng cả.

Trong lúc cô đang rầu rĩ suy nghĩ, đột nhiên có một bàn tay nóng hổi đặt lên bắp tay cô.

Linh Tổ cảm thấy da gà nổi đầy người, cô lập tức lùi ra một bên.

Ông ta nở nụ cười nham nhở, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Về đến nhà, Linh Tổ vẫn còn ngửi thấy mùi nước hoa kì quái trộn lẫn với mùi mồ hôi. Cô tắm mấy lần mới chịu thôi.

Làm sao bây giờ?

Cuộc sống không cho Linh Tổ lựa chọn, hôm sau cô vẫn đi làm.

Đứng bên ngoài phòng trà nước, Linh Tổ nghe thấy tiếng tắc lưỡi của một nữ đồng nghiệp: “Đương nhiên để mắt đến cô ta rồi, trong cơ quan cô ta trẻ trung xinh đẹp nhất mà, không tìm cô ta thì tìm ai.”

“Sao cô ta lại thích được hạng người đó nhỉ?”

“Cái tên thanh cao, nhưng người thì chưa chắc. Cô ta sống côí cút một mình, không nơi nương tựa, bám vào được hần, khác nào treo lên đầu ngọn cây?”

“Nhưng hần có vợ rồi mà?”

“Vậy thì đã sao? Hạng con gái như thế đâu có ít? Chẳng qua là nhân lúc trẻ trung xinh tươi muốn vớ phải món hời thôi. Nếu chúng ta cũng xinh đẹp như thế, chắc cũng chẳng thua kém gì cô ta đâu.”

Chín người mười ý, những lời lẽ chối tai nghe riết cũng nhàm. Linh Tố vốn đang tức run người, mặt mày đỏ ửng, nhưng chợt nghĩ, chỉ có những cô gái trẻ trung xinh đẹp mới có tư cách bị tổn thương như này, nên trong lòng nhẹ nhõm hẳn, mỉm cười coi như gió thoảng bên tai.

Chỉ là vấn đề mà họ nói đến đang khiến cô rất đau đầu.

Không tới hai hôm, vị sếp đó quả nhiên gọi cô vào phòng làm việc. Linh Tố để ý thấy hắc cổ tình khóa cửa lại.

Hắn ta giả vờ mỉm cười thân mật: “Tiểu Tố, anh đã xem lý lịch của em, người thân của em đều không còn nữa à?”

Nếu không phải vậy, sao cô phải chịu sự ức hiếp của người khác chứ? Linh Tố cười nhạt.

“Em làm việc hiệu quả cao như vậy, sao mãi vẫn chưa được thăng chức?”

Linh Tố chỉ nói: “Em mới làm việc chưa được bao lâu, cần thêm có thời gian.”

Hắn ta sán lại gần cô, cô vội vàng lùi về sau. Hắn ta nói: “Tiểu Tố, anh rất xem trọng em. Công ty muốn đầu tư vào khu chung cư Lệ Sơn, em có hứng thú không?”

A! Miếng mồi mới hấp dẫn làm sao!

Nhưng Linh Tố chỉ điềm tĩnh nói: “Em không đủ năng lực, không gánh vác nổi.”

Hắn ta cười cười giơ tay ra: “Đừng coi thường bản thân thế...”

Linh Tố cơ thể nhỏ nhắn, mau mắn né sang một bên.

Hắn ta hơi sững người một chút, sau đó càng làm càn hơn, ép sát Linh Tố nói: “Tiểu Tố, để anh chăm sóc em, không được sao?”

Linh Tố mặt mày lạnh te, từ chối thẳng thừng: “Không cần! Bản thân tôi có thể chăm sóc tốt ỉnh.”

Hắn ta mất kiên nhẫn, giơ tay định kéo cô lại. Nhưng bàn tay còn chưa kịp chạm vào người cô, đột nhiên một cơn đau kinh khủng ập tới, làm hắn thét lên thảm thiết.

Linh Tố lạnh lùng nhìn hắn ôm cánh tay lẫn lộn trên nền đất. Cơn đau chỉ kéo dài vài giây, sau đó biến mất hoàn toàn không để lại dấu tích gì. Hắn ta kinh hoàng đưa mắt nhìn Linh Tố, giống như nhìn thấy quỷ vậy, sợ hãi thu mình về sau.

Mới nãy còn định sàm sỡ cô, bây giờ lại sợ cô như sợ bệnh phong vậy.

Linh Tố cười nhạt, quay người mở cửa bước ra. Hành động bất ngờ của cô khiến một đồng nghiệp ngã nhào, những người khác đang đứng góc tường nghe lén thấy động bèn hoảng hốt tản đi chỗ khác.

Linh Tố bước nhanh về phía bàn làm việc, thu dọn đồ đạc quan trọng, sau đó quay người đi thẳng.

Công việc này không thể tiếp tục làm được nữa rồi.

Do cô đã nghĩ mọi việc đơn giản quá, hay đã tưởng mình kiên cường giỏi giang quá?

Thành phố vừa mới lên đèn, cao ốc và đèn màu tô điểm sắc chiều, nền trời xanh tách thành từng lớp lớp nhạt đậm khác nhau bao trùm thành phố.

Linh Tố thích nhất thành phố vào thời khắc này, những người bận bịu cả ngày trời được nghỉ ngơi, nhưng âm hồn say ngủ suốt ngày dài giờ mới thức giấc, lúc này mới là thời điểm huyền ảo nhất của thành phố.

Trong cốc thủy tinh hình hoa uất kim hương, chất lỏng màu vàng thơm ngọt hấp dẫn. Linh Tố thèm thườn uống một hơi cạn sạch, đang định gọi thêm thì một cốc rượu khác đã đặt trước mặt.

Người đàn ông nói: “Đây là Latte. Thử một ngụm xem.”

Linh Tố quay đầu lại, nhất thời kinh ngạc sững người.

Dưới ánh đèn mờ lung, hai bên tóc mai dày rậm, sống mũi thẳng tắp của người đàn ông quen thuộc đến đáng sợ.

Suýt nữa thì cô hét lên. Nhưng định thần nhìn kĩ, thì lại không giống nữa.

Khuôn mặt này trông tuần tú thâm trầm hơn, nụ cười dịu dàng như nước, toát lên sự gần gũi thân thuộc khó tả, làm người đối diện bất giác nảy sinh thiện cảm.

Linh Tố hỏi: “Tiên sinh, ngài nhiều lần khuyên tôi uống rượu, không biết là có ý gì?”

Người đàn ông xòe tay ra vẻ vô tội: “Tôi tưởng em đã qua tuổi vị thành niên rồi?”

Linh Tố mỉm cười, nâng cốc Latte lên.

Cô nói: “Cảm ơn anh đã tặng tôi cuốn vở đó.”

“Hữu dụng không?”

“Tôi mới luyện một ít, cảm thấy tiến bộ hơn nhiều.”

“Em có tư chất thông minh mà.”

“Tại sao lại tặng cuốn vở đó cho tôi?”

“Cuốn vở đó vốn dĩ là của em mà.”

“Vốn dĩ là của tôi?” Linh Tố không hiểu.

“Đây là một câu chuyện dài, sau này em sẽ hiểu thôi.”

Linh Tố lại hỏi: “Tại sao lại đối xử tốt với tôi như thế?”

Người đàn ông nói: “Vì tôi cảm thấy em xứng đáng được tôi yêu quý.”

Câu nói này có phần ám muội, nhưng sau một ngày làm việc vất vả, nghe anh ta nói thế, Linh Tố lại cảm thấy trong lòng ấm áp, thậm chí có hơi cảm động.

Trong thế giới của cô, anh ta là một người hiếm hoi đã cất tiếng an ủi cô.

Linh Tố hỏi: “Anh biết nhiều chuyện về tôi lắm sao?”

“Nhiều lắm” Người đàn ông dịu dàng nói: “Bao gồm những chuyện em đã biết và chưa biết.”

“Vậy anh có thể kể cho tôi biết không?”

Người đàn ông lắc đầu: “Không phải là lúc này.”

Linh Tố còn định nói gì, nhưng người đàn ông đã cướp lời: “Người em chờ đợi cuối cùng cũng đến rồi.”

Cô nào có chờ đợi ai? Linh Tố ngơ ngác quay đầu, chợt nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang mỉm cười bước về phía cô.

Linh Tố mở tròn hai mắt, đứng bật dậy.

Câu đầu tiên mà đại sư Dương Bích Hồ nói với Linh Tố là: “Cháu đã lớn thế này rồi cơ đấy.”

Kỳ thực Linh Tố cũng chưa từng mong đợi bà sẽ nói mấy câu kiểu như cháu giống mẹ quá. Bởi vì cô và mẹ thật ra không giống nhau lắm. Em gái Linh Tịnh mới là bản sao của mẹ.

Dì Dương kéo cô ngồi xuống, mỉm cười nói: “Cháu là Linh Tố phải không?”

Linh Tố hơi cúi người: “Vâng ạ, cháu chào dì.”

Dì Dương bất giác đưa tay vuốt tóc cô, “Lúc cháu còn bé dì đã từng gặp cháu, lúc đó dì đã biết rằng sau này chắc chắn cháu sẽ trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Hiện tại cháu còn đi học hay đã đi làm rồi?”

“Cháu đã tốt nghiệp rồi ạ, hiện đã bắt đầu đi làm.”

“Thời gian trôi qua nhanh thật.” Dì Dương cảm thán, “Mẹ của cháu...”

“Mẹ cháu đã qua đời từ lâu rồi ạ.”

Dì Dương thở dài một hơi, “Quả nhiên là thế.”

Linh Tố bổ sung: “Em gái Linh Tịnh cũng không may bệnh nặng qua đời, trong nhà chỉ còn lại mình cháu thôi.”

Dì Dương thất kinh: “Em gái cháu cũng không còn nữa sao?” Người đàn bà nhất thời quá đỗi đũa xót, Linh Tố nắm chặt bàn tay bà như muốn an ủi.

Hồi lâu sau, dì Dương mới nói: “Cháu tìm dì cũng đã lâu rồi, dì biết cháu muốn hỏi chuyện gì?”

Người phụ nữ chần chừ vài giây, sau đó nói: “Thấm gia không phải là một gia tộc, mà là một môn phái.”

Câu nói này hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của Linh Tố.

“Buổi đầu sư tổ Thấm Mi sáng lập môn phái, chỉ thu nhận nữ đệ tử có tư chất thông minh, những người này được mang họ Thấm và được truyền pháp thuật. Suốt mấy trăm năm, Thấm gia danh tiếng lẫy lừng. Cho đến thế kỷ trước, chiến tranh liên miên, vì một cuộc nội chiến mà nội bộ Thấm gia tách thành nhiều nhánh. Đến nay, trừ nhánh của mẹ cháu, những nhánh khác đã thất truyền hết rồi. Vì thế, Linh Tố, cháu là truyền nhân chính tông cuối cùng của Thấm gia.”

Linh Tố cười: “Trừ cháu ra, thì không có lựa chọn nào khác sao?”

Dì Dương ngao ngán nói: “Cái nghiệp của chúng ta, một đạo suýt bị mai một, khó khăn lắm mới vực dậy được, nhưng cũng chỉ là lay lắt hơi tàn thôi. Tương lai như thế nào chẳng ai biết được.”

Linh Tố nói: “Ngày nay chẳng ai còn tin mấy chuyện này nữa, cùng lắm họ coi như trò tiêu khiển thôi.”

Dì Dương cũng không hỏi Linh Tố có định theo nghiệp này hay không.

Linh Tố lại nói: “Mẹ rút về thành phố sống đời ẩn sĩ, đến cháu cũng không hiểu được được bà.”

Dì Dương biết cô vẫn còn nhiều câu hỏi: “Muốn hỏi gì thì cháu cứ hỏi đi.”

Linh Tố hỏi chuyện cô quan tâm nhất: “Cháu muốn biết chuyện của bố mẹ cháu.”

Dì Dương hơi giật mình, chuyện phải đến cuối cùng cũng đến rồi. Dì hỏi: “Cháu đã biết được những gì rồi?”

Linh Tố nói: “Cháu chỉ biết ông ta là ai thôi.”

“Cháu muốn biết chuyện của họ sao?”

Linh Tố gật đầu.

Dì Dương nói: “Lúc đó họ còn quá trẻ. Gia đình người kia vì muốn dời mộ tổ tiên nên đã nhờ mẹ cháu giúp họ xem phong thủy, họ đã quen nhau như thế. Gia đình người kia sống ở Hồng Kông, tổ tiên thuộc tộc Chính Bạch, rất có thế lực, còn mở một công ty vận chuyển đường biển, có vườn cao su ở Đông Nam Á. Còn mẹ cháu chỉ là một cô gái đại lục vô danh.”

Chỉ với đôi lời giới thiệu đã có thể biết được kết cục bi thảm của họ rồi.

Linh Tố nói: “Cháu biết sau đó ông ấy bị gia đình gọi về, nhưng không biết tại sao, ông ấy không bao giờ quay lại tìm mẹ con cháu nữa.”

Dì Dương nói: “Chuyện này dì biết. Thật ra sao khi bỏ nhà ra đi, họ đã có cuộc sống ổn định yên bình. Sau đó gia đình bên kia bày mưu hãm hại mẹ cháu vào tù với tội danh lừa gạt, để cứu mẹ cháu, bố cháu chỉ còn cách quay về nhà. Sau khi ra tù, mẹ cháu không chờ bố cháu quay về mà tự đem con cái biến mất. Thời gian đó dì cũng hoàn toàn mất liên lạc với mẹ cháu.”

Linh Tố sững người: “Là mẹ cháu chủ động bỏ đi ạ?”

Dì Dương gật đầu: “Tuệ Quân rất dễ mềm lòng, lại có chút tự ti, có lẽ mẹ cháu không muốn liên lụy đến ông ấy.”

Ông ấy muốn cứu bà ấy ra tù, nhưng bà ấy lại không muốn liên lụy thêm gì tới ông ấy, vì thế chỉ còn cách chia ly. Chuyện này không liên quan gì đến tin tưởng hay phản bội, chỉ là sự thỏa hiệp trước hiện thực của một đôi nam nữ còn trẻ người non dạ.”

Không ngờ câu chuyện lại thê thảm đau lòng như vậy.

“Nhưng mẹ chẳng nói gì với cháu cả...”

“Trước giờ mẹ cháu đều không thích giải thích.”

Ánh mắt dì Dương có chút rầu rĩ, nhưng Linh Tổ đang tâm trí rối loạn, không hề nhận ra.

Dì Dương nắm chặt tay cô, thân mật nói: “Mẹ cháu là chị em tốt của dì, cháu cũng như con gái của dì vậy. Sau này có khó khăn gì nhất định phải đến tìm dì. Dì không giúp gì được cho Tuệ Quân, nhưng dì có thể giúp cháu.”

Nói đoạn, dì Dương trêu mếu vuốt tóc cô. Cử chỉ này làm Linh Tổ nhớ đến mẹ mình, sống mũi chợt cay xè.

Sau khi rời khỏi Quán Ba Cây Chổi, một mình cô bước dọc theo con phố rực rỡ ánh đèn.

Đột nhiên nghĩ đến, có lẽ vào một đêm cách đây nhiều năm, mẹ cô cũng từng thất thủ bước đi trong đêm tối như thế này. Lúc đó trời đêm chưa rực rỡ ánh đèn, mà trên cao cũng chẳng có ánh sao, bà dẫn theo hai đứa bé, chìm dần trong nỗi tuyệt vọng.

Khó khăn lắm mới đợi đến ngày con gái đầu lòng có thể tự lập được, không ngờ bà lại đổ bệnh nặng. Thật là bi kịch đời người.

Một cơn gió thu thổi qua, Linh Tổ ôm chặt mình.

Linh Tổ của lúc này, mất việc rồi có thể tìm việc khác, bất luận đi đến đâu cũng nhận được sự quan tâm của bạn bè. Cô không còn cô đơn lẻ loi nữa, vì thế không cần bi thảm u sầu nữa.

Vài ngày sau, Phùng Hiểu Nhiễm hay tin Linh Tổ đã nghỉ việc. Cô bèn làm dấu chữ thập trước ngực, nói: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng cậu cũng thoát khỏi công việc thân trâu kiếp ngựa đó rồi.”

Linh Tổ chống nạnh: “Dù có là thân trâu kiếp ngựa thì cũng là công việc, tiền nhà tiền điện tiền nước tiền ăn tiền bảo hiểm đều phải nhờ cả vào nó.”

“Cậu muốn tìm việc không phải dễ dàng quá sao? Hồi trước mình chẳng bảo công ty xây dựng của bố nu mình đang tuyển người sao, cậu đến đó là có thể phụ trách thiết kế cho dự án ngay.”

“Dù sao cũng không thể cả đời nhờ cậy cậu được phải không?”

“Cậu nghĩ đi đâu thế? Mình chỉ giới thiệu công việc cho cậu thôi, còn làm tốt hay không là do cậu. Rốt cuộc cậu có chịu đi hay không?”

Sao lại không đi chứ? Đã là người sống thì tất nhiên cần ăn cơm rồi.

Linh Tổ đến nhận việc tại công ty xây dựng Cổ Thị. Ông chủ là một người đàn ông chừng chạc, anh tuấn tiêu sái, phong độ phi phàm, anh ta tự giới thiệu: “Tôi là Cổ Nguyên Trác.”

Chữ Nguyên đó làm Linh Tổ hơi giật mình, sau đó cô tự cười mình quá nhạy cảm.

Cổ Nguyên Trác là một lãnh đạo hoàn hảo không chê vào đâu được. Linh Tổ có biểu hiện xuất sắc trong công việc, được anh ta đánh giá cao, từng bước phát huy năng lực của cô.

Có điều công việc vẫn hết sức vất vả, giữa trời đông giá rét, phải đương đầu với gió lớn, theo sau tiền bối chạy đôn đáo khắp nơi. Khuôn mặt non tơ bị gió khô làm cho nứt nẻ, trên tay xuất hiện nhiều vết xước. Mùa hè nóng nực, ngày nào cũng phải ngồi trong phòng điều hòa vẽ bản thiết kế, nên cô bị cảm nặng vì gió lạnh.

Phùng Hiểu Nhiễm tuyên bố: “Chẳng có công việc nào hủy hoại nhan sắc người đẹp bằng công việc này.”

Phùng đại tiểu thư hiện đang đảm nhiệm một công việc nhàn hạ tại một nhà xuất bản sách nước ngoài, ngày ngày uống trà lên mạng, người ngoài nhìn mà ngưỡng mộ.

Tất cả chỉ vì cô có một ông bố toàn năng, còn Linh Tố thì không.

Cứ tưởng ngày tháng sẽ trôi qua như thế mãi, rồi sẽ đến ngày Linh Tố trở thành một kiến trúc sư cao cấp, tiết kiệm được một khoản tiền lớn, có thể về hưu sớm. Nhưng khó khăn lại bất thành linh ập đến.

Mẫu thiết kế dự án đầu tư của công ty bị người khác nhái lại.

Linh Tố nhận được tin vội vàng lao đến công ty, lúc này bầu không khí lo lắng đang bao trùm hết thảy, ai nấy đều hết hoảng sợ hãi.

Cố Nguyên Trác sầm mặt gọi Linh Tố vào văn phòng, hỏi: “Chuyện này em nghĩ thế nào?”

Linh Tố thầm tính toán: “Còn ba ngày tròn và một buổi tối, nếu cố sức vẫn có thể hoàn thành bản thiết kế mới.”

“Em nghĩ hung thủ có thể là ai?”

Thật là một câu hỏi khó nhằn.

Linh Tố liếc nhìn trả lời một cách hàm hồ: “Người mới không đáng tin cho lắm.”

Cố Nguyên Trác gật đầu nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Ông chủ, bản thiết kế phải nhanh chóng hoàn thành.”

Cố Nguyên Trác buồn bã nói: “Bây giờ tôi có thể tin tưởng được ai đây?”

Linh Tố cười: “Ít nhất vẫn còn tin tưởng được em phải không? Xin hãy giao cho em.”

Cố Nguyên Trác dường như chỉ đợi câu nói này của cô, anh ta cười thích chí nói: “Tiểu Thẩm thật là hiểu chuyện. Xong việc rồi, bất luận có trúng thầu hay không, đều thưởng cho em một tháng lương.”

Linh Tố đỏ khóc đỏ cười.

Lần tăng ca bất ngờ này làm cô không ngủ đủ năm tiếng trong ba ngày trời, lập được đại công rồi, mọi người trong công ty dù rất vui sướng cũng chẳng còn sức lực mà ăn mừng. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đầu tóc bù xù mặt mũi nhếch nhác. Đến Linh Tố cũng mặt mày vàng vọt, hai mắt sưng húp.

Cố Nguyên Trác tuyên bố: “Mọi người đã vất vả rồi.”

Mọi người vội đồng tai lắng nghe.

Cố Nguyên Trác cố tình ngừng lại hồi lâu, cuối cùng mới nói: “Ai tăng ca lần này đều được thưởng một tháng lương.”

Linh Tố từ công ty bước ra, bên ngoài ánh nắng chói chang, trên trời không một gợn mây, lúc này đang là thời điểm nóng bức nhất của mùa thu.

Linh Tố giương mắt nhìn chằm chằm bầu trời to bằng lòng bàn tay giữa các tòa nhà cao tầng, chỉ cảm thấy cả thế giới đang xoay chuyển. Cô lắc đầu, cúi nhìn nền đất, cảm thấy nền đất cũng đang lắc lư, đột nhiên cơ thể cô mất thăng bằng, ngã về một bên.

Đúng lúc này, bên cạnh có người lao đến, giơ tay đỡ lấy cô.

Linh Tố hoa mắt chóng mặt, ngã vào lòng người này, không hề hay biết về chuyện vừa xảy ra.

Người này đưa tay đặt lên trán cô, giúp cô che bớt ánh mặt trời.

Linh Tố dần dần trấn tĩnh lại: “Là anh..”

Người đàn ông dịu dàng nói: “Là tôi đây. Em mệt quá rồi, cần phải nghỉ ngơi cho khỏe.”

Linh Tố cười cười. Người đàn ông đứng ngược sáng, Linh Tố không nhìn rõ khuôn mặt anh ta, nhưng giọng nói trầm ấm truyền cảm và luồng hơi ấm bao trùm xung quanh làm cô cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Người đàn ông đỡ cô đứng dậy. Lúc này có đồng nghiệp cũng nhìn thấy Linh Tố bị ngã, vội vàng chạy lại hỏi: “Tiểu Thẩm không sao chứ?”

“Không sao?”

“Linh Tố sao thế?” Cố Nguyên Trác cũng chạy lại.

Người đồng nghiệp trả lời: “Tiểu Thắm vừa ngã đi thừa giám đốc.”

“Vậy à?” Cố Nguyên Trác thất kinh, “Không sao chứ? Chỗ nào thấy khó chịu?”

Linh Tố vội nói: “Bây giờ không sao nữa rồi.”

Cố Nguyên Trác không yên tâm: “Sắc mặt em khó coi quá. Để tôi đưa em về.”

“Em..” Linh Tố không tiện từ chối, bị giám đốc lôi vào trong xe. Cô quay đầu nhìn, mới phát hiện người đàn ông đó đã biến mất từ lúc nào không hay. Thấy người ủa ra, ai cũng hốt hoảng, cảnh tượng ban này tựa như một giấc mộng.”

Người đàn ông xa lạ bấy lâu nay luôn xuất hiện vào thời điểm quan trọng, an ủi vỗ về cô, còn tặng cô cuốn vở quý báu, đã mất tích không để lại dấu vết.

Về đến nhà, Linh Tố ăn tạm ít đồ, sau đó lăn ra giường ngủ thiếp đi.

Trong cơn mê man, đột nhiên tiếng gõ cửa dồn dập làm cô bừng tỉnh. Linh Tố còn chưa kịp tỉnh hẳn, cánh cửa đã bị mở ra, Phùng Hiểu Nhiễm và Đoàn Giác xông vào.

“Chuyện gì thế?” Linh Tố kinh ngạc nhìn hai người.

Phùng Hiểu Nhiễm tức điên lên: “Cậu làm bọn mình sợ muốn chết! Gọi điện thì không bắt máy, gõ cửa cũng không ra mở. Chẳng ai biết cậu ở đâu cả!”

“Thì mình nằm ngủ ở nhà thôi mà.”

“Ngủ gì mà ngủ ác thế? Ngủ cả ngày rồi đấy.”

Chẳng trách bọn họ lo lắng như thế. Linh Tố cười lấy lòng: “Đừng lo lắng. Làm như mình bị ăn thịt không bằng ấy.”

Phùng Hiểu Nhiễm ngoạm mạnh một miếng táo cho hả cơn tức, rồi bất ngờ nói: “Bố nuôi nói dự án đã trúng thầu rồi.”

Linh Tố cực kì vui sướng: “Vậy mình sẽ có một món tiền nho nhỏ rồi.”

“Bố nuôi còn nói, bản thiết kế của cậu rất được coi trọng, có rất nhiều người dò la tung tích của cậu đó.”

Linh Tố trêu bạn: “Vậy không cần lo ế nữa rồi.”

Phùng Hiểu Nhiễm thương xót nhìn bạn: “Nhìn cậu mà xem, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Thật đáng thương ỹ nhân kiều diễm năm nào, Tiểu Long Nữ còn chẳng xuất thần bằng cậu.”

Linh Tố cười sảng khoái: “Dạ dày của Tiểu Long Nữ tốt hơn mình nhiều, cô ấy có thể không vướng khối bếp trần gian.”

Đoàn Giác nghe xong điện thoại, chạy vào phòng hỏi: “Linh Tố, em có rảnh không?”

Phùng Hiểu Nhiễm lườm anh một cái: “Anh không thấy cậu ta mệt sắp chết rồi à?”

Linh Tố nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đoàn Giác, bèn hỏi: “Chuyện nghiêm trọng lắm sao?”

Đoàn Giác gật đầu: “Một vụ bắt cóc, phía cảnh sát không chút tiến triển, đã giao tiền nhưng đứa trẻ vẫn chưa được thả về. Bố mẹ chúng lo muốn phát điên lên rồi.”

Linh Tố nghe thấy nạn nhân là trẻ con, lập tức đứng dậy. Cô mặc quần áo, lau qua mặt, không kịp chải đầu, đi theo Đoàn Giác ra ngoài.

Lý Quốc Cường đang đợi ở Cục cảnh sát, nhìn thấy Linh Tố, suýt nữa thì buột miệng hô to ba tiếng vạn tuế.

Linh Tố thở dốc, hỏi: “Không có tiến triển gì sao?”

“Chẳng có chút manh mối nào, hai đứa trẻ giống như biến mất khỏi trần gian vậy.”

“Hai đứa cơ à?”

“Anh em sinh đôi, mới bốn tuổi.” Lý Quốc Cường hừ một tiếng, “Thế mới nói, có lúc để nhầm vào nhà giàu có quá cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.”

Linh Tố giục: “Mau đưa tôi đến gặp bố mẹ bọn trẻ.”

Tiểu Lý kinh ngạc: “Em chịu gặp người đương sự sao?”

“Manh mối mà bố mẹ bọn trẻ cung cấp là có ích nhất.”

Lý Quốc Cường đưa cô đến phòng tiếp khách, vừa đi vừa nói: “Chuyện này được giấu nhẹm, giới truyền thông vẫn chưa hay biết, em đừng kinh ngạc quá.”

Linh Tố cười: “Nhà nào mà thần bí thế? Chủ tịch thành phố hay bí thư thành ủy?”

Lý Quốc Cường mở cửa nói: “Là Bạch gia...”

Linh Tố bước vào phòng, đúng lúc Bạch Khôn Nguyên quay người lại.

13. Chương 13

Chương 13: Cố nhân trùng phùng

Bạch Khôn Nguyên và Đồng Bội Hoa cùng lúc quay lại nhìn cô.

Không gian im lìm ngưng ngập.

Linh Tố sững sờ vài giây, rồi miễn cưỡng bước một bước về phía trước. Thời khắc đó cô thực sự cảm thấy toàn thân xương cốt hoen rỉ, tứ chi không còn nghe theo điều khiển của trí óc.

Đại đội trưởng gọi cô lại: “Tiểu Thẩm, em đến đúng lúc lắm. Hai vị này là Bạch tiên sinh và Bạch phu nhân.”

Linh Tố dờ dẫm gật đầu.

“Bạch tiên sinh, Thẩm tiểu thư đây chính là vị chuyên gia mà chúng tôi đã nói với anh.”

Linh Tố suýt nữa phì cười. Từ lúc nào cô trở thành chuyên gia thế này? Chuyên gia thông linh sao?

Cơ quan nhà nước đâu thể tuyên truyền mấy thứ mê tín dị đoan được, nên chỉ đành gán cho cô chức danh chuyên gia.

Quả nhiên Đồng Bội Hoa nhìn cô bằng ánh mắt hồ nghi ác cảm. Người phụ nữ này thông minh như thế, sao lại không lập tức nghĩ ra nhiệm vụ thực sự của cô được chứ? Cô ta đành giọng hỏi: “Đội trưởng Trương, anh nghiêm túc đấy chứ?”

Đội trưởng Trương thấy cô ta hoài nghi năng lực phán đoán của mình, vội vàng nói: “Đương nhiên rồi, Tiểu Thẩm đã giúp chúng ta phá không ít các vụ án khó nhằn rồi.”

Đồng Bội Hoa còn định nói gì đó, Bạch Khôn Nguyên chột nhẹ giọng cắt ngang: “Chỉ cần cứu được bọn trẻ là được.”

Đồng Bội Hoa hai mắt đỏ hoe, vội ngậm miệng lại.

Bạch Khôn Nguyên hướng ánh mắt về phía Linh Tố. Cô gái trẻ trung có khuôn mặt trắng bệch tiêu tụy, không một chút cảm thông, ánh mắt lãnh đạm, dường như chưa từng quen biết họ.

Sự thực thì Linh Tố rất hi vọng đời này chưa từng quen biết họ.

Đại đội trưởng nói không ngừng, hình như đang giới thiệu tình tiết vụ án, nhưng Linh Tố chẳng để lọt tai chút nào. Tại cô đang bị nhiễu loạn bởi tiếng trách móc, tiếng đồ đạc đổ vỡ, tiếng trẻ con thút thít khóc. Cô cứ cúi đầu mãi, đuôi mắt chỉ nhìn thấy bộ Âu phục màu xám của Bạch Khôn Nguyên.

Vừa lúc Bạch Khôn Nguyên buông tay xuống, ánh sáng trắng phản chiếu lấp lánh, làm nhức mắt Linh Tố. Đó là một chiếc nhẫn cưới.

Chính vào lúc đó, từ sâu bên trong cơ thể Linh Tố đột nhiên trào dâng dũng khí và sức mạnh bất tận. Cô ngẩng đầu lên, thở sâu một cái, nói: “Tôi nghe thấy tiếng trẻ con khóc.”

Tất thấy mọi người đều chờ người ra, vợ chồng Bạch Khôn Nguyên mặt mày tối sầm.

Linh Tố nói chắc nịch: “Đứa trẻ đang khóc. Đại trưởng Trương, tôi cảm thấy điềm không lành.”

Đồng Bội Hoa đứng bật dậy, hét lên: “Cô đang nói linh tinh cái gì thế?”

Đằng nào mấy năm trước cũng trở mặt rồi, bây giờ chẳng cần giữ hình tượng làm gì nữa. Đồng Bội Hoa ném cho cô ánh mắt hung ác, như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Linh Tố không chút sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt cô ta, nói: “Tôi nghe thấy tiếng một người đàn ông đang trách cứ bọn trẻ, bọn trẻ cứ khóc mãi. Có lẽ bọn trẻ vẫn còn sống, nhưng chắc chắn đang phải chịu giày vò.”

Đồng Bội Hoa toàn thân run rẩy, khuôn mặt trắng bệch, chỉ vào mặt Linh Tố nói: “Mày... mày là con yêu nữ! Mày vừa bước vào là tao đã biết rồi, đến nước này mà mày còn mở miệng trù yểm gia đình tao! Nhìn gia đình tao thế này, mày sung sướng lắm...”

“Bội Hoa!” Bạch Khôn Nguyên vội vàng ngăn vợ lại.

Anh ta quay sang nói với Linh Tố bằng giọng kiên định: “Chúng tôi cần tìm thấy bọn trẻ.”

Linh Tố mệt mỏi lắc đầu, “Hiện tại tôi không có thêm manh mối gì.”

Đồng Bội Hoa hét lớn: “Còn lâu nó mới giúp chúng ta! Nó vui sướng còn chẳng hết nữa là!”

Mọi người nhất thời chết lặng, họ ngầm đoán ra chút nội tình, nhưng lúc này không ai dám tỏ mạnh, chỉ sợ bất cẩn một tí sẽ trở thành vật hi sinh ngay tức khắc.

Bạch Khôn Nguyên kéo tay Đồng Bội Hoa: “Em mệt quá rồi. Về nhà nghỉ ngơi đi.”

Đồng Bội Hoa đang cơn tức giận, không nghĩ ngợi nhiều, buột miệng nói luôn: “Sao? Anh còn bệnh nó? Đau lòng rồi hả? Hối hận rồi hả?”

Linh Tố quay mặt đi chỗ khác.

Bạch Khôn Nguyên trách vợ: “Em nói lung tung gì thế? Còn bao nhiêu người ngồi đây nữa.”

Đồng Bội Hoa hai mắt đỏ bừng: “Nó trù yểm con anh, anh còn bệnh nó sao?”

Bạch Khôn Nguyên mặt nặng như chì, kéo vợ đi ra ngoài cửa: “Em kích động quá rồi đấy. Chúng ta về nhà. Về nhà chờ tin cũng thế cả.”

Linh Tố vẫn điềm nhiên như không, như thể tất cả mọi chuyện chẳng liên quan gì đến cô cả, đôi mắt u tối lạnh lùng xa cách, giống một khung cửa sổ không nhìn thấy được phong cảnh bên ngoài. Những người trong phòng sau khi nghe cuộc đối thoại, nhìn về mặt của đương sự, là có thể đoán ra đại khái nội tình, ai nấy ngậm chặt miệng, không dám tỏ mạnh.

Đồng Bội Hoa bị chồng lôi ra ngoài, chưa chạy được mấy bước đã gập lưng, khóc toáng lên.

“Con của tôi đang ở đâu? Chúng ở đâu?”

Đồng Bội Hoa xinh đẹp, lạnh lùng, cao ngạo, lúc này chỉ là một người mẹ đáng thương.

Bạch Khôn Nguyên đỡ cô ta ra ngoài. Trước khi đi còn quay đầu nhìn Linh Tố một cái. Hai mắt Linh Tố trống rỗng như thể không có tiêu cự.

Anh ta dìu vợ bỏ đi.

Vào giây phút cánh cửa được đóng lại, Linh Tổ mới kinh hoàng nhận ra lưng mình ướt đầm mồ hôi.

Tiếng gào khóc của Đồng Bội Hoa vẫn lảng vảng bên tai. Linh Tổ hi vọng xiết bao cảnh tượng ban nãy chỉ là một giấc mộng.

Sau bao năm gặp lại anh, vốn định âm thầm chúc phúc trong nước mắt, không ngờ lại gặp nhau trong tình huống thê lương thế này.

Bàng hoàng, khóc lóc, ân ân oán oán.

Vì sao chứ?

Chỉ là người đó đã chứng chắc h, tóc mai vẫn dày rậm như xưa, bộ Âu phục sẫm màu ôm sát cơ thể, cao ráo điển trai, nho nhã hơn người. Đối mặt với biến cố to lớn như thế, anh ta vẫn điềm tĩnh ung dung. Nhưng khóe mắt tiêu tụy bị thương, làm người ta đau lòng xót xa.

Bởi vì mấy năm nay chưa một lần mơ thấy, hôm nay đột nhiên gặp lại, cứ ngỡ như còn trong cõi mộng.

Linh Tổ đưa tay sờ mái tóc rối bù của mình, cô đang mặc trên người một chiếc áo rộng thùng thình nhàu nát. Không cần soi gương cũng biết bộ dạng lúc này của cô lồi thoi nhếch nhác thế nào, rất phù hợp với hình tượng mà Đồng Bội Hoa gán cho cô.

Một bà đồng chuyên buông lời xằng bậy lừa phỉnh đám đông.

Đoàn Giác bưng một cốc trà đến, nhẹ nhàng đặt trước mặt cô, định nói gì nhưng lại thôi.

Linh Tổ cười khẽ, nói: “Trước đây tôi có quen họ, cũng năm, sáu năm không gặp mặt rồi. Không ngờ hôm nay lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.”

Đoàn Giác là người thật thà, nhưng anh không dần. Anh biết vào lúc này, cách làm hay nhất là ngậm miệng không nói gì cả.

Linh Tổ cười với anh: “Có điều chuyện nào ra chuyện ấy.” Cô quay sang hỏi Lý Quốc Cường, “Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Lý Quốc Cường vẫn chưa hết run, nhỏ giọng nói: “Ngày hai mươi lăm tháng trước, có hai đứa bé bị bắt đi lúc đang chơi ở khu vui chơi của chung cư, bảo mẫu bị ăn đòn. Ba ngày sau Bạch gia mới chịu báo cảnh sát, đối phương đòi hai nghìn vạn tiền chuộc. Hôm giao tiền chuộc, bọn tôi đã giăng lưới khắp nơi, nhưng không ngờ tên đó vẫn chạy thoát được. Bây giờ bọn nó có tiền rồi, cũng không có dấu hiệu thả người. Bọn tôi đang chờ xem liệu đối phương có liên lạc thêm lần nữa hay không.”

Dứt lời anh đưa cho cô một bức ảnh. Trong ảnh là một cặp song sinh tầm bốn tuổi, cặp mắt tròn đen, mái tóc hơi xoăn, cánh tay mũm mĩm như củ sen, giống nhau như đúc. Hai đứa trẻ cười rạng rỡ hồn nhiên, Linh Tổ dường như có thể nghe thấy tiếng khanh khách của chúng.

Bố mẹ nào mà để lạc mất hai đứa con quý báu này đều sẽ bạc tóc chỉ trong một đêm.

Linh Tổ thở dài một tiếng, “Tiểu Lý, tôi chỉ có thể nói rằng, tôi cảm thấy điềm chẳng lành.”

Hai người đàn ông rơi vào im lặng.

“Lúc này đầu óc hỗn loạn quá, hãy cho tôi chút thời gian. Tôi sẽ tìm ra manh mối.”

Lý Quốc Cường cũng bất mãn: “Đừng nói là em, tôi cũng cảm thấy cặp vợ chồng này hết sức kì quặc, hỏi họ nhiều chuyện, họ đều không chịu thành thật khai báo.”

Đoàn Giác nói: “Người có tiền mà.”

“Tôi hỏi bà Bạch gần đây có bị ai uy hiếp không, nghe thế cô ta bèn đảo mắt đi chỗ khác, rõ ràng có uẩn khúc gì đó, nhưng lại không chịu nói ra.”

“Sao không điều tra?”

“Điều tra thế nào đây, điều tra từ đâu đây? Người ta nói, vụ bắt cóc và việc làm ăn không dính dáng đến nhau.”

Đoàn Giác lắc đầu: “Đúng là không thể hiểu nổi người có tiền.”

Linh Tố đầu đau như búa bổ, không muốn nghe thêm nữa, vội vã cáo từ.

Cô lao như bay ra khỏi Cục cảnh sát, chạy trên đường lớn, cơn gió thổi qua làm đầu đau khủng khiếp, cô đành vào tiệm thuốc mua Aspirin. Vừa nuốt viên thuốc xuống bụng, một chiếc Benz màu đen chậm rãi tiến tới.

Cửa xe hạ xuống, Bạch Khôn Nguyên đang ngồi trên ghế lái, lặng lẽ nhìn cô.

Anh ta đỗ xe ở đầu đường bên kia, Linh Tố đứng ở đầu đường bên này, ngăn giữa hai người là dòng xe cộ tấp nập. Ngọn gió ấm áp đầu thu thổi bay mái tóc Linh Tố, che mất tầm nhìn của cô. Khoảng thời gian hơn sáu năm xa cách trôi qua như chưa từng có.

Vào giây phút đó, khung cảnh mấy năm trước dường như tái hiện, anh đến đón cô giờ tan trường, cửa xe hạ xuống, dịu dàng mỉm cười, làm trái tim cô say sưa ngây ngất.

Cô thiếu nữ ngây thơ đơn thuần, sao có thể vượt qua được cám dỗ lớn như thế?

Người đàn ông dạn dĩ tình trường, đương nhiên có thể đành lòng lợi dụng làm tổn thương một người vô tội.

Hai người họ cứ lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu giữa con phố huyền ảo. Sau đó Linh Tố quay lưng bỏ đi, Bạch Khôn Nguyên nâng kính xe, lái thẳng về phía trước.

Chẳng có gì để nói cả, mọi thứ chết chìm trong im lặng.

Trời còn chưa tối hẳn, Linh Tố đã có mặt tại Quán Ba Cây Chối.

Tường Tử lắc đầu: “Càng ngày cậu càng đến đây sớm hơn, đang trốn chạy điều gì chẳng?”

Đến cậu ta cũng nhìn ra được tâm sự của Linh Tố.

Nữ ca sĩ đang thử giọng trên sân khấu, hát thử một câu: “Chúng ta hiểu quá ít về tình yêu.”

Lẽ nào lại không đúng?

Linh Tố thấy đói bụng, bèn gọi một chiếc bánh nhân vanila, một cốc trà sữa cỡ lớn, ăn như chết đói, không màng đến hình tượng. Mứt hoa quả rớt xuống tay, cô thè lưỡi liếm.

Bàn bên cạnh vang lên tiếng cười khẽ.

Linh Tố cũng chẳng buồn để tâm.

Người đàn ông nói: “Hình như em đã có một ngày rất thú vị.”

Một câu nói trúng tim đen, Linh Tố rầu rĩ nói: “Lại còn không à? Gặp lại tình xưa, trời long đất lở, sóng dâng biển giạt.”

“Nghe có vẻ rất kích thích nhỉ?” Người đàn ông cảm thấy rất thú vị, cười hỏi: “Có phải anh ta đã già nua xấu xí?”

Linh Tố ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Không. Ngược lại càng thêm chững chạc tràn đầy mê lực, may mà năm đó người tôi gặp không phải anh ta bây giờ, nếu không chắc tôi sớm đã chết không có chỗ chôn rồi.”

“Đừng hàm hồ đưa ra kết luận, đừng quá tin vào đôi mắt của mình.”

“Còn chưa hết đâu. Phụ nhân của anh ta chỉ vào mũi chửi tôi là yêu nữ. Thế mà tôi còn không biết điều, to gan dự đoán lũ trẻ mất tích của họ lạnh ít dữ nhiều.”

Người đàn ông cười khẽ: “Là do em quá tốt bụng.”

Linh Tố kinh ngạc hỏi: “Từ đâu mà anh nhìn ra tôi quá tốt bụng?”

“Em vẫn còn để tâm đến chuyện của họ.”

“Tôi muốn mặc kệ lắm chứ, nhưng lúc đó còn nhiều người vô can, muốn quay đầu bỏ đi là chuyện không thể.”

“Nếu đã là người vô can, sao lại không thể quay đầu bỏ đi chứ?”

Linh Tố nghĩ thấy cũng đúng, bèn đổi giọng: “Xem ra tôi cũng có chút tinh thần nhân đạo chủ nghĩa nhỉ?”

Tiếng cười thấp trầm của người đàn ông làm lay động hồn phách người đối diện: “Lúc đó chắc tim em đập loạn nhịp nhỉ?”

Linh Tố nghĩ một chút rồi nói: “Không có.” Một chút kích động cũng không, trái tim cô hoàn toàn bình thường. Chỉ là Đồng Bội Hoa làm cô sợ hãi mồ hôi tuôn đầm đìa. Nhưng mà ít ai không sợ hãi người phụ nữ mang tên Đồng Bội Hoa đó.

Người đàn ông lại hỏi: “Lòng bàn tay có đổ mồ hôi không?”

“Không.”

“Sống mũi có cay không? Khóe mắt có nóng không?”

“Không có, đều không có.” Linh Tố cười nói: “Tôi chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung. Nguyên do có lẽ tại ba ngày tăng ca không ngủ đủ giấc.”

“Vậy em còn lo lắng gì nữa?”

“Tôi lo mình đã tỏ ra không đủ kiên cường, lạnh lùng, ung dung.”

Người đàn ông nhìn cô xót xa: “Em không cần tỏ ra mạnh mẽ quật cường như vậy đâu. Em chỉ là một cô gái, em có thể đường hoàng tỏ ra yếu đuối. Em xứng đáng được yêu thương che chở.”

Linh Tố hơi dờ người, sau đó khẽ mỉm cười.

Người đàn ông lại nói: “Không nên giao du với người không có tì vết, vì người ta không thực lòng; không nên giao du với người không có ham mê, vì người ta không sâu sắc.”

Linh Tố gật đầu: “Đúng thế, làm người thì không ai thập toàn thập mỹ cả.”

Người đàn ông cười nói: “Nói chuyện với em thật nhẹ nhõm.”

Linh Tố hiểu kì liếc nhìn đối phương. Đó là một người đàn ông trẻ trung anh tuấn, khí chất xuất chúng, nhìn là biết không phải hạng người nhàn nhã vô công rồi nghề, nhưng anh ta lại tình nguyện lặng lẽ quan tâm một cô gái tầm thường như cô. Không để lại danh tính, cũng không màng báo đáp.

Tầng lớp quyền quý đôi khi cũng cao quý thật.

Linh Tố nói: “Hôm trước cảm ơn anh nhé.”

Người đàn ông cười: “Chuyện vặt ấy mà.”

“Khiêm nhường nhã nhặn, anh thật ga lăng quá.”

“Nếu là vì em, tôi rất sẵn lòng.”

Linh Tố mỉm cười, duyên dáng đứng dậy, ngồi xuống đối diện anh ta. Anh ta khoảng chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, mặc bộ vest trang trọng vừa vặn, nhìn thoáng qua thần thái có chút giống Bạch Khôn Nguyên năm nào.

Nhưng anh ta không phải Bạch Khôn Nguyên.

Trên khuôn mặt Bạch Khôn Nguyên lúc nào cũng toát lên sự khách sáo xa cách, hồi đó Linh Tố quá đối ngây ngô nên không nhận ra, bây giờ nghĩ lại, vẻ mặt đó lạnh lùng như một lớp băng, bề ngoài phẳng lặng nhưng sâu bên trong sóng ngầm trào dâng.

Còn người đàn ông trước mặt dù hành tung bí ẩn, chỉ để lộ ra mặt tốt đẹp nhất, nhưng mỗi lời nói nụ cười đều vô cùng chân thành. Thấm Linh Tố không dám tự nhận mình thông minh, nhưng ít ra vẫn có thể chắc chắn về điều này.

Cô tự giới thiệu: “Tôi là Thẩm Linh Tố, còn anh?”

Người đàn ông dịu dàng nhìn cô, chần chừ vài giây, rồi nói: “Anh là Tiêu Phong.”

Nụ cười trên khuôn mặt Linh Tố dần đông cứng.

Tiêu...

“Thì ra anh không phải người lạ.” Linh Tố mỉm cười có phần chế giễu.

Còn tưởng lần này cô được tình cờ gặp gỡ một người đàn ông xa lạ thần bí đẹp trai, dịu dàng tâm lý, viết nên một giấc mộng thiếu nữ. Thẩm Linh Tố cũng là một cô gái đang thì xuân sắc, không hiểu tại sao giấc mộng nào của cô cũng không có kết thúc có hậu.

Tiêu Phong dịu dàng nói: “Không phải anh cố ý giấu giếm, chỉ là không biết nên mở lời thế nào mới phải.”

Linh Tố hỏi: “Anh biết tôi sao?”

“Biết từ rất lâu rồi.”

“Rất lâu là bao lâu?”

“Mọi người luôn tìm kiếm mẹ con em. Bảy năm trước cuối cùng mới tìm thấy.”

Bảy năm trước. “Lúc đó mẹ tôi đã qua đời rồi.”

“Đúng thế.” Tiêu Phong thở dài cảm thán, “Sau đó thấy em sống rất tốt, nên không muốn quấy nhiễu cuộc sống của em, vì thế đã không ra mặt.”

“Nhưng lúc đó Linh Tịnh vẫn còn sống.” Ngữ khí Linh Tố lạnh dần, “Nó nằm giường bệnh triền miên, sao các người không có động tĩnh gì? Nếu vậy trước đó còn tìm chúng tôi làm gì?”

Tiêu Phong dịu giọng hỏi lại: “Em thực sự cho rằng chúng ta đã không làm gì ư?”

Linh Tố chợt nhớ tới vị bác sĩ tiếp nhận ca mổ giữa chừng và món tiền ba mươi vạn không biết từ đâu rơi xuống, lúc này mới bàng hoàng tỉnh ngộ.

“Thì ra món tiền đó là của anh.”

Nụ cười một nỗi cô còn tưởng đó là tấm lòng của Bạch Khôn Nguyên, cảm động khôn xiết, nên nhất thời mê đắm anh ta, kết quả bị tạt cho gáo nước bẩn.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó trong đầu Bạch Khôn Nguyên chỉ nghĩ đến di chúc của Lâm Lang, làm gì có tâm trạng quan tâm bệnh tình của em gái cô. Cũng chỉ có người thân mới có thể làm chuyện đời đời hối hận cho than thôi.

Linh Tố cảm kích nói: “Cảm ơn anh.”

Tiêu Phong nói: “Chỉ tiếc là vẫn không cứu được con bé.”

“Đó là mệnh của nó rồi. Sau khi giải thoát khỏi cơ thể đó, nó sẽ đầu thai vào một gia đình hạnh phúc, sống vui vẻ khỏe mạnh. Như thế tốt hơn nhiều phải không?”

Tiêu Phong gật đầu, “Sự tình đã như thế, chỉ bằng thay một cơ thể khác thì hơn.”

Linh Tố chần chừ vài giây, rồi khẽ hỏi: “Anh có quan hệ thế nào với ông ấy?”

Tiêu Phong nói: “Tiêu Bá Bình là bác ruột anh. Linh Tố, anh là anh họ của em.”

Linh Tố chậm rãi ngẩng đầu, đưa mắt nhìn người anh họ xa lạ trước mặt.

Vào giây phút này, cô thật hi vọng anh chỉ là một người xa lạ không có chút quan hệ huyết thống nào với mình.

Cô hỏi: “Sao bây giờ lại tự đứng ra mặt?”

“Bệnh ung thư của bác ngày càng xấu đi, bác muốn gặp em lần cuối.”

Linh Tố cảm thấy tim mình thắt lại, có chút đau. Mẹ và em gái đều qua đời rồi, khó khăn lắm mới đợi đến ngày bố cho người đến tìm cô, không ngờ li vì ông không còn nhiều thời gian nữa. Không biết mệnh cô là mệnh gì nữa, lần nào cũng phải tận mắt nhìn từng người thân lần lượt rời bỏ cô, để lại mình cô lẻ loi trên thế gian này.

Linh Tố thần người ra.

Tiêu Phong thở dài: “Em sẽ đi gặp bác chứ?”

Bản thân Linh Tố cũng cảm thấy hồ nghi: “Tôi nên đi hay không? Ông ấy đã vứt bỏ tôi bao năm nay, bây giờ vẫy tay một cái là muốn tôi đến bên giường bệnh làm đứa con hiếu thảo, nghĩ như vậy hình như có hơi đơn giản quá nhỉ?”

“Linh Tố.” Tiêu Phong bắt lực gọi tên cô.

Linh Tố lạnh lùng nói: “Ba mươi vạn đó tôi không động đến một xu. Tôi sẽ trả lại cho anh.”

“Tiền không là vấn đề.” Tiêu Phong nói, “Đã là người một nhà...”

“Ai là người một nhà với các người?” Linh Tố cắt ngang lời anh, “Tôi họ Thẩm, anh họ Tiêu, chúng ta không phải người một nhà.”

“Linh Tố, bác không còn nhiều thời gian nữa. Bác có chuyện muốn nói với em.”

“Anh đã thay ông ấy đến gặp tôi, sao không thay ông ấy chuyển lời luôn đi?”

Tiêu Phong thở dài: “Có những lời phải tự mình nói ra mới được.”

Linh Tố lạnh lùng nhìn anh: “Hồi đó lúc ông ta cho đem tiền đến cho, nói ra chẳng phải xong chuyện rồi ư?”

“Linh Tố...”

“Đừng có luôn miệng gọi tôi Linh Tố Linh Tố như thế, tôi với anh nào có thân thiết gì!” Linh Tố cao giọng, vài vị khách trong quán bar đưa mắt nhìn hai người.

Linh Tố mím chặt môi, ra sức trấn tĩnh, nhưng cơn giận dâng lên đầy bụng, làm cánh mũi cay cay, khóe mắt nóng bừng. Cô giận dữ quay mặt đi.

Lúc này Tiêu Phong mới nín cô lại nói: “Em đi gặp bác một lần, muốn nói gì thì nói hết ra, như vậy cũng tốt cho cả em nữa.”

Linh Tố đứng dậy: “Chẳng có gì là tốt! Tôi không chấp nhận ông ta, tôi không muốn chạy đến xem ông ta chết như thế nào.”

Tiêu Phong dịu giọng nói: “Em nở lòng nào để một người già hấp hối phải ôm hận lìa đời?”

Linh Tố lạnh lùng phản bác: “Đương nhiên sẽ có con hiền cháu thảo khóc lóc quanh giường ông ta. Còn tôi đối với ông ta, đã thuộc về quá khứ rồi.”

Cô gạt tay Tiêu Phong ra, vội vàng bỏ đi.

Cô cứ đi hoài đi mãi, không biết đi qua bao nhiêu con phố, mới dừng chân lại.

Màn đêm đã buông xuống, đèn điện lấp lánh như châu ngọc điểm xuyết đường phố náo nhiệt, người người mặc áo khoác qua lại tấp nập, ma quỷ ngật ngưỡng xuyên qua, nhưng chẳng ai hay biết, chỉ mình Linh Tố nhìn thấu.

Trên phố người đông như nêm, nhưng đối với Linh Tố mà nói, đây là một thành phố không có bóng người. Con đường trống không và ánh đèn nhấp nháy làm nổi bật sự cô đơn của cô. Chuyện xưa lần lượt hiện ra trong đầu, lúc thì là Bạch Khôn Nguyên thâm trầm điềm tĩnh, lúc thì là Đồng Bội Hoa kiêu ngạo đáng sợ, lúc thì là bóng dáng lúc ẩn lúc hiện của người mẹ, lúc thì là đứa em gái trắng bệch tiêu tụy. Cuối cùng là khuôn mặt đang nở nụ cười dịu dàng của Tiêu Phong.

Anh họ?

Linh Tố cười nhạt.

Mơ mộng hão huyền bao lâu nay, không ngờ lại là anh em họ.

Vào giây phút đó, nỗi bi thương khi phải lật bài ngửa với Bạch Khôn Nguyên mấy năm trước lại ùa về trong cô.

Linh Tố theo dõi tiến triển vụ án từ chỗ Đoàn Giác. Nói đúng hơn là, chẳng có tiến triển gì cả.

Bọn trẻ đã mất tích mười ngày, không rõ sống chết. Tin tức dần không che giấu nổi, giới truyền thông phát hiện được chút dấu vết, lập tức làm nhặng xị lên. Đây là thời khắc cực kì khó khăn của Bạch gia.

Đột nhiên Linh Tố nghĩ đến Lâm Lang.

Thiếu nữ xinh đẹp bạc mệnh đó, nếu còn sống, bây giờ bà Bạch là cô ấy mới phải.

Linh Tố ngẫm nghĩ rồi tự châm biếm, nếu năm đó Lâm Lang không chết, thì cô sẽ không quen biết Bạch Khôn Nguyên. Đối với cô mà nói người nhà Bạch gia chỉ là những kẻ xa lạ.

Rầm Trung Thu, giám đốc Cố là người hào phóng, chẳng những tặng nhân viên bánh trung thu cao cấp, mà còn phát ổi người một bao lì xì.

Một đồng nghiệp nói: “Giám đốc hôm nay vui vẻ lắm, nghe nói một người bạn đã lâu không gặp của giám đốc vừa về nước.”

“Chính là người đàn ông vừa bước vào sao? Dáng vẻ của anh ta làm mình liên tưởng đến đại hiệp Tiêu Phong.”

Linh Tố khẽ run tay, tách trà suýt nữa trào ra ngoài.

Đúng là thần hồn nát thần tính mà.

Linh Tố thâm cười nhạo mình, đứng dậy bước vào phòng trà nước. Sau lưng đột nhiên có người gọi: “Linh Tố?”

Nhất thời cô tưởng mình bị ảo giác nên vẫn tiếp tục bước đi. Nhưng chưa đi được hai bước thì một lực mạnh xoay cô lại.

Trước mặt là một người đàn ông có mái tóc dày rậm và làn da bánh mật, áo jacket phảng phất mùi thuốc lá nhân nhạ, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười mừng vui rạng rỡ.

Linh Tố run run ngón tay chỉ anh ta: “Anh... anh... là Bạch Sùng Quang?”

Người này như vừa chui từ dưới đất lên vậy.

Bạch Sùng Quang cười ha hả, dùng sức ôm chặt Linh Tố, luồng khí trong phổi cô bị đẩy hết ra ngoài.

“Suýt nữa thì không nhận ra em rồi! Em đã cao hơn, xinh đẹp hơn! Vẫn sống tốt chứ? Có nhớ anh không?”

Bạch Sùng Quang vẫn phóng khoáng hào sảng như xưa.

Cố Nguyên Trác tò mò hỏi: “Hai người quen nhau à?”

“Bạn cũ đó.” Bạch Sùng Quang cười đáp: “Sao, cô ấy là nhân viên của anh à?”

“Tiểu Thẩm là vị tướng đặc lực của tôi đó.”

Bạch Sùng Quang không khỏi tự hào: “Linh Tố của chúng tôi giỏi giang từ tấm bé.”

Linh Tố bị anh ôm trong lòng, giống như con gà bị chim ưng quắp chặt, toàn thân đau nhức, nhưng cô lại rất thích sự chào đón nồng nhiệt này.

Bạch Sùng Quang ôm cô kéo ra ngoài, “Nào, anh Bạch mời em một bữa nhé, hôm nay chúng ta phải uống cho đã mới được.”

Cố Nguyên Trác vội hỏi: “Còn mình thì sao?”

Bạch Sùng Quang phũ tay: “Hôm khác đi. Hôm khác nhất định mời cậu.”

Cố Nguyên Trác cười mắng: “Mê sắc quên bạn!”

Linh Tố không có quyền phát ngôn, cô bị đưa thẳng đến một quán ăn Tứ Xuyên rất đông khách ngay gần đó.

Lúc này Bạch Sùng Quang không chịu nổi nữa, miệng thưởng rượu, mắt nhìn Linh Tố chăm chú, làm cô sờn hết cả gai ốc.

Linh Tố hăng giọng hỏi: “Anh về nước từ khi nào thế?”

“Mới xuống máy bay hôm qua. Anh được nghỉ phép, thuận đường ghé qua thăm Nguyên Trác. Anh ta là đàn anh hồi đại học. Không ngờ lại gặp được em.” Bạch Sùng Quang cười, “Mấy năm nay, lúc nào anh cũng nhớ đến em.”

Linh Tố mỉm cười với anh: “Em sống tốt lắm. Anh thì sao?”

“Anh làm về nhiếp ảnh.”

Linh Tố trợn tròn hai mắt.

Bạch Sùng Quang dịu dàng nhìn cô: “Thật là nhớ nhung biểu cảm ngây thơ đáng yêu này của em.”

Linh Tố đỏ mặt: “Đừng nói quanh. Bây giờ anh là nhiếp ảnh gia sao?”

Bạch Sùng Quang rút xâu chìa khóa ra, chỉ vào một biểu tượng trên đó: “Anh làm ở đây.”

Trên móc chìa khóa là một biểu tượng không xa lạ gì.

“Tạp chí Địa lý quốc gia?” Linh Tố vỗ tay, “Anh cừ quá!”

Bạch Sùng Quang giơ tay làm bộ định búng trán cô.

Linh Tố mỉm cười né tránh, cô hỏi tiếp: “Công ty của anh thì sao? Chẳng lẽ công ty nhỏ hồi đó đã phá sản rồi sao?”

Bạch Sùng Quang đáp: “Không phá sản, nhưng anh không muốn làm nữa. Lờ lãi thì ít mà phải tốn công tốn sức, chán lắm. Anh chỉ là một cậu ấm lười nhác, hưởng lợi nhuận từ cổ phiếu cũng đủ ăn đủ mặc rồi, thế nên đành bằng lòng với kiếp lang thang.”

Linh Tố cười: “Than gì nữa? Biết bao người mơ có được cuộc sống như thế.”

Bạch Sùng Quang hỏi: “Em thì sao?”

“Em à? Đi học, tốt nghiệp, đi làm. Chẳng có gì đáng để nói cả.”

Anh mắt Bạch Sùng Quang trở nên sâu thẳm: “Em đã thay đổi nhiều rồi.”

“Em đã già đi sáu tuổi mà.”

“Không. Em đã cởi mở hơn, có khí chất hơn, tự tin hơn. Toàn thân phát ra hào quang.”

Linh Tố cười trừ: “Không đâu. Chỉ tại anh chưa nhìn thấy bộ dạng nhem nhuốc từ đầu tới chân lúc đo đạc tại công trường của em thôi.”

Bạch Sùng Quang nói: “Lúc qua đời, chị dâu đã để lại một phần tài sản cho em.”

Linh Tố gật đầu: “Em rất bất ngờ.”

Bạch Sùng Quang đốt một điếu thuốc, “Hôm đó chị ấy đột nhiên tỉnh táo trở lại, lần lượt gọi tên từng người, chuyện xảy ra trong mấy năm trời dường như chị ấy cũng biết cả. Có lẽ đó chính là hồi quang phản chiếu mà người ta hay nhắc đến, sau khi lập xong di chúc, đêm đó chị ấy đã trúng gió qua đời.”

Không khí quanh bàn ăn chìm trong im lặng.

Hồi lâu sau, Linh Tố mới nói: “Không ngờ dì ấy lại nhớ đến em.”

Ánh mắt Bạch Sùng Quang khẽ lay động, “Ai có thể quên được em chứ?”

Linh Tố bối rối ho khẽ: “Bọn họ... bọn họ xảy ra chuyện rồi, anh có biết không?”

Bạch Sùng Quang không hiểu: “Bọn họ nào? Xảy ra chuyện gì?”

Linh Tố ngẩng đầu: “Anh không biết sao?”

“Biết cái gì?”

“Ôi!” Linh Tố lắc đầu, “Anh trở về đúng lúc lắm. Hai đứa con của vợ chồng Bạch Khôn Nguyên bị bắt cóc rồi.”

Bạch Sùng Quang lập tức ngồi thẳng người: “Em nói là Hạo Cần và Hạo Miễn?”

Lúc này Linh Tố mới biết tên của hai đứa trẻ. Cô khẽ gật đầu.

Bạch Sùng Quang kinh ngạc vô cùng: “Sao có thể thế được?”

Linh Tố nói: “Em thường giúp bạn phân tích một số vụ án khó nhằn, lần này họ lại đến tìm em. Lúc đến nơi, nhìn thấy hai người bọn họ, ha ha, suýt nữa thì em sợ mất vía đấy.”

Bạch Sùng Quang nhìn cô bằng ánh mắt cảm thông: “Bọn họ không làm khó em chứ?”

“Bạch Khôn Nguyên vẫn kiệm lời như xưa, Đồng Bội Hoa thì chỉ thẳng mặt em mà mắng chửi.”

Bạch Sùng Quang cười: “Trước đây anh đã đoán rằng Đồng Bội Hoa sẽ biến thành một người đàn bà chua ngoa mà. Thật không hiểu sao Bạch Khôn Nguyên có thể chịu được cô ta.”

Ngữ khí của Linh Tố không giấu nổi sự bức tức, nhưng cô chỉ thở dài nói: “Em luôn cho rằng cô ta là một kẻ máu lạnh vô tình, nhưng dù sao cô ta vẫn là một người mẹ. Chắc trong cơn rối trí, ngay bản thân cô ta cũng không biết mình đang nói gì nữa.”

Bạch Sùng Quang hỏi: “Tìm thấy bọn trẻ chưa?”

Linh Tố lắc đầu: “Vẫn chưa. Em có linh cảm không tốt. Anh Bạch, em cảm thấy chuyện này không đơn giản chút nào. Thật sự thì em cảm thấy, hai đứa trẻ lành ít dữ nhiều.”

Bạch Sùng Quang nhíu mày: “Không ai nói với anh chuyện này cả.”

“Đạo trước họ đã cố gắng giấu nhẹm, nhưng gần đây không giấu được nữa, rất nhanh thôi tin này sẽ lan truyền khắp nơi.”

“Bạch gia có ngày hôm nay, đương nhiên không thiếu kẻ thù. Chỉ là không biết kẻ nào lại làm ra chuyện điên cuồng vô nhân tính này?”

“Nghe nói bên trong có nội tình, nhưng bọn họ không cho phía cảnh sát tiến hành điều tra nội bộ công ty.”

“Đã đến nước này rồi, còn kháng kháng giữ chút cơ mật làm gì?”

“Bọn trẻ là con của họ, quyền quyết định nằm trong tay họ.”

“Cũng chỉ có bọn họ mới làm thế được.”

Linh Tố khẽ vỗ lên tay anh, nói: “Bản thân anh cũng phải cẩn thận.”

“Anh ư?”

“Anh cũng biết vợ chồng họ không dễ đối phó mà.”

“Nhưng cũng chỉ để đối phó với đối thủ trên thương trường thôi. Giữa anh và bọn họ đã không còn mối quan hệ lợi ích nào nữa.”

Linh Tố cũng không hiểu tại sao trong lòng lại có chút lo lắng.

14. Chương 14

Chương 14: Cốt nhục tình thâm

Ăn xong, Bạch Sùng Quang tiễn Linh Tổ tới trước cửa nhà, sau khi trao đổi phương thức liên lạc, anh mới ra về.

Linh Tổ một mình lên lầu. Đèn hành lang lại hồng, cô mò mẫm tìm chìa khóa mở cửa.

Trong bóng tối một luồng không khí xa lạ đang chuyển động, Linh Tổ thất kinh, hét lên: “Ai đó?”

“Là anh đây.”

Bật lửa lóe sáng, khuôn mặt của Tiêu Phong lúc ẩn lúc hiện.

Lồng ngực Linh Tổ chợt rung động, toàn thân run lên, cô đưa mắt nhìn anh trừng trừng.

Tiêu Phong tưởng sự xuất hiện của mình làm Linh Tổ giật mình, vội hỏi: “Em không sao chứ?”

Linh Tổ định thần lại, vội vàng quay mặt đi, lạnh lùng nói: “Tiêu đại hiệp? Rõng đến nhà tôm thế này, chẳng hay có điều gì chỉ giáo?”

Tiêu Phong tắt bật lửa, hành lang lại đen ngòm. Linh Tổ bất giác thở phào một hơi, hình như cảm thấy bóng tối càng thích hợp để trò chuyện.

Giọng nói trầm thấp của Tiêu Phong vọng lại: “Dù thế nào em cũng không chịu tha thứ cho bác sao?”

Linh Tổ tiếp tục mò chìa khóa: “Tôi không hẹp hòi như thế đâu. Tôi chỉ cảm thấy gieo nhân nào gặp quả ấy, hết sức công bằng. Tôi không oán trách thì ông ấy cũng không nên oán trách gì mới phải.”

“Em có thể bình tâm lại nghe anh nói vài câu không?”

Linh Tổ bực bội nói: “Tôi có lập kết giới đâu, tất cả sóng âm anh phát ra đều truyền thẳng vào tai tôi đây này.”

Tiêu Phong nói: “Hôm kia bác đột nhiên bị sốc.”

Động tác của Linh Tổ chợt khựng lại.

“Bệnh viện đã gửi tới hai thông báo nguy kịch, sáng nay mới may mắn cứu được bác.” Giọng nói của Tiêu Phong chùng xuống, “Linh Tổ, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, tuổi già như chuối trên cây. Thời gian đã không còn nhiều nữa rồi.”

Linh Tổ không nói gì.

Hai mươi bốn năm qua, ngày nào ông ta cũng có cơ hội đến tìm mẹ con cô. Nhưng phải đợi đến lúc sắp tàn hơi, ông ta mới nhớ đến họ. Một người mới ích kỷ làm sao!

Linh Tổ mở cửa ra, vốn không định mời Tiêu Phong vào nhà, nhưng lại nghĩ làm thế thì bất lịch sự quá, đành phải nhượng bộ.

Căn phòng không rộng, bày biện đơn giản, thành cửa sổ đặt một chậu xương rồng đang nở hoa. Trên kệ để ti vi có một chiếc cốc màu đen nhìn không bắt mắt, chỉ có người tinh tường mới nhận ra đó là một món đồ pháp bảo, dùng để tránh tà.

Tiêu Phong cầm chiếc cốc lên ngắm nghía kĩ càng, “Món đồ này hay thật, em lấy từ đâu ra thế?”

Linh Tổ nói: “Thời đi học có lần leo núi cùng các bạn, tình cờ gặp một lão hòa thượng, mới gặp nhau mà như thân quen từ lâu, người này đã tặng chiếc cốc cho tôi. Anh muốn uống gì không?”

“Tùy.”

Linh Tổ cười: “Nhà tôi không có đồ uống nào tên là ‘tùy’ cả.”

“Vậy thì cho anh một ít nước khoáng. Thêm một bát mì nữa là tốt nhất”

“Anh chưa ăn tối sao?”

“Tất cả chỉ vì đợi em.” Tiêu Phong ngồi trên sô pha, tự ý mở ti vi xem.

Linh Tố có cảm giác mình đã chuốc phiền phức vào nhà, nhưng nhìn nụ cười có phần vô lại của Tiêu Phong, cô chỉ đành chấp nhận hiện thực, đi vào bếp nấu mì cho Tiêu công tử.

Cô tự nhủ, mặc dù bụng tức anh ách, nhưng khát vọng tình thân vẫn chiếm thế thượng phong.

Người sống nơi trần thế, cả đời tìm tìm kiếm kiếm, chẳng qua là muốn tìm một nơi thuộc về mình.

Ngoài phòng khách, ti vi đang phát ca khúc mở đầu của phim truyền hình Ác cốt tam lưu chiếu lúc tám giờ hàng ngày. Không ngờ Tiêu Phong – công tử con nhà giàu có vẻ ngoài thanh thoát tai không nghe chuyện thiên hạ, tay không nhúng chuyện bao đồng lại thích xem thể loại phim thể này, thật khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Linh Tố vừa cười thầm trong bụng, vừa bỏ mì vào nước sôi. Trong phút bất thần, đột nhiên cô nhớ tới một buổi tối nhiều năm về trước.

Cô vẫn nhớ rõ đó là một tối nóng nực ẩm ướt, cô đứng trong bếp mồ hôi ướt đầm lưng, nhưng trong lòng thì ngọt ngào vô cùng. Mẹ dạy cô nấu rất nhiều món, nhưng món tủ của cô là mì gà nắm, hôm đó chuẩn bị vội vàng, chỉ sợ gà chín tới, nhưng lúc bung ra, người đó đã ngủ thiếp trên sô pha lúc nào không hay.

Nghĩ đến đây, Linh Tố chợt thấy buồn bã trong lòng.

Cô vớt mì ra, rắc ít tiêu, bung tô mì nóng hổi lên nhà. Tiêu Phong đang dựa trên sô pha, tay vẫn cầm điều khiển ti vi, nhưng mắt đã nhắm tịt. Tiêu Phong có dung mạo anh tuấn, ngũ quan rõ nét, thường ngày trông mạnh mẽ kiên định, trông như bậc anh hùng võ lâm, nhưng khi anh say ngủ, khuôn mặt anh dịu dàng ôn hòa, thật là một cảnh tượng làm rung động lòng người.

Linh Tố lặng lẽ quan sát hồi lâu, sau đó cô thở dài một hơi, bước về phía anh, đặt mạnh bát mì lên bàn uống nước. Tiêu Phong giật mình tỉnh dậy.

“Anh ngủ quên à?”

Linh Tố bực dọc nói: “Nước dãi sắp chảy ra rồi.”

Không ngờ Tiêu Phong lại đưa tay lau khóe miệng. Linh Tố không nhịn được phải phì cười.

“Thôi, ăn mì đi. Ăn xong tự rửa bát.”

Nói đoạn, cô giặt lấy điều khiển, chuyển sang kênh địa phương. Lúc này là chín giờ rưỡi, bắt đầu phát chương trình thời sự. Lãnh đạo nước nào đó có chuyến thăm viếng, nội chiến nước nào đó vẫn đang tiếp diễn, hoa quả vùng nào đó bội thu, công trình khoa học của viện nào đó thành công rực rỡ. Sau đó đến thời sự địa phương, chỉ nghe nữ phát thanh xinh đẹp nói: “Vụ án bắt cóc cặp song sinh nhà họ Bạch đến nay vẫn chưa có chút tiến triển. Chuyên gia cho hay, hiện tại hai đứa trẻ có lẽ vẫn chưa gặp nguy hại, nhưng đang lâm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm. Không tránh khỏi khả năng các phần tử khủng bố có hành vi ngược đãi với bọn trẻ...”

Chuyên gia? Chuyên gia dở hơi nào không biết? Linh Tố cười nhạt. Đừng nói vị chuyên gia này chính là cô nhé?

Tiêu Phong ngồi bên cạnh cất tiếng hỏi: “Đây chính là vụ án gần đây em tham gia sao?”

Linh Tố gật đầu: “Nếu không vì hai đứa trẻ, thật không muốn bận tâm đến vụ này chút nào.”

“Bạch gia là một gia tộc vô cùng phức tạp.”

Linh Tố đột nhiên hỏi: “Còn Tiêu gia thì sao? Chẳng phải Tiêu gia cũng cực kỳ phức tạp sao?”

Tiêu Phong khinh khỉnh nói: “Bạch gia sao có thể so với Tiêu gia được? Bọn họ còn thua xa.”

Linh Tố cười châm chọc: “Thì ra tôi không phải thảo dân tầm thường, mà là con nhà danh gia vọng tộc. Nếu anh nói sớm vài năm, không biết chừng hôm nay tôi đã là bà Bạch rồi.”

Tiêu Phong nói: “Làm bà Bạch có gì tốt? Em bằng lòng bị trói chặt tại Bạch gia sao?”

Linh Tố cảm thấy lời anh nói rất có lý, không phải Lâm Lang đã bị trói chặt trong đó sao?

Tiêu Phong vừa ăn mì vừa khen: “Đây thực sự là bát mì ngon nhất mà anh từng được ăn.”

“Ngon hơn cả mì mà mẹ anh nấu ư?”

Tiêu Phong cười cười: “Bố mẹ anh đã ly thân từ lâu lắm rồi, anh và em trai sống với bố, đã nhiều năm anh không gặp lại bà ấy. Sau khi tái giá bà ấy chuyển đến Ý, sinh thêm một trai một gái, vì thế cũng chẳng thiếu người phụng dưỡng hầu hạ.”

Linh Tố rầu rĩ không nói gì.

Tiêu Phong bật cười sảng khoái: “Có điều bà ấy là thiên kim đại tiểu thư, mười ngón tay không chạm nước lạnh, chưa từng xuống bếp bao giờ.”

Linh Tố nói: “Nhà anh giàu như thế, đương nhiên bà ấy không cần xuống bếp rồi.”

Tiêu Phong đính chính: “Linh Tố, em cũng là một thành viên của Tiêu gia. Tên em phải là Tiêu Linh Tố mới đúng.”

Linh Tố cau mày, cảm thấy cái tên mới này vô cùng kì quặc. Đương nhiên cô không chịu chấp nhận cái tên này, mẹ mới là người sinh ra cô, nuôi dưỡng cô, cả đời này cô chỉ mang họ Thẩm.

Ăn xong, Tiêu Phong vén tay áo đi vào bếp rửa bát thật. Linh Tố mỉm cười đi theo anh, nhìn động tác gọn gàng thành thực của anh, mới yên tâm anh sẽ không làm vỡ bát của cô.

Tiêu Phong giải thích: “Hồi còn đi học, anh cũng phải học làm việc nhà.”

“Trường nào mà giáo dục toàn diện thế?”

“Trường nam sinh tư thục, học phí đắt đỏ, quy củ nghiêm ngặt. Bắt đầu từ tháng tư đến tháng mười phải tắm bằng nước lạnh. Tháng nào cũng có đợt kiểm tra, thi không qua hai môn thì bị đuổi ngay... Tóm lại, đoạn kí ức đó anh thật không dám hồi tưởng lại.”

Linh Tố cười: “Xem ra bố anh rất nghiêm khắc với anh.”

“Ai bảo anh là con trưởng làm gì.”

“Anh còn anh chị em nào không?”

Tiêu Phong nói: “Còn một đứa em trai tên là Tiêu Tùng, nhỏ hơn em một tuổi, vừa tốt nghiệp đại học năm nay. Nó tính tình hoạt bát, lại đẹp trai cao ráo, từ bé đã biết làm người lớn vui lòng. Ngoài ra chỉ có thêm một cô em họ là em thối, nếu như chúng ta quen nhau từ bé thì tốt biết bao.”

Không hiểu sao Linh Tố lại thấy câu nói tình cảm đó nghe rất chướng tai. Vì cô đã từng suy diễn lung tung, nên lúc này vô cùng ngượng ngùng. Cô nói lấp lửng: “Anh giỏi ăn nói lắm. Cái gì ít đều quý cả, nếu anh có mười cô em họ nội, tám cô em họ ngoại, thử hỏi anh còn để tâm đến ai nữa?”

Tiêu Phong nhún mày: “Bác nói em ngoan ngoãn hiền lành, nhưng anh thấy em cũng sắc sảo lắm.”

“Quá khen rồi.” Linh Tố liếc xéo anh một cái.

Tiêu Phong dịu giọng nói: “Linh Tố, chúng ta giảng hòa nhé.”

Linh Tố không nói gì.

Tiêu Phong đưa cho cô một tấm danh thiếp: “Nếu em thay đổi chủ ý, xin hãy tìm anh.”

Linh Tố đột nhiên nói: “Ông ta là người như thế nào?”

“Bác à? Bác là một người tốt.”

Linh Tố cười nhạo: “Tôi không quan tâm trước đây ông ta có giết người phóng hỏa hay không.”

Tiêu Phong thở dài, nói: “Bác là người rất trọng tình cảm.”

“Tình cảm giữa anh và ông ta rất sâu nặng sao?”

Tiêu Phong đáp: “Từ nhỏ bố mẹ ly dị, ai nấy đều có người mới, là bác đã nuôi lớn anh. Cả đời bác không kết hôn, cũng không... cũng không có thêm đứa con nào, bác coi anh như con đẻ vậy.”

Linh Tố cười nhạt: “Hay thật đó.”

Con người Tiêu Bá Bình thật kì lạ làm sao, con gái đẻ thì vứt ở ngoài hai mươi lăm năm, nhưng lại coi cháu trai như con đẻ. Ông ta làm bộ cho ai xem đây?

Con người như thế, sắp phải xa lìa cõi trần rồi.

Đối với Linh Tố mà nói, cái chết không có nghĩa là kết thúc. Tiêu Phong cũng theo nghiệp pháp sư, chắc anh cũng không đau buồn quá mức. Nếu như nhớ nhung người xưa, chỉ cần người ấy chưa đầu thai, là có thể gọi về gặp mặt. Đương nhiên không kinh khủng đáng sợ như Lưu Triệt gặp Lý phu nhân. Nếu lúc đó người ấy đang sống trên trần...

Linh Tố đột nhiên nhớ đến người mẹ quá cố của mình.

Tiêu Phong ngẩng nhìn khuôn mặt thanh tú đối diện, đột nhiên cảm thấy nét u buồn kia cực kì chướng mắt. Anh không cưỡng lại được ý định giơ tay vuốt phẳng hàng lông mày hơi nhăn của cô.

Bàn tay anh vừa chạm vào da cô, Linh Tố chỉ cảm thấy như có một luồng điện chạy qua người. Nhất thời kích động, toàn thân run lên.

Tiêu Phong cũng định thần lại, vội thu tay về. Linh Tố hơi đỏ mặt, quay sang chỗ khác.

Tiêu Phong biết mình vừa cư xử hồ đồ, nên cũng hơi ngượng ngùng. Hai người lúng túng một lát, sau đó Tiêu Phong đứng dậy cáo từ.

Linh Tố tiễn anh ra cửa. Tiêu Phong từ biệt cô trong tiếng gió đêm vi vút. Cô nhìn anh bước tới bên xe, mở cửa ngồi vào trong, hạ kính xuống, vẫy tay với cô, sau đó khởi động xe rời khỏi.

Đột nhiên cô bật cười lắc đầu.

Cô đi vào nhà, tắm rửa xong xuôi, leo lên giường đắp chăn, nhưng xoay qua xoay lại cũng không tài nào ngủ nổi.

Không phải cô thương tiếc gì ông lão đang vất vưởng trước Quỷ Môn Quan, mà là cô lại nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Linh Tố tức anh ách.

Bọn trẻ có phải do cô sinh ra đâu, tại sao cô lại nhạy cảm với tiếng khóc của chúng thế?

Tiếng khóc vọng bên tai làm cô toàn thân run rẩy, nổi hết da gà. Cô nghe thấy một đứa trẻ gào khóc: “Đừng! Đừng giết Tiểu Cần!”

Linh Tố ngồi bật dậy, mồ hôi lạnh chảy từ sống lưng xuống.

Tiếng khóc đột nhiên biến thành tiếng hét chói tai, chất chứa sự tuyệt vọng và hoảng sợ. Âm thanh của một đứa bé tắt ngấm, đứa còn lại gào khóc thảm thiết.

Linh Tố nhảy xuống giường, cầm di động lên, ngón tay cô run lấy bầy, khó khăn lắm mới gọi được cho Lý Quốc Cường.

“Mau cứu đứa bé! Tiểu Lý! Mau cứu đứa bé!”

“Tiểu Thẩm, em bình tĩnh chút! Xảy ra chuyện gì?”

“Không hay rồi, một đứa bé gặp chuyện rồi. Bọn chúng đã làm hại nó.”

Lý Quốc Cường hít một hơi thật sâu, hỏi: “Ở đâu?”

Linh Tố cuống cuống: “Tôi không biết! Tôi chỉ nghe thấy tiếng hét chói tai, sau đó một đứa bé không khóc nữa, không còn âm thanh gì nữa! Tiểu Lý, nhất định nó đã xảy ra chuyện rồi.”

“Em nghĩ kĩ lại xem.”

Đầu Linh Tổ muốn nổ tung, rồi bất thành linh cô hét lên: “Nghĩa trang! Tiểu Lý, tôi nhìn thấy rất nhiều bia mộ to lớn uy nghiêm.”

Lý Quốc Cường thấy lạnh người: “Tôi lập tức liên lạc với đội trưởng Trương, em đừng lo quá.”

Linh Tổ cúp máy, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Cơ hồ tiếng khóc thảm thiết của đứa bé vẫn vang vọng bên tai. Cô đứng ngồi không yên, chạy qua chạy lại khắp căn phòng. Căn phòng nhỏ hẹp đột nhiên trở nên cực kì rộng rãi, tiếng khóc của đứa bé vang lên không ngừng, cô chỉ cảm thấy trời xoay đất chuyển, buồn nôn vô cùng.

Đây chẳng qua là phản ứng bình thường do linh lực quá mạnh, không hề hung hiểm, nhưng vì không có sự chuẩn bị trước, nên nhất thời cơ thể không chống đỡ được. Linh Tổ than thầm, vội vàng ngồi xuống niệm tâm kinh.

Cô đang trong cơn bồn chồn lo lắng, đột ngột ép bản thân phải bình tĩnh lại khiến đầu óc trở nên rối loạn, cảm giác buồn nôn chỉ tăng chứ không giảm. Linh Tổ không chịu được, vội lao vào nhà tắm nôn ọe.

Bữa tối đã tiêu hóa gần hết rồi, cô chỉ nôn ra nước chua, cảm giác khó chịu làm cô đau đầu chóng mặt, nước mắt tuôn ra xối xả.

Khó khăn lắm mới đè nén được cảm giác khó chịu đó, bấy giờ cô mới nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp từ ngoài vọng lại.

Linh Tổ định đứng dậy, cô thử dùng tay chống lên nền nhà, nhưng hai bàn tay mềm nhũn không chút sức lực, khiến cô lại ngã nhào xuống đất. Cô mở miệng định hét lên, nhưng cổ họng khô rát như bị lửa thiêu vì nôn ọe quá nhiều.

Cô cảm thấy toàn thân khó chịu, mồ hôi tuôn ra như tắm, dạ dày co thắt, đầu như muốn vỡ ra, lồng ngực nặng trĩu, dần dần thở không ra hơi.

Vào lúc như thế này cuốn vở đó có viết phải làm gì không nhỉ? Đầu óc rối như tơ vò, Linh Tổ không tài nào nhớ lại được. Cô thở hắt hắt, không khí không cách nào chui vào phổi được.

Tầm nhìn dần mờ đi, tiếng thở dốc dần át hẳn tiếng gõ cửa cuống quýt ngoài kia, rồi mọi thứ trở nên mờ ảo朦胧 lung.

Cơ thể mềm oặt của Linh Tổ ngã xuống. Tầm nhìn tối đen.

Một âm thanh đinh tai nhức óc vọng lại từ chốn xa xôi.

“Mưa rồi!” Cô bé Linh Tổ vội đặt bút xuống, trèo lên ghế đóng cửa sổ lại.

Em gái Linh Tĩnh vừa biết chạy nói theo: “Mưa rồi. Mưa, mưa.”

Linh Tổ đóng cửa sổ xong bèn trèo xuống, dắt tay em bước ra ngoài.

Người mẹ đang lau pháp khí, thấy hai con gái bước tới, nụ cười ấm áp hiện ra trên khuôn mặt trắng bệch, đột nhiên thần sắc rúng động, bà cúi xuống ho mấy tiếng.

Linh Tổ buông tay em ra, nhanh nhẹn chạy đi mở ngăn kéo lấy thuốc, rồi rót một cốc nước với đưa đến trước mặt mẹ.

“Ngoan lắm.” Thẩm Tuệ Quân cảm thấy ấm lòng, “Linh Tổ giỏi quá.”

Linh Tĩnh trèo lên đầu gối mẹ, “Mẹ, uống thuốc.”

Thẩm Tuệ Quân ôm hôn con gái: “Linh Tĩnh cũng giỏi lắm.”

Linh Tổ im lặng quan sát khuôn mặt tiều tụy của mẹ.

Thẩm Tuệ Quân cảm nhận được ánh mắt đó, bèn quay lại cười với con: “Đứa con ngốc nghếch này, còn ngăn người ở đó làm gì, mau đi làm chuyện của con đi.”

Linh Tổ trợn tròn mắt, nhìn khuôn mặt già đi nhanh chóng của mẹ, em gái đột nhiên trở nên cao lớn, bộ dạng như khi họ qua đời.

Linh Tĩnh cũng giục chị: “Chị à, mau đi làm chuyện của chị đi. Nhanh lên!”

Linh Tổ coi như không nghe thấy, tiến về phía trước định chạm vào người họ. Nhưng cho dù cô có cố gắng đến đâu, cũng không tài nào rút ngắn được khoảng cách, mẹ và em gái ở ngay trước mặt, nhưng cô không làm sao chạm vào họ được.

Trong cơn nóng vội, lồng ngực như bị vật gì đè chặt, dồn lên cổ họng. Cô đau đớn gấp lưng, nước mắt tuôn trào xối xả.

Đột nhiên có người vỗ mạnh lên lưng cô, một luồng chân khí mạnh mẽ chui vào cơ thể, chạy dọc tỉnh mạch, đẩy thứ tắc nghẽn trong cổ họng cô ra ngoài.

Linh Tổ ho sặc sụa tỉnh dậy, máu chảy đầy miệng, nhưng đã có thể thở được. Cô dùng lực thở dốc, khí quản đau nhức như bị lửa thiêu theo mỗi nhịp thở.

Một bàn tay to lớn dịu dàng vỗ lên lưng cô, một cánh tay rắn rỏi khác ôm lấy cô. Linh Tổ ngửi thấy một luồng khí vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Người đó thấy cô đã trấn tĩnh lại, bèn ôm cô vào lòng. Bàn tay vẫn không ngừng vỗ lên lưng cô, một dòng linh lực ấm áp chui vào người cô.

Linh Tổ tựa vào lồng ngực ấm áp mạnh mẽ đó, nhắm mắt lại run rẩy theo bản năng, không còn kiểm soát nổi mình nữa.

Người đó ôm cô chặt hơn nữa, sau đó bế cô từ phòng tắm vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

Linh Tổ mở to mắt, nhìn thấy một góc của Âu phục. Người đó chạy đi rót một cốc nước ấm đặt vào tay cô, rồi lấy khăn ướt giúp cô lau mặt.

“Anh...” Linh Tổ nghe thấy giọng mình rã rời mệt mỏi.

“Đừng nói nữa.” Tiêu Phong khẽ nói: “Em nằm xuống đã, đừng vận khí vội.”

Chiếc khăn ướt nhẹ nhàng di chuyển trên khuôn mặt cô, người đó dịu dàng lau sạch vết máu và mồ hôi cho cô.

Trái tim hỗn loạn của cô dần lấy lại nhịp đập thường ngày.

Sau khi súc miệng, uống nước, ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Tiêu Phong đang mỉm cười quan sát mình. Khuôn mặt anh tuấn nho nhã toát lên sự quan tâm lo lắng.

“Anh còn chưa về à?”

Tiêu Phong chỉ cười không đáp.

Linh Tổ lại thấy tim đập nhanh hơn, “Cảm ơn anh.”

Tiêu Phong nói: “Em là em gái anh, anh chăm sóc em là chuyện đương nhiên.”

Linh Tổ lắc đầu một nhọc: “Nếu tôi tập luyện chăm chỉ hơn, thì đã không bị ngã gục bởi linh lực của mình.”

“Không có chuyện gì xảy ra là tốt rồi.” Tiêu Phong sờ trán cô: “Không sao đâu. Em có cần nghỉ ngơi một chút không?”

Cơn giãy vò ban nãy khiến Linh Tổ sức cùng lực kiệt, vòng tay của Tiêu Phong lại ấm áp vô cùng. Trong giây phút đó bao ân oán tan biến, cơn buồn ngủ trở dậy, cô dựa vào ngực anh, nhắm mắt lại.

Không ngờ vòng tay của một con người lại có thể dễ chịu đến như thế. Linh Tổ trong lòng bình an, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngỡ như mới ngủ được năm phút, mở mắt ra bên ngoài trời đã sáng hẳn.

Tiêu Phong đã đi rồi, trong không khí còn lưu lại mùi nước hoa đàn ông phảng phất trên người anh.

Linh Tổ nằm trên giường, ngoài cửa sổ đàn chim đang hót líu lo, đồng hồ đầu giường hiện thị bảy giờ mười lăm phút.

Lại một ngày bận rộn nữa, Linh Tổ ngồi dậy đi đánh răng rửa mặt.

Công việc ngắn đa số thời gian một đời người mà.

Đến công ty, Cổ Nguyên Trác gọi cô vào văn phòng, tuyên bố nhiệm vụ trong ngày: “Chiều nay đại diện của Vạn Hâm sẽ tới, Tiểu Trần đi đón họ, tối nay tôi và em phải hầu rượu họ. Sáng mai kí xong hợp đồng, buổi chiều leo núi lễ chùa, tám giờ tối mai tiễn họ lên máy bay.”

Linh Tổ dở khóc dở cười: “Em vẫn tưởng rằng làm ngành này thì không phải đi hầu rượu.”

Giám đốc Cổ nói: “Ngành nào mà chẳng là bán? Bán thân xác, bán thời gian. Chỉ cần không bán lương tâm là được.”

Buổi trưa Linh Tổ dùng bữa tại quán ăn nhanh dưới lầu. Quán này có món cơm trộn tương đối ngon, còn miễn phí một bát canh rong biển.

Linh Tổ vừa nuốt xong ngụm canh, đột nhiên nghe thấy một tin tức phát ra từ ti vi trong quán: “... Vụ án bắt cóc hai đứa trẻ nhà họ Bạch hôm nay đã có tiến triển. Theo báo cáo của bên cảnh sát, họ đã tìm thấy một chiếc áo trẻ em nhuộm máu trước một ngôi mộ trong khu nghĩa trang Vĩnh An tại phía tây thành phố. Kết quả cho thấy chiếc áo này là của Bạch Hạo Cần, một trong hai đứa trẻ mất tích của Bạch gia. Vụ án vẫn đang trong quá trình điều tra...”

Trên màn hình ti vi, một số cảnh sát đứng thành hàng trước bia mộ. Những tấm bia mộ to lớn bị cạy cối um tùm vây kín.

Cô không còn thiết ăn uống gì nữa.

Gọi điện cho Lý Quốc Cường, nghe giọng anh ta rất mệt mỏi: “Đại sư nói quả không sai.”

Nhưng điều này không đáng để vỗ tay hoan hô.

Linh Tổ hỏi: “Có manh mối gì không?”

“Chiếc áo nhuộm máu đứa trẻ, theo phân tích của chúng tôi, đứa trẻ dù không chết thì cũng bị thương nặng. Bà Bạch khóc ngất đi, giới truyền thông lại mò đến, vo ve như đàn ong, đến tôi cũng không được yên tĩnh.”

Anh cho Linh Tổ số điện thoại mới, dặn cô sau này tìm anh hãy gọi vào số mới.

Sau đó nói tiếp: “Bạch Khôn Nguyên muốn gặp em!”

Linh Tổ vội từ chối: “Không! Nhất định là không!”

“Chẳng qua anh ta muốn hỏi em về bọn trẻ thôi.”

“Tôi không thuộc đội phá án, những thứ tôi nói chẳng có căn cứ khoa học hay pháp luật nào, anh ta tìm tôi cũng vô dụng thôi.”

“Có lẽ muốn tìm chút an ủi từ em.”

Thật nực cười, sao cô lại phải an ủi anh ta chứ?

Anh ta không nên mong mỏi ở cô một sự cảm thông mới phải. Năm đó họ đã ức hiếp cô quá thê, bây giờ họ gặp nạn, cho dù cô không sướng lắm trong bụng, đổ thêm dầu vào lửa thì cô cũng có quyền khoanh tay đứng nhìn, bàng quan như không.

Sở dĩ cô giúp họ tìm bọn trẻ là vì thương xót bọn trẻ vô tội, không liên quan gì đến người lớn. Anh đâu sinh ra tôi, tôi cũng không sinh ra anh, giữa chúng ta chẳng có quan hệ nào cả.

Lý Quốc Cường đột nhiên nói: “Em có quen Bạch Sùng Quang của Bạch gia không?”

“Có. Thì sao?”

“Em thấy mối quan hệ của anh và Bạch Khôn Nguyên như thế nào?”

Linh Tổ cười: “Cả thiên hạ đều biết rằng bọn họ như nước với lửa.”

Lý Quốc Cường giả vờ ho một cái: “Nghe nói em và Bạch Sùng Quang cũng thân thiết lắm?”

Linh Tố nhận ra ngay vấn đề: “Đây là câu hỏi của phía cảnh sát sao?”

Lý Quốc Cường vội nói: “Đừng đa nghi, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Linh Tố lạnh lùng nói: “Chẳng ngại nói cho anh biết, sáu năm trước tôi và chú cháu Bạch gia từng có rắc rối chuyện tình cảm. Bây giờ bọn họ đã có sự nghiệp riêng, vợ hiền con thảo, chỉ còn mình tôi vẫn chẵn đơn gối chiếu. Nhẽ ra tôi phải là nghi phạm đầu tiên của vụ án này.”

Lý Quốc Cường biết mình sơ ý mạo phạm cô gái này, vội rồi rít xin lỗi.

Anh nghĩ đến một chuyện, hỏi: “Vậy em có quen Quan Lâm Lang không?”

“Lâm Lang?” Linh Tố nghi hoặc hỏi, “Cô ấy chẳng phải là em gái của Bạch Khôn Nguyên sao?”

“Chiếc áo đỏ được tìm thấy trước ngôi mộ của cô ta.”

Linh Tố đứng dậy.

Cuối cùng cũng đến lúc rồi?

Trong bóng tối mịt mù, có một bàn tay to lớn thao túng tất cả. Bản nhạc đã bước vào cao trào, kết cục sắp được hé mở.

Rốt cuộc Lâm Lang đã chết như thế nào?

Suốt buổi chiều Linh Tố ngơ ngẩn như người mất hồn, Cố Trác Nguyên không nhận được nói, “Nếu em thấy không khỏe thì không cần tham gia tiệc chiêu đãi tối nay, tôi bảo bọn A Minh đi cũng được.”

Linh Tố lắc đầu: “Họ không làm dự án này, nhiều chi tiết không hiểu tường tận, tôi đi là hay hơn.”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có gì đâu.”

Toàn những chuyện chẳng liên quan gì đến cô cả.

Gió thu thổi qua, một chiếc lá rơi trên tóc Linh Tố, Cố Nguyên Trác tiện tay phải đi giùm cô.

Linh Tố đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt quét qua, cô quay đầu nhìn tứ phía, cũng không phát hiện người nào khả nghi.

Đúng lúc này tài xế cho xe đến, hai người lên xe đi mất.

Linh Tố về nhà với mùi rượu nồng nặc bám trên người. Đã mười một rưỡi rồi. Chỉ cần vài lần thế này, chắc chắn hàng xóm láng giềng sẽ nghĩ cô làm việc ở quán bar, rồi sẽ đoạn tuyệt quan hệ với cô.

Cô rút chìa khóa mở cửa, không bắt ngờ lắm khi cảm nhận được luồng khí của một người khác trong bóng tối.

Linh Tố bực bội nói: “Tiêu Phong, ngày nào anh cũng chắn trước cửa nhà tôi, làm thế vui lắm sao?”

Sau vài giây yên lặng, giọng một người đàn ông vang lên: “Là anh đây.”

Ngay lập tức chiếc chìa khóa trên tay rơi “leng keng” xuống đất.

15. Chương 15

Chương 15: Ân oán thị phi

Bạch Khôn Nguyên khom lưng nhặt chìa khóa đưa cho Linh Tố.

Linh Tố không đón lấy, “Anh không nên ở đây.”

Bạch Khôn Nguyên không nói gì.

“Anh nên ở nhà cùng bà Bạch vượt qua cửa nạn này.”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Họ hàng trong nhà đều đến đủ, thi nhau an ủi động viên cô ấy. Chẳng qua là vì, nếu chẳng may bọn trẻ gặp bất trắc gì, gia sản phải chia lại từ đầu.”

Người có tiền phiền phức thế đó, Linh Tổ giật lấy chìa khóa mở cửa.

Cô không muốn mời anh ta vào nhà: “Đó là chuyện của gia đình anh.”

Bạch Khôn Nguyên chán nản nói: “Một ngụm trà nóng cũng không được sao?”

“Nhà tôi không có trà!”

“Nước lọc cũng được.”

“Bạch tiên sinh, anh không hiểu ý tôi sao, nhà tôi không hoan nghênh anh.”

Bạch Khôn Nguyên có hơi kinh ngạc. Năm xưa ly biệt quá vội vàng, anh chưa có cơ hội nghe những lời tuyệt tình tàn khốc của cô gái này. Đương nhiên anh không ngờ đến mức cho rằng khoảng thời gian sáu năm đã đóng băng, cô gái này vẫn yêu anh như trước, chỉ cần anh mở lời là sẽ bị gục ngã. Nhưng trước khi nhìn tận mắt nghe tận tai, trong lòng anh vẫn có chút không chịu thỏa hiệp.

Nàng thiếu nữ thanh thoát hóm hỉnh hôm nào đã trở thành một cô nhân viên tháo vát giỏi giang, ánh mắt sắc bén, ngôn từ thẳng thắn.

Cô chán ghét anh.

Vậy cũng tốt, dù sao vẫn có chút an ủi, vẫn còn chút tình ý. Bởi người ta chẳng hơi đâu mà căm hận một người xa lạ cả.

Hàng xóm hình như nghe thấy động tĩnh bên ngoài, hơi hé cửa ra. Linh Tổ sợ cứ đứng ngoài một hồi, chắc danh dự của cô sẽ tan thành mây khói, vì thế đành phải thỏa hiệp, lôi Bạch Khôn Nguyên vào trong nhà.

Căn hộ nhỏ gồm hai phòng một sảnh, chủ nhà khóa một phòng, Linh Tổ sống ở căn phòng nhỏ hơn. Trong phòng khách chỉ có một bộ sofa cũ kỹ và một chiếc tivi mười bốn inch lâu đời, loa là do Linh Tổ mua.

Linh Tổ không có ý định mời Bạch Khôn Nguyên ngồi. Cô đặt túi xách xuống, bước vào phòng thay quần áo, đóng sầm cửa lại.

Bạch Khôn Nguyên giật nảy mình, quên cả ngưỡng ngưỡng.

Khoảnh khắc đó dường như anh được quay về mấy năm trước, cũng trong một căn hộ cũ nát, dưới ánh đèn vàng vọt, nàng thiếu nữ đã băng bó vết thương cho anh.

Lúc đó anh biết trái tim cô đã rung động, vì thế anh vô cùng tự tin đứng nhìn con mồi từ từ rơi vào lưới. Nàng thiếu nữ xinh đẹp, thuần khiết, lương thiện như vậy, anh hi vọng biết bao có thể giữ cô bên cạnh mình mãi mãi.

Linh Tổ thay quần áo xong bước ra, nhìn anh một cái, hỏi: “Sao còn chưa đi?”

Bạch Khôn Nguyên mặt dày nói: “Anh chỉ xin một cốc nước thôi.”

Linh Tổ không có cách nào khác, đành rót nước vào cốc giấy, đặt trước mặt anh ta.

“Uống xong thì về đi. Tôi còn phải nghỉ ngơi.”

Bạch Khôn Nguyên trầm ngâm thưởng thức, như thể chất lỏng trong cốc là rượu không bằng.

Linh Tổ mở tivi, phải tạo ra một chút âm thanh, nếu không cô sẽ phát điên mất.

Hồi lâu sau, Bạch Khôn Nguyên uống hết cốc nước, cùng cô xem đoạn quảng cáo hướng dẫn cách giảm cân vô vị, sau đó anh ta nói: “Thằng anh tên Hạo Cần, thằng em tên Hạo Miễn, đặt tên như thế vì hi vọng bọn nó sẽ chăm chỉ cần mẫn, sau này trở thành người giỏi giang.”

Linh Tổ vẫn ngồi im như tượng.

“Sin ngày hai mươi sáu tháng tám, lúc mới sinh trông như hai con khỉ nhỏ không có lông. Lớn hơn một chút thì mặt tròn xoe, hơi tí là ngáp, nhìn thấy người quen thì cười. Anh phải mất một khoảng thời gian mới thích ứng được với thân phận mới của mình, dù đã thuê bảo mẫu, nhưng nửa đêm vẫn hay thức dậy bón sữa thay bím cho chúng.”

Linh Tố vẫn không nói gì.

“Thằng anh thông minh hơn một chút, chín tháng đã biết nói, tí tuổi đầu đã có chủ kiến riêng. Thằng em thì ngây ngô đáng yêu, ai nhìn cũng yêu. Lúc một tuổi rưỡi, hai đứa đều bị bệnh mẩn ngứa, phải nằm viện hai tuần, anh gần như coi phòng bệnh là văn phòng của mình vậy. Lớn hơn chút, anh dạy chúng viết chữ đếm số, hôm chúng tròn bốn tuổi, anh đưa đến Disneyland. Anh thầm nghĩ, sau này sẽ để Hạo Cần kế nghiệp, còn Hạo Miên, cứ để nó học một nghề nào đó, có thể sống tự lập vui vẻ là được rồi...”

Bọn trẻ đúng là được lớn lên trong nhung lụa vàng son.

Bạch Khôn Nguyên chậm rãi cúi đầu xuống. Đàn ông đổ máu chứ không đổ lệ, ni ra những lời đó đã là cực hạn của anh rồi.

Tại sao anh ta chạy cả quãng đường xa xôi đến đây than khổ, Linh Tố không muốn đi sâu tìm hiểu làm gì. May mà anh ta chưa nói những lời khốn khiếp như chuyện buồn bảy năm trước khiến tâm hồn khô héo, mất khả năng giao tiếp với người khác.

Dù sao Bạch Khôn Nguyên là người rất giỏi ăn nói.

Linh Tố điềm đạm nói: “Anh về đi.”

Bạch Khôn Nguyên nhìn cô lần cuối, rồi đứng lên!

Đi ra đến cửa, đột nhiên anh ta quay lại hỏi: “Em có hận anh không?”

Linh Tố hơi sững người, sau đó khẽ lắc đầu.

“Để hận một người cần hao tổn rất nhiều khí lực, tôi hận anh chẳng có lợi gì cả, sao phải khổ thế? Không, tôi không hận anh, tôi thương hại anh.”

Một nhân vật đình đám trên thương trường, chỉ cần giẫm chân là khiến người khác phải run rẩy, không ngờ vào lúc bơ vơ lại không tìm được một người để tâm sự, phải tìm đến người con gái anh ta từng làm tổn thương sáu năm về trước, hỏi cô có hận anh không.

Làm sao Linh Tố có thể không thương hại anh ta chứ?

Bạch Khôn Nguyên cơ hồ cũng hiểu ra, mỉm cười chua xót, quay lưng bỏ đi.

Linh Tố đóng cửa lại.

Cô đã nhìn thấy nếp nhăn mờ mờ ở đuôi mắt anh ta, sống lưng hơi còng, hai vai trĩu xuống, dường như anh ta đã già đi mười tuổi chỉ trong một đêm.

Linh Tố ngồi bệt xuống sofa, ôm mặt, hồi lâu không thể nói lên lời.

Ngày tháng đã qua giống như cơn gió vi vút ngoài cửa sổ, thế sự vùn xoay, bãi bể nương dâu, cô cảm thấy mình như được quay trở lại sau khi đã tái sinh chín kiếp.

Hôm sau kí hợp đồng với khách hàng, cò kè giá cả đến khô lưỡi cháy họng, cuối cùng đại công cáo thành, buổi chiều cô phải đưa khách hàng lên núi thấp hương.

Người thành phố thường không dai sức, mới trèo được nửa quãng đường đã thở không ra hơi rồi.

Cố Nguyên Trác quan sát cô, rồi nói: “Tiểu Thẩm, sắc mặt em tệ quá, hay em về nghỉ trước đi.”

Linh Tố lắc đầu: “Không sao, sắp đến nơi rồi.”

Trong lúc nói cô sơ ý không nhìn dưới chân, chẳng may vấp phải một cục đá, ngã nhào.

Cố Nguyên Trác vội đỡ cô dậy, Linh Tố bỗng kêu đau, bị trẹo mắt cá chân rồi.

Linh Tố đỏ mề hời trán: “Giám đốc, anh lo tiếp khách đi, em bám thanh vịn tự xuống được rồi.”

Cố Nguyên Trác quát khẽ: “Đùa kiểu gì vậy?”

Anh dẫn Tiểu Trần tiếp đãi khách, rồi công Linh Tố xuống núi, không cho cô có cơ hội từ chối. Linh Tố đỏ bừng mặt, nhưng lại không có gan cự tuyệt, chỉ biết cảm ơn trong im lặng.

Cố Nguyên Trác lái xe đưa cô đến bệnh viện. Sau khi chụp Xquang, biết không có gì đáng ngại, anh mới yên tâm hẳn. Anh cho Linh Tố nghỉ một tuần liền, dặn dò đủ kiểu xong mới ra về.

Cô y tá cười nói: “Bạn trai em tâm lý thật.”

Linh Tố giật mình, vội nói: “Không đâu ạ, giám đốc của em đấy.”

Nghe thế cô y tá nheo mắt nói: “Giám đốc à? Vậy càng tốt chứ sao!”

Linh Tố đỏ khóc đỏ cười. Thật là càng nói càng oan.

Linh Tố không tiện đi lại, ai cần thì phải đích thân đến tìm cô. Căn hộ nhỏ bỗng nhiên tấp nập người ra vào.

Đoàn Giác gặm xong một trái lê, nói: “Có chuyện này thú vị lắm.”

Linh Tố và Phùng Hiểu Nhiễm đều đồng tai lên nghe.

“Vụ án bắt cóc ấy mà, áo của đứa bé được tìm thấy trước mộ của cô nó. Điều này đã kì quái lắm rồi, nhưng thái độ của mẹ nó còn kì quái hơn. Bà Bạch hay tin thì mặt mày trắng bệch, chỉ nói ‘Tại sao không đến tìm tôi?’ rồi lẩn đùng ngất xỉu.”

Phùng Hiểu Nhiễm nói: “Người phụ nữ này trước đây có xích mích gì với em chồng sao?”

Đoàn Giác nói: “Lúc cô ta gả cho Bạch Khôn Nguyên, người em chồng đã mất hơn ba năm rồi.”

“Thật quái lạ. Linh Tố, cậu quen bọn họ đúng không, cậu nghĩ thế nào? Linh Tố?”

Linh Tố bị bạn lắc mấy cái, chợt bừng tỉnh quay sang hỏi, “Cái gì cơ?”

“Tâm hồn treo ngược cành cây rồi à? Đang hỏi cậu nghĩ thế nào về chuyện này?”

Linh Tố cười khan: “Mình thì nghĩ được gì chứ, mình đâu thân thiết gì với họ.”

“Không phải cậu từng quen bọn họ sao?”

“Người ta vẫn nói biết người biết mặt nhưng không biết lòng mà.”

Đoàn Giác gật đầu: “Nhìn là biết bà Bạch không phải người dễ đối phó. Lúc nào cũng ra vẻ cao quý hơn người, không coi thiên hạ ra gì.”

Phùng Hiểu Nhiễm cũng nói: “Cặp vợ chồng này kì quái thật đó.”

Sau khi bọn họ ra về, Linh Tố ngồi chờ dần hồi lâu. Một đoạn hồi ức chôn giấu nơi sâu thẳm đột nhiên trào ra.

Cô nhớ bà Bạch, mẹ của Lâm Lang, đã từng nói với cô, không uống thuốc, cháu cũng đừng uống, thuốc có vấn đề. Lúc đó toàn bộ tâm tư cô dành cả cho Bạch Khôn Nguyên, nên chẳng hề lưu ý đến dấu vết rõ ràng đó. Mặc dù bà Bạch thần trí hỗn loạn, nhận sai người, nhớ nhầm chuyện, nhưng riêng đối với việc uống thuốc lại cố chấp kiên định vô cùng. Đương nhiên không phải ngẫu nhiên mà thế.

Cô không hiểu con người Đồng Bội Hoa, hoặc có thể nói, cô không dám dùng cách nghĩ xấu xa nhất để đánh giá cô ta. Nhưng Đồng Bội Hoa là chị họ của Lâm Lang, một tay lo liệu, chăm sóc cho bà Bạch, nếu như nói đến giở trò thì còn ai có điều kiện thuận tiện hơn cô ta được?

Đang mải nghĩ ngợi lung tung thì Hoa Thanh gõ cửa.

Vừa bước vào nhà, Hoa Thanh đã lớn tiếng cầu nhàu: “Sao ám khí khắp phòng thế này, Linh Tố cậu sao thế?”

Nói đoạn cậu ta tự ý thi triển pháp thuật, chạy quanh căn phòng, vừa niệm chú vừa phẩy nước. Linh Tổ đứng nhìn mà lòng lo ngay ngáy, chỉ sợ cậu ta sơ ý làm hỏng hết đồ đạc trong nhà.

Làm phép xong, Hoa Thanh ăn hết chỗ lê còn thừa, rồi mới phủi mông đi mất.

Linh Tổ thở phào một hơi. Nhưng chưa đầy nửa tiếng sau, tiếng chuông cửa lại vang lên, người đến lần này là Tiêu Phong.

Linh Tổ nhìn thấy anh ta thì nổi trợn lồi đình, “Anh! Chính anh! Có phải anh đã lén lút giở trò sau lưng tôi, khiến tôi liên tục gặp xui xẻo?”

Tiêu Phong làm như không nghe thấy, đưa mắt đảo quanh bốn phía, tặc lưỡi khen: “Ai quét dọn mà sạch sẽ thế này?”

Linh Tổ ném gối ôm về phía anh ta.

Tiêu Phong bắt gọn, cười nói: “Bộ dạng thực nữ trước mặt mọi người của em đâu rồi?”

Linh Tổ ủ rũ: “Anh cứ tha hồ trù ếm tôi đi. Cho dù trời đất xoay chuyển, mùa đông sấm chớp ầm ầm, mùa hạ bão tuyết triền miên, thì tôi cũng không đi gặp ông bác của anh đâu.”

Tiêu Phong nói: “Anh đến là vì chuyện khác. Dì Dương nhìn thấy gần đây em có một kiếp nạn.”

Linh Tổ gơ cái chân bị thương lên hỏi: “Đây à?”

“Nếu chỉ đơn giản thế này thì đã tốt.”

“Nghiêm trọng đến mức nào?”

“Chỉ cần sơ sẩy một chút, sẽ dẫn đến họa đồ máu.”

Linh Tổ lẩm bẩm nói: “Bây giờ đi mua bảo hiểm, không biết có hiệu lực pháp lý không?”

Tiêu Phong cười, rồi cắn rách đầu ngón tay, vẽ một bùa chú. Linh Tổ nắm bùa chú trong tay, siết nhẹ, bùa chú lập tức ẩn vào trong người.

Tiêu Phong dặn cô: “Phải đề cao cảnh giác, có chuyện gì phải gọi anh.”

Linh Tổ nhắc lại: “Tôi sẽ không vì chuyện này mà đi gặp bác anh đâu.”

Tiêu Phong mỉm cười vui vẻ, cho thấy hành động lúc này của anh hoàn toàn vô tư, không có động cơ nào khác.

Anh ta có khí chất hơn người, dù là cử chỉ nhỏ nhất cũng toát lên sự ung dung nho nhã, tiêu sái khoáng đạt. Xung quanh anh ta dường như có một bức tường thép vô hình bao bọc, đao súng bất nhập, đầu đội trời chân đạp đất, thanh thoát tuấn tú, đúng là khắc tinh của các cô thiếu nữ. Nếu anh ta có ý với bạn, thì bạn chỉ có nước chết đứng thôi.

Lúc đầu Linh Tổ luôn cho rằng người này nghiêm túc đáng hoàng, nhưng tiếp xúc nhiều mới phát hiện ra bộ mặt vô lại của anh ta, gian xảo thủ đoạn, mưu mô khó lường, chẳng khác gì hồ ly đã tu luyện thành tinh. Hơn nữa còn làm tất cả vì cô, ngang nhiên bắt cô phải nhận một đồng ân huệ, nếu không báo đáp thì cô sẽ hổ thẹn không dám ngẩng mặt nhìn trời xanh.

Ông anh họ này thật đáng ghét!

Linh Tổ đột nhiên nghĩ tới một vấn đề mà cô đã tò mò từ lâu: “Đúng rồi, pháp thuật của anh là do trời phú sao?”

Tiêu Phong cười: “Đương nhiên là không rồi. Anh rèn luyện mà ra đó.”

Linh Tổ kinh ngạc: “Sao anh lại muốn học cái này? Người bình thường không phải đều học tiếng Anh, Toán học sao?”

Tiêu Phong cười nói: “Là bác đưa anh đi học. Sư phụ nói anh có tuệ căn, sau khi dạy anh vài năm lại nói tâm anh không tĩnh, nên cho anh xuất môn.”

Linh Tố hỏi: “Tâm không tĩnh là sao?”

“Trong lòng vương vấn quá nhiều chuyện thế tục, nên việc tu hành không có tiến bộ. Dù sao anh cũng là người kế nghiệp Tiêu gia, không thể rủ bỏ hết chuyện phàm được.”

Linh Tố nghĩ cũng đúng, lúc cô mê mẩn Bạch Khôn Nguyên, linh lực tiêu tan, không bằng người bình thường.

Cô hỏi tiếp: “Vậy anh có thích không?”

Tiêu Phong ngẫm nghĩ, rồi điềm đạm nói: “Cũng không hẳn là thích. Lúc đó còn nhỏ, chỉ muốn làm vui lòng bác. Sợ bản thân làm không tốt, bác sẽ không vui.”

“Ông ta muốn anh học đạo, là vì mẹ tôi sao?”

Tiêu Phong vặn lại: “Nếu không còn vì ai nữa?”

“Nhưng mẹ tôi lại trốn ông ta, cho đến lúc chết cũng không muốn gặp lại. Thật không hiểu lý do vì sao.”

Tiêu Phong thở dài: “Họ có quá nhiều áp lực, tình yêu của họ hoàn toàn thuần khiết, không bám chút bụi trần, vì thế họ sợ nếu không kiên trì được đến cùng, sẽ hủy đi tình yêu hoàn mỹ đó. Nên mới quyết tâm thà là chia xa cũng nhất định phải cứu cho được tình yêu đó.”

“Anh phân tích nghe cũng đâu ra đấy nhỉ?”

“Cũng chỉ vì muốn gỡ nút thắt trong lòng em thôi.”

Linh Tố á khẩu. Ông anh họ này quả là hiểu cô.

Tiêu Phong nói: “Mấy năm nay, chuyện của em anh đều biết hết. Sở dĩ không đi tìm em vì thấy em sống rất tự do thoải mái. Em độc lập kiên cường, biết cách giải quyết mọi tình huống. Anh xuất hiện cũng chỉ tổ làm em vướng chân mà thôi. Nói thật thì, Linh Tố, với tư cách là một vị huynh trưởng, anh rất tự hào về em.”

Linh Tố bật cười châm chọc: “Những điểm để anh tự hào về tôi thì nhiều vô kể. Từ bé tôi đã là con ngoan trò giỏi, bây giờ có công việc ổn định, nhìn xa nhìn gần đều là một bông hoa đẹp. Thử hỏi anh đi đâu tìm một cô gái tốt như tôi đây?”

Tiêu Phong nở một nụ cười dịu dàng vô cùng: “Đúng thế. Chỉ cần nhìn thấy em, anh đã thấy vui lòng, có một cô em gái thật tuyệt vời.”

Linh Tố cuối cùng không chịu nổi, làm bộ mặt buồn nôn, cuộc đối thoại thăm thiết ân tình của hai anh em thế là chấm dứt.

Tiêu Phong rời khỏi chưa được hai phút, lại có người gõ cửa.

Linh Tố bị làm phiền từ sáng đến giờ, kiệt sức nói: “Là mẹ hiền hay là lang sói thì cũng vào đi.”

Đồng Bội Hoa đẩy cửa bước vào.

Linh Tố sững sờ, kêu thầm trong lòng, phen này nguy rồi.

Không biết mấy năm qua Đồng Bội Hoa đã tu luyện võ công phái nào mà khí thế ngút trời, hơn hẳn năm xưa. Hôm nay cô ta đến tận nơi tìm, nếu như Linh Tố không thanh toán sạch sẽ món nợ xưa, chắc cô ta sẽ không chịu buông tha.

Đồng Bội Hoa ăn bận gọn gàng, cô ta gầy đi nhiều, nhưng bộ dạng rất bình tĩnh kiên định. Cô ta bước vào, đưa mắt nhìn tứ phía, không hề tỏ ra khinh miệt căn phòng cũ kỹ xấu xí này. Điều này làm Linh Tố thấy nhẹ nhõm hơn chút.

Linh Tố nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nên chào hỏi cô ta thế nào.

Đồng Bội Hoa mở miệng trước: “Thắm tiểu thư, đã mấy năm rồi không gặp.”

Vĩnh viễn không gặp lại là tốt nhất.

Linh Tố hỏi: “Tìm tôi có việc gì không?”

Lúc này Đồng Bội Hoa đầu ngẩng cao, lưng đứng thẳng, giống như một vị nữ vương ngồi trong gian phòng khách nhỏ hẹp. Cô ta nói: “Tôi muốn nhờ cô tìm lại hai đứa con.”

Lần trước chẳng phải muốn ăn tươi nuốt sống cô đó sao, bây giờ tự dưng lại chạy đến nhờ cô giúp đỡ là thế nào?

Đồng Bội Hoa nói: “Tôi sẽ cho cô tiền.”

Linh Tố phì cười: “Tiền? Cho dù cô nhiều tiền đến nỗi tiêu không hết, thì cũng không nên cho tôi làm gì cho phí. Tôi chẳng qua chỉ là một bà đồng dựa vào mấy trò mê tín để lừa đảo tiền bạc thiên hạ. Dù cô có tin Luân Pháp Công thì cũng không nên tin tôi mới phải.”

Đồng Bội Hoa mặt mày biến sắc, lúc trắng lúc xanh, nhưng cô ta vẫn nhẫn nhịn không nổi khùng lên.

Linh Tố lạnh lùng đưa mắt nhìn đối phương. Sao nào, không chịu nổi chứ gì? Vẫn chưa sánh được với trò đập đầu vào tảng đá của cô ta hồi xưa đâu.

Nghĩ thôi cũng thấy khâm phục cô ta, ngộ nhỡ chẳng may bị ngã gãy chân gãy tay, hay lệch cổ vẹo đầu thì làm sao?

Vì thế Đồng Bội Hoa là người làm lên chuyện lớn, còn Thẩm Linh Tố cô chỉ có thể đi làm thuê cho người khác thôi.

Đồng Bội Hoa đã va chạm nhiều rồi, cô ta nhanh chóng khống chế được cảm xúc của mình, nói: “Về ân oán của chúng ta, cô cứ tha hồ trả thù tôi. Sau vụ này, tôi sẽ bù đắp đàng hoàng. Còn hôm nay tôi đến đây với tư cách một người mẹ, nhờ cô tìm lại con giúp tôi.”

Sắc mặt Linh Tố dịu hơn, cô nói: “Các người đã báo cảnh sát rồi, đương nhiên sẽ do phía cảnh sát xử lý.”

“Nhưng bọn họ không biết nhiều bằng cô.”

Linh Tố nghe mà phì cười: “Tôi? Ngược lại thì có, tôi là người biết ít nhất. Hơn nữa, có vô khối những chuyện mà cô không muốn chúng tôi biết, cô chỉ muốn chúng tôi biết những chuyện mà chúng tôi nên biết thôi.”

Đồng Bội Hoa cắn chặt răng.

Linh Tố lại nói: “Nhưng mà, bà Bạch ạ, vụ án này vô cùng phức tạp, chúng tôi biết càng nhiều, cơ hội giải cứu con của cô lại càng lớn. Vì thế chỉ chờ xem sự hi sinh của cô thôi.”

Đồng Bội Hoa mặt lạnh như băng: “Cô hận tôi?”

Cặp vợ chồng này đúng là tâm linh tương thông. Linh Tố cười hỏi: “Hận cô thì đã sao? Những người hận cô cũng đâu có ít?”

Về mặt cứng rắn của Đồng Bội Hoa bắt đầu vỡ nứt, “Thẩm tiểu thư, cô đã từng yêu, chắc cô cũng hiểu ham muốn độc chiếm trong tình yêu.”

Linh Tố cười nói: “Tôi còn biết rằng, 30% các vụ giết người đều bắt nguồn từ ham muốn độc chiếm huyền bí này.”

Đồng Bội Hoa như bị điện giật, ho mạnh một tràng. Cô ta đứng bật dậy, “Cô...”

Linh Tố nói: “Tôi thì sao? Tôi chẳng có gì để nói với cô cả. Đương nhiên tôi sẽ giúp đỡ trong việc cứu bọn trẻ, nhưng năng lực tôi cũng có hạn thôi. Còn cô, đã đến lúc cô đưa ra quyết định cuối cùng rồi.”

Đồng Bội Hoa trợn mắt nhìn cô, trông cô ta như bị quỷ nhập vậy.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Tiêu Phong bước vào nói: “Linh Tố, anh mua áo cho em... Vị này là...”

Linh Tố làm nhiệm vụ giới thiệu: “Vị này là cô Đồng Bội Hoa – phu nhân của Bạch Khôn Nguyên. Còn đây là anh họ tôi.”

Đồng Bội Hoa ngơ vờ quan sát Tiêu Phong.

Tiêu Phong mỉm cười: “Đa tạ bà Bạch đã quá bước đến thăm.”

Đồng Bội Hoa không nói lời nào, cầm túi xách lên, quay lưng bỏ đi.

Cánh cửa vừa khép lại, Linh Tố bèn ngã xuống sô pha, bao sức lực tiêu tan hết, cô thở dài một hơi.

Tiêu Phong hỏi: “Sao cô ta lại đến đây?”

“Còn anh sao lại đứng canh dưới lầu?” Linh Tố liếc mắt hỏi.

“Lần này anh đứng canh trước cổng.”

Linh Tố cười vui vẻ: “Đến Tết tôi sẽ dán hình của anh lên cổng.”

“Đừng đùa nữa. Cô ta không làm khó em chứ?”

“Không đâu, đến nhờ tôi tìm con giùm. Thật là, tôi có phải siêu nhân đâu, đơn thương độc mã có thể làm được gì đây? Phía cảnh sát chẳng lẽ làm bù nhìn à?”

“Lần sau cô ta đến, em đừng mở cửa nữa.”

“Cô ta sẽ không đến nữa đâu. Cô ta là người hiếu thắng sĩ diện cao ngạo như thế, tìm đến tận nhà tôi đã là một sự hạ mình quá sức, hơn nữa còn bị tôi xỉa xối một hồi, sao có thể đến lần nữa chứ?”

Tiêu Phong yên tâm nói: “Bác cứ nói em hiền lành lắm, nhưng anh thấy em cũng chẳng chịu thiệt bao giờ.”

Linh Tố nghe xong thì cười buồn: “Anh thì biết cái gì. Chịu thiệt quá nhiều rồi ấy chứ.”

Tiêu Phong á khẩu.

Linh Tố thần sắc u buồn như một con chó nhỏ bị bỏ rơi, toàn thân đau nhức.

Tiêu Phong nhìn cô như thế trong lòng dấy lên niềm thương cảm vô vàn. Anh bước đến ôm chặt cô: “Xin lỗi em, do anh ăn nói hàm hồ. Em đừng buồn, mọi việc đã qua rồi mà...”

Người con gái trong lòng toàn thân run rẩy. Tiêu Phong đột nhiên thấy hoảng hốt, vội siết chặt cô hơn, miệng không ngừng an ủi cô. Trên thương trường, Tiêu Phong cũng là nhân vật hô mưa gọi gió, điều khiển nghìn binh vạn mã, nhưng đứng trước cô em gái này thì chỉ biết buông giáp đầu hàng, hoàn toàn không có sức phản công.

Không biết đó là sức mạnh của tình thân hay là mê lực giữa hai người khác giới.

Tiêu Phong đột nhiên cảm thấy có gì không ổn, vội vã nâng cầm Linh Tố lên.

Khóc cái gì chứ? Cô nàng đang cười sấp rách cả mang tai rồi!

“Thắm Linh Tố!”

Linh Tố phá lên cười, ngã vào lòng anh.

“Anh thật là, trước giờ chưa có cô gái nào giở chiêu này trước mặt anh sao? Anh khờ thật đó!”

“Em... em... em!!!” Tiêu Phong vừa buồn cười vừa tức giận, đẩy phắt cô ra: “Tối nay nhịn đói đi.”

Linh Tố lập tức đứng thẳng dậy, “Có cháo thật chứ? Tôi đang đói đây.”

Tiêu Phong hừ nhạt.

Linh Tố ôm cánh tay anh nài nỉ: “Anh ơi, anh nhẫn tâm để ‘em’ chết đói sao? Thật là, nam nhi đại trượng phu mà lại giận dữ vì chuyện nhỏ mọn này sao?”

Một tiếng “anh ơi” ngọt ngào say đắm lòng người, Tiêu Phong đột nhiên cười gian, giọng dụ dỗ: “Thơm anh một cái thì anh cho ăn.”

Linh Tố lập tức đỏ bừng mặt: “Anh... anh!! Anh tưởng mình mới mười sáu, mười bảy tuổi chắc? Hay anh tưởng mình là Nam Mộ Dung? Thôi đi đi, nơi hèn mọn không dám giữ khách, tôi cũng không ăn miếng cơm bố thí đâu.”

Hai người đùa giỡn một hồi, rồi ăn chung tô cháo đó. Đương nhiên no không nổi, nên Tiêu Phong lái xe đưa Linh Tố đến nhà hàng Quảng Đông ăn đêm. Ăn xong, anh bảo đêm nay sẽ có mưa sao băng, nên lại dẫn cô lên đài thiên văn.

Lần đầu tiên trong đời Linh Tố được một người đàn ông công trên lưng, thực ra cô rất xấu hổ, nhưng nghĩ người này là anh họ mình, nên đỡ ngượng ngùng hơn.

Tiêu Phong có tấm lưng rộng rãi, cánh tay khỏe khoắn, anh công cô trên lưng, nhẹ nhàng bước lên cầu thang. Trên đài thiên văn đều là những cặp tình nhân, nhìn thấy hai người như thế thì ngưỡng mộ cười thầm với nhau.

Linh Tố nghĩ, một người đàn ông như thế này, chắc chắn là người tình trong mộng của vô số các cô gái.

Cô hỏi: “Tiêu đại hiệp, anh có bạn gái chưa?”

Tiêu Phong khựng lại, “Hỏi chuyện này làm gì?”

“Ha ha, chúng ta là anh em họ mà, quan tâm một chút là lẽ đương nhiên.”

“Chưa có.”

“Một người đàn ông như anh mà còn độc thân, thật là lãng phí tài nguyên quá. Bất luận là nam hay nữ đều không nên bỏ qua mới phải.”

Tiêu Phong dở khóc dở cười, “Hỏi nhiều thế để làm gì?”

“Chuyện gì của tôi anh cũng biết cả, nhưng tôi lại chẳng biết chút gì về anh.”

Tiêu Phong đặt cô xuống thăm cỏ, ngồi xuống bên cạnh.

“Con người anh chẳng có chuyện hay ho gì để kể cả, em sẽ không có hứng thú nghe đâu.”

“Anh càng không nói, tôi lại càng tò mò.”

Tiêu Phong chán nản, đành phải nói: “Thường ngày anh bận công việc, thú tiêu khiển duy nhất là chơi golf. Lịch sinh hoạt ngày nào cũng như nhau, chăm chỉ như con ong, hăng say làm việc cho đến lúc chết.”

“Anh làm tất cả để phục vụ cho Tiêu gia sao?” Linh Tố nói, “Thế mà anh còn mạnh mẽ nói Bạch gia rắc rối, tôi thấy Tiêu gia cũng là một cái mạng nhện khổng lồ thôi.”

Tiêu Phong vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, nói: “Anh là con trưởng nên phải có trách nhiệm. Em thì khác, em chỉ cần vui vẻ mỗi ngày là được rồi.”

Trong lòng Linh Tố chợt dâng lên một niềm vui và sự cảm động trước nay chưa từng có.

Chưa từng có ai nói với cô những lời như thế, chưa từng có ai nuông chiều cô như thế, chưa từng có ai đem đến cho cô cảm giác được bảo vệ che chở khỏi mưa gió cuộc đời. Nhưng ông anh họ mới quen vài ngày này lại làm được.

Linh Tố biết mình vẫn luôn đi tìm một ngôi nhà. Mặc dù vẫn có định kiến với Tiêu Bá Bình, nhưng không thể phủ nhận, cô đã bắt đầu có chút dựa dẫm vào Tiêu Phong rồi.

Tiêu Phong dường như biết Linh Tố đang nghĩ gì, bèn siết chặt bờ vai cô.

nh ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Không biết tên chết bầm nào nói tối nay có mưa sao băng nhỉ? Sao anh chẳng nhìn thấy gì cả?”

Đương nhiên Linh Tố biết đêm nay không có mưa sao băng, nhưng tâm ý của Tiêu Phong làm cô rất cảm động.

Cô cười nói: “Tất cả những ngôi sao đều ẩn sau mây, rồi sẽ có lúc ta nhìn thấy chúng.”

16. Chương 16

Chương 16: Bến đỗ của con tim

Không biết từ đâu mà Phùng Hiểu Nhiễm biết đến sự tồn tại của Tiêu Phong, cô chạy đến nhà hỏi Linh Tổ: “Nghe nói có anh chàng Hoa kiều đang theo đuổi cậu?”

Linh Tổ đắm bạn một cái: “Anh họ của mình đấy.”

“Cậu đào đâu ra một ông anh họ đi Lamborghini?”

“Lamborghini là xe như thế nào?”

“Nếu như chiếc Chery QQ của mình là mì sợi, thì Lamborghini là vi cá.”

Linh Tổ bật cười, so sánh mới thú vị làm sao.

Phùng Hiểu Nhiễm hỏi tiếp: “Ông anh họ ở đâu chui ra thế?”

“Chuyện này chắc chắn sẽ làm cậu thích thú. Bố ruột của mình thật ra là một đại gia Hoa kiều, hồi xưa bố mẹ mình thất lạc nhau. Hiện giờ ông ấy bệnh nặng không chữa nổi, không có đứa con nào khác, nên phải nhờ cháu trai của ông đồng thời là anh họ của mình đi tìm mình về gặp mặt lần cuối.”

Không ngờ Phùng Hiểu Nhiễm lại sẵn lòng tin tưởng câu chuyện của cô, “Mình nhìn cậu đã thấy không giống con gái nhà bình thường. Tiêu gia kinh doanh lĩnh vực nào thế?”

“Nghe nói là vận chuyển hàng hóa. Ha ha, thật là một ngành nghề mờ ám.” Nhắc đến Tiêu gia, ai cũng mờ ám hết.

“Cậu phải cẩn thận đấy.”

“Nói đúng lắm, rất có khả năng bọn họ thường xuyên lui tới Tam Giác Vàng, vận chuyển thuốc phiện và vũ khí.” Linh Tổ trêu bạn.

“Vậy cậu có đi không?”

Linh Tổ lắc đầu.

“Đi đi mà! Sao lại không đi chứ? Sao lại quay lưng với tiền bạc?”

“Ông ta gọi mình về chưa chắc là để cho tiền.”

“Ông ta chỉ có mỗi mình cậu là con gái, không cho cậu thì cho ai chứ? Cậu phải đề phòng ông anh họ, sợ rằng hắn ta sẽ giở trò với cậu.” Phùng Hiểu Nhiễm cảnh cáo.

Linh Tổ nghiêng đầu: “Bao năm nay không có ông ta mình vẫn sống tốt. Mình không có cảm xúc gì với ông ta, gặp mặt rồi cũng chẳng biết nên nói gì.”

“Cậu chẳng cần nói gì đâu, chỉ cần giả bộ thương tiếc đau buồn, thở dài vài tiếng là được rồi.”

“Mình không giả bộ được đâu.”

“Thử tưởng tượng kỳ nghỉ phép bị hủy bỏ, giá cả leo thang nhưng lương không nhúc nhích, tự nhiên mặt mũi sẽ rầu rĩ thôi, không cần phải giả bộ.”

Hai cô gái cùng phì cười.

Tiêu Bá Bình tiên sinh thật đáng thương! Linh Tổ bình phục rất chậm, ba bốn ngày rồi vẫn chưa thể đi lại được.

Buổi sáng thức dậy, một chân chạm xuống đất, Linh Tổ nhảy lò cò đến quán bán đồ ăn sáng đối diện bên đường.

Vài thím sống trong khu chung cư cũng ở đó, nhìn Linh Tổ bằng ánh mắt cổ quái, sau đó chụm đầu thì thầm to nhỏ. Chốc chốc họ lại quay ra nhìn cô, ánh mắt không che giấu sự khinh bỉ.

Linh Tố không cần hỏi cũng biết bọn họ đang bàn tán điều gì. Mấy hôm nay có quá nhiều người ra vào nhà cô, hạng người nào cũng có hết, người ngoài nhìn vào đương nhiên thấy kì quặc.

Cô chán nản nghĩ thầm, quả nhiên danh dự của mình đã bị đám người đó hủy hoại rồi.

Cô gói đậu nành, quấy nóng vào túi, định đem về nhà ăn.

Lúc này vẫn còn sớm, trên đường không có bóng dáng của xe cộ, cô chậm rãi nhảy lò cò về nhà. Khi bước tới giữa đường, lá bùa yểm trong tay cô đột nhiên nóng rực. Linh Tố dừng người trong nửa giây, rồi lập tức ném đồ ăn sáng đi, lăn một vòng dưới đất. Một chiếc xe đang lao đi với tốc độ đáng gờm lướt qua người cô.

Linh Tố nhanh chóng bò dậy, nhìn chằm chằm vào chiếc xe đó, mái tóc lay động, ánh mắt lạnh băng. Chiếc xe sắp chui ra khỏi con hẻm thì đột nhiên bánh trước nổ tung, đầu xe nghiêng về một phía, rồi đâm thẳng vào cột điện.

Tiếng động lớn làm kinh động những người gần đó, họ hấp tấp lao đến, có người thì đỡ Linh Tố, có người đi xem tài xế thế nào rồi, ai nấy miệng không ngớt cảm thán về cảnh tượng ban này.

Đột nhiên có một bàn tay to lớn đón lấy Linh Tố từ tay người qua đường, cô ngẩng đầu lên, thì ra là Bạch Sùng Quang.

Bạch Sùng Quang sầm mặt, công cô lên lầu.

Dù chưa đến nhà cô lần nào nhưng anh vẫn tìm đúng địa điểm. Linh Tố biết anh có cách riêng của mình nên cũng không hỏi nhiều.

Bạch Sùng Quang đặt cái chân bị thương của cô lên đầu gối mình, quan sát tỉ mỉ một hồi, mới yên tâm nói: “Không sao cả, ba bốn hôm nữa là khỏi hẳn.”

Linh Tố hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Anh nghe Nguyên Trác nói chân em bị thương nên đến xem em thế nào. Thật không ngờ vừa đến đã nhìn thấy cảnh tượng nguy hiểm khi này.”

Linh Tố cũng chưa hết sợ: “May mà em phản ứng nhanh.”

“Đó không phải là chuyện ngẫu nhiên đâu.” Sắc mặt của Bạch Sùng Quang rất khó coi, “Ai cũng nhìn ra được có người muốn đối phó với em. Linh Tố, gần đây em đã dắc tội với ai thế?”

Linh Tố mỉm cười: “Em đã dắc tội với nhiều người lắm. Mấy hôm trước Đồng Bội Hoa đã đến tìm em.”

Bạch Sùng Quang nhướn mày: “Hả? Cô ta đã nói gì?”

“Xin em tìm giúp hai đứa con.”

“Em không nhận lời sao?”

Linh Tố cười, “Em muốn cứu bọn trẻ lắm, nhưng cũng phải tự lượng sức mình chứ. Trông bộ dạng cô ta, dường như chỉ sợ cảnh sát dẫn sâu hơn sẽ làm lộ một số bí mật của cô ta.”

Bạch Sùng Quang cười nhạt: “Đúng là có tật giật mình. Quả nhiên năm đó anh đã làm đúng.”

“Nói thế là ý gì?”

Bạch Sùng Quang nói: “Năm đó anh cũng có giở trò chút ít.”

Linh Tố vẫn chưa hiểu: “Giở trò gì?”

Bạch Sùng Quang siết chặt nắm đấm, ánh mắt lóe sáng, “Năm đó anh nhất định không tin vào giấy xác nhận tử vong của bệnh viện. Linh Tố, có lẽ em cho rằng anh bị điên, nhưng hôm nay anh cảm thấy hồi đó anh đã làm đúng.”

“Em vẫn chưa hiểu, rốt cuộc anh đã làm gì?”

“Thi thể được hỏa thiêu năm đó không phải là của Lâm Lang. Người nằm dưới mộ không phải là con bé.”

Linh Tố đứng bật dậy, bàn chân đau nhức, cô hét lên một tiếng rồi ngồi phịch xuống sofa.

“Vậy di thể của Lâm Lang đang ở đâu?”

Không, tuyệt đối đừng nói với tôi anh đã cho đóng băng di thể của Lâm Lang, đặt ngay dưới hầm ngầm của Bạch gia. Đó là chuyện chỉ có trong tiểu thuyết kiếm hiệp thôi!

Bạch Sùng Quang hình như biết cô đang nghĩ gì, trợn mắt lừ cô một cái, nói tiếp: “Anh chôn di thể con bé ở một chỗ khác, không hỏa thiêu.”

Nhất thời Linh Tố không tìm được từ ngữ nào để đánh giá về cách làm của Bạch Sùng Quang, nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng cô nói: “Sau này cho dù em chết có oan uổng đến đâu, anh cũng đừng làm thế với em.”

Bạch Sùng Quang không vui nói: “Em à? Sống chết đối với em chẳng qua là sự thay ca giữa ngày và đêm thôi. Làm ma rồi chẳng phải em sẽ như cá gặp nước sao? Anh không lo lắng cho em, nhưng Lâm Lang thì khác, nó chỉ là một người bình thường.”

Linh Tố ngẫm nghĩ rồi nói: “Năm đó em đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói về trường hợp của Lâm Lang, bệnh tình rất đổi nghiêm trọng, trước đó phải có dấu hiệu của bệnh mới đúng.”

Bạch Sùng Quang khẳng định: “Mọi người đều không hề hay biết gì. Trong gia tộc cũng chưa từng có ai bị bệnh này.”

Linh Tố nói: “Anh Bạch, vậy thì hãy kiểm nghiệm tử thi thêm một lần nữa đi.”

Bạch Sùng Quang không trả lời.

Linh Tố nắm lấy bàn tay anh, “Năm đó em đã mất dấu Lâm Lang, cũng không biết cô ấy đã rời khỏi thế gian này hay là đã đầu thai chuyển kiếp. Nhưng em biết cô ấy vì không cam tâm nên mới bị nhốt suốt ba năm trong thư viện. Nếu anh thực sự muốn Lâm Lang được ra đi trong thanh thản, vậy thì hãy công bố chân tướng sự thật cho thiên hạ cùng biết. Năm đó cũng vì mục đích này nên anh mới giữ lại di thể của cô ấy phải không?”

“Thật sự phải đào mộ, mở nắp quan tài, kiểm nghiệm tử thi một lần nữa sao?” Bạch Sùng Quang nhíu mày, “Hồi đó xinh đẹp như hoa như ngọc, bây giờ chắc chỉ còn cái xác khô.”

“Bây giờ anh mới biết đến sự phù phiếm của vỏ bọc bên ngoài ư?”

Bạch Sùng Quang ôm đầu co ro.

Anh đang buồn chán vô cùng. Một mặt, anh và Bạch Khôn Nguyên lớn lên bên nhau, chảy chung một dòng máu. Mặt khác, anh không thể để Lâm Lang chết không nhắm mắt. Thật là tiến thoái lưỡng nan.

Vốn dĩ mọi chuyện đã chìm sâu dưới đáy hồ, Lâm Lang cũng không phải người duy nhất phải chết oan trên thế giới này. Nhưng vụ án bắt cóc lần này đã khiến mọi thứ lần lượt trôi nổi lên mặt nước.

Hiện nay chuyện hai đứa trẻ nhà họ Bạch bị bắt cóc, một nửa thế giới đều biết rồi, Linh Tố không cần gọi điện cho Lý Quốc Cường cũng có thể thu được tin tức từ bản tin thời sự.

Không có tiến triển, không rõ tung tích, lành ít dữ nhiều, người dân lên tiếng khiển trách sự chậm chạp của cảnh sát...

Nước ngoài cũng có vụ án tương tự, kéo dài hết ngày này đến ngày khác, cuối cùng vẫn không bắt được hung thủ. Hơn mười năm sau, người ta tình cờ tìm thấy một sọ đầu lâu ở giữa hoang mạc phía Tây, giới chuyên gia xác nhận đây là người mất tích năm nào.

Nghĩ đi nghĩ lại thì làm con cò cái kiến vẫn tốt hơn, không sợ bị trộm, cũng chẳng sợ ăn trộm để mất đến mình.

Đột nhiên huyết thái dương của Linh Tố đau nhức. Gần đây cô không còn nghe thấy tiếng trẻ em khóc nữa, nhưng điều này càng khiến cô đứng ngồi không yên. Có lúc sự yên lặng lại là điềm báo chẳng lành.

Trên màn hình ti vi chợt hiện lên khuôn mặt của Đồng Bội Hoa.

Đồng Bội Hoa tiêu tụy hơn nhiều so với mấy năm trước, mặc dù mái tóc gọn gàng quý phái, nhưng khoe môi cứng đờ và đôi mắt sưng vù đã bộc lộ sự lo lắng mệt mỏi của cô ta.

Cô ta muốn thông qua ống kính gửi đôi lời đến bọn bắt cóc: “Xin đừng làm hại con tôi. Các người muốn bao nhiêu tiền cũng được. Hãy trả lại con cho tôi. Bọn trẻ hoàn toàn vô tội!”

Nước mắt rơi xuống, đột nhiên cô ta trừng mắt nhìn vào ống kính, nhấn mạnh lại: “Bọn trẻ hoàn toàn vô tội!”

Bọn trẻ hoàn toàn vô tội, vậy ai là người có tội đây?

Đúng lúc đó đột nhiên có người đập cửa bình bịch: “Cảnh sát đây! Mau mở cửa!”

Cảnh sát? Linh Tố cau mày, đột nhiên lòng bàn tay nóng bừng.

Đến rồi ư?

Người đàn ông ở ngoài nóng nảy đập mạnh cửa: “Mau mở cửa, nếu không chúng tôi sẽ xông vào đó!”

Linh Tố cao giọng: “Tôi cần xem giấy tờ của các người.”

Bên ngoài im lặng vài giây, hình như đang bàn bạc gì đó. Linh Tố tranh thủ đi tìm tấm danh thiếp mà Tiêu Phong đưa cho cô.

Chết tiệt, lúc cần thì lại tìm không thấy!

Một tiếng động đinh tai nhức óc vang lên, người ở ngoài đã phá cửa xông vào.

Linh Tố đứng dậy, lùi về phía sau sofa.

Hai người đàn ông đều mặc áo khoác, miệng phì phèo thuốc lá, khuôn mặt hung dữ, nhìn Linh Tố chăm chăm.

Linh Tố nói: “Tôi đã báo cảnh sát rồi.”

Một tên cười nói: “Cảnh sát? Ông đây chính là cảnh sát!”

Tên còn lại áp sát cô: “Thẩm tiểu thư, cô có còn nhớ vụ án Trương Hoa nửa năm trước không?”

Linh Tố lạnh như băng: “Có phải vụ án chồng giết vợ, nhét xác vào bê tông, sau đó báo cảnh sát vợ bỏ nhà ra đi không?”

Tên đó nhổ một bãi nước bọt: “Hừ! Con tiện nhân Trương Hoa dám cầm súng anh trai tao, anh tao chém chết nó bằng một nhát dao là đã dễ dàng cho nó quá rồi. Chuyện này liên quan gì đến mày, mày chạy đi tìm thi thể của nó làm gì hả?”

Đồng bọn của hắn nói: “Lão Mã, không cần nhiều lời, cứ cho nó một bài học đi.”

Hắn cười nham nhở: “Trông cũng nuốt nà lắm, còn xinh đẹp hơn bọn diễn viên, hay là chúng ta chơi đùa chút nhỉ?”

Linh Tố cảm thấy thật hoang đường. Lúc này là lúc nào rồi mà còn lên cơn háo sắc. Đúng là rác rưởi của xã hội mà.

Tên đó phấn khích xoa mũi, tiến về phía Linh Tố. Mới đi được ba bước, hắn đã bị hất văng về phía sau, ngã bịch xuống nền nhà, như thể đâm phải vật gì đó.

Tên còn lại hét lên: “Con yêu nữ này giở trò ma quỷ!” Dường như hắn đã có chuẩn bị từ trước, rút ra một chiếc lọ, hất thứ đựng bên trong lọ về phía bức tường chắn vô hình. Chất lỏng bắn thiu hồi thối ngay lập tức phá vỡ kết giới.

Linh Tố vẫn điềm tĩnh dùng ngón tay nhúng vào nước trong cốc bắn vào giữa không trung. Giọt nước long lanh lóe sáng, đột nhiên hào quang chói lòa, khiến hai tên kia không mở mắt ra được.

Linh Tố nhân cơ hội này vội vàng lùi vào phía trong. Mặc dù cô có linh lực, nhưng năng lực này chỉ có hiệu quả mạnh nhất khi đối phó với yêu ma quỷ quái, còn đối với người thường lại không có tác dụng gì lắm. Lúc này cô chỉ có thể kéo dài thời gian, được phút nào hay phút ấy.

Một cô gái sống lẻ loi một mình đáng thương như vậy đó. Bất kì người nào cũng có thể đến tận nhà bắt cô.

Linh Tố trốn vào trong phòng ngủ, lập kết giới mới.

Vết thương ở chân khẽ cử động là lại đau đớn khôn cùng, nhưng lúc này cô không có thời gian để ý đến nó. Sớm muộn gì bọn họ cũng phá cửa xông vào, cô phải nhanh chóng liên lạc với người khác.

Làm thế nào để thi triển pháp thuật gọi người nhờ bùa chú nhỉ? Linh Tố vò tóc đắn đo.

Cô mở lòng bàn tay được yểm bùa, trong lòng thầm gọi Tiêu Phong, lòng bàn tay nóng dần, lời chú dần hiện ra, hào quang lấp lánh.

Linh Tố còn chưa kịp sung sướng thì tiếng động chói tai vang lên, cánh cửa đã bị đập tung.

Cô bật dậy định trốn về sau, bàn chân đau dữ dội, động tác chậm lại, đối phương đã thô bạo tóm lấy cô.

Linh Tố gơ tay tát luôn một cái, khuôn mặt đối phương lệch sang một bên, bàn tay cô cũng đau rất. Nhưng bàn tay túm chặt cô vẫn không chịu buông ra.

Tên họ Mã xồng xộc lao tới, xốc cổ áo cô lên, tay hấn bóp chặt cổ cô.

Vào lúc này thuật phòng thân có tác dụng nhất, Linh Tố dùng hai ngón tay chọc thẳng vào mắt đối phương, máu đỏ trào ra.

Hắn ta hét lớn vội vàng buông tay, Linh Tố ngã nhào xuống đất. Nhưng còn chưa kịp thở phào, tên còn lại đã lao vào trả thù cho đồng bọn, miệng không ngớt chửi rủa, hấn gơ chân đập mạnh một cái.

Phòng ngủ quá nhỏ, Linh Tố căn bản không có chỗ để trốn, đành hứng nguyên cú đập của hắn.

Đau quá, thậm chí cô còn nghe thấy rõ ràng tiếng xương trật khỏi khớp.

Linh Tố cắn chặt môi không phát ra tiếng, nhưng miệng cô đột nhiên trào ra vị mặn của máu.

Tên này hét vào mặt tên đồng bọn đang che mắt kêu gào thảm thiết: “Anh có thôi đi không? Định gọi cảnh sát đến thật hả?”

Linh Tố nhân cơ hội bò dậy, nhưng lại bị đối phương túm gọn, bàn tay cứng như thép bóp chặt cổ cô.

Linh Tố căn bản không còn sức để phản kháng, chỉ cảm thấy bàn tay khủng khiếp kia càng lúc càng siết chặt, càng lúc càng khó thở, ý thức dần trở nên mơ hồ...

Bình!

Bỗng dưng đối phương buông tay, Linh Tố mất trọng tâm, ngã nhào xuống đất, cô thở hổn hển, mồ hôi túa ra như tắm.

Trước mắt tối đen như mực, Linh Tố chỉ nghe thấy có người quỳ sụp xuống đất, vừa đập đầu vừa luôn mồm xin tha mạng. Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, sau đó là tiếng đánh đập và tiếng kêu thảm thiết.

Linh Tố dần mất ý thức.

Có người chạy đến bên cô gọi: “Thẩm tiểu thư! Thẩm tiểu thư!”

Toàn thân đau nhức, chỉ một cử động nhỏ cũng đủ làm lồng ngực cô đau như xé. Dù sao cô cũng chỉ là người phạm mất tội, không thể chống chọi nổi cơn đau khủng khiếp, cuối cùng Linh Tố ngất đi.

Sau một khoảng thời gian mê man mụ mị, cuối cùng ý thức đã trở lại với cô.

Cơ thể mỗi nhừ, tứ chi nặng trĩu, đột nhiên có một âm thanh mơ hồ vọng đến tai cô.

“... Chuyện này là thế nào? Các người làm ăn kiểu gì thế? Bảo các người bảo vệ Thẩm tiểu thư, sao các người lại để cô ấy phải gặp nguy hiểm?”

Người bị khiển trách ấp úng trả lời vài câu.

“Tôi không cần biết!” Người đó càng điên tiết hơn, “Tuần sau đại thiếu gia trở về. Các người tự mà giải thích với đại thiếu gia!”

Linh Tố mở to mắt ra.

Đây không phải nhà cô. Căn phòng này rộng rãi sáng sủa, nội thất nhã nhặn sang trọng, ánh ban mai chiếu qua rèm cửa tinh xảo hắt lên bức tường trắng tinh, tạo thành một mảng hoa văn đẹp mắt.

Linh Tố thử cử động tay chân, đều không sao cả. Lồng ngực hơi đau, nhưng chắc không nghiêm trọng lắm.

Có người nhẹ nhàng bước vào, nhìn thấy Linh Tố đã tỉnh bèn gọi bác sĩ.

Linh Tố mơ hồ nhìn thấy một đám người chạy qua chạy lại, bác sĩ y tá vây quanh cô, vài người đàn ông mặc âu phục đen, trên người bốc ra mùi máu tanh, cẩn trọng canh giữ trước cửa.

“Không sao rồi.” Bác sĩ nói, “Chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe là được.”

Người đàn ông khi nãy phát hiện Linh Tố đã tỉnh lúc này mới thở phào một hơi, sau đó anh ta bảo thủ hạ tiễn bác sĩ ra về.

Linh Tố sững sờ nhìn đám người quanh mình.

Người đàn ông đó mặt vuông chữ điền, lông mày rậm rạp, cắt đầu đinh, râu lởm chởm, nhìn rất có khí khái giang hồ, nhưng lại vô cùng khách khí với cô.

“Thẩm tiểu thư, cô muốn cái gì xin cứ dặn chị Ba. Đại thiếu gia nói, tạm thời cô cứ ở đây dưỡng bệnh đã, anh ấy có chút chuyện bên ngoài, sẽ cố gắng hoàn thành sớm để về thăm cô.”

Linh Tố cảm thấy khung cảnh này như đang quay phim vậy. Cô mỉm cười, lập tức động đến vết thương ở phổi, bèn nhăn mày đau đớn.

Thuộc hạ của Tiêu Phong thật là thú vị.

Chị Ba là người Philippin, đã làm cho Tiêu gia hai mươi lăm năm nay. Chị đã tận mắt chứng kiến quá trình trưởng thành của Tiêu Phong. Chị nói tiếng phổ thông bằng giọng Quảng Đông, rất giỏi nấu món ăn Quảng Đông, tính tình hòa nhã hiền lành.

Linh Tố lớn bằng nhường này, trước giờ chỉ hầu hạ người khác, chưa từng được người khác hầu hạ, nên nhất thời không quen. Nhưng vì vết thương chạm đến xương, không thể cử động nổi, chỉ còn cách nằm trên giường chờ người ta đút canh vào miệng.

Chị Ba cười nói: “Thẩm tiểu thư, cô đừng ngại. Nếu không phải đại thiếu gia có việc gấp phải ra nước ngoài thì chắc chắn người chăm sóc cô là cậu ấy. Nói ra thì tôi đã chăm sóc cậu ấy từ tấm bé, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy quan tâm đến một cô gái như thế đó.”

Linh Tố đỏ bừng mặt, muốn giải thích vài câu, nhưng lại cảm thấy nếu Tiêu Phong chưa nói ra mối quan hệ giữa hai người thì cô không nên nhiều chuyện làm gì.

Ba ngày đầu, quá trình dưỡng thương của Linh Tố rất thuận lợi, nhưng đến ngày thứ tư thời tiết biến đổi đột ngột, giảm mạnh mười độ, Linh Tố còn yếu nhất thời không thích ứng nổi, đến chiều lên cơn sốt.

Lúc đầu chỉ loanh quanh mức ba mươi bảy, ba mươi tám độ, nhưng đến giữa đêm nhiệt độ bỗng lên đến ba mươi chín độ rưỡi.

Bác sĩ cho thuốc uống, chị Ba cũng lấy rượu cạo gió cho cô, nhưng vẫn không có kết quả gì rõ rệt.

Linh Tố chỉ thấy cơ thể nặng trĩu mệt mỏi, sau khi ngoan ngoãn uống hết bát thuốc, người ta đắp mấy lớp chăn lên người cô để cô dễ đỡ mệt mỏi.

Trong cơn mơ màng cô nghe thấy tiếng thở dài xót ruột của chị Ba, cả tiếng gọi điện thoại đầy lo âu của người đàn ông tên Lưu Lực, anh ta nói gì cô hoàn toàn không nghe rõ. Thần trí càng lúc càng mơ hồ, sau cùng cô chìm vào vòng xoáy không đáy, không còn cảm nhận được gì nữa.

Trong giấc mơ, Linh Tố đang một mình lang thang giữa sa mạc mênh mông.

Trời nắng chang chang, cô mặc áo mỏng, thất thểu lê đôi chân trần về phía trước.

Linh Tố biết rõ mình chỉ đang nằm mơ. Vì đang sốt cao nên cô mới mơ thấy mình bị ánh nắng gay gắt thiêu đốt giữa sa mạc. Nhưng biết là một chuyện, cơ thể cảm nhận thế nào lại là chuyện khác, dù chỉ là ảo ảnh nhưng cái nóng khủng khiếp giằng búa tứ phía làm cô đau khổ vô cùng, cảm thấy cơ thể như bị nướng sống.

Cổ họng khô khốc, trong lòng hoảng sợ, giữa sa mạc bao la không nhìn thấy sinh vật nào, cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc lao đi trong vô vọng.

Chính vào lúc cô sắp không thở được nữa, thì kinh ngạc nhìn thấy có một bóng người thấp thoáng nơi đụn cát xa xa.

Đó là mẹ!

Cô hét lên, lao như bay về phía đó.

Mặc dù biết rõ chỉ là ảo giác, biết rõ không bao giờ cô có thể đến trước mặt mẹ, nhưng cô vẫn không cưỡng lại được ham muốn lao về phía trước, lao đến bên người thân yêu nhất của mình.

Cứ mỗi lần ngã xuống cô lại bò dậy, miệng không ngừng gọi mẹ, nước mắt đầm đìa khuôn mặt.

Đã nhiều năm Linh Tố chưa khóc lần nào, cả khi em gái qua đời, cô nôn ra máu chứ không khóc, cố đè nén nỗi đau thương. Nhưng vào lúc này, khi phải đối mặt với người mẹ chỉ có thể nhìn thấy từ xa, đối mặt với nỗi đau khổ không tài nào giải tỏa được, nước mắt cô lăn xuống xối xả.

“Mẹ! Mẹ...”

Cô lăn đến bên đụn cát, nhưng khi bò dậy đã không thấy bóng dáng mẹ nữa rồi.

Sự hoảng sợ bủa vây lấy cô. Đúng lúc này, ai đó dịu dàng ôm chặt cô vào lòng.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt thân thuộc chất chứa sự quan tâm và xót xa.

A, còn có anh ấy.

Cô cười trong nước mắt, bao nhiêu sức lực bỗng tan biến hết, cô ngã vào vòng tay vững chãi bao dung đó.

Cảm ơn...

Chiều ngày hôm sau Linh Tố mới tỉnh dậy. Cơn sốt đã qua đi, không còn khó chịu như hôm qua nữa, cơ thể nhẹ nhõm sảng khoái, chắc chị Ba đã thay quần áo cho cô.

Linh Tố lặng lẽ mở mắt ra, nhất thời đờ người.

Tiêu Phong đang ngồi quay lưng lại với cô trên một chiếc ghế gần giường, anh đang chăm chú nghiên cứu một tập tài liệu trên tay. Trên bàn uống nước đặt một chiếc laptop, ngoài ra còn rất nhiều tập tài liệu và một cốc cà phê.

Anh vừa đọc tài liệu vừa viết gì đó, chốc chốc lại dùng laptop gõ chữ, khuôn mặt nhìn nghiêng anh tuấn nho nhã đập vào mắt Linh Tố. Mất hơn nửa tiếng anh mới đọc xong đồng tài liệu dày cm đó, lúc này anh mới nhẹ nhàng đặt giấy tờ xuống bàn, chậm rãi quay người lại.

Linh Tố chờ anh đã lâu bèn nở một nụ cười với anh.

Tiêu Phong sững sờ, đôi mắt lấp lánh tia sáng.

“Em...” Anh đứng dậy, rồi đột ngột hướng về phía cửa nói: “A Lực, bảo bác sĩ Trương vào đây, tiểu thư tỉnh rồi.”

Linh Tố khẽ mở miệng, nhưng không nói gì cả.

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ Trương vui vẻ nói: “Không sao rồi. Nhớ phải nghỉ ngơi đầy đủ, chú ý đừng để bị nhiễm lạnh, uống thuốc đúng giờ.”

“Nhất định rồi.” Tiêu Phong gật đầu mỉm cười. Hôm nay anh đeo một chiếc kính gọng bạc, làm tôn lên vẻ hiền hòa nho nhã trên khuôn mặt, không có nét nghiêm nghị như mọi khi nữa. Rồi anh quay sang cười với Linh Tố, như băng tan tuyết chảy, đông qua xuân đến, hoa lá đơm chồi, ấm áp không gian.

Linh Tố chỉ cảm thấy mặt mày nóng bừng, cô ngượng ngùng xoay người sang một bên.

Tiêu Phong lập tức tiến sát lại: “Sao mặt đỏ bừng thế này? Lại sốt sao?”

Linh Tố lườm anh: “Không phải tuần sau anh mới về sao?”

Lưu Lực nhanh chóng cướp lời: “Đại thiếu gia hay tin tiểu thư bị sốt cao, đêm đó đã về ngay bằng máy bay riêng.”

Tiêu Phong ném cho Lưu Lực một cái liếc xéo, Lưu Lực rụt cổ lại, cười hì hì bước ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Dưới sự giúp đỡ của Tiêu Phong, Linh Tố miễn cưỡng ngồi dậy. Sau khi đắp chăn cẩn thận và kê hai chiếc gối sau lưng cô, Tiêu Phong mới yên tâm ngồi xuống.

Linh Tố hỏi: “Công việc có bận lắm không? Nếu bận thì không cần lo cho tôi đâu. Vết thương này không có gì đáng lo cả.”

Tiêu Phong uống cà phê từ tốn nói: “Công việc thì muôn đời chỉ là công việc thôi.”

Một câu nói đơn giản nhưng lại khiến khóe mắt Linh Tố cay cay.

Tiêu Phong đặt cốc xuống, chăm chú nhìn vào mắt cô, nghiêm giọng nói: “Nếu em còn tiếp tục làm cố vấn cho bên cảnh sát, chuyện như thế này sẽ còn tái diễn.”

Linh Tố hổ thẹn cúi đầu: “Tôi sẽ cẩn thận hơn.”

“Thực ra em thừa sức đối phó với bọn chúng.”

“Tôi không đành lòng ra tay quá mạnh.”

“Chẳng trách cổ nhân nói, người quân tử thì dễ bị bắt nạt.”

Linh Tố cười khổ. Nói đúng lắm. Bạch Khôn Nguyên lợi dụng cô, Đồng Bội Hoa nhục mạ cô, tất cả chỉ vì cô quá thật thà. Nếu cô có thể xảo quyệt tinh ranh bằng nửa vợ chồng họ thì hôm nay đã không lâm vào tình cảnh này rồi.

“Nói ra thì, sao người của anh lại đến đúng lúc vậy?”

Tiêu Phong cười: “Thế mà gọi là đúng lúc à? Anh đã cho người thay phiên túc trực bên cạnh để bảo vệ em từ lâu rồi, nhưng hôm đó bọn họ sơ suất nên mới khiến em bị thương.”

Tim Linh Tố đập thình thịch, lời cảm ơn chất đầy bụng, nhưng không biết phải nói ra thế nào.

Ngẫm nghĩ nửa ngày trời, cuối cùng cô nói: “Sau vụ này, e là không ở chỗ đó được nữa rồi.”

Tiêu Phong mỉm cười vui vẻ: “Ở lại đây đi. Căn hộ này là của anh, từ lúc sửa xong vẫn chưa có người ở. Chỗ này cũng gần công ty em, tiền điện, nước, ga, mạng em tự trả, em giúp anh trông nhà rồi nên không cần trả tiền thuê nhà nữa.”

Linh Tố đỏ khóc đỏ cười: “Không ngờ tôi lại được trả lương hậu hĩnh đến thế.”

Tiêu Phong say sưa ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười lay động lòng người của cô: “Em đói chưa? Anh bảo chị Ba đi nấu cơm. Em muốn ăn gì?”

Linh Tố chẳng muốn ăn gì lúc này, cuối cùng vẫn là ăn cháo. Có điều chị Ba nấu cháo thơm ngon vừa miệng, món dưa muối chị ấy tự làm vừa giòn vừa cay, Linh Tố nhờ món này mà ăn hết ba bát cháo.

Tiêu Phong cũng ăn ít cơm, sau đó thu dọn tài liệu định về thư phòng. Linh Tố gọi giật anh lại: “Lúc này tình hình bên ngoài thế nào?”

Tiêu Phong nói: “Giám đốc của em có gọi điện đến, anh bảo vết thương của em chưa khỏi hẳn, không kể gì với anh ta cả. Cô bạn họ Phùng hay tin em xảy ra chuyện, có đến thăm em một lần, sau đó không hiểu sao lại tủm tủm cười bỏ về.”

Cô ngọc Phùng Hiểu Nhiễm chắc nghĩ cô vợ được chú rể giàu sang nên mới sượng thay phần cô.

“Tôi muốn hỏi về vụ án...”

Tiêu Phong trong lòng không vui, nhưng vẫn trả lời: “Vụ án vẫn chưa có tiến triển gì. Bọn họ cũng không biết em gặp chuyện.”

Linh Tố không hỏi hiện giờ hai tên tấn công cô thế nào rồi. Căn cứ vào tác phong làm việc và địa vị của Tiêu Phong, e rằng bọn họ ít nhất đã phải chịu một trận đòn như tử, còn nặng hơn một chút thì cô không dám nghĩ tới.

Tiêu Phong hình như biết được cô đang nghĩ gì, anh bước đến, giơ tay gạt mớ tóc che trước mắt cô, nói: “Bây giờ em là người bệnh, không nên nghĩ nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe là được rồi. Cần gì thì cứ nói, đây chính là nhà của em.”

Linh Tố khẽ gật đầu.

Tiêu Phong nở một nụ cười trêu mếu mãi mãi nguyên, giống như bậc trưởng bối khi thấy con trẻ ngoan ngoãn vâng lời, sau đó đứng dậy bước ra ngoài.

Linh Tố nhìn bóng lưng cao lớn của anh dần khuất xa, đột nhiên trong lòng hoảng hốt, buột miệng nói: “Anh phải đi rồi à?”

Tiêu Phong kinh ngạc quay đầu lại, thì bắt gặp ánh mắt thẳng thốt buồn bã giống như một con thú nhỏ bị bỏ rơi của cô. Anh cảm thấy mình không có cách nào chống lại được đôi mắt xinh đẹp say mê lòng người này, bàn chân bắt giặc tiến về phía cô, đặt đại tập tài liệu xuống, anh nắm chặt bàn tay cô.

Không đâu.” Giọng nói của anh đặc biệt dịu dàng nhưng bản thân anh lại không phát hiện ra, “Anh không đi đâu cả, anh ở lại đây với em.”

Linh Tố định thần lại, bây giờ mới nhận ra thái độ bất thường của mình. Trước giờ cô không quen dựa dẫm vào ai cả, vì thế cô hơi hoảng, mặt đỏ bừng.

“Tôi không có... anh đi làm chuyện của anh đi. Tôi đọc sách được rồi.”

“Không được!” Tiêu Phong đột nhiên nghiêm giọng.

Linh Tố rất lấy làm khó hiểu.

“Em mới vừa hạ sốt, không được làm mấy chuyện hao tổn sức lực thế.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả. Để anh bảo Lưu Lực đi tìm vài bộ phim nhẹ nhàng.” Tiêu Phong lập tức dặn dò thủ hạ. Lưu Lực mỉm cười tuân lệnh, ánh mắt nhìn Linh Tố không giấu nổi sự trêu chọc.

Linh Tố lập tức mặt đỏ đến tận mang tai.

Tiêu Phong cười mắng: “Cái tên Lưu Lực này, lần sau còn dám nhìn em như thế, anh sẽ móc mắt hắn ra!”

“Đừng đừng!” Linh Tố vừa khỏi bệnh, đầu óc chưa được minh mẫn lắm, tưởng lời anh nói là thật, vội lên tiếng can ngăn.

Tiêu Phong cười gian, “Vậy em phải nghe lời, ngoan ngoãn nằm trên giường. Anh và em cùng xem phim.”

Hai bàn tay vẫn đang đan vào nhau, một bàn tay không chịu buông ra, bàn tay kia không nỡ rút về. Họ cứ nắm tay nhau cho đến khi Lưu Lực xách một chồng DVD về.

“Thưa đại thiếu gia, đây đều là những bộ phim nghệ thuật mới nhất được chủ quán giới thiệu đấy ạ, bảo đảm không có cảnh chém giết. Ông ta nói các cô gái xem những bộ phim này là thích hợp nhất.”

“Được rồi.” Lúc này Tiêu Phong mới chịu buông bàn tay Linh Tố ra, cầm đĩa lên xem.

Chỗ tiếp xúc nơi bàn tay Linh Tổ nóng rực, đối lập hoàn toàn với làn da lạnh lạnh của cô.

Tiêu Phong cẩn thận xem từng chiếc đĩa một. Anh chau mày so sánh kĩ càng, sau đó rút ra một chiếc đĩa.

“Xem cái này trước vậy. Anh đã từng gặp cô diễn viên này.”

Linh Tổ phì cười: “Anh làm sao cơ?”

“Anh đã từng gặp.” Tiêu Phong chỉ vào cô diễn viên xinh đẹp quyến rũ trên bìa đĩa, “Gặp ở liên hoan phim Pháp. Vì là nhà đầu tư nên cũng có nói chuyện vài câu.”

Linh Tổ tròn tròn mắt: “Cô ấy là nữ hoàng điện ảnh Pháp đó!”

“Đúng thế.” Tiêu Phong cười, “Cô ấy thân mật hòa nhã lắm, rất có mê lực.”

Linh Tổ không giấu nổi sự ngưỡng mộ trên khuôn mặt.

Tiêu Phong cảm thấy bộ dạng lúc này của cô đáng yêu vô cùng, trong lòng rất đổi sung sướng. Anh bảo chị Ba luộc một đĩa đậu tương để nhắm nháp, hai người cùng ngồi trên giường xem phim.

Cốt truyện rất đơn giản. Một cô gái nghèo khó vì đồng tiền phải đi để mượn ột gia đình giàu có, sau đó phát sinh quan hệ nhập nhằng với nam nhân vật chính, vào lúc thể xác chìm đắm trong khoái cảm ngây ngất, tình yêu đã gõ cửa trái tim họ. Nhưng sau khi đứa bé chào đời, cô gái vẫn phải tuân theo hợp đồng lạnh lẽo rời đi. Nhiều năm sau, người mẹ không tài nào quên được đứa con mình dứt ruột đẻ ra quay lại ngôi nhà đó, làm gia sư cho chính con mình. Đứa trẻ tính khí trầm uất cô độc dần bị cô ấy cảm hóa, tình cảm giữa cô ấy và nam nhân vật chính cũng được hâm nóng. Cuối cùng gia đình họ giữ bỏ được hiềm khích ngày xưa, sống vui vẻ bên nhau trọn đời.

Trên con đường tuyết phủ trắng xóa, chiếc xe ngựa dần khuất bóng, trong lòng vừa vui sướng vừa u buồn. Một người bố cả đời chung thủy, một người mẹ yêu con vô bờ bến, và đứa trẻ được sống trong hạnh phúc. Linh Tổ mệt mỏi nhìn theo, vô cùng ngưỡng mộ.

Cô chỉ vừa hạ sốt, cơ thể còn chưa hồi phục, chẳng làm gì cũng đã thấm mệt. Khi câu chuyện đi đến hồi kết, cũng là lúc cô phải đấu tranh với cơn buồn ngủ, cố gắng để xem đoạn kết.

Tiêu Phong vẫn ngồi bên cạnh cô, nửa sau bộ phim Linh Tổ dựa hẳn vào vai anh, cô mệt quá rồi. Tiêu Phong mặt không biến sắc, chậm rãi dịch người sang, để Linh Tổ rơi gọn vào lòng anh.

Lúc thông tin đoàn làm phim hiện lên trên màn hình, Linh Tổ đã lơ thỏm trong vòng tay anh mà không hề hay biết gì. Cô chỉ cảm thấy rất dễ chịu, nhưng trời vẫn còn sáng, cô chưa muốn đi ngủ, vì thế cứ cố rướn mắt lên. Tiêu Phong nhìn bộ dạng khờ khạo lúc này của cô, chỉ thấy dễ thương tội cùng, anh cười không ra tiếng, dịu dàng nựng cô.

“Ngủ đi em, đến giờ cơm tối anh sẽ gọi em. Ngủ đi nào.”

Linh Tổ cuối cùng vẫn phải đầu hàng trước bản năng tự nhiên, cô nhắm mắt lại.

Tiêu Phong ngồi im đợi, đợi cô chìm sâu vào giấc ngủ, mới nhẹ nhàng di chuyển, ôm cô nằm xuống.

Người con gái trong lòng dù mảnh khảnh nhưng vẫn rất mềm mại, bờ eo thon thả tưởng như chỉ cần dùng sức là sẽ làm nó gãy đôi. Suy cho cùng sống một mình là không tốt.

Suốt mấy ngày bệnh, dù cơ thể đã được lau qua, nhưng Linh Tổ vẫn chưa gọi đầu lần nào. Dù vậy Tiêu Phong không hề cảm thấy khó ngửi, chỉ cảm thấy xót xa tấm thân yếu ớt của cô.

Anh đã biết đến sự tồn tại của cô từ rất nhiều năm trước. Thủ hạ của anh làm việc rất hiệu quả, chỉ mất hai ngày, ảnh và tất cả tài liệu của cô đã được đặt trên bàn làm việc.

Trên ảnh là một thiếu nữ mặc đồng phục cấp ba có khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, thông minh sáng sủa, rung động lòng người. Từ nhỏ anh đã thấy nhiều trai xinh gái đẹp, nhưng trong lòng vẫn thầm cảm khái, tiếc rằng cô ấy là con gái của bác!

Trong thời gian cô phải chịu nhiều khổ cực, anh không cưỡng lại được ý muốn đến thăm cô. Đổ ở góc đường đối diện, anh chỉ có thể quan sát cô từ xa, cô đang đứng trú mưa tại trạm chờ xe buýt với khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi.

Lúc đó anh đang lái một chiếc Benz, anh hoàn toàn có thể lái xe đến đón cô về, để cô được núp dưới đôi cánh vững chãi của Tiêu gia, bảo vệ cô cả đời.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, chợt nhìn thấy cô lao vào màn mưa, bước nhanh về phía trước, tấm lưng gầy yếu toát lên sự kiên định, cơn mưa dữ dội không thể ngăn được bước chân cô.

Anh mỉm cười. Không hổ là con gái nhà họ Tiêu, cô có sự kiên cường và dũng khí của người nhà họ Tiêu. Anh biết mình không cần lo lắng cho cô.

Nhưng dù sao một cô gái sống lẻ loi một mình vẫn hết sức khó khăn, xã hội phức tạp này có thể nuốt chửng cô bất cứ lúc nào, cô không có không gian để tranh đấu.

Nghĩ đến đây Tiêu Phong bất giác thở dài một tiếng, bàn tay ôm chặt người con gái trong lòng hơn.

Từ bé sư phụ đã dạy anh tu thân dưỡng tính, sau đó trường nam sinh và xã hội phức tạp khiến anh hình thành tính khí lãnh đạm lạnh lùng, rất hiếm khi anh bận tâm đến một người như thế này.

Đưa mắt nhìn đồng tài liệu nằm chống chơ trên bàn uống nước, anh nghĩ thầm trong lòng, hôm qua bỏ đi đột ngột thế, e là hợp đồng không kí được rồi.

Không kí được thì thôi, được cái này mất cái kia, cái gì cũng có giá của nó.

Bận rộn suốt một ngày một đêm, Tiêu Phong cũng mệt lử, anh ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Lưu Lực đứng ngoài cửa chờ mãi, cũng không thấy chủ nhân bước ra, dù mới nãy chính miệng chủ nhân bảo phải mở một cuộc họp, vì thế anh ta rón rén mở cửa ra nhìn. Chỉ thấy chủ nhân đang ôm người đẹp say ngủ, Lưu Lực vội rút cổ lại, gọi điện báo mấy vị giám đốc không cần chờ nữa.

Dưới sự chèo kéo của Tiêu Phong, Linh Tố ở lại ngôi nhà sang trọng như khách sạn đó trong năm ngày. Cô đã triệt để lãnh giáo sự ngang ngược bá đạo của ông anh họ có vẻ ngoài hòa nhã dễ tính này. Thực đơn phải đưa anh xem qua, thuốc phải uống sạch dưới sự giám sát của anh, mỗi ngày bắt buộc ngủ đủ mười tiếng, cái gì được làm cái gì không đều do anh quyết.

Linh Tố kháng nghị vô hiệu, chỉ biết than thở: “Đại hiệp tha mạng!”

Tiêu Phong mỉm cười thân thiện, “Tại anh quan tâm em mà”. Mọi chuyện vẫn tiếp tục như cũ.

Cho đến khi bác sĩ Trương tuyên bố Linh Tố có thể ra ngoài đường rồi, cô vui sướng hô vạn tuế, định quay trở lại làm việc.

Tiêu Phong cũng không ngăn cản, chỉ im lặng mỉm cười nhìn cô sửa soạn đến công ty.

Lưu Lực hơi khom lưng nói: “Tiểu thư, xe đã chờ sẵn ở dưới lầu ạ.”

“Xe?” Linh Tố thất kinh, “Tôi không cần đâu, tôi đi tàu điện ngầm.”

Tiêu Phong hừ một tiếng, “Em nghĩ anh sẽ để một người vừa khỏi bệnh chen chúc trong tàu điện ngầm sao?”

“Tàu điện ngầm thì làm sao?” Linh Tố phản bác, “Trên thế giới mỗi ngày có hàng trăm triệu người chen chúc trong tàu điện ngầm, có ai mất miếng thịt nào đâu. Tôi còn chưa trúng số.”

Tiêu Phong sầm mặt nói: “Em chưa trúng số nhưng anh trúng rồi. Anh sẽ lái xe đưa em đi.”

Lưu Lực lập tức tuân lệnh giao chìa khóa xe cho chủ nhân, đột nhiên nhớ ra gì đó bèn nói, “Đại thiếu gia, vậy còn cuộc họp...”

“Bảo bọn họ chờ một lát!”

“Anh xem, anh bận rộn như thế. Công việc quan trọng hơn, tôi đi tàu điện ngầm cũng đâu có sao.” Linh Tố nghiêng đầu tiếp tục nói lý.

Tiêu Phong nhếch mép cười, “Hoặc là ngồi xe của anh, hoặc là ở nhà tiếp tục dưỡng bệnh, tùy em đó.”

“Anh...” Linh Tổ giận điên người, nhưng biết anh ta nói được làm được. Ngày trước chắc chắn trong lúc thần trí không được minh mẫn lắm cô mới cho rằng cái tên này thư sinh nho nhã, thân thiện bộc trực, nhìn nụ cười gian xảo đầy ý của anh ta lúc này đi, chẳng khác nào một tên ngụy quân tử nham hiểm xảo quyệt thủ đoạn vô biên.

Nhưng mà sống ở nhà người ta, sao có thể không cúi mình?

Linh Tổ chỉ còn cách nhượng bộ. Thế là Tiêu công tử lái chiếc Benz hào nhoáng bắt mắt đưa cô đến công ty, suốt chặng đường vô số ánh mắt dõi theo họ.

Tiêu Phong tâm trạng rất tốt, còn đích thân mở cửa cho cô. Một người đàn ông tuấn tú điển trai, phong độ ngời ngời, cộng thêm chiếc xe sang trọng như chủ, khiến các nữ nhân viên không giấu nổi sự ngưỡng mộ trong ánh mắt.

Linh Tổ chỉ hận mình đã không đeo mặt nạ, sau khi xuống xe cô vội vàng lùi vào trong góc.

Tiêu Phong cũng không để bụng, chỉ mỉm cười dõi theo bóng cô.

Linh Tổ đi được mấy bước, đột nhiên dừng chân, quay đầu lại.

“Cái đó...” Cô đắn đo nửa ngày trời, cuối cùng mới nói: “Đời người ngắn ngủi, khổ đau chồng chất. Cho dù tôi có không ưa ông ta đến đâu, trong vài chục năm tới, nhất định sẽ có một ngày tôi hối hận, muốn gặp ông ta một lần.”

Tiêu Phong nhìn cô thật sâu, “Nếu bác biết được tin này, chắc sẽ rất vui.”

Linh Tổ miễn cưỡng nở nụ cười, “Anh sắp xếp thời gian đi.” Nói đoạn quay lưng bước vào thang máy.

Rạng sáng hôm sau hai người lên đường. Nền trời xanh thẳm, trong vắt như ngọc, xa xa nhuộm màu vàng chanh. Những con chim buổi sớm hót líu lo trên cành.

Tiêu Bá Bình không ở trong nước, muốn gặp ông phải ra nước ngoài.

Tiêu Phong nói: “Chúng ta sẽ về ngay, không cần mang nhiều đồ.”

Vì thế Linh Tổ chỉ xách theo một chiếc ba lô du lịch, đi một đôi giày tiện lợi, ăn bận trông như học sinh vậy.

Một chiếc xe Trường An đột nhiên lao tới, Lý Quốc Cường nhảy xuống hốt hoảng hỏi: “Tiểu Thẩm, tôi nghe nói em bị kẻ xấu tấn công, em không sao chứ?”

Linh Tổ nhìn thấy anh ta bèn sầm mặt nói: “Chuyện xảy ra được nửa tháng rồi, bây giờ anh mới hỏi? Nếu tôi chết rồi, chắc lúc này đang trong quá trình phân hủy.”

Tiểu Lý luôn mồm xin lỗi.

Linh Tổ tức mình nói: “Tại sao bọn họ tìm đến tận nhà tôi được? Chắc chắn do các anh để lộ manh mối.”

Tiểu Lý khom lưng mãi: “Thật sự không phải do tôi mà! Nếu để tôi biết ai đã làm lộ thông tin, cho dù hắn là ai tôi cũng đánh ột trận tan xương nát thịt.”

“Thôi đi! Đừng có khom lưng nữa. Tôi còn chưa chết đâu.” Linh Tổ vừa tức vừa buồn cười, quay người đi thẳng.

Tiểu Lý thất kinh: “Em định đi đâu thế? Vụ án nhà họ Bạch thì sao?”

Một người đàn ông cao lớn bỗng nhiên chặn anh lại, người này trầm giọng lạnh lùng nói: “Cô ấy không phải tài sản công, các anh đừng làm phiền cô ấy nữa.”

Người đàn ông này ngũ quan rõ nét, mặc chiếc áo khoác màu đen, bộ dạng ung dung, khí thế凛冽, giống như vừa bước ra từ Bến Thượng Hải. Tiểu Lý đỏ mồ hôi đầy lưng, người đàn ông kéo Linh Tổ lên xe đi thẳng.

Sau khi máy bay cất cánh, Linh Tổ mới nhỏ giọng nói: “Thật ra tôi chẳng muốn giúp Bạch gia chút nào.”

Tiêu Phong chẳng nói lời nào, chỉ siết chặt bàn tay cô.

Linh Tố khẽ thở dài. Gần đây cô rất hay thở dài, dường như chuyện gì cũng có thể khiến cô phiền não u uất. Kỳ thực cô hiểu rõ muốn vượt qua được rào cản mang tên Bạch Khôn Nguyên chỉ có thể dựa vào chính sức cô mà thôi.

Máy bay nhẹ nhàng lướt trên không trung, Linh Tố dần thiếp đi. Tiêu Phong bảo tiếp viên hàng không đem chăn đến tự tay đắp cho cô.

Ở khoảng cách gần thế này, anh có thể dễ dàng chiêm ngưỡng làn da trắng muốt, sống mũi cao ráo, bờ môi gợi cảm, hàng mi vừa dài vừa dày đổ bóng trên khuôn mặt cô. Không biết cô đang có giấc mơ đẹp gì mà khóe miệng hơi cong lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Anh đột nhiên nhớ đến cảnh tượng Linh Tố sốt cao khóc lóc giằng co luôn miệng gọi mẹ, trong lòng chợt thấy xót xa. Giọt nước mắt đỏ rơi vào lòng bàn tay anh, nóng rực như lửa.

Bây giờ, cô lại phải đi tiễn người cha ruột về với cát bụi.

Anh cảm khái trong lòng, gơ tay cài lại chăn cho cô. Sau một hồi im lặng ngắm nhìn, cuối cùng anh vẫn không cưỡng lại được ý nghĩ nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trùi mền lên vầng trán trắng ngần của cô.

Sau này anh sẽ chăm sóc cô.

Có xe đến sân bay đón họ. Tài xế khom lưng nói: “Đại thiếu gia đã vất vả rồi.”

Tiêu Phong giới thiệu Linh Tố: “Đây là nhị tiểu thư.”

Tài xế lập tức khom lưng chào cô: “Nhị tiểu thư cũng vất vả rồi, tôi là A Huy.”

Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên Linh Tố được tiếp đón long trọng thế này, cô định đáp lễ, nhưng Tiêu Phong nhanh tay nhanh mắt vội kéo cô lên xe.

Cô rất lấy làm lạ, “Tôi tưởng chỉ có người Nhật mới có thói quen này?”

Tiêu Phong so vai, “Các bậc trưởng bối vẫn còn quan tâm đến mấy thứ này, anh thì không.”

Chiếc xe lướt qua những cánh đồng lúa mạch xanh vàng xen kẽ, sau đó đi vào trong núi. Đi hơn mười cây số đường núi, chiếc xe cuối cùng dừng lại trước cổng căn biệt thự nằm ở nơi sơn thủy hữu tình, chim ca bướm lượn.

Lúc này Linh Tố mới nhận thức được cái gọi là người có tiền. Ngày trước cô muốn rút con người khi nhìn thấy biệt thự trên núi của Bạch gia. Nhưng biệt thự của Tiêu gia chiếm trọn quả núi, chặt đá mở đường, phòng ốc rộng như thành trì, khuôn viên rộng rãi có thể tổ chức đua ngựa.

Chiếc xe dừng lại trước sân. Vài người đàn ông mặc áo đen nhanh nhẹn bước tới, giúp họ mở cửa.

Những người này ai nấy trẻ trung khỏe mạnh, cao to vạm vỡ, Âu phục gọn gàng, cử chỉ thành thực. Đứng gần bọn họ, Linh Tố có thể ngửi thấy mùi máu tanh.

Cô đưa mắt nhìn họ ngờ vực, một người đàn ông cung kính khom lưng chào cô: “Hoan nghênh nhị tiểu thư đã trở về.”

Linh Tố có chút lúng túng, đây là nhà của bố cô, nhưng cô lại chẳng có chút cảm giác thân thuộc gì cả. Nơi này to lớn quá hào nhoáng quá, cô giống như một du khách lỡ bước lạc vào mà thôi.

Tiêu Phong túm tay cô nói, “Đi nào, bác đang đợi chúng ta trên lầu.”

Khu vườn rộng rãi sáng sủa, được trang trí cầu kì. Linh Tố được đưa đến tầng hai, có một người đàn ông trung niên đang ngồi xem tài liệu trên sofa, thấy hai người bước vào thì lập tức đứng dậy. Người đàn ông này tóc mai bạc trắng, tướng mạo đường hoàng, hai mắt sáng rực, nhìn thẳng Linh Tố, dường như có thể nhìn thấu nội tâm của cô.

Chỉ nghe Tiêu Phong gọi một tiếng: “Bố.”

Tiêu Bá Dung mỉm cười thân thiện: “Hai đứa đã về rồi đấy à.”

Tiêu Phong gạt đầu, khê đẩy Linh Tổ ra trước, “Đây là bố của anh, là chú của em.”

Linh Tổ chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt có vài phần giống Tiêu Phong đó, nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Tiêu Bá Dung trù mến nắm tay cô, “Cuối cùng cháu đã về rồi.”

Linh Tổ nhất thời không thể thốt lên một tiếng chú, chỉ biết thẹn thùng cúi đầu.

Tiêu Bá Dung đưa hai người vào phòng ngủ.

Bên trong được bố trí như một phòng bệnh, có rất nhiều dụng cụ y tế, bác sĩ và y tá cũng có mặt. Tiêu Bá Dung bước đến trước giường, cúi lưng nói với người đàn ông đang nằm trên giường: “Anh ơi, con bé đến rồi.” Sau đó ông gọi Linh Tổ bước lại gần.

Linh Tổ cảm thấy chân nặng như chì, không tài nào nhấc lên nổi.

Tiêu Phong khê thở dài, kéo cô về phía trước.

Tiêu Bá Bình gầy trơ xương, mặt tím tái, tử khí bao trùm toàn thân. Nếu không phải dụng cụ y tế vẫn đang kêu tí tách, đến Linh Tổ cũng không dám chắc ông còn sống hay không.

Tiêu Phong không gạt cô.

Tiêu Bá Bình mở to mắt, tìm kiếm một lượt trong không trung, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Linh Tổ, họng ông phát ra tiếng ú ớ gì đó.

Tiêu Phong bước lại gỡ bình thở dùm ông, Linh Tổ nghe thấy âm thanh khó nhọc phát ra từ miệng ông: “Con...”

Mắt cô nóng bừng, không cần Tiêu Phong giục, cô tự bước lên nắm lấy bàn tay người cha già.

Tiêu Bá Bình thần trí vẫn tương đối minh mẫn, ông nói: “Con đã thành người lớn thật rồi.”

Linh Tổ muốn nói, chỉ tiếc em gái vĩnh viễn chỉ là một đứa trẻ, nhưng câu nói nghẹn lại trong họng, cuối cùng cô chỉ gạt đầu.

Tiêu Bá Bình mỉm cười, “Hồi đó lúc Tiêu Phong đưa bản lý lịch của con cho ta xem, ta đã rất sung sướng. Con thông minh giỏi giang, mang phong thái của Tiêu gia chúng ta. Tuệ Quân mẹ con... đã dạy dỗ con nên người. Bây giờ, Tuệ Quân và Linh Tịnh đều đã ra đi, ta cũng sắp đi rồi. Được nhìn con lần cuối, xem như ta chẳng còn nuôi tiếc gì nữa.”

Linh Tổ thấy miệng đắng ngắt, “Mẹ bị ốm một thời gian dài, sao ông không đến tìm chúng tôi?”

Tiêu Bá Bình cười buồn: “Ta không hề hay biết chuyện mẹ con có thai. Bà ấy ra đi không một lời từ biệt... Sau đó ta trở thành người chủ gia đình, dù đã hao tâm tổn sức nhưng vẫn không tài nào tìm được bà ấy. Đến cuối cùng thì hay tin... bà ấy đã đi trước ta một bước rồi.”

Cánh tay ông run lẩy bẩy: “Ta quá nhu nhược, ta đã làm hại bà ấy.”

Linh Tổ có chút hồ đồ: “Tôi không hiểu. Lúc đó mẹ đang mang thai à?”

Tiêu Bá Bình nói: “Linh Tịnh.”

Linh Tổ sắc mặt lạnh tanh: “Vậy lúc hai người chia cắt, tôi đã hai tuổi rồi.”

Tiêu Bá Bình mỉm cười, “Đúng thế, con cao đến đầu gối... rất ngoan, rất thông minh. Mẹ con rất thương yêu con, nói là con sẽ kế thừa năng lực của bà ấy.”

Linh Tổ cảm thấy một nỗi bi ai dấy lên trong lòng: “Dù lúc đó đã có tôi rồi, nhưng Tiêu gia vẫn bất chấp tất cả cố tình chia cắt hai người?”

Tiêu Bá Bình có chút nghi hoặc, sau đó mau chóng tỉnh ngộ: “Mẹ con không nói cho con biết sao?”

Linh Tổ hỏi: “Nói cái gì?”

Tiêu Bá Bình nói: “Thực ra con không phải con ruột của ta.”

Lời nói tựa như sét đánh ngang tai!

Linh Tố lập tức buông tay ông ra, đứng bật dậy, lảo đảo lùi về sau một bước. Giống như có một thùng nước đá từ trên trời đổ ập xuống người cô, làm cô toát mồ hôi hột.

Tiêu Phong đứng cạnh cũng hết sức sửng sốt: “Bác, bác đang nói gì vậy?”

Tiêu Bá Bình điềm tĩnh nói: “Con à, con không phải con ruột ta, thậm chí cũng không phải con ruột của Tuệ Quân.”

Linh Tố cảm thấy dưới chân đột nhiên nứt ra một hố lớn, cô chẳng may ngã xuống, chớp mắt đã bị bóng đen nuốt chửng.

Cô khó nhọc thốt ra một tiếng: “Không!”

Tiêu Bá Bình nhắm mắt lại, thở dốc vài hơi, rồi chậm rãi nói: “Ta và Tuệ Quân sống bên nhau được nửa năm, đột nhiên một hôm bà ấy mang về một đứa bé gái. Đứa bé đó chính là con.”

Linh Tố ra sức lắc đầu, “Không! Không! Không!”

“Lúc đó con đã hơn hai tháng tuổi, đương nhiên không thể do Tuệ Quân sinh ra... con được bọc trong một chiếc chăn bông, không khóc không cười. Tuệ Quân đặt tên con là Linh Tố.” Tiêu Bá Bình cười, “Ta vẫn nhớ biểu cảm lúc đó của bà ấy, vui mừng, mãn nguyện, giống như tìm được báu vật vậy...”

Linh Tố đột nhiên lệ tuôn đầm mắt, lấy tay che miệng.

Tiêu Bá Bình thở dốc nói: “Đi tìm Dương Bích Hồ, bà ấy biết nhiều hơn ta.”

Y tá bước đến nói, “Bệnh nhân mệt rồi.”

Tiêu Phong dìu Linh Tố bước ra ngoài.

Tiêu Bá Bình đột nhiên lẩm bẩm: “Lúc bé, con đã gọi ta là bố... Cả đời này, chỉ có mình con gọi ta như thế.”

Linh Tố nước mắt đầm đìa, toàn thân run rẩy, không thể làm chủ được mình.

Tiêu Phong dìu cô vào phòng nghỉ ngồi xuống. Linh Tố không ngừng run rẩy, lấy tay che mặt, hồi lâu không nói lời nào. Thì ra cô không phải con ruột, họ không phải là bố mẹ ruột của cô, cô vẫn chỉ cô cút một mình.

Tiêu Bá Dung bước đến, ngồi xuống cạnh cô.

“Linh Tố,” Giọng ông trầm ấm, “Dù thế nào cháu cũng là một thành viên của Tiêu gia chúng ta.”

Linh Tố khẽ rung mình, không nói gì.

Tiêu Bá Dung vỗ vai cô an ủi, “Lúc trước Tiểu Phong nói không nên quấy rầy cuộc sống của cháu. Nhưng ta vẫn luôn cảm thấy không yên lòng. Cháu tự đưa ra quyết định vậy, nơi này lúc nào cũng hoan nghênh cháu quay về.”

Linh Tố miễn cưỡng ngẩng đầu lên: “Tiêu tiên sinh...”

“Hãy gọi ta là chú.” Tiêu Bá Dung mỉm cười hòa nhã, “Ta đã nói rồi, cháu cũng là một thành viên của Tiêu gia mà!”

Một giọt nước mắt từ cằm cô rơi xuống. Cô vội cắn chặt môi, không để một âm thanh nào bật ra ngoài.

Tiêu Bá Dung lắc đầu cười buồn, nửa khâm phục nửa xót thương cho cô. Một cô gái thật kiên cường, dù không phải con ruột, nhưng tính cách này lại giống anh trai và chị dâu như lột.

Tiêu Bá Dung nói: “Hai đứa chắc cũng mệt rồi. Để ta bảo người giúp việc nấu ít cơm. Tiêu Phong, con ở lại với em.”

Đợi ông đi rồi, Tiêu Phong mới ngồi xuống bên cạnh Linh Tố.

Linh Tố gương cặp mắt đỏ hoe nhìn anh.

“Em không sao chứ?”

Linh Tố lắc đầu.

“Tôi không biết nên làm gì tiếp theo.” Linh Tố nhẹ giọng nói, “Chờ đợi bao lâu nay, mơ mộng bao lâu nay, kết quả, những thứ tôi cứ tưởng thuộc về mình hóa ra đều không phải.”

Thế nên nhìn cô mới không giống mẹ, thế nên mẹ mới không nhắc đến Tiêu Bá Bình trước mặt cô. Thế nên dì Dương mới nói lời lấp lửng, thế nên Tiêu Bá Bình mới không đi tìm cô, thế nên tất cả chỉ do cô tự biên tự diễn.

Oán hận hơn hai mươi năm trời, rốt cuộc lại oán nhầm người.

Cô hoảng hốt lúng túng, không còn mục tiêu, cũng chẳng có nơi nương tựa, giống như một kẻ may mắn sống sót đang trôi lênh đênh trên biển cả không được ai cứu giúp.

Đứa trẻ khóc lóc bi thảm trong đầu cô suốt bao nhiêu năm nay thì ra chính là cô, rốt cuộc cô là con của ai đây?

Tiêu Phong giơ tay định ôm lấy bờ vai run rẩy của cô, nhưng lại không làm sao hạ tay xuống được.

“Đừng lo lắng, anh sẽ cho người điều tra thân thế của em.”

“Không cần đâu.” Linh Tố điềm đạm nói, “Thật ra đã đến lúc tôi nên bỏ cuộc rồi.”

Đêm đó Linh Tố ngủ tại Tiêu gia.

Ánh trăng sáng ngời, bên ngoài cửa sổ phòng cô có một cây lá to, trên cây những bông hoa đỏ thắm đang nở rộ. Cô bị mất ngủ, ngồi trước khung cửa, im lặng ngắm trăng, chậm rãi hồi tưởng lại hai mươi bốn năm sống trên cõi đời này.

Từ một cô gái nghèo khó sống trong hẻm nhỏ, bây giờ là thiên kim tiểu thư danh gia vọng tộc, không kể đến năng lực đặc biệt của cô, riêng chuyện này cũng đủ khiến người ngoài nghiêng mình ngưỡng mộ rồi. Nhưng chẳng ai có thể biết được nỗi chua xót trong lòng cô cả.

Giờ đêm ẩm ướt thổi qua, cô không bật điện. Tòa biệt thự im phăng phắc.

Đột nhiên trong không trung có sự chuyển động yếu ớt. Linh Tố ngồi thẳng lưng, kinh hãi nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt.

“Sao lại... nhanh thế này?”

Cô ngồi im bất động, khoảng năm phút sau, toàn biệt thự mới phát ra tiếng nhốn nháo.

Bác sĩ y tá hối hả chạy trên hành lang, tiếng người ồn ã, chỉ có cô vẫn ngồi im tại chỗ.

Sau mười phút lộn xộn, không gian yên tĩnh trở lại.

Lúc này Linh Tố mới thở một hơi dài.

Rạng sáng, cô đứng dậy, lê bàn chân tê mỏi về phía cánh cửa thư phòng ở tầng dưới.

Cửa không khóa, bên trong tối đen như mực. Linh Tố căng mắt ra mới nhìn thấy một bóng người giữa các giá sách.

Tiêu Phong nằm lút mình trong chiếc sofa rộng rãi, đầu cúi xuống, tay chống trán, cả người chìm trong bóng tối. Trên cánh tay anh đã cài sẵn phù hiệu màu đen.

Linh Tố đi dép đế mềm, động tác nhẹ nhàng, không phát ra âm thanh nào. Cô bước đến, đứng sau lưng anh, lặng lẽ quan sát, không nói gì, cũng không lại gần hơn.

Trời sắp sáng hẳn, một ngày mới lại sắp bắt đầu, vô số công việc đang chờ họ hoàn thành. Những chuyện đã qua, những người đã mất, thì vĩnh viễn ngủ say trong bóng tối, không bao giờ quay lại nữa.

Giọng nói của Tiêu Phong rất nhẹ, cũng rất bi thương: “Sau khi em trai chào đời, bố mẹ anh chính thức ly dị, mẹ anh đem em trai sang châu Âu, bố anh cả ngày bận chuyện làm ăn, trong nhà chỉ có bảo mẫu chăm sóc anh. Sau đó bác đón anh về, kiểm tra bài tập anh làm, chơi bóng với anh, đưa anh đi du lịch. Trong lòng anh, bác là một người cha hoàn hảo...”

Linh Tố thấy trong lòng đau nhói, cô bước lại, đặt tay lên bờ vai rộng lớn của anh.

“Bác chưa từng quên mẹ con em dù chỉ một ngày. Bác luôn kể rằng, cô con gái lớn, dù còn nhỏ tuổi nhưng đã thông minh chừng chạc, sau này nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn. Bác đưa anh đi học pháp thuật, thực ra vì luôn nhớ đến mẹ em. Cuốn vở anh tặng em, kỳ thực chính là vật bảo gia truyền của Thẩm gia.”

Giọng nói của Linh Tố cũng chất chứa u sầu: “Ông ấy... đã ra đi trong thanh thản.”

Bàn tay Tiêu Phong phủ lên bàn tay cô, nhẹ nhàng nắm lấy, rồi siết chặt, chặt đến nỗi tay cô hơi run rẩy.

Linh Tố chỉ cảm thấy sự run rẩy đó từ lòng bàn tay truyền vào tận trong tim mình.

Cô không kìm nổi nữa, cúi mình ôm chặt người đàn ông trước mặt.

17. Chương 17

Chương 17: Tình yêu và âm mưu

Từ nước ngoài trở về, việc đầu tiên Linh Tố làm là đến tìm dì Dương.

Dì Dương quan sát cô vài giây rồi nói, “Cháu đã đi gặp Tiêu Bá Bình rồi à?”

Linh Tố gật đầu: “Ông ấy đã nói hết với cháu rồi.”

“Vì thế nên trông cháu mới rầu rĩ buồn bã thế này?”

“Những điều cháu tin tưởng đã hoàn toàn đổ vỡ, nhất thời trở tay không kịp. Ông ấy đã ra đi ngay sau đó.”

“Thật tội nghiệp cháu quá.” Dì Dương ân cần ôm lấy cô, “Cháu không sao chứ?”

“Không sao ạ. Tang lễ sẽ được tổ chức vào ngày mai. Sẽ xuất hiện một đồng họ hàng thân thích rồi đối tác làm ăn, cháu không thích khung cảnh đó, nên xin cáo từ về nước trước.”

“Anh Tiêu cũng xem như được nhắm mắt xuôi tay rồi.” Dì Dương cảm thán nói.

“Dì Dương, Tiêu tiên sinh muốn cháu đến hỏi dì, ông ấy nói dì biết nhiều hơn ông ấy.”

Dì Dương cười buồn: “Ta và ông ấy, kẻ tám lạng người nửa cân.”

Linh Tố nghe mà lạnh người.

“Mẹ cháu kể, bà ấy đã nhặt được cháu tại phòng chờ tàu hỏa cửa đông của thành phố D. Lúc đầu còn tưởng là một gói đồ bị hành khách bỏ quên, lúc chạy đến gần mới biết là một đứa trẻ.”

Không biết cặp vợ chồng nào đã bỏ lại cô ở đó vào hai mươi bốn năm trước.

“Cháu còn nhớ ta từng nói Thẩm gia thực chất là một môn phái không?”

Linh Tố gật đầu.

“Dị năng do bẩm sinh mà có, nó rất hiếm khi di truyền, Thẩm gia đời đời có người kế nghiệp, đa phần là nhờ chiêu mộ đệ tử. Lúc đó mẹ cháu đã phát hiện ra dị năng trời phú của cháu, nên đã đưa cháu về nuôi dạy thành người kế nghiệp. Linh Tố, thực ra cháu nên gọi mẹ là sư phụ.”

Linh Tố sửng người.

Dì Dương nói tiếp: “Tuệ Quân tâm địa lương thiện, bao năm qua, đã luôn xem cháu như con ruột.”

Đôi mắt Linh Tố ướt đẫm nước mắt. Xét từ góc độ nào thì Thẩm Tuệ Quân cũng xứng đáng là một người mẹ hoàn hảo.

Dì Dương vỗ vai cô, “Đợi sau này cháu thành mẹ, cháu sẽ hiểu hơn.”

Linh Tố không chuyển đến căn hộ mà Tiêu Phong sắp xếp cho cô, cô vẫn sống trong căn hộ chật hẹp cũ. Hàng xóm không ngừng chỉ trỏ sau lưng, nhưng dù sao cũng không nhìn thấy không nghe thấy, coi như không biết là xong.

Một hôm tan ca rất muộn, Linh Tố xách hộp cơm về nhà. Vừa rẽ vào ngõ, cô đã phải đứng sững lại.

Một chiếc Benz màu đen dừng bên vệ đường, một người đàn ông đứng trước cổng. Đốm lửa đỏ lấp lóe trong đêm, hình như anh ta đã đợi được một lúc lâu rồi.

Linh Tố coi như không nhìn thấy, đi lướt qua anh ta.

Bạch Khôn Nguyên giơ tay túm lấy cánh tay cô.

Linh Tố giật ra: “Buông tay ra.”

“Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện cần nói đã nói xong từ đời nào rồi.”

“Em đang qua lại với Tiêu Phong sao?”

Linh Tố cảnh giác nhìn anh ta ngờ vực.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Hắn không hợp với em đâu. Hồi đó Tiêu gia nhờ vận chuyển vũ khí ở Đông Nam Á nên mới phát lên được, phiêu bạt hơn hai mươi năm nay, chắc chắn không sạch sẽ gì.”

Linh Tố tức run người, hỏi vặn lại: “Vậy anh sạch sẽ đến mức nào?”

Bạch Khôn Nguyên cũng nổi điên; “Anh sẽ không hại em! Cái tên Tiêu Phong đó đã đính hôn với tam tiểu thư nhà họ Triệu bốn năm nay rồi. Em lại muốn thành vật hi sinh một lần nữa sao?”

Linh Tố mặt cắt không còn hột máu, lồng ngực như bị người ta đập mạnh, huyết khí sôi trào, đau đến mức hai mắt cay xè. Cô đẩy Bạch Khôn Nguyên ra, quỳ xuống đất bắt đầu nôn ọe. Nhưng trong bụng trống không, chỉ nôn ra một ít nước chua.

Bạch Khôn Nguyên xót xa đỡ cô dậy: “Có cần đến bệnh viện không?”

Linh Tố dùng hết sức bình sinh đẩy anh ta: “Anh tránh xa tôi ra! Anh hãy cút về bên cạnh vợ con anh đi! Chúng ta đã không còn quan hệ gì từ sáu năm trước rồi, chuyện của tôi không cần anh xen vào!”

“Linh Tố, em hận anh thế nào cũng được, nhưng anh không thể trở mặt nhìn em quen biết kẻ xấu để rồi phải chịu thiệt.”

“Thôi anh đi đi!” Linh Tố hét lên, “Không cần anh phải giả vờ tử tế. Mệnh anh khác mệnh tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Bạch Khôn Nguyên lạnh lùng nói, “Em cảm thấy anh giả tạo, nhưng thực ra anh lại thẳng thắn với em nhất, bộ mặt nào của anh em cũng đã nhìn thấy hết. Còn những tên kia, không nói Tiêu Phong, ngay cả Cố Nguyên Trác, hắn cũng có những chuyện không dám để ai biết.”

Anh ta lôi một phong thư ra.

Trong phong thư có vài bức ảnh, Cố Nguyên Trác đang ngồi cạnh một chàng trai nho nhã, vẻ mặt vui vẻ, tư thế thân mật.

Người ngoài có lẽ không biết, nhưng Linh Tố tương đối thân thiết với Cố Nguyên Trác, cô biết anh là người đồng tính từ lâu rồi.

Linh Tố nhất thời cảm thấy toàn thân nổi da gà. Cô xé nát mấy tấm ảnh, vứt thẳng về phía Bạch Khôn Nguyên.

“Bạch Khôn Nguyên, anh thật khiến tôi buồn nôn!”

Bạch Khôn Nguyên tức tối đáp lại: “Đúng, tôi khiến em buồn nôn! Tôi mưu mô hiểm độc, gian trá xảo quyệt, máu lạnh vô tình, chỉ cầu danh lợi. Tất cả những điều tôi làm trong mắt em đều có mục đích xấu xa. Nhưng em chưa bao giờ nghĩ đến, tôi làm tất cả cũng chỉ vì yêu!”

Linh Tố dường như nghe thấy một câu chuyện quá đỗi mực cười, cô ngẩng đầu cười lớn, tiếng cười trong trẻo nhuộm đầy sự châm chọc chế giễu.

“Bạch Khôn Nguyên, anh mà cũng dám nói đến yêu sao?”

Bỗng một tràng thở dốc vang lên bên tai. Hai người đồng loạt quay lại nhìn, chỉ thấy Đồng Bội Hoa đứng cách đó vài mét, đang trợn mắt nhìn họ.

Trên đời có những sự trùng hợp bất ngờ như vậy đó.

Linh Tố cười nhạt: “Đến đúng lúc lắm. Hôm nay tôi sẽ nói rõ mọi chuyện, sau này hai người đừng đến tìm tôi nữa!”

Cái gì gọi là một bước lỡ chân ngàn đời ôm hận? Linh Tố cô chính là ví dụ tốt nhất đây.

Dù có nhả nhận hiền lành, văn minh lịch sự đến đâu, cũng bị cặp vợ chồng này biến thành bà già cau có!

Linh Tố thở hồng hộc lao vào nhà, đóng sầm cửa lại. Người phụ nữ sát vách mở cửa hét về phía cô: “Nhẹ nhàng chút không được hả? Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Có tiếng khuyên của người đàn ông: “Thôi đi.”

Người phụ nữ vẫn hét lên oang oang: “Thật xui xẻo, sao lại phải ở gần một kẻ không bình thường thế chứ?”

Linh Tố tức đến nổi hai mắt nóng bừng.

Yêu?

Thôi cho xin!

Cặp vợ chồng dưới lầu không bỏ đi ngay.

Sau một hồi im lặng tưởng như chết rồi, Đồng Bội Hoa mới tiến về phía trước.

“Đầu tiên là Quan Lâm Lang, sau là Thẩm Linh Tố. Anh chỉ thích loại con gái thanh khiết thoát tục, nho nhã xinh đẹp, không vướng bụi trần.” Cô ta cười lạnh hai tiếng, “Đúng thế, tôi chỉ là kẻ dung tục tầm thường, vì lợi danh mà bất chấp thủ đoạn, nếu không sinh được cho anh hai đứa con, chắc đã bị anh tống cổ từ lâu rồi. Bạch Khôn Nguyên, anh thật khiến tôi buồn nôn!”

Bạch Khôn Nguyên cắn môi, sắc mặt lạnh băng, không nói lời nào.

Đồng Bội Hoa biết anh ta sợ mất mặt ở nơi công cộng, nhưng cô đã không nhịn được nữa rồi, có chết thì hai vợ chồng cùng chết.

Bây giờ tôi hối hận thật rồi, tại sao tôi lại yêu anh? Nếu dù yêu anh thôi cũng không sao, tại sao lại đâm đầu vào lấy anh. Mấy năm nay, tôi biết anh chẳng mấy khi bận tâm đến tôi. Nhưng tôi luôn nghĩ, tình nghĩa phu thê cả đời, già cả có người bầu bạn, chúng ta không phải người dưng, chuyện gì tôi cũng có thể nhẫn nhịn. Nhưng anh thì sao? Vừa xảy ra chuyện liền chạy đi tìm sự an ủi từ người con gái khác.”

Bạch Khôn Nguyên túm lấy tay cô, lôi xềnh xệch vào xe.

Đồng Bội Hoa lớn giọng hét lên: “Anh làm gì thế? Sợ tôi nói ra à? Nếu sợ bị tôi nói ra thì tốt nhất đừng có làm! Sao anh không nghĩ năm đó anh đã thắng Bạch Sùng Quang như thế nào, là ai đã giúp anh ngồi vững cái ghế hôm nay? Anh đúng là loại vô lương tâm!”

Bạch Khôn Nguyên dùng lực ném cô vào xe, sau đó nổ máy đi thẳng.

Linh Tố đương nhiên có thể nghe thấy cuộc cãi vã dưới nhà, cô đóng chặt cửa sổ lại, vùi đầu kín mít, chỉ muốn ngủ một giấc không tỉnh dậy nữa.

Buổi tối không ăn gì, kết quả hôm sau trời còn chưa sáng cô đã bừng tỉnh vì quá đói.

Đột nhiên nhớ đến Tiêu Phong.

Thật khổ sở, sau khi phát hiện có thể dựa dẫm nơi anh, nó đã trở thành thói quen không buông tha cô ngày nào, lòng cô lo lắng bồn chồn như thế lên cơn nghiện vậy.

Điểm tốt nhất của Tiêu Phong là sự quan tâm của anh như mưa xuân ẩm ướt, lặng lẽ chăm chút cho vạn vật. Phải yếu, đặc biệt là người con gái đã cô đơn bao năm như cô, quen với sự quan tâm của anh rồi thì không cai nổi. Nếu thực sự muốn cai, phải chấp nhận một cơn đau đớn lìa da nát thịt.

Tam tiểu thư nhà họ Triệu, vị hôn phu của Tiêu Phong?

Ha! Nếu cô còn là em họ của anh, thì vẫn có thể hóng hớt đôi chút. Nhưng bây giờ cô là gì của anh chứ?

Thậm chí có khả năng từ đây về sau không còn liên lạc với nhau nữa.

Cô mở rèm cửa, lại một ngày tiết trời trong xanh, không biết có ai giương buồm trắng quay về không?

Chắc là không rồi! Trên đầu Linh Tổ một đám mây đen treo lơ lửng. Lý Quốc Cường mặt mày rầu rĩ bước vào nhà cô: “Tiểu Thẩm, tôi bị đá ra khỏi vụ này rồi.”

Linh Tổ ột nắm mì vào nói: “Tại sao?”

“Bà Bạch tố cáo tôi tiết lộ cơ mật. Còn nói em không phải người của Cục cảnh sát, không có quyền tham gia vụ này.”

Linh Tổ chau mày. Cô ả Đồng Bội Hoa này toàn dùng những chiêu bi ối xấu xa.

Tiểu Lý chạy tới chạy lui quanh nồi mì của cô, vừa chạy vừa nói: “Đoàn Giác cũng được lệnh không được xen vào vụ này nữa. Em thấy có kì quái không, chẳng lẽ cô ta không muốn tìm lại con nữa sao?”

“Người ta theo chủ nghĩa vô thần mà.” Linh Tổ mặt không biểu cảm tiếp tục thái hành.

“Chẳng lẽ cô ta sợ tôi điều tra ra chuyện xấu gì sao?” Tiểu Lý lấy hai quả trứng gà từ tủ lạnh ra, “Nói thật thì tôi đã nghi ngờ cô ta lâu rồi. Bọn trẻ bị bắt cóc, cô ta thường nhận do lỗi của mình, nói năng lung tung không đầu không cuối. Nghe nói công ty điều chế thuốc của cô ta bị thua lỗ, nhưng lúc nào cô ta cũng mở miệng bảo làm ăn tốt lắm.”

Bàn tay Linh Tổ chợt khựng lại, “Cô ta có công ty điều chế thuốc sao?”

“Ừ, nhưng chỉ sản xuất một số loại thuốc kháng sinh, trị cảm cúm thôi.”

“Vậy bây giờ ai là người phụ trách vụ án?”

“Một điều tra viên từ trên điều xuống. Người ta là rùa biển, ngôi sao sáng của đội trinh thám. Vừa xuống đã đá văng lũ người cũ bọn tôi sang một bên.” Tiểu Lý ầm ực nói.

Linh Tổ an ủi anh: “Không tham gia nữa càng tốt. Bạch gia tà khí ngút trời, người thường chạm vào một chút, không chết cũng bị thương.”

Tiểu Lý cười: “Lời này của em giống hệt anh chàng điều tra viên đó.”

“Người đó là ai?”

“Cậu ta tên là Hứa Minh Chính, vừa từ Mỹ về. Thụ sinh nhơ nhĩ, theo tin tức thám thính của bọn Tiểu Yến thì hiện vẫn độc thân.... Tiểu Thẩm?”

Linh Tổ quay vào phòng lấy cuốn album ra, chỉ vào bức ảnh tập thể cấp ba hỏi: “Có phải người này không?”

Tiểu Lý kinh ngạc: “Đúng rồi! Em quen cậu ta à?”

Linh Tổ mỉm cười trước duyên số kì diệu giữa hai người: “Tôi quen tất cả mọi người, cả người sống và người chết.”

Năm đó mây đen vẫn vũ, ai nấy cuống cuồng trốn khỏi thành phố này. Bốn, năm năm sau, Hứa Minh Chính đã trở thành một nhân vật tinh anh, chủ nhân của thành phố này.

Cuộc trùng phùng của Linh Tổ và người bạn học Hứa Minh Chính sau sáu năm xa cách được diễn ra trong một bối cảnh cực kì căng thẳng.

Bọn bắt cóc gửi đến một cuốn băng ghi âm, đòi thêm một ngàn vạn tệ. Trong cuốn băng này chỉ có giọng nói của đứa em Bạch Hạo Miễn. Nhân viên kỹ thuật tháo cuốn băng thành những linh kiện nhỏ, phân tích tỉ mỉ hết lần này đến lần khác, cũng không tìm ra kẻ hở nào.

Hứa Minh Chính đích thân đến nhà mời Linh Tố hạ sơn.

Hứa Minh Chính cao lớn vạm vỡ hơn trước nhiều, nhìn cởi mở hơn, đeo thêm một gọng kính. Những thứ khác không biến đổi nhiều lắm.

Linh Tố gặp cậu thì vô cùng mừng rỡ, chủ động ôm cậu nói, “Minh Chính, cậu vẫn thế chứ?”

Hứa Minh Chính cũng rất vui sướng, “Cậu chuyển nhà cũng chẳng thèm nói với mình một câu, mình gửi thư cho cậu bị bưu điện trả lại mình mới biết.”

Linh Tố hối lỗi nói: “Về sau xảy ra nhiều chuyện quá, là do mình sơ suất.”

“Cậu vẫn ổn cả chứ?”

Linh Tố mỉm cười, “Bây giờ tất cả đều ổn.”

Hứa Minh Chính giờ mới yên lòng. Hồi đó cậu thực sự thích Linh Tố, nhưng sau bao năm xa cách, mối tình đầu non nớt đã trở thành tình bạn vững chãi. Không ai còn nhắc đến quá khứ nữa.

Hứa Minh Chính bật băng ghi âm cho Linh Tố nghe.

Âm thanh nhộn nhịp vang lên, sau đó có người dịch chuyển micro, rồi Bạch Hạo Miễn khóc lóc nói: “Bố mẹ cứu con.” Chỉ thế là hết.

Hứa Minh Chính nói: “Sau khi phân tích, bọn mình kết luận âm thanh nhộn nhịp trong đoạn băng ghi âm là bản tin thời sự trực tiếp lúc bảy rưỡi tối qua, lúc tám rưỡi bọn mình nhận được cuốn băng.

Linh Tố không nói gì.

Hứa Minh Chính đã quen với vẻ mặt trầm tư này của cô, “Sao? Có gì không đúng à?”

Linh Tố nói: “Mình nghe thấy tiếng khóc của hai đứa trẻ.”

“Hai đứa?” Hứa Minh Chính nói: “Theo phân tích thì chỉ có một đứa...” Nhất thời cậu hiểu ra vấn đề.

Linh Tố khẽ gật đầu, “Bạch Hạo Cần đã gặp nạn rồi.”

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy tung, Đồng Bội Hoa lao đảo lao tới, “Mày nói láo! Tiểu Cần không thể chết được! Mày trủ ẻo con tao!”

Trời ạ! Lẽ nào người phụ nữ này biết phép thần thông quảng đại, sao chỗ nào cũng thấy ả ta?

Bạch Khôn Nguyên đi ngay phía sau, vội kéo vợ lại: “Em bình tĩnh chút.”

Đồng Bội Hoa đẩy anh ta ra, lớn tiếng chửi rửa: “Anh còn bệnh nó? Tiểu Miễn cũng là con anh, anh có còn là người không?”

Linh Tố không có lòng dạ nào nhìn hai vợ chồng họ cãi cọ nữa, cô sầm mặt nói với Hứa Minh Chính: “Mình đi đây.”

“Không được đi!” Đồng Bội Hoa nổi sùng túm chặt Linh Tố, hai mắt sâu hoắm, hiện đầy tia máu, làn da vàng vọt, bờ môi khô, giống như một con bệnh.

“Năm đó tôi có lỗi với cô, cô muốn trả thù cứ trả thù một mình tôi. Sao cô lại làm hại lũ trẻ? Chúng mới bốn tuổi! Chúng cũng xem như cháu của cô, sao cô có thể nhẫn tâm đến thế?”

Linh Tố bị cô ta lắc lư một hồi.

Cô lạnh lùng nhìn đối phương, sau đó một câu nói trúng tim đen: “Đồng Bội Hoa, tôi không phải là Quan Lâm Lang.”

Đồng Bội Hoa thất kinh, vội buông tay, ngã xuống đất.

Bạch Khôn Nguyên mở miệng: “Xin lỗi Linh Tố, cô ấy nói lung tung quá. Chúng tôi đều biết chuyện này không liên quan gì đến em.”

Linh Tố chẳng buồn nhìn anh ta, quay lưng đi thẳng.

Hứa Minh Chính đuổi theo sau, “Cậu nghĩ thế nào?”

“Cô ta có tật giật mình.”

“Không sai, bọn mình đã điều tra ra hai kẻ tình nghi.”

“Ai?”

“Một người là đối tác làm ăn của cô ta, tên Tống Cao. Người ta đồn đại bọn họ có xích mích từ lâu. Người còn lại cậu có quen biết, đó là Bạch Sùng Quang.”

Linh Tố đứng sững lại, “Bạch Sùng Quang? Không thể nào!”

“Anh ta và Bạch Khôn Nguyên có mâu thuẫn sâu sắc, cậu cũng biết mà. Nghe nói lúc chia gia sản, bọn họ đã cãi nhau một trận ỏm tỏi ngay trước mặt hội đồng quản trị.”

Linh Tố hét lên: “Đâu chỉ có thế! Hai người bọn họ đều yêu Quan Lâm Lang, nhưng Quan Lâm Lang lại yêu Bạch Khôn Nguyên.”

Hứa Minh Chính đột nhiên có chút ủ rũ.

Linh Tố vỗ vai anh, “Đừng nghĩ nhiều nữa, đi tìm bọn trẻ thôi.”

Lúc này một viên cảnh sát chạy lại: “Đội trưởng Hứa, đã tìm thấy một đứa trẻ rồi!”

Hứa Minh Chính vội hỏi: “Ở đâu?”

“Ở trong cát.” Linh Tố bình tĩnh trả lời như thể cô đã biết từ lâu, “Bị vùi trong hố cát.”

Viên cảnh sát nói: “Trong một hố cát trên sân golf.”

Xác của Bạch Hạo Cần được nhân viên sân golf tìm thấy. Cơ quan pháp y giám định đứa trẻ đã chết được tầm chục ngày. Linh Tố nghĩ lại, cái đêm cô nghe thấy đứa trẻ tự dưng ngừng bật tiếng khóc, thì ra chính là lúc nó bị sát hại.

Đứa trẻ đang trong quá trình thối rữa, cảnh tượng đó quá đối thê thảm. Các nữ cảnh sát tại hiện trường đều thấy khóe mắt cay cay. Đồng Bội Hoa nghe tin liền hôn mê bất tỉnh, Bạch Khôn Nguyên thì nước mắt đầm đìa.

Linh Tố nhốt mình trong phòng, đoạn tuyệt với tất cả giác quan. Cô cảm thấy mệt mỏi.

Gần đây tai ương bao phủ quanh cô, những người xung quanh cô đều phải trải qua bất hạnh và cái chết. Nhất thời cô có ảo giác rằng, thành phố này sắp tiêu vong rồi, thế giới này sắp vỡ nát rồi!

Tiêu Phong không trở lại cùng cô. Sau khi Tiêu Bá Bình qua đời, anh có rất nhiều việc phải làm, sắp xếp lại quyền lực, giải quyết các tranh chấp, liên lạc với bốn phương tám hướng. Không biết bây giờ anh thế nào rồi?

Đột nhiên cô rất nhớ anh.

Lý Quốc Cường lén lút tìm đến nói với cô: “Nghe nói bọn họ đã cho gọi Bạch Sùng Quang.”

“Cái gì?” Linh Tố thất thần hét lên.

Tiểu Lý xua tay, “Vốn dĩ họ nghi ngờ Tống Cao nhiều hơn, nhưng bà Bạch khẳng định quy tội cho Bạch Sùng Quang, còn Bạch Khôn Nguyên lại vội vàng nói đỡ hộ Bạch Sùng Quang, hai vợ chồng cãi nhau ngay tại Cục cảnh sát. Em nghĩ sao họ lại làm thế chứ?”

Linh Tố cười nhạt: “Chuyện của người có tiền, sao chúng ta có thể hiểu nổi?”

Nhưng trong lòng cô biết rõ. Chú cháu họ Bạch chỉ có thể lẫn tránh không dứt vì một người, đó chính là Lâm Lang. Đường như Bạch Khôn Nguyên đã phát hiện ra gì đó, anh ta phải kiêng sợ Bạch Sùng Quang.

Chẳng nhẽ anh ta hiểu rõ nội tình bên trong sự ra đi đột ngột của Lâm Lang?

Hai vợ chồng họ, tham lam vô độ, ai nấy vì bảo vệ lợi ích của mình mà cố tình che giấu, giấu giếm hết lần này đến lần khác. Họ tính toán đầu ra đấy, nhưng lại quên mất một điều, thứ đáng giá nhất trên đời này chính là con mình.

Nghĩ lại, dù sống trong căn hộ tồi tàn, nhưng mẹ luôn coi hai chị em cô như ngọc ngà châu báu, luôn cố gắng đem lại những thứ tốt nhất cho hai chị em.

Nghĩ đến đứa bé bốn tuổi vừa qua đời, trong lòng cô chợt dấy lên một nỗi bi ai.

May mà nó chỉ mới bốn tuổi, còn chưa biết gì mấy.

Linh Tố gọi điện thoại cho Bạch Sùng Quang: “Anh vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn phó được. Có điều sắp tới tốt nhất em không nên liên lạc với anh.”

Linh Tố cười: “Nếu em sợ liên lụy, thì năm đó đã không chạy đến nhà anh vì nhận lời ủy thác của Lâm Lang rồi.”

Bạch Sùng Quang tò mò hỏi: “Nghĩ lại thì, sao hồi đó con bé lại ủy thác cho em?”

“Cô ấy muốn rời khỏi mảnh đất đó. Mẹ em bảo em phải đi tìm người mà cô ấy yêu nhất.”

“Anh không hiểu.”

“Thật ra cũng đơn giản thôi. Nếu người cô ấy yêu nhất không còn yêu cô ấy nữa, thì ý niệm lãng vãng trong tiềm thức cô ấy sẽ tan biến, cô ấy có thể đầu thai kiếp khác.”

“Vậy con bé biến mất là do người nó yêu đã không còn yêu nó nữa?”

“Có lẽ là thế...”

“Bạch Khôn Nguyên không thể nào không còn yêu nó nữa.”

“Không phải là không yêu, mà là không yêu nhất. Anh ta yêu quyền uy danh lợi hơn. Lúc Bạch Khôn Nguyên quyết định lấy bằng được tờ di chúc để tranh giành gia sản, tình yêu đó đã không còn thuần khiết nữa rồi.”

Bạch Sùng Quang trầm ngâm một hồi, “Linh Tố, em bảo anh phải làm sao đây?”

“Anh không phải đối thủ của vợ chồng Bạch Khôn Nguyên, anh lương thiện hơn họ. Anh Bạch, hãy kiểm nghiệm tử thi của Lâm Lang một lần nữa.”

Bạch Sùng Quang cứ im lặng mãi. Anh cần một ít thời gian để nói lời cáo biệt với tình chú cháu bao năm nay.

Linh Tố nói: “Đừng do dự nữa. Bạch Hạo Miễn vẫn chưa về nhà.”

Ngày hôm sau, Hứa Minh Chính gọi điện, nói ngắn gọn: “Có bước ngoặt mới.”

Linh Tố nói: “Có kết quả thì báo inh.”

Cuối cùng cũng ra tay rồi. Cô gái ngủ vùi suốt chín năm nay cuối cùng lại có thể nhìn thấy mặt trời, bí ẩn đằng sau cái chết của cô sẽ nhanh chóng có lời giải đáp.

Trong thời khắc này ai cũng cần có nghị lực và sự nhẫn nại phi thường.

Linh Tố trốn làm nửa tháng, rốt cuộc cũng phải lết đến công ty. Cố Nguyên Trác không nổi giận với cô, chỉ quan tâm nói: “Trông em hơi tiêu tụy đi đấy.”

“Ngủ không được ngon giấc.”

“Trời lạnh rồi mà.”

“Đúng thế, đã tháng mười một rồi.”

Cố Nguyên Trác đột nhiên mỉm cười thần bí: “Em còn nhớ bản thiết kế của Trường Thụy không?”

Nụ cười kì dị của anh ta làm Linh Tổ nổi da gà, cô rụt rè nói: "Nhớ chứ, do em vẽ mà. Sao ạ?"

"Tháng trước tôi đã lên gửi nó đến cuộc thi nhà thiết kế trẻ toàn thế giới."

Linh Tổ thất kinh: "Giám đốc!"

"Đương nhiên là lấy tên của em rồi. Hôm qua nhận được tin vui, em trúng giải nhà thiết kế tiềm năng. Giải thưởng ngang sáu tháng lương của em đấy."

Linh Tổ há hốc mồm.

Cố Nguyên Trác tự khen mình: "Tôi đúng là vị giám đốc tốt bụng có một không hai từ cổ chí kim."

Linh Tổ cảm kích muốn khóc ròng: "Đúng thế! Ngoài anh ra không còn ai cả! Giám đốc, ở hiền gặp lành, nhất định sau này anh sẽ được đền đáp."

Cố Nguyên Trác lấy làm mãn nguyện lắm, sau đó quay ra hỏi cô: "Nếu có cơ hội ra nước ngoài học tập, em thấy thế nào?"

Linh Tổ ngẩng đầu nhìn lên trời: "Một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống chẳng?"

Cố Nguyên Trác cười: "Nghiêm túc chút đi. Em hãy suy nghĩ kỹ càng."

"Sau khi trở về, có phải cống hiến cho công ty cho đến chết không?"

"Dĩ nhiên đó sẽ là một khoảng thời gian dài."

"Em chưa bao giờ đánh giá thấp sự tàn ác của chủ nghĩa tư bản cả."

Điện thoại đột nhiên reo lên.

"Có kết quả rồi." Giọng nói của Hứa Minh Chính vô cùng nghiêm túc, "Trong cơ thể Quan Lâm Lang có một chất hóa học làm cơ tim co giật." Hứa Minh Chính nói tên chất hóa học đó ra.

Linh Tổ nghe mà ngón tay tê dại.

"Làm sao lại có trong người cô ấy?"

"Bác sĩ nói, có lẽ thuốc được dùng điều độ trong một khoảng thời gian dài, rồi đột nhiên tăng liều lượng, dẫn đến trái tim suy kiệt mà chết."

Linh Tổ hồi lâu không nói lời nào.

Hứa Minh Chính nói: "Linh Tổ, thực ra cậu đã hiểu rõ mọi chuyện đúng không?"

Linh Tổ nhẹ giọng hỏi: "Cậu định làm thế nào?"

"Đã bắt đầu theo dõi Tống Cao rồi."

"Sau này biết giải thích thế nào với đứa trẻ?"

"Đó là trách nhiệm của bố mẹ nó."

Có lẽ bên Hứa Minh Chính đã bắt đầu hành động, Linh Tổ không tiện hỏi quá nhiều.

Mưa gió bao phủ thành phố, giao thông tắc nghẽn cả ngày trời, mây đen vần vũ trên đầu đám đông đang hết sức buồn bực.

Linh Tổ ngồi trong quán bar ấm áp, vừa nghe nhạc vừa thả hồn nghĩ ngợi.

Tường Tử hỏi cô: "Lâu lắm mới thấy cậu xuất hiện, anh Tiêu đâu rồi?"

Linh Tổ dở khóc dở cười: "Sao mình biết được anh ta đang ở đâu?"

"Cậu không biết sao?" Tường Tử vô đầu, "Không phải mọi người đều nói hai người là một đôi sao?"

Linh Tổ há hốc mồm: "Cậu nghe ai nói thế?"

“Í? Mọi người ai cũng nói thế cả. Ai chẳng nhận ra tình cảm của anh Tiêu dành cho cậu.” Tường Tử sán lại hóng hớt, “Rốt cuộc có phải hay không? Bọn mình tò mò lắm.”

Linh Tố gõ lên trán cậu ta, đẩy cậu ta ra: “Các cậu rảnh rồi quá phải không, còn quay ra lo chuyện của mình cơ đấy.”

Tường Tử cười ha hả, “Nghe khẩu khí của cậu, hoàn toàn không giống hồi trước.”

Linh Tố đỏ mặt, “Thôi đừng bẻm mép nữa.”

Tường Tử vỗ ngực nói, “Từng lời của mình đều mang ý tốt. Cậu và anh Tiêu đẹp đôi như thế, ai chẳng phải công nhận. Mình quen anh ấy đã lâu, lần đầu tiên thấy anh ấy quan tâm đến một cô gái như thế đó.”

Linh Tố nghe mà chỉ biết cười buồn.

Quan tâm cô thì có tác dụng gì chứ? Không phải anh ta đã có vợ chưa cưới rồi sao? Trước đây Thẩm Linh Tố là em họ của anh ta, bây giờ hiểu lắm được hóa giải, cô chỉ là người đứng nước lã. Tiêu Phong quan tâm đến em họ là chuyện dễ hiểu, nhưng chưa chắc anh ta đã nhọc tâm vì một người đứng.

Tường Tử đột nhiên đẩy Linh Tố một cái: “Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền tới.”

Cái gì?

Linh Tố vội vàng quay đầu lại. Một bóng người quen thuộc đang bước về phía cô.

Mắt cô nóng bừng, định đứng dậy, nhưng đôi chân không chịu nghe lời, cuối cùng chỉ biết thở dài một tiếng.

Tiêu Phong ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi Tường Tử: “Ở đây có món gì ngon?”

Tường Tử đáp: “Sơn hào hải vị trên thế giới đều có đủ, anh muốn gọi món nào?”

“Một bát mì bò.”

Tường Tử sững người, Linh Tố thì bật cười.

Chỉ là một bát mì bò thôi.

“Hậu sự của bác đã lo liệu xong hết rồi, trên mộ ghi em và anh đều là con của bác.”

Linh Tố khẽ gật đầu: “Chắc anh đã vất vả nhiều rồi.”

Linh Tố cười buồn, “Cũng không có gì. Chuyện của Tiêu gia anh đã tính toán từ lâu, mọi người đều đồng tâm giúp đỡ, bố anh cũng ra tay tương trợ. Nếu không phải bố anh muốn về hưu, thì anh không định tiếp quản Tiêu gia sớm thế này đâu.”

Linh Tố lắng nghe lời nói cố tình tỏ ra nhẹ nhõm của anh, trong lòng cảm khái, chủ động nắm lấy bàn tay anh.

“Mặc dù tôi không hiểu, nhưng tôi tin anh sẽ trở thành một nhà lãnh đạo cừ khôi.”

Tiêu Phong cũng nắm tay cô, nói: “Bác để lại tài sản cho em.”

Linh Tố nghe thế lập tức lắc đầu: “Tôi không có tư cách để nhận.”

Tiêu Phong vẫn nói: “Em có quyền cư trú vĩnh viễn tại Tiêu gia, ngoài ra còn có bất động sản, cổ phiếu và cổ phần liên quan.”

Linh Tố chán nản tự trào: “Quả là một bước lên trời.”

“Xin em hãy nhận lấy.” Tiêu Phong thành khẩn nói: “Đây là tâm ý của bác, dù thế nào, con cái có chút tài sản phòng thân cũng khiến bố mẹ được an lòng.”

Thực ra Linh Tố rất cảm kích: “Tôi biết, tôi sẽ sử dụng số tiền này một cách có hiệu quả.”

Chuyện nhà họ Tiêu bàn giao xong, Tường Tử bê tô mì lên. Tiêu Phong mỉm cười với Linh Tố, bắt đầu cầm cúi ăn.

Nhìn người đàn ông anh tuấn nho nhã vùi đầu húp mì xì xụp trước mặt, Linh Tố chỉ thấy con tim xao động, vui sướng khôn tả.

Cô vừa âm thầm gặm nhấm nỗi vui sướng của mình, vừa chán nản thở dài.

Tiêu Phong ngừng lại hỏi: “Mấy hôm nay em thế nào?”

“Vẫn thế thôi.” Linh Tố so vai, “Đi làm, tan ca, ăn cơm, đi ngủ.”

Mặc dù cô đang cười, nhưng sâu nơi đáy mắt ẩn chứa vô số lời không nói ra được. Tiêu Phong nhất thời không hiểu tại sao giữa hai người lại có sự xa cách, nhưng anh biết một điều, giữa hai người đang có cái gì đó âm thầm biến đổi.

Linh Tố tiếp tục hỏi: “Lần này anh về vì công việc sao?”

Tiêu Phong buông đũa xuống, không nhìn cô nói: “Không có chuyện thì không về được sao?”

Linh Tố cười cười, “Đương nhiên là không. Chỉ là quyền lực Tiêu gia vừa bàn giao xong, nhất định anh có rất nhiều chuyện quan trọng cần làm. Đương nhiên,” cô lập tức bổ sung, “Anh đích thân đến thông báo một tiếng với tôi, tôi rất cảm kích.”

“Linh Tố,” Tiêu Phong nói, “Em cũng là một thành viên của Tiêu gia, không nên phụ tấm lòng của bác, đừng tách mình khỏi Tiêu gia.”

Linh Tố đột nhiên cảm thấy những lời thân thiết khách sáo này cực kỳ chối tai. Cô quay mặt đi, không nhìn đôi mắt sâu thẳm như đáy biển của anh.

“Bao giờ tổ chức hôn lễ?”

Câu hỏi thốt ra khỏi miệng, ngay cả Linh Tố cũng phải giật mình, mặt cô nóng bừng.

Tiếc là trong này ánh sáng mờ ảo, Tiêu Phong không nhìn thấy được. Nhưng không nhìn thấy được cũng chẳng sao, dù gì anh cũng hiểu được triệt để ý tứ trong câu nói này.

Tiêu Phong nhướn mày, tủm tỉm cười: “Triệu Du? Khả năng dò la tin tức của em lợi hại thật đó!”

Linh Tố vừa hối hận vừa tức giận, do dự không biết nên giơ tay bịt mồm anh ta lại hay nên đứng dậy đi thẳng. Sao cô lại hồ đồ nóng vội như vậy, sao lại không giữ được cái miệng mình?

Tiêu Phong dường như không nhận ra sự lúng túng của cô, vẫn tiếp tục trêu cô: “Triệu Du là một cô gái rất tốt, khi nào có cơ hội nhất định em phải làm quen với cô ấy. Hai gia đình chúng ta có mối giao hảo nhiều đời nay, từ bé cô ấy đã thông minh xinh đẹp, dịu dàng nhã nhặn, cư xử lễ độ. Ai lấy được cô ấy là có phúc ba đời đó.”

Sự lúng túng của Linh Tố bị cơn ghen tuông thay thế lúc nào không hay, cô buột miệng nói luôn: “Vậy thì phải chúc mừng anh rồi, phúc khí lớn quá mà.”

Tiêu Phong giống như hồ ly đã tóm được con mồi, mỉm cười gian xảo nói: “Anh đương nhiên là có phúc khí lớn rồi.”

Linh Tố không ngồi im được nữa, đứng bật dậy nói: “Tôi đi đây...”

Tiêu Phong lập tức túm chặt tay cô. Anh làm gì cũng có chừng mực, đương nhiên biết dừng lại đúng lúc.

”Sao không nghe anh nói hết?” Giọng anh dịu dàng, từng chữ rành rọt: “Đúng là bọn anh từng đính hôn, nhưng đó là ý muốn của người lớn. Lúc đó ông nội cô ấy ốm nặng sắp không qua khỏi, vì muốn để ông được ra đi thanh thản nên bọn anh mới nghe theo sự sắp đặt của người lớn. Nhưng bọn anh đã nói rõ với nhau, sau này chỉ cần một trong hai người tìm được người mình thích, thì hôn ước coi như vô hiệu. Năm ngoái cô ấy phải lòng một vị tiền sĩ vật lý người Đức, hôn ước đã bị hủy nửa năm nay rồi.”

Tiêu Phong nở nụ cười trêu chọc. Linh Tố mặt mày nóng bừng, dưới cái nhìn của anh, cô đứng ngồi không yên.

Tiêu Phong nói: “Linh Tố, tại sao lúc nào em cũng phải suy tính chuyện được mất?”

Linh Tố quay mặt đi.

“Linh Tố, anh đã nói rồi, nhà của anh chính là nhà của em.”

“Đủ rồi.” Linh Tố nói, “Nếu anh dư thừa lòng tốt, thì hãy đi quan tâm những kẻ cô cút khác đi.”

“Em cho rằng anh quan tâm em vì em đáng thương bi thảm sao?” Tiêu Phong không cười nữa.

“Nếu không thì tại vì sao? Giữa tôi và anh đâu có quan hệ huyết thống.”

“Tại sao nhất định phải có lý do mới được quan tâm em?” Tiêu Phong đánh mặt lại.

Linh Tố lạnh lùng nói: “Vì tôi hoàn toàn khỏe mạnh, tứ chi đầy đủ, có thể tự lo ỉn, không cần người khác ban ơn.” Cô rút chìa khóa ra đặt lên bàn.

“Trả cho anh. Căn hộ tốt như vậy, tôi không dám ở.”

Cô đứng dậy bước ra ngoài.

Tiêu Phong giậm chân, lập tức đuổi theo.

Linh Tố lao ra khỏi quán lẩu, chạy một mạch về phía đường lớn, Tiêu Phong đuổi theo sau, lớn tiếng gọi tên cô.

Người qua đường thi nhau nhìn họ, chỉ thấy người con gái chạy như điên, người con trai bám theo sát nút. Hai người trẻ trung xinh đẹp, trông họ lúc này giống một cặp tình nhân đang hờn dỗi nhau.

Linh Tố chạy đến ngã ba, thấy một chiếc taxi đang đi tới, bèn giơ tay vẫy.

Chính trong lúc đó, một lực cực mạnh kéo cô về phía sau. Linh Tố ngã vào lòng người đó, một chiếc xe buýt bóp còi inh ỏi lướt qua người cô.

Tiêu Phong mặt mày trắng bệch, vừa tức vừa sợ, nét mặt hung dữ kinh người. Bàn tay anh bóp chặt cánh tay cô, đôi mắt tóe lửa nhìn cô chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống.

Linh Tố nhìn khuôn mặt nhăn nhó của anh, cơn giận dỗi, ầm ứ đầy bụng tan biến lúc nào không hay, đột nhiên cô phì cười một tiếng.

Vì chạy nhanh quá nên mặt cô đỏ hồng, tiếng cười trong trẻo, khuôn mặt diễm lệ, say đắm lòng người.

Tiêu Phong nghiêng răng nghiêng lợi: “Em đúng là sinh ra để hành hạ anh.”

Linh Tố cười đến nỗi toàn thân run rẩy. Tiêu Phong ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn mạnh lên môi cô.

Đúng lúc này, Tiêu Phong cảm thấy bàn tay mình bị lực gì đó làm cho chần độ, Linh Tố nhân cơ hội chui ra khỏi vòng tay anh.

Cô gái xinh đẹp nở nụ cười tươi tắn đầy khiêu khích.

“Tiêu Phong, muốn bắt được em, thì phải đuổi hết sức vào.”

Linh Tố quay lưng vẫy một chiếc taxi khác, ung dung bỏ đi.

18. Chương 18

Chương 18: Số mệnh an bài

Đêm đó trời đổ mưa. Cơn mưa ngày thu, dai dẳng không thôi, lạnh lẽo lòng người. Linh Tố cuộn tròn trong chăn, chốc chốc lại mỉm cười, nghe tiếng mưa rơi, chìm vào giấc ngủ.

Đêm rất dài, giấc ngủ không sâu.

Trong mơ người mẹ đến thăm cô, mỉm cười hỏi: “Thế là mẹ có thể yên tâm được rồi.”

Sau đó là tiếng nói hoạt bát của em gái: “Chị ơi, em mừng thay cho chị.”

Người cuối cùng xuất hiện làm Linh Tổ hết sức bất ngờ.

Lâm Lang vẫn mang bộ dạng của sáu năm trước, tóc dài vấy trắng, thanh khiết thoát tục. Trên mặt cô nở một nụ cười hiền hòa: “Linh Tổ, cậu đã vất vả nhiều rồi.”

Linh Tổ kinh ngạc hỏi: “Cậu chưa đầu thai sao? Mấy năm nay cậu ở đâu?”

“Mình cứ vất vưởng mãi trong những đêm trường tăm tối, chỉ để chờ ngày này mà thôi.”

“Đó là nơi nào?”

“Ha. Đó là nơi giao nhau giữa sự sống và cái chết, rất nhiều người tâm nguyện chưa thành không chịu đầu thai trôi dạt về đó. Nơi đó không có ánh sáng, cũng không cảm nhận được thời gian, tất cả chìm trong mịt mờ mông lung.”

Linh Tổ mỉm cười, “Cậu hình dung nó giống nhân gian quá.”

Lâm Lang cũng cười, “Thời gian của mình hết rồi. Bọn họ nói, thể xác của mình đã chuyển kiếp thành người từ chín năm trước rồi, nhưng tại mình không chịu đầu thai nên đứa bé cứ ngậy ngậy ngô ngô. Bây giờ chân tướng sự việc được sáng tỏ, mình phải đi đây. Linh Tổ, mình chúc phúc cậu, hãy bảo trọng nhé.”

Linh Tổ đột nhiên thấy lạnh, cô rùng mình tỉnh giấc.

Khí lạnh toát ra từ một vong hồn vừa chui vào từ cửa sổ. Linh Tổ nhắm mắt lại, cô quyết định trong vài năm tới sẽ không lo chuyện bao đồng. Cô có làm cho Hội chữ thập đỏ đâu, cũng có lúc thấy mệt chứ!

Tiếng bước chân khê khằng vang lên, sau khi tìm kiếm một lượt, cuối cùng cũng tìm đúng hướng nó bước vào phòng cô, dùng bàn tay khê đẩy cô.

Linh Tổ cuộn chặt trong chăn, xoay người sang hướng khác.

Vong hồn đó không chịu thôi, lại đẩy cô cái nữa.

Linh Tổ nói: “Hãy xem như ta đã chết, có chuyện gì thì đốt vàng mã.”

Vong hồn dùng lực đẩy cô thật mạnh.

Linh Tổ điên tiết, quay người ngồi dậy, giấy tiếp theo cô chết sững.

Vong hồn đứa bé đứng trước giường, toàn thân đầy máu, mặt mũi non choẹt, trên cổ còn một vết dao chạm sâu vào xương.

Linh Tổ cảm thấy không tin nổi vào mắt mình: “Bạch Hạo Cần?”

Đôi mắt đen nhánh của đứa bé nhìn cô chằm chằm.

“Cháu là Bạch Hạo Cần phải không? Không ngờ cháu lại đến tìm cô.”

Đứa bé chìa tay cho Linh Tổ

Linh Tổ ôm nó đặt lên đầu gối, cô dùng chút pháp thuật, vết máu biến mất, vết thương trên cổ biến thành một vết lõm mờ.

“Cháu không nói được sao?”

Đứa bé gật đầu, lấy tay giật áo Linh Tổ.

“Cháu đang lo cho em trai?”

Đứa bé gật đầu như bả củi.

Linh Tổ buồn bã cảm thán. Đứa bé còn có tình nghĩa hơn người lớn, chết rồi vẫn lo lắng cho huynh đệ của nó. Người có khả năng thông linh có thể phát ra một loại khí thu hút các vong linh, đứa bé tìm được cô quả không dễ dàng gì.

Linh Tổ sờ tóc nó, nói: “Yên tâm đi, chúng ta sẽ cứu em cháu.”

Linh Tố đưa cho đứa bé giấy bút đã được yểm phép, đứa bé vẽ trên giấy một con thuyền, rồi giơ tay chỉ về phía tây nam.

Linh Tố gọi cho Hứa Minh Chính: “Minh Chính, ở cảng Tây Nam.”

“Cảng? Chỗ này bọn mình cũng từng nghĩ đến, ở đó giao thông phức tạp, rất nhiều kho hàng, muốn giấu một người hay một nhóm người cũng không thành vấn đề.”

“Chắc chắn là ở đó, không sai đâu.” Linh Tố nói, “Thời gian không còn nhiều, cậu phải nhanh lên.”

“Mình đi báo cáo ngay đây.”

Linh Tố đặt di động xuống. Bạch Hạo Cần dựa vào cô, phát ra tiếng rên rỉ như một con thú nhỏ. Linh Tố vuốt ve đầu nó: “Hãy kiên nhẫn chờ đợi. Lúc này cô vẫn chưa cảm thấy có người xấu muốn hại em cháu. Cháu phải tin cô.”

Bạch Hạo Cần nghe thế liền im bật, đầu tựa vào ngực cô, dường như vô cùng tin tưởng cô.

Linh Tố ngồi cùng đứa bé một lát, sau đó không chống nổi cơn mệt mỏi, cô dựa vào thành giường ngủ thiếp đi. Di động không kêu thêm lần nào, chắc chắn Hứa Minh Chính đã bắt đầu hành động rồi.

Cô nằm trên giường lúc tỉnh lúc mơ, Bạch Hạo Cần đi đi lại lại trong phòng, phát ra tiếng động nho nhỏ.

Trong mơ màng, đột nhiên Linh Tố nghe thấy tiếng thở dốc yếu ớt của đứa bé và tiếng lôi kéo, cô giật mình mở tròng mắt.

Bạch Hạo Cần cũng cảm nhận được, vội lao đến túm lấy áo cô, nôn nóng hoa chân múa tay.

Đứng lúc này điện thoại vang lên, Hứa Minh Chính lo lắng nói: “Linh Tố, tên khốn đó chạy mất rồi.”

“Cái gì?”

“Bọn mình xông vào một kho hàng được Tống Cao thuê dưới tên khác, đồ đạc vẫn còn, nhưng không thấy người đầu.” Cậu ta giậm chân bình bịch, “Trên nền nhà có rất nhiều máu, không biết đứa trẻ còn sống hay đã chết.”

Bạch Hạo Cần không ngừng rên rỉ, vết thương trên cổ bỗng dưng đỏ chót.

Linh Tố nhìn mà thất kinh, “Mình lập tức đến đó.”

Cô ôm lấy Bạch Hạo Cần, “Đừng sợ, cô đưa cháu đi cứu em ngay đây.”

Lúc đó là bốn rưỡi sáng, trời đêm đen kịt, mọi người đang say trong cõi mộng. May mà mấy hôm nay Linh Tố mượn được xe của công ty, nên mới có thể phóng thẳng về phía cảng.

Đến nơi, một tòa nhà sáu tầng bị xe cảnh sát vây kín, Linh Tố vừa đến, Hứa Minh Chính đã chạy ra đón.

Hai người còn chưa kịp chào hỏi nhau, một bóng đen chợt nhảy bổ vào túm lấy Linh Tố. Linh Tố giật mình đánh thót, nhìn kĩ lại, hóa ra là Đồng Bội Hoa.

Đồng Bội Hoa tóc tai rũ rượi, sắc mặt trắng toát, hai mắt đỏ bừng, ai nhìn cũng tưởng là ma nữ. Móng tay cô ta như muốn chọc thủng cánh tay Linh Tố, lớn tiếng gào hét: “Tôi đã mất một đứa con rồi, không thể mất thêm một đứa nữa! Tuyệt đối không!”

Hứa Minh Chính và Bạch Khôn Nguyên đều chạy đến kéo cô ta ra. Nhưng Đồng Bội Hoa dùng hết sức bình sinh, túm chặt Linh Tố không chịu buông.

Đột nhiên cô ta khóc âm lên: “Là lỗi của tôi! Ai bảo cô muốn cướp Khôn Nguyên của tôi! Từ bé đến lớn trong mắt mọi người chỉ có mình cô, cô được nuông chiều chăm bẵm, cô có gì tốt chứ? Tôi mới là người lo liệu việc nhà, tính toán chuyện làm ăn, tôi đã làm hết sức mình, tại sao anh ta không yêu tôi?” .

Linh Tố bị cô ta làm cô đau đớn, lại nghe những lời này, chỉ biết chán nản trợn mắt nhìn Bạch Khôn Nguyên.

Cô đã không đoán sai. Mọi chuyện đều do người đàn ông này mà ra!

Bạch Khôn Nguyên biết lúc này không thể nào che giấu sự thật được nữa, đành buông Đồng Bội Hoa ra!

Đồng Bội Hoa khóc lóc gào thét: “Nhưng tôi đâu muốn cô phải chết. Tôi chỉ muốn cô bị bệnh, loại thuốc đó chỉ khiến cô trở nên yếu ớt. Không ngờ sau khi cô bị bệnh, hai người càng thân thiết hơn. Tôi quá tức giận. Hai người còn định đánh hôn... Tôi tuyệt đối không cho phép cô có được anh ta!”

Đám cảnh sát đứng bên há mồm trợn mắt nhìn nhau. Bạch Khôn Nguyên mặt mày u ám, mệt mỏi thở dài, nhắm mắt lại.

Đồng Bội Hoa vẫn khóc lóc điên cuồng: “Tổng Cao, mày sẽ chết không toàn thây! Tao biến thành ma quỷ cũng không tha ày đâu! Vụ đầu độc dì mày cũng có phần! Mày không trốn được đâu!”

Linh Tố kinh hoàng.

Bà Bạch?

Một mình Lâm Lang còn chưa đủ, họ còn kéo cả người mẹ xuống âm gian làm bạn với cô?

Không ngờ lại có một người phụ nữ ác độc đến nhường này!

Hứa Minh Chính nhìn chường mắt quá, bèn gọi bác sĩ tiêm thuốc vào cánh tay Đồng Bội Hoa, đưa cô ta đi. Bạch Khôn Nguyên đứng yên một bên, ánh mắt trống rỗng, như thể người bị kéo đi không phải là người vợ se duyên kết tóc của mình.

Linh Tố cuối cùng cũng thoát khỏi móng vuốt của Đồng Bội Hoa, cúi đầu nhìn, hai tay cô sưng đỏ tê dại.

Như thể cô ta đã luyện thành công Kim Cang Chỉ vậy. Lâm Lang liễu yếu đào tơ như thế, đương nhiên không chống nổi những chiêu thức độc địa của cô ta.

Hứa Minh Chính đưa cô vào tòa nhà, cho cô xem qua kho hàng.

Kho hàng rộng hơn ba trăm mét vuông, bên trong có chất một ít gang thép, góc tường có vài tờ giấy rách, nền nhà có một chiếc bát sứ, cơm trong bát đã nguội ngắt. Trên tường có một vết máu thâm sì, cho dù Linh Tố chưa học qua nghề trinh sát, chỉ cần nhìn cô cũng biết đó là máu bắn ra từ động mạch.

“Ở đây.” Linh Tố khẽ gật đầu, “Bạch Hạo Cần đã bị giết hại tại đây.”

“Còn phát hiện ra máu của người thứ hai, có lẽ là của Bạch Hạo Miễn. Máu vẫn còn nóng.”

Đột nhiên có người chạy vào báo cáo: “Đội trưởng Hứa, đã phát hiện ra tên tiểu tử Tổng Cao rồi. Hắn đang chạy về hướng đông.”

Hứa Minh Chính mặt mày sáng bừng, hạ lệnh: “Đuổi theo!”

Linh Tố theo bọn họ chạy ra ngoài, đang định lên xe thì Bạch Hạo Cần đột nhiên kéo áo cô.

Đứa bé lắc đầu nguầy nguậy, sau đó chỉ về hướng con thuyền không xa.

Linh Tố vội vàng quay đầu hét lên: “Minh Chính, không phải hướng đó!”

Nhưng Hứa Minh Chính đã lên xe lâu rồi, cửa xe đóng lại, cả đại đội lao về phía trước.

”Anh đi cùng em!” Không biết Bạch Khôn Nguyên chạy đến bên cô từ lúc nào.

Linh Tố nhìn anh ta một cái, lúc này Lý Quốc Cường cũng chạy tới: “Tiểu Thẩm, tôi đưa vài người theo em “

Linh Tố gật đầu, chạy như bay về phía cảng.

Bạch Hạo Cần chỉ về phía mấy chiếc du thuyền trắng muốt đậu ở đầu cảng, rõ ràng là tài sản riêng của người có tiền. Không có lệnh khám xét, bọn Tiểu Lý cũng không dám ngang nhiên xông vào.

Linh Tố hừ một tiếng, dẫn đầu trèo lên con thuyền. Bạch Khôn Nguyên đi sát phía sau.

Linh Tố chui vào trong khoang thuyền. Cửa bên dưới không khóa, xung quanh tối đen như mực, Linh Tố lần mò công tắc, nhưng có lẽ cầu giao đã bị kéo xuống, vì đèn bật mãi không sáng.

Bạch Khôn Nguyên luôn miệng gọi tên con, hốt hoảng tìm kiếm. Linh Tố cảm thấy có một bàn tay nhỏ lạnh toát dấp tay cô, tiến sâu vào bóng tối.

Đến một góc chết, cô cúi xuống tìm kiếm, thì sờ thấy một cơ thể nóng hổi ở sau rèm cửa. Cô vội vàng ôm đứa trẻ lên, hét lớn: “Khôn Nguyên, chỗ này...”

Linh Tố cảm thấy có gì đó không ổn. Đứa bé trong lòng mềm nhũn, mạch không chuyển động.

Cô căng thẳng tột độ.

Không không! Ít nhất cũng phải cứu được một đứa!

Chính trong khoảng khắc đó, một cơn gió cuộn lên từ lòng cô, sức mạnh kì dị khủng khiếp đó làm cô ngã nhào xuống đất. Không gian co giập méo mó. Trong cơn hỗn loạn có thứ gì đó bị hút đi. Chỉ thấy lồng ngực Bạch Hạo Miễn phát sáng, rồi tan biến ngay lập tức. Tiếng tim đập vang lên, Bạch Hạo Miễn rên một tiếng, nó đã có thể thở được rồi.

Trong lúc Linh Tố còn chưa hết bàng hoàng, Bạch Khôn Nguyên chạy lại đón lấy đứa bé trên tay cô, ôm chặt vào lòng.

Số mệnh đã an bài, trời đang hừng sáng, trên cành chim hót véo von.

Linh Tố ngẩng đầu đón tia nắng đầu tiên trong ngày, cô khẽ nheo mắt, vẻ mặt thanh thản nhẹ nhõm.

Xe của giới truyền thông nhanh chóng vây kín trụ sở Cục cảnh sát, đèn flash nhấp nháy liên hồi, ai nấy đều muốn biết quá trình cụ thể của sự việc. Chuyện sinh ly tử biệt của gia đình người ta không liên quan đến họ, cái họ cần là một câu chuyện kịch tính mà thôi.

“Vụ án bắt cóc hai đứa trẻ nhà họ Bạch hôm nay đã có bước đột phá, rạng sáng cảnh sát đã giải cứu đứa con út Bạch Hạo Miễn từ một con thuyền đậu ngoài cảng, còn đứa con trưởng Bạch Hạo Cần đã bị giết hại mười một ngày trước, thi thể đứa bé được... Cảnh sát đã bắt được kẻ tình nghi, vụ án đang trong quá trình thẩm lý...”

Hứa Minh Chính đã đến bên cạnh cô lúc nào không hay, anh cũng nhìn xuống đám kí giả lúc nhúc như kiến dưới lầu.

Rất lâu sau anh mới nói: “Đồng Bội Hoa sẽ phải làm giám định thần kinh.”

Đó là chuyện ai cũng đoán trước được.

“Cô ta đầu độc Lâm Lang, nhưng không thấy kết quả, bèn tăng liều lượng, khiến Lâm Lang phải thiệt mạng.”

Chỉ sợ cái đêm Lâm Lang và Bạch Khôn Nguyên cãi nhau đó mới là cội nguồn của tội lỗi, trong cơn kích động, bệnh tình tái phát, Lâm Lang đã ra đi mãi mãi.

“Mẹ của Quan Lâm Lang đã phát hiện ra gì đó. Đồng Bội Hoa đâm lao phải theo lao, bằng cách cũ, cô ta đầu độc luôn người mẹ.”

Số mệnh cũng thật công bằng, bây giờ cô ta mất một đứa con, bản thân lại điên điên khùng khùng.

Rốt cuộc ông trời vẫn có mắt.

“Tổng Cao biết rõ sự tình nên muốn dùng chuyện này để uy hiếp. Vốn dĩ Tổng Cao là bác sĩ riêng của gia đình họ.”

Thế nên mới có câu nếu sợ người khác biết, tốt nhất đừng có làm.

Linh Tố hỏi: “Tổng Cao có mâu thuẫn gì với cô ta?”

“Bọn họ là đối tác làm ăn. Tổng Cao bị thua lỗ, muốn Đồng Bội Hoa bù vào. Đồng Bội Hoa không đồng ý, muốn tách riêng ra.”

Linh Tố đột nhiên mỉm cười: “Không ngại nói với cậu. Xưa nay nghĩ đến Đồng Bội Hoa mình thường hình dung ra mấy chữ nhanh nhẹn tháo vát, giỏi giang xuất chúng. Dù rất ghét cô ta, nhưng mình vẫn khâm phục cô ta. Bây giờ nhìn lại, hóa ra cô ta còn khôn khéo hơn mình nhiều.”

Hứa Minh Chính như trút được gánh nặng ngàn cân: “Tổng Cao đã nhận tội giết hại Bạch Hạo Cần. Còn chuyện của mẹ con Quan Lâm Lang, có thể khởi tố theo trình tự.”

“Bạch Khôn Nguyên thì sao?”

“Hiện nay anh ta không có điểm gì đáng nghi cả.”

“Sợ rằng anh ta biết chuyện nhưng không chịu khai báo.”

“Cổ phiếu Bạch gia trượt giá thảm hại, anh ta đang suy sụp nghiêm trọng, cần một khoảng thời gian dài để hồi phục lại.”

“Cổ phiếu còn có thể lên giá, nhưng đứa con chết rồi thì không bao giờ sống lại được nữa.”

“Đúng thế.” Hứa Minh Chính cảm khái.

Đột nhiên có tiếng con gái lanh lảnh từ ngoài vọng vào: “Hứa Minh Chính ở đâu thế? Minh Chính, bạn cũ từ Mỹ đến thăm này, còn không mau tiếp đón.”

Linh Tố và Hứa Minh Chính đưa mắt nhìn nhau. Tiểu Hứa lúng túng: “Hình như là một người bạn tìm đến. Ừm... một cô em khóa dưới, hiếu thắng lắm, lúc nào cũng muốn so tài cao thấp với mình, đi đến đâu cũng đuổi theo bằng được...”

Linh Tố cười: “Được con gái theo đuổi là một chuyện đáng tự hào mà. Sao không mau ra tiếp đón người ta?”

Hứa Minh Chính đỏ mặt, đành bước ra ngoài. Linh Tố nghe thấy tiếng hoan hô của cô gái ấy.

Trong Cục cảnh sát, mọi người đang bận tối mắt tối mũi, Linh Tố quyết định im lặng ra về.

Đi đến đầu cầu thang, cô nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đứng hút thuốc trong góc.

Linh Tố dừng lại trước mặt anh ta, hỏi: “Đứa bé không sao chứ?”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Bác sĩ đang kiểm tra.”

“May mà còn nhỏ, dần dần nó sẽ quên hết.”

Bạch Khôn Nguyên mệt mỏi tiêu tụy, im lặng hồi lâu, rồi đột nhiên nói: “Cô ấy là một trợ thủ đắc lực, một người mẹ hoàn hảo.”

Không không. Một người mẹ sẽ không bao giờ hi sinh đứa con để bảo vệ lợi ích của mình, trong hoàn cảnh đó một người mẹ sẽ sẵn sàng khai báo tất cả để cứu lấy đứa con. Đồng Bội Hoa có thể là một trợ thủ đắc lực, nhưng cô ta không phải một người mẹ tốt.

Linh Tố không nhịn được hỏi: “Những chuyện này anh đều biết cả sao?”

Bạch Khôn Nguyên cười chua xót: “Anh đã luôn tự khuyên mình những nghi hoặc của mình chỉ là hiểu lầm. Anh không có chứng cứ, cũng không muốn bọn trẻ không có mẹ.”

“Hồi đó anh đâu cần phải lấy cô ta?”

“Linh Tố, em thì hiểu gì? Người như bọn anh, xét trên một mức độ nào đó thì lấy ai chẳng được, dù sao cũng không cần yêu đương, phù hợp lợi ích là được rồi.”

“Lâm Lang không tốt sao?”

Bạch Khôn Nguyên cúi đầu, “Tối đó, anh và Lâm Lang cãi nhau, chỉ vì anh đã ngỏ lời cầu hôn.”

Cầu hôn mà cũng quay ra cãi nhau được sao?

“Lâm Lang nói anh vì cổ phiếu nên mới cầu hôn.”

Linh Tố lập tức hiểu ra vấn đề: “Có thể thấy cô ấy tương đối hiểu anh.”

Bạch Khôn Nguyên ngẩng đầu nhìn thẳng mắt cô, nói rành rọt từng chữ: “Không hiểu, em cũng không hiểu anh. Lâm Lang là người con gái duy nhất trên đời anh muốn lấy làm vợ chỉ vì yêu cô ấy.”

Linh Tố nhắm mắt lại, bây giờ có nói gì cũng vô dụng, người ta đã đầu thai kiếp khác rồi.

Không biết Bạch Sùng Quang xuất hiện từ bao giờ, anh bước đến vỗ nhẹ lên vai Bạch Khôn Nguyên.

Hai chú cháu nhìn nhau không nói gì.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Chú, hãy về nhà đi.”

Bạch Sùng Quang và Linh Tố đều giật mình.

“Hôm công bố di chúc tôi đã giả trò, đổi trắng thay đen, thực ra đó là bản di chúc đầu tiên của Lâm Lang. Bản di chúc được sửa lại đã bị tiêu hủy rồi.”

Bạch Sùng Quang cảm thấy nực cười: “Bây giờ mới nói ra có tác dụng gì chứ?”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Đồng Bội Hoa ghen tị với Lâm Lang, chẳng lẽ tôi lại không ghen tị với chú sao? Người mà bố thương yêu nhất là chú, ông ấy nuông chiều cho chú thỏa sức chơi bời, nhưng lại bắt tôi phải gánh vác trách nhiệm gia tộc, việc học đã chiếm trọn tuổi thơ ấu của tôi, còn chú thì được ngao du khắp chốn. Tuổi trẻ hiếu thắng, tôi không nuốt được cơn uất ức này. Bây giờ mới thấy sinh tử ngán ngùi, ngày trước thật nực cười. Chú về nhà đi. Dù cổ phiếu trượt giá, nhưng bất động sản vẫn là của chú.”

Bạch Sùng Quang mỉm cười lắc đầu: “Khôn Nguyên, cậu ghen tị với tôi, nhưng tôi lại ngưỡng mộ cậu. Anh trai lúc nào cũng tự hào về cậu, cậu là người kế nghiệp duy nhất của ông. Tôi không bao giờ có thể làm tốt được như cậu cả... Ôi chao, nói những thứ này để mà làm gì? Hai chúng ta cộng lại cũng hơn sáu bảy chục tuổi rồi, ân oán đã qua thì cho qua hẵn đi. Bây giờ tôi sống tốt lắm, tôi yêu công việc của mình. Còn về tiền, nên học theo Linh Tố, dùng không hết thì nên quyên góp cho người cần nó.”

Linh Tố nửa cười nửa không: “Sao lại lôi em vào làm gì?”

Bạch Sùng Quang nháy mắt với cô: “Đại công tử Tiêu gia đối xử với em thế nào?”

Linh Tố cắn môi: “Mới có vài ngày, ngày tháng sau này còn dài lắm. Để từ từ xem.”

Bạch Sùng Quang gật đầu: “Ngày tháng sau này mới quan trọng.”

Linh Tố từ biệt bọn họ, bước xuống cầu thang.

Lúc này Bạch Hạo Miễn được bác sĩ đẩy ra từ phòng khám.

Bác sĩ nói: “Đứa trẻ sợ hãi quá mức, cơ thể thiếu chất dinh dưỡng, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là không sao.”

Bạch Khôn Nguyên cảm ơn bác sĩ.

“Bạch tiên sinh, tôi đề nghị ông nên đưa đứa trẻ đến gặp bác sĩ tâm lý.”

“Vâng.” Bạch Khôn Nguyên ôm lấy con trai, “Tiểu Miễn, bố đưa con về nhà nhé.”

Bạch Hạo Miễn chau mày, cất giọng lạnh lạnh: “Bố, con là Tiểu Cần.”

Linh Tố đứng sững, quay đầu lại nhìn.

Bạch Khôn Nguyên vẫn chưa hiểu ra vấn đề, anh ta buồn bã ôm chặt con, nói: “Tiểu Miễn, Tiểu Cần đã đến một nơi rất xa rồi, sau này các con không được gặp lại nhau nữa. Chúng ta đều rất nhớ anh con.”

Bạch Hạo Miễn cố chấp lắc đầu: “Bố, con là Tiểu Cần!”

Bạch Khôn Nguyên rầu rĩ, xem ra đứa bé chắc chắn phải đến gặp bác sĩ tâm lý rồi.

“Không phải, con là Bạch Hạo Miễn.”

Bạch Hạo Miễn không giải thích nữa, chợt nó nhìn thấy một cô gái trẻ trung đứng dưới cầu thang. Ánh mắt sâu thẳm thông minh của cô gái đang nhìn nó chằm chằm. Cô gái khẽ lắc đầu với nó.

Bạch Hạo Miễn hiểu chuyện sớm hơn bạn bè đồng trang lứa, nó định thần lại, nói, “Vâng, con là Tiểu Miễn.”

Người bố nghe thế thở phào một cái, ôm chặt lấy con.

Linh Tố nhìn Bạch Khôn Nguyên ôm đứa bé đi mất. Đứa bé cứ nhìn cô mãi cho đến khi khuất bóng mới thôi.

Linh Tố có dự cảm, sau này họ còn gặp lại nhau.

Lúc bước đến cổng lớn của Cục cảnh sát, di động reo lên.

Giọng nói trầm thấp của Tiêu Phong vọng đến: “Chúc mừng em.”

“Anh đang ở đâu?”

“Anh vừa đến Ả Rập, có chút chuyện làm ăn.”

“Sao chỉ trong vòng một buổi tối mà anh đã chạy đến nửa kia bán cầu thế?”

Tiêu Phong cười nói: “Em cứ yên tâm, anh sẽ theo kịp em mà.”

Linh Tố nắm di động trong tay, mỉm cười hiền hòa.

“Anh bận việc của anh đi. Em phải đi làm visa.”

”Em định đi đâu?”

Giám đốc gửi em sang New York đào tạo, hình như phải mất bốn tháng.”

“Ở Mỹ lộn xộn lắm, em phải cẩn thận đấy.”

Linh Tố bật cười.

Hôm cô lên đường, Phùng Hiểu Nhiễm và Đoàn Giác đến tiễn. Hai người đang bàn chuyện hôn sự, họ định nhanh chóng kết hôn sinh con.

Linh Tố cảm thán nói: “Lúc quen nhau chúng ta mới là sinh viên năm hai, còn trẻ con lắm. Mình nhớ cậu chẳng bao giờ chịu làm bài về nhà, toàn bắt mình viết luận hộ. Thế mà chớp mắt cậu đã sắp yên bề gia thất. Sang năm chắc em bé cũng chào đời rồi nhỉ?”

Phùng Hiểu Nhiễm đỏ mắt nói, “Thời gian trôi qua nhanh thật.”

“Một đời người rồi cũng nhanh chóng trôi qua.”

“Cậu sang Mỹ phải cẩn thận đó, bên ấy người ta ai cũng có súng ống.”

“Mình đi học mà, đâu xâm nhập gì đời sống xã hội đen.”

“Mình và Đoàn Giác sẽ kết hôn tháng chín này.”

“Yên tâm, nhất định mình sẽ về kịp. Rượu hỉ đương nhiên phải uống, phở dậu đương nhiên cũng thuộc phần mình.”

“Có gì hay ho thì mang về nhé. Nhớ nhìn kĩ nhãn mác, đừng mua hàng Trung Quốc về đấy.” Phùng Hiểu Nhiễm dặn dò.

Đoàn Giác liếc nhìn đồng hồ, “Đến lúc đi rồi, còn phải qua hải quan nữa.”

Hành lý của Linh Tố rất đơn giản, cô xách trên tay, sau khi ôm Phùng Hiểu Nhiễm một cái, cô bước về phía hải quan.

Còn một lúc nữa mới đến giờ lên máy bay, Linh Tố ngồi một mình trong phòng chờ. Di động đột nhiên vang lên.

Cô nhìn dãy số rồi bắt máy: “Thế nào rồi?”

Người đàn ông xa lạ nói: “Rất xin lỗi, Thẩm tiểu thư, chúng tôi không điều tra được gì.”

Linh Tố thất vọng, mãi không nói gì.

“Thông tin của cô mơ hồ quá. Chúng tôi đã đến ga tàu hỏa đó điều tra, mỗi năm họ lại nhặt được vài đứa trẻ bị bỏ rơi, nên căn bản không để tâm nhiều. Năm đó cũng khác bây giờ, hệ thống quản lý nhà ga còn lỏng lẻo.”

“Dù sao cũng phải có một hướng nào đó chứ?”

“Ga tàu này nối liền hai miền nam bắc, chúng tôi quả thực không biết phải điều tra từ đâu. Thành thật xin lỗi cô.”

Linh Tố chậm rãi gập máy lại.

Thật ra cô cũng đoán sẽ không điều tra được gì. Thực tế cô có thể đăng trên các mặt báo toàn quốc: “Vào ngày x tháng x năm x, một người nào đó đã để quên một đứa bé ở ga tàu hỏa x thành phố x. Hiện nay đứa bé đã trưởng thành, có cuộc sống ổn định, mong muốn được gặp lại người thân.”

Nhưng cô đã không làm thế, cô rất sợ phải trực tiếp đối diện với chuyện này.

Có lẽ mẹ ruột cô là người chưa chồng đã có con, có lẽ người ta chê cô là con gái nên mới bỏ rơi cô, nhiều lý do lắm, tóm lại cô đã bị bỏ rơi trên chiếc ghế dài lạnh lẽo vào hai mươi bốn năm trước.

Thôi thì cũng đến lúc để chuyện này lùi vào dĩ vãng rồi.

Nhân viên bắt đầu kiểm tra vé. Linh Tố theo đoàn người bước lên máy bay, tìm đúng chỗ ngồi, đặt hành lý xong xuôi, cô ngồi xuống.

Cô ngồi ngay cạnh cửa sổ, máy bay cất cánh, nhìn ra ngoài cửa, trời xanh mây trắng. Ánh nắng chiếu lên người cô ấm áp, cô dần thiếp đi.

Linh Tố tỉnh dậy lúc tiếp viên hàng không bắt đầu phát đồ uống. Mặt trời đã nghiêng hẳn sang một bên, theo tính toán thì lúc này bọn họ đang ở bên trên Thái Bình Dương.

Máy bay bay rất êm, Linh Tố khẽ vươn vai một cái, lúc này mới phát hiện chiếc ghế không người bên cạnh mình đã có người ngồi từ lúc nào không hay.

Cô quay sang nhìn, nhất thời sững sờ.

Người đàn ông mỉm cười với cô: “Sao thế? Anh đã nói, anh sẽ đuổi kịp em mà.”

“Lúc này anh ở đâu?”

“Khoang VIP.”

Linh Tố cười đến run người.

“Sao thế?”

“Em còn tưởng anh sẽ lái một chiếc không quân đuổi theo cơ đấy.”

Tiêu Phong chau mày, nhìn cô bực bội, nhưng cuối cùng lại bật cười.

Một đám mây rực rỡ khẽ lướt qua khung kính cửa sổ.

19. Vĩ Thanh – Hoàn

Vĩ thanh

Đỗ Công dẫn vị khách đi dọc hành lang dài dằng dặc, rồi đẩy cửa bước vào căn phòng ở góc trong cùng.

Trong phòng những chiếc giường tầng dành cho trẻ con được kê gọn gàng, chăn gối ga giường đều làm bằng vải caro màu xanh, mùi nước khử độc thoang thoảng khắp không gian. Giữa hai chiếc giường là một chiếc bàn con, trên bàn chất đầy sách vở.

Đỗ Công nhìn ngó một hồi, rồi gọi: “Tiểu Quyên? Vương Hồng Quyên?”

Trong góc phòng vọng ra một tiếng động gì đó. Vị khách nghe thấy, bèn mỉm cười.

Cô nhẹ nhàng bước về phía ấy. Dưới gầm giường sát tường, hình như có ai đó đang thu tròn như một con thú nhỏ.

Đỗ Công kêu lên ối chà: “Sao lại trốn ở đây thế này? Lúc sáng đánh nhau với bạn lớp khác, còn phách lối hống hách lắm mà? Đừng trốn nữa, Thắm tiểu thư đến thăm con này.”

Đứa bé càng thu mình hơn.

Thắm tiểu thư ra dấu tay, ngầm bảo Đỗ Công đừng nói gì nữa. Cô quỳ xuống, thò đầu nhìn vào gầm giường.

Trong bóng tối, đôi mắt đứa bé sáng như sao đêm, chất chứa trong đó là sự sợ hãi, thù hận và mong lung.

Thắm tiểu thư nở nụ cười dịu dàng: “Đừng sợ, bọn chúng sẽ không làm hại cháu đâu.”

Sự đối địch của đứa bé tan biến dần, dường như nó hiểu cô gái muốn nói gì.

Cô gái có dung mạo tuyệt mỹ, giọng nói nhẹ nhàng êm ái, nghe rất dễ chịu, làm người ta yên lòng.

“Bọn chúng cũng giống như động thực vật thôi, sống cùng chúng ta trên trái đất này, không bên nào xâm phạm bên nào. Chắc cháu không sợ chó đâu nhỉ? Vì thế cũng không cần sợ chúng.”

Đứa bé dần bình tĩnh lại, cơ thể căng cứng dần thả lỏng ra.

Cô gái giơ tay về phía nó: “Nào, lại đây với cô.”

Một bàn tay bẩn thỉu rụt rè túm lấy bàn tay mảnh mai trắng ngần của cô gái.

Đỗ Công bắt giác kinh ngạc. Đứa bé Vương Hồng Quyên này, thiếu năng từ bé, cứ ngây ngây ngô ngô, chẳng biết. Năm ngoái đột nhiên biến thành một người khác, tính khí trở nên nóng nảy, ai cũng nghi ngờ, ai cũng không buồn chơi. Hôm nay không hiểu tại sao lại nghe lời người lạ.

Đứa bé cuối cùng cũng chịu bò ra khỏi gầm giường, đứng trước mặt cô gái.

Nó chưa đầy mười tuổi, nhưng cơ thể chỉ như đứa bảy, tám tuổi, vừa đen vừa gầy, hai mắt to tròn đen láy. Nó thích cúi đầu nhìn lên người ta, bị cô gái nhìn chăm chăm thì run lấy bầy.

Cô gái không hề bận tâm, cười hỏi: “Tiểu Quyên, cháu có nhận ra cô không?”

Vương Hồng Quyên quan sát cô gái một lúc, rồi lắc đầu ngơ vờ.

Cô gái thở phào một hơi: “Không nhớ được là tốt.”

Cô gái rút khăn giấy lau mặt cho đứa trẻ, vừa lau vừa nói: “Tiểu Quyên, cô đã thương lượng với bố mẹ cháu rồi, sau này cô sẽ là người giám hộ của cháu. Cũng có nghĩa là, cô muốn đón cháu về, sau này cháu sẽ ở lại nhà cô. Cháu sẽ có phòng ngủ và phòng tắm riêng, còn có đồ chơi nữa, còn được đến trường đi học. Cháu nói xem như vậy có tốt không?”

Ánh mắt đứa trẻ tối dần, sau cùng nó nói: “Bố mẹ không cần cháu nữa rồi.”

Cô gái thương xót gật đầu: “Sau này cô sẽ chăm sóc cho cháu. Cô sẽ dạy cháu rất nhiều thứ, toàn những thứ ở trong trường cũng không học được, sau này cháu sẽ thông minh giỏi giang hơn bất kì ai.”

Đỗ Công đứng cạnh lắng nghe, không khỏi trầm trồ vận may của đứa bé. Lúc ba tuổi nó đã bị gửi vào đây, sau đó bố mẹ nó sinh thêm được một đứa em trai, coi như quên hẳn nó. Còn vị Thắm tiểu thư này, chỉ cần nhìn cũng biết cô là một người cao quý giàu sang, không chọn nuôi dưỡng một đứa trẻ khỏe mạnh mà lại chọn đứa bé kì quái này.

Số mệnh đúng là khó có thể phân tích rạch ròi được.

Vương Hồng Quyên suy nghĩ một lúc, dường như đã hiểu rõ được lý do. Nó trưởng thành hơn bạn bè đồng trang lứa nhiều, cuối cùng nó nói bằng giọng kiên định: “Cháu sẽ đi với cô.”

Cô gái hài lòng khẽ gật đầu, “Cháu gọi ta là cô, mang họ ta có được không?”

Đứa bé gật đầu.

“Cháu thuộc lớp hậu bối mang chữ Thụy của Thẩm gia, cháu ra đời vào ngày trung thu, vậy sau này sẽ gọi cháu là Thẩm Thụy Thu.”

Đứa bé ngoan ngoãn sán lại bên cô gái, nói: “Vâng thưa cô.”

Đỗ Công thất kinh. Đứa bé này nhanh nhạy khôn ngoan, lại sớm hiểu chuyện, thông minh hơn lũ bạn đồng trang lứa nhiều. Không hiểu sao trước giờ nó lại cư xử quái lạ như thế?

Thẩm tiểu thư không ngại bản, mỉm cười ôm nó vào lòng: “Cháu ngoan lắm.”

Thẩm tiểu thư đưa đứa bé đi mất. Một đồng tử con chen chúc ngoài cửa, đều là những đứa trẻ mồ côi hoặc bị tàn phế. Những đứa trẻ đầu óc không có vấn đề đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ dõi theo Thẩm Thụy Thu.

Đứa bé gái hay bắt nạt Thẩm Thụy Thu hét lên: “Í? Con ngốc suốt ngày gặp ma quỷ mà cũng có người bằng lòng nuôi dưỡng, không sợ sau này cũng gặp ma quỷ sao?”

Thẩm Thụy Thu mặt không biểu cảm, mắt nhìn thẳng, bước về phía trước.

Hai người vừa bước ra khỏi cổng, đằng sau bèn vang lên tiếng hét thất thanh, hình như có vật gì đó rơi xuống, đè lên ai đó.

Thẩm tiểu thư cúi đầu nhìn Thẩm Thụy Thu, con bé mặt mày nghiêm nghị, nhưng ánh mắt không giấu được sự sung sướng.

Cô vốn định nhắc nhở con bé không được hành động ngang ngược, nhưng lại nghĩ chắc con bé đã phải chịu ảm ức lâu ngày, cuối cùng được thoát khỏi chỗ này, thôi thì cho nó báo thù một chút cũng không sao.

Cô chỉ nói: “Sau này cô sẽ dạy cháu cách khống chế năng lực của mình.”

Thẩm Thụy Thu vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cô gái này chẳng những không sợ nó mà còn có năng lực như nó.

Thẩm tiểu thư trầm trầm: “Dạy cháu hiểu hơn về bản thân cháu, dạy cháu phân biệt thị phi phải trái, dạy cháu cách đối nhân xử thế. Trách nhiệm của cô nặng nề quá.”

Thẩm Thụy Thu dùng hai tay nắm chặt bàn tay cô, như sợ cô sẽ buông tay ngay nếu không được vui.

Thẩm tiểu thư đương nhiên hiểu tâm sự của nó, khẽ siết chặt bàn tay nó.

Một chiếc xe màu đen đỗ trước cổng, một người đàn ông điển trai nho nhã bước xuống, cúi đầu nhìn Thẩm Thụy Thu, cười nói: “Cháu vừa chui từ vũng bùn nào ra vậy, về nhà phải tắm rửa một trận ra hồn mới được.”

Đứa bé cũng có tự trọng của nó, nó giận dỗi quay mặt đi chỗ khác.

“Ồ, cũng bướng bỉnh ghê.”

Thẩm tiểu thư cười nói: “Tiêu Phong, sao lại trêu chọc một đứa bé như thế? Nào, Thụy Thu, đây là chú Tiêu Phong của cháu, sau này chúng ta sẽ gặp mặt nhau luôn.”

Thẩm Thụy Thu quay mặt lại quan sát Tiêu Phong một lượt.

“Linh Tố, em chắc là con bé chứ?”

“Chắc chắn tuyệt đối.”

“Nhìn khuôn mặt quật cường của nó, chẳng giống vị Quan tiểu thư mà em nói đến tẹo nào.”

“Nếu vẫn dịu dàng nhu mì như Quan tiểu thư thì không hay chút nào. Em thấy như thế này tốt lắm.”

Thẩm Thụy Thu chớp mắt một cái, rồi đột ngột nói: “Chú Tiêu ơi, chú đẹp trai quá.”

Hai người còn lại nhất thời sững sờ. Sau đó Thẩm tiểu thư bật cười ha hả.

Người đàn ông dở khóc dở cười, giơ tay véo má đứa bé: “Bé thế này đã biết trêu chọc người ta rồi, sau này lợi hại phải biết.”

Thắm Thụy Thu làm mặt hề với anh, rồi trốn sau lưng Thắm tiểu thư.

“Chúng ta về nhà thôi.” Thắm tiểu thư dắt đứa bé lên xe, “Hôm nay còn nhiều chuyện phải làm lắm.”

“Về nhà thôi.” Đứa bé đột nhiên lặp lại, ánh mắt chất chứa sự kì vọng.

“Đúng, về nhà thôi.” Thắm tiểu thư vuốt ve tóc nó, “Từ bây giờ cháu đã có mái nhà riêng của mình rồi.”

Nét u ám trong đáy mắt con bé dần tan biến, hóa thành dòng lệ ảm ướt. Nó ngoan ngoãn tựa vào lòng Thắm tiểu thư.

Tiêu Phong mỉm cười dịu dàng, nhìn hai người thật sâu, sau đó bắt đầu nổ máy.

Chiếc xe lao về phía thảo nguyên xanh biếc.

——HẾT——

o~(^o^~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-tinh-yeu-tro-thanh-niem-dau>